LEGENDELE LUMII PĂMÂNTENE

1 - DESTINUL LUI ADHARA

LICIA TROISI

Cuprins

Titlu
Prolog
Partea întâi - Fata din luncă
- 1 - Trezirea
- 2 - Amhal
- 3 - Căutarea
- 4 - Numele
- 5 - Răul
- 6 – Regina și Prințul
- 7 - Chipurile lui Amhal
- 8 - Răspunsuri
- 9 - Oficianta Supremă
- 10 - Confesiuni
- 11 - Întâlnirea
- 12 - Indicii pentru o viață nouă

Parte a doua - Doamna de Companie
- 13 - Familia Regală
- 14 - Amina
- 15 - Prietenii
- 16 - Întoarcerea
- 17 - Eroul
- 18 - Rapoarte noi
- 19 - O zi specială
- 20 - Templul
- 21 - Observatorii
- 22 - Confuzie
- 23 - Nori la orizont

Partea a treia - Soarta lui Adhara
- 24 - Doliu
- 25 - Începutul sfârșitului
- 26 - Către Damilar
- 27 - Haos
- 28 - Dincolo de limite

29 - Arestarea
30 - O afacere nebună
31 - Evadarea
32 - Începutul
33 - Sfârșitul tuturor lucrurilor
34 - Adevărul
Epilog
Harta Lumii Pământenet
Locuri și personaje
Biografia autorului
De același autor
Copyright

Licia Troisi

Legendele Lumii Pamântene

Cartea I

Soarta lui Adhara

Tradus din italiană de Agathe Sanz

POCKET
jeunesse

Pentru Melissa și întreaga echipă de la Lands and Dragons

Prolog

Omul în negru mergea încet. Se mișca cu încredere pe străzile pustii ale orașului, cu gluga pe față, cu haina atingându-i cizmele. Umbră printre umbre, el intră fără ezitare pe o alee. Fusese atent când fusese în recunoaștere cu câteva zile mai devreme.

Intrarea era anonimă: o ușă de lemn, surmontată de o boltă din piatră. Nu avea nevoie să se uite la simbolul gravat pe cheia de boltă ca să știe că ajunsese.

A făcut o pauză pentru un moment, conștient de faptul că ceea ce era pe cale să facă nu îi fusese ordonat. Adevărata lui misiune era în altă parte.

— Găsirea lui este extrem de importantă, înțelegi?, a spus Kryss, ultima dată când l-a văzut.

— Știu, a răspuns el pur și simplu cu capul înclinându-se.

— Atunci nu-ți vei da un moment de răgaz înainte de a reuși, și nu vei lăsa pe nimeni să-ți stea în cale.

Kryss și-a încheiat propoziția cu o privire piezișă, astfel încât omul în negru să fie liber să mediteze la această tăcere și să-i înțeleagă pe deplin semnificația. Dar nu era genul de persoană care să fie intimidată de atât de puțin.

«S-ar putea să funcționeze cu cei care te venerează ca pe un zeu, dar nu cu mine.»

După un scurt salut, s-a dus la ușă.

— Amintește-ți pactul nostru, a spus Kryss înainte de a trece pragul.

Omul în negru a înghețat.

— Cum aș putea să uit? s-a gândit el.

Și acum era la ușa aia. Ar putea să se răzgândească și să plece. Întoarce-te pe drumul cel bun și întoarce-te la misiunea ta.

«Ești într-adevăr gata să faci asta pentru a-ți atinge scopul?», s-a întrebat el, în timp ce ochii îi zăboveau pe venele lemnului. Nu trebuia să caute răspunsul pentru mult timp. A inhalat adânc, și-a scos sabia și a lovit ușa.

O pivniță circulară mare, cu un plafon ridicol de coborât, cu vedere la o serie de uși închise. Văzând-o și-a spus: «Aceasta

este o locuință temporară, ai răbdare. Pentru moment, ne asigură discreția de care avem nevoie cu disperare. Mai târziu, când vom face progrese bune în planul nostru, vom avea grijă să găsim o cameră mai demnă de noi. »

Spațiul fără ferestre al subteranului era iluminat de torțe atașate de pereți. Mirosul de mucegai amestecat cu mirosul mai înțepător de fum. Bărbați îmbrăcați în alb rătăceau dintr-o cameră în alta. Pe fețele lor, măști de bronz închise, străpunse cu două găuri simple pentru ochi. Din spatele ușilor închise veneau gemete, și o psalmodiere hipnotică lentă. Miros de sânge și magie, indicii de moarte. În această tăcere încărcată, doborârea ușii a răsunat cu violența unei explozii. Observatorii cei mai apropiați de ușă nici măcar nu și-au dat seama ce se întâmplă. Omul în negru i-a străpuns cu o singură mișcare amplă a sabiei. Hainele albe s-au colorat în roșu, măștile de bronz au căzut la pământ cu un zornăit sinistru. Dedesubt, fețele distorsionate a doi sublocotenenți ai Academiei și cea a unui ministru.

Ceilalți au avut timp să se pregătească. Cei înarmați și-au scos săbiile pentru a se apăra, dar cei mai mulți nu aveau altă cale de ieșire decât să fugă în ascunzătoare.

Omul în negru părea invincibil. Niciunul dintre adversarii săi nu era la standardele lui. În timpul lungilor săi ani de rătăcire, a avut ocazia să se confrunte cu mulți alți formidabili, după cum reieșea din multiple cicatrici.

«Acesta este modul în care moliciunea este adusă de o perioadă de pace», s-a gândit el cu dispreț.

O ușoară călcătură în spate. Fără să se întoarcă, omul a rostit cuvintele cu voce scăzută, iar o sferă de argint l-a învăluit. Pumnalele îndreptate spre el au ricoșat de pe suprafața elastică a barierei.

— Un magician... a șoptit cineva cu groază.

Omul în negru zâmbește fioros.

Adrass a încuiat ușa. Aerul părea să nu mai găsească calea între plămânii lui și exterior.

S-a dus la ușă și și-a lipit urechea de ea. Ciocniri de săbii, țipete, bufnitura cadavrelor care cad la pământ.

Ce s-a întâmplat? Au fost descoperiți?

Fără să vrea, au început să-i clănțăne dinții. «Nu. Nu», și-a spus el, pentru a lupta împotriva terorii care îl invada. A trebuit să se agațe de ceea ce fusese învățat de când s-a alăturat Congregației.

«Dacă sunteți descoperiți vreodată, încercați să ne salvați munca. E singurul lucru care contează. Lucrăm pentru un obiectiv mai înalt, un proiect mai mare decât noi, nu uitați.»

Cuvintele Observatorului. Adrass și-a înghițit saliva. «Salvează-ne munca.»

A fugit cu un pas hotărât spre rafturi sprijinindu-se de unul dintre pereții camerei mici. S-a uitat prin vechile pergamente acoperite cu note strânse, extrase din scrierile sale fine și elegante. Le-a băgat pe unele într-un sac de piele și le-a sfâșiat pe celelalte. Apoi a scotocit printre borcane și filtre, printre bulbi și ierburi. Ani de muncă. Cum alegi în câteva minute ce trebuia salvat din truda vieții tale?

Un geamăt i-a atras atenția asupra mesei din centrul camerei.

Iată ce să salveze: creatura. Merita s-o ia. Ea conta mai mult decât viețile lor mizerabile, mai mult decât studiile lor stupide.

Țipete de fete de cealaltă parte a ușii.

— Nu! Le omoară și pe ele!

Adrass s-a apropiat de masă, a dezlegat legăturile de piele care țineau creatura și a eliberat-o. A luat-o de umeri, forțând-o să se ridice.

— Trezește-te, haide, trezește-te! i-a ordonat, plesnind-o.

Dar ea a rămas inertă în brațele lui, cu ochii pe jumătate închiși.

În spatele ușii, zgomotele erau mai multe și din ce în ce mai violente.

Inima lui Adrass era ambalată.

— Voi muri, dar munca noastră nu se va pierde. Voi muri, dar munca noastră nu se va pierde...

El a repetat ca o mantră litania pe care o învățase când a devenit Paznic.

«Dacă ai colabora!» s-a gândit cu neplăcere. De ce nu s-a trezit creatura?

A împins-o brutal jos de pe masă și ea s-a ghemuit pe podea, nemișcată. Abia și-a mișcat buzele.

Adrass a luat un ulcior plin cu apă și l-a turnat peste ea. Ea tresări.

— Perfect, e bine, foarte bine... ascultă-mă.

A ridicat-o de umeri și a privit-o drept în ochi. Ea a lăsat ochii în jos. Poate era prea devreme... A alungat acest gând din mintea lui.

— O să te duc undeva, bine? ascultă-mă!

O licărire vagă de înțelegere s-a aprins în privirea creaturii.

— Asta-i bine, așa e.

O detunătură în spatele ușii. Adrass se cutremură. A apucat-o de sub subsuori și a târât-o afară.

Reușește să ajungă la butonul de pe perete. Un panou din perete s-a mutat, dezvăluind un tunel îngust.

— Încearcă să te ridici, te implor... a șoptit în timp ce se apleca să intre în pasaj.

Creatura gemea, dar în cele din urmă a reușit să se miște.

— Foarte bine, ține-o tot așa...

A început să urmeze zidurile acoperite cu mușchi. În spatele lui, creatura se mișca dureros. Zgomotele de luptă s-au diminuat treptat, iar inima lui Adrass și-a încetinit pulsul pentru o clipă.

«Pot s-o fac, pot s-o fac... »

— Acolo! a țipat când s-a întors la prima intersecție.

Dintr-o dată a dat într-un zid.

— Iată-ne, iată-ne, spune el, mai mult pentru el.

A împins o cărămidă cu o mână tremurândă și în fața lui a apărut o cameră mică. Creatura a lăsat să scape încă un scâncet. Când i-a atins obrazul, a observat că era ud. Plângea. Inima i s-a strâns, dar a reluat imediat, amintindu-și cuvintele Observatorului: «Creaturile sunt obiecte prețioase. Ele sunt instrumentele salvării noastre și așa trebuie să le consideri. Dar nu te gândi la ele ca la oameni; nu sunt. Așa că înlătură mila și afecțiunea pe care ai putea fi tentat să le simți: acestea sunt doar obstacole în îndeplinirea misiunii noastre. »

— Acum taci, bine?, a spus el sec. Stai aici și așteaptă-mă. Nu va dura mult.

Creatura a dat din cap slab.

— O să vin să te iau. Voi bate, două lovituri puternice și una slabă. Aşa. Te-ai prins?

Ea a făcut semn că da.

Adrass a zâmbit.

— Este în regulă. Orice s-ar întâmpla, nu pleca de aici.

A închis ușa și a ascultat. Nici un sunet. Creatura poate că a înțeles... S-a odihnit puțin. Acum ar putea muri în pace. Cine știe, poate că doar ființa patetică care zăcea acolo îi va salva? În orice caz, și-a făcut datoria. S-a întors.

Omul în negru nu s-a oprit de la nimic. Nu se mai dezlănțuise de ani de zile, din acea zi îndepărtată când l-au capturat și în care el l-a întâlnit pe Kryss. Senzația corpului său mișcându-se exact, durerea ușoară a mușchilor sub stres, mirosul de sânge... toate l-au amețit, i-au dat un sentiment de plenitudine.

I-a ucis pe toți, fără discriminare. Soldați simpli și oameni ai puterii, tineri și bătrâni, fetele, mai ales fetele. În cele din urmă pentru ele venise. Lucruri sărace în mâinile acestor vrăjitori nebuni. Pentru o clipă, s-a gândit că le face o favoare.

«Aceasta este lumea pe care ai ajutat să o creezi, Maestre. Poate că în sfârșit ai făcut ceea ce trebuia în acea zi părăsind-o. »

Apoi a spart ultima ușă. Cu brațele încărcate cu cărți vechi și pergamente, cu degetele tremurând, stătea Observatorul, liderul acestei congregații de nebuni.

Omul în negru a avansat încet. Sabia lui a lăsat o urmă lungă de sânge în urma lui.

— Un singur om?, a spus Observatorul, incredul.

— Un om singur, i-a replicat celălalt cu un zâmbet crud.

Observatorul s-a retras, sprijinindu-se pe perete.

— Cine te trimite?

— O Persoană. Oricum, chiar dacă ți-aș spune cine e suveranul meu, n-ai înțelege despre cine vorbesc.

Observatorul a rămas tăcut.

— Încercăm să salvăm Lumea Pământeană!, a exclamat el, în cele din urmă. De ce nu vrei să înțelegi? Tot mai ai încredere în bâlbâielile bătrânului ăluia nebun? Fără noi, va fi haos, moarte!

— Nu-mi pasă de haos și de moarte. Și cu atât mai puțin pentru a salva această lume.

În ciuda măștii care-i ascundea fața, bărbatul în negru a perceput spaima Observatorului.

— Ești nebun.

— Poate.

O singură lovitură de sabie, iar Observatorul s-a prăbușit la pământ.

Congregația Observatorilor a încetat să mai existe.

Partea Întâi
Fata din luncă

1
Ceas cu alarmă

Căldură. Ceva înțepător în spate, și, de asemenea, ceva umed. Peste tot, un univers roșu, și mereu, durere, peste tot.

Și apoi percepția unei mâini, undeva. Creatura și-a mișcat degetele slab și le-a simțit inundate de o căldură blândă. Încet, a deschis ochii. Albul orbitor a înlocuit roșul. Și toate simțurile ei s-au trezit brusc. Un zumzet insistent, un zgomot blând, constant, și apoi un miros de pământ și iarbă, senzația umedă de rouă în spate. Era prea mult. Creatura s-a simțit copleșită.

Și-a bătut pleoapele și a reușit cu un efort să se întoarcă pe o parte. Mișcarea i-a făcut toți mușchii din corp să plângă și să-i taie respirația. În mijlocul albului, a apărut curba unui braț palid întins pe iarbă și o pereche de picioare slabe, pipernicite și palide, de asemenea abia acoperite de o tunică pătată.

«Unde sunt?»

Întrebarea a apărut în conștiința ei, simplă și teribilă. Nu a putut răspunde. S-a uitat la mâna ei scăldată de razele soarelui. Culorile au căpătat treptat claritate. Rozul lăptos al pielii ei, verdele orbitor al ierbii, nuanța ambiguă a cămășii pe care o purta.

«Cine sunt eu?»

Încă nici un răspuns. O menghină înghețată îi strângea tâmplele. Și-a atins pieptul, unde inima ei i-a punctat suferința. Sâni mici și fermi.

«Sunt femeie.»

Această conștientizare nu i-a adus nici un confort. S-a uitat în jur. Cerul era albastru, fără nici măcar un nor. Pajiștea din jurul ei părea nelimitată; ici și colo, albul timid al unei margarete, roșul obraznic al unui mac.

Nu era nimeni acolo.

A încercat să-și sondeze amintirile, să cheme un nume, o față, un indiciu care să o ajute să înțeleagă. Nimic.

Simțea durere lângă șold, unde laterala ei atingea pământul, ca și cum ceva se înfigea în carnea ei. Nu fără dificultate, ea a strecurat mâna la locul dureros. Un obiect alungit, destul de tare la atingere, era atașat la talie de o bandă dintr-un material pe care nu l-a putut identifica.

«Vei avea grijă de el mai târziu, pentru moment te ridici», i-a impus o voce interioară. Și-a pus palma pe iarbă. Abia atunci a observat haloul roșiatic care îi înconjura încheietura mâinii. L-a atins cu un deget, dar l-a îndepărtat imediat. Rana ardea teribil. Și avea același semn pe cealaltă încheietură.

«Nu contează, trebuie să te ridici», a insistat vocea.

A apăsat cealaltă palmă pe pământ. Mușchii brațelor ei gemură din nou, precum și pe cei ai picioarelor când au adus-o înapoi. Și-a strâns dinții, în timp ce gemetele înăbușite i-au scăpat de pe buze. Cu prețul unui efort uriaș, a reușit să se ridice. Gâfâia cu fiecare efort. Ea luă notă că gleznele ei erau, de asemenea, marcate cu halouri roșii.

«Piele crudă. Înseamnă ceva. »

Dar nu ar fi fost în măsură să spună ce.

A reușit, ametită, să se ridice. Era în mijlocul unei pajiști, dar nu știa cum a ajuns acolo, sau unde era. Și nici măcar nu știa cine era. Și-a examinat sânii, brațele, picioarele. Chiar era corpul ei? Nu l-a recunoscut, era străin pentru ea. Purta o tunică lungă pătată cu iarbă și sânge. Nimic altceva. În jurul taliei, fâșia de pânză pe care o văzuse cu un moment mai devreme, și obiectul alungit atârnând de ea. Avea un mâner, pe care ea a pus o mână ezitantă. Degetele l-au scuturat, l-au ridicat. Ceva a ieșit cu un scârțâit ușor și a strălucit sub soare. Fata s-a uitat și a studiat obiectul. Mânerul era cald, maro și se potrivea perfect cu mâna ei. Partea sa inferioară era făcută dintr-un material diferit, strălucitor și rece la atingere. Avea o formă sinuoasă și era decorată cu semne ciudate, pe care nu le putea descifra. Își trecu degetul arătător peste muchia părții reci și imediat simți o durere ușoară. L-a îndepărtat și a văzut că era străbătut de o linie roșie subțire. O licărire i-a străbătut mintea.

«E un pumnal.»

Obiectul pe care tocmai îl scosese din teacă era folosit pentru a răni și a se apăra, știa instinctiv. Dar, în viitorul apropiat, nu-i era de ajutor. L-a pus înapoi la locul lui și s-a uitat din nou în jur. Pajiștea părea infinită.

«Poate că nu este nimic altceva?» își spuse ea cu durere chinuitoare.

Apoi a văzut o bandă subțire mai închisă, în partea de jos, chiar în fața ei. Copaci?

«Acolo trebuie să mă duc.»

S-a întrebat de ce și, din nou, nu a putut găsi un răspuns. Știa doar că trebuie s-o facă. A avansat cu prudență. Era ca și cum n-ar fi mers niciodată. Mușchii picioarelor și spatelui ei au protestat, și aproape și-a pierdut echilibrul. Poate că trebuia să se așeze.

«Mă așez și aștept să vină cineva.» Acest gând a consolat-o și, pentru o clipă, s-a gândit că este lucrul corect de făcut.

Dar o voce înghețată a intervenit imediat în interiorul ei: «Nimeni nu va veni.»

Apoi fata a întors ochii spre linia verde și a început să meargă mai departe, pas cu pas, nesigură. În jurul ei, florile și-au înclinat capul în briza ușoară a vântului, iar iarba s-a umflat. Nu s-a lăsat distrasă. În mijlocul neantului în care era mintea ei aruncată, a terorii chinuitoare care a învăluit-o, ea avea acum un scop și trebuia să-l urmeze.

Copacii s-au desfășurat în fața ei, crescând din ce în ce mai sus pe măsură ce se apropia. Trunchiuri maro, ramuri întinse spre cerul albastru și frunze cu o formă ciudată, de un verde mat. S-a uitat la ei cu ochii mari, în timp ce pașii ei au devenit mai siguri. Când a reușit în sfârșit să atingă unul, s-a lăsat să alunece încet pe trunchiul lui dur, cu un zâmbet de ușurare. Tunica ei, ținută doar de centură, a rămas prinsă în scoarță, descoperindu-i picioarele. «Acesta este numele, centură», spuse vocea.

A observat cât de departe a ajuns, incapabilă să evalueze distanța. Nu și-a putut aminti cum era măsurat spațiul, sau modul în care curgea timpul. Descurajarea o invadează. Ceva umed a început să-i curgă pe obrajii, și când i-a atins, a simțit că erau umezi, ceea ce a întristat-o chiar mai mult. S-a predat disperării, iar lacrimile i-au trasat mici cercuri întunecate pe tunică. Și-a șters fața cu spatele mâinii și a dus-o la gură. Era sărată.

«Durerea are gust de sare», spuse ea.

Când s-a trezit, lumina se schimbase. Era chihlimbarie, roșiatică și nu mai era orbitoare ca atunci când traversa lunca. Era, de asemenea, mai rece. Adormise fără să-și dea seama.

A încercat din nou să-și sondeze memoria. Poate că somnul a înviorat-o? Dar nimic. Și-a amintit exact doar experiențele pe care le-a avut de când s-a trezit pe această pajiște. Înainte, nu era decât confuzie. Frica o cuprinde, înghețată și insinuantă. O mai chinuia și altceva. Un fel de arsură interioară, un sentiment de uscăciune în gură și gât. Urechile ei încă percepeau sunetul moale și constant, mai intens decât atunci când s-a trezit.

«Trebuie să mă duc la zgomotul ăla.»

Să se ridice a fost mai puțin dureros de data asta. Acum știa să meargă și s-a lansat cu puțină încredere, concentrată pe mișcarea constantă a picioarelor, pe foșnetul frunzelor uscate de sub picioarele ei.

În cele din urmă, a văzut o panglică lungă de argint printre trunchiurile copacilor, orbitoare, pătată cu reflecții roz ale soarelui la apus. S-a repezit spre pârâu, și-a scufundat fața în el și a băut lacom.

«Mi-a fost sete», concluzionează ea, savurând cu încântare apa de gheață care îi venea pe gât, stingând focul care o chinuia. A deschis ochii. Părul negru și albastru s-a învârtit în jurul ei în ritmul curentului. Părul ei. Și-a scos capul din apă și a respirat adânc. I-a venit o idee. S-a uitat în jur și s-a grăbit să găsească ceea ce căuta, nu departe de locul unde era. A evaluat calea de urmat: ar trebui să sară peste o serie de pietre și să înoate un pic spre mal. Ar putea s-o facă.

De data asta a fost mai ușor decât se aștepta. Corpul ei a găsit imediat o modalitate de a trece de la o piatră la alta, și a ajuns rapid la bucla pârâului unde un cerc de pietre crea un bazin natural. Avea soarele pe spate și băltoaca forma o suprafață albă reflectorizantă. S-a aplecat peste ea, ezitantă, curioasă și speriată de perspectiva unei fețe necunoscute reflectate în ea. Sau poate această viziune i-ar debloca memoria?

Și-a mișcat încet capul deasupra apei. Păr neted, negru, presărat cu câteva fire albastre intense, înconjurau o față emaciată. O frunte înaltă, obraji rotunzi, o gură mică și bine desenată, cu buze roz, care contrastau cu paloarea pielii sale. Un nas drept, sprâncene subțiri. Așa cum se temea, era fața unui străin. O umbră i-a trecut pe frunte și ochii i s-au întunecat.

«Așa se manifestă frica de pe fața mea», își spuse ea.

Dar cei mai remarcabili erau ochii ei. Mari și migdalați, erau unul de un negru intens, celălalt de un violet luminos, clar, aproape deranjant. Puțini oameni aveau ochi de două culori diferite: acest lucru, pentru un motiv necunoscut, ea și l-a amintit. Era o veste bună. Ar fi cu siguranță ușor de recunoscut, cu această caracteristică.

S-a ridicat și și-a adunat curajul.

«Trebuie să mă mișc.»

Încă unul dintre acele ordine interioare cărora nu le știa sursa, dar pe care ea s-a bazat orbește. A simțit confuz că trebuia să profite de aceste certitudini ciudate care-i treceau prin minte din timp în timp. Ele erau cele care au ajutat-o până atunci.

A preferat să urmeze curentul în cazul în care i-ar fi fost sete din nou. Și apoi a simțit intuitiv că dacă vrea să cunoască pe cineva, cineva care știa cine este sau cel puțin să o ajute, trebuie să urmeze cursul.

Soarele și-a descris arcul pe cer, invizibil deasupra vârfurilor copacilor. Lumina chihlimbarie a devenit roz, apoi s-a făcut albastru pal. Pentru câteva momente scurte totul a devenit violet, iar noaptea a căzut încet, cu procesiunea sa de întuneric.

Fata nu știa cât de departe a călătorit. Știa doar că e întuneric și ea era extenuată. Trebuia să se odihnească.

S-a cățărat într-un copac, supunându-se instinctelor ei. S-a așezat pe o ramură și s-a sprijinit cu spatele de trunchi. Mușchii ei erau inflamați, dar era o durere diferită față de atunci când s-a trezit. Doar oboseală.

S-a uitat în sus. Copacii au dezvăluit un pătrat de cer negru, presărat cu zeci și zeci de mici lumini albe pâlpâitoare. Aerul mirosea bine, un miros umed și proaspăt, și ea era mângâiată. În jurul ei, sunetele zilei au făcut loc unor sunete noi: un huruit prelung în depărtare, mișcarea ascunsă a unui animal în tufișuri, fluieratul ușor al unei insecte... Nu i-a fost frică. Viața de noapte a pădurii, discretă și precaută, nu avea nimic care s-o sperie. Se temea mult mai mult de goliciunea absolută a minții ei, de neantul din care părea că s-a născut. A văzut luna, albă și uriașă, ridicându-se în spatele cortinei copacilor, și a simțit cum inima ei se umple cu un sentiment trecător de pace. O pasăre destul de mare, cu un cioc subțire, incovoiat, a zburat rapid în spațiul dintre ea și lună. A ascultat cântecul ei sumbru,

și i-a urmărit zborul în măsura în care a putut. A adormit încercând să-și amintească numele ei.

În următoarele zile a mers fără încetare. Timpul era cântărit de soarele ce răsărea și apunea pe urmele sale, și de nevoile corpului său. Prima dată când i-a fost foame, stomacul ei a fost cel care a ghidat-o spre fructele roșii care atârnau de tufișuri. Își umplu gura și mai alege câteva pe care le ia cu ea. Și-a înfășurat picioarele în benzi lungi de țesătură rupte din tunica ei, care se scurtase considerabil. Dar, în ciuda distanței pe care a parcurs-o, pădurea din jurul ei era aceeași și nu văzuse umbra nici unuia dintre semenii ei.

«Poate că lumea este doar o pădure imensă?»

Și într-o zi, voci. Confuze, distante. Fata a fugit spre ele ca și cum ar fi urmărit un miraj, indiferentă la ramurile care au pălmuit-o și la mărăcinii care i-au zgâriat picioarele.

A ajuns brusc într-o poieniță și s-a trezit față în față cu ei: alte ființe, mai tinere decât ea.

«Copii», i-a sugerat vocea ei interioară. O fetiță, și doi băieți, unul mare și unul mai mic. S-au uitat unul la altul, uimiți, pentru un timp care i s-a părut infinit.

«Vorbește cu ei. spune ceva. Cere ajutor. »

Ea a mers câțiva pași și a ajuns la ei, încercând să articuleze o propoziție. Buzele ei nu emiteau decât un geamăt confuz, care suna în propriile urechi ca o plângere sumbră și dementă.

Vraja a fost ruptă. Fata și-a pus mâna la gură, băiețelul s-a ascuns în spatele fustei ei, iar celălalt a început să țipe. Au țâșnit cu viteză maximă prin pădure.

Fata s-a dus după ei. Până atunci, era susținută doar de speranța de a găsi ajutor. Nu putea să rateze această oportunitate.

Dar copiii erau mai mici decât ea, se furișau ca țiparii printre tufișuri și crengi. Foarte repede, i-a pierdut din vedere. Apoi s-a agățat de sunetul respirației lor, care a sfârșit prin a dispărea. Și s-a trezit singură din nou.

Stătea nemișcată, orbită de furie. Apoi, cu pumnii încleștați, și-a alungat lacrimile. Trebuia să continue. A încercat să ghicească ce cale au urmat copiii.

Era pe cale să cedeze în fața descurajării când cortina copacilor s-a deschis brusc spre o câmpie vastă. Privirea ei hoinărea până la marginea orizontului, între verdele strălucitor al ierbii și albastrul neiertător al cerului. În depărtare, unde pământul atingea norii, stătea o masă imensă, atât sveltă, cât și stâncoasă, de o nuanță întunecată greu de definit exact de la această distanță. Fata s-a uitat la ea, fără cuvinte. Nu știa ce este, poate un munte, și o panglică maro ducea la el.

«Sunt oameni acolo», și-a spus ea, «o mulțime de oameni.» Și printre toți acești oameni, cu siguranță ar fi cineva care ar putea-o ajuta.

«Voi putea s-o fac fără să-mi fie foame sau sete din nou?», s-a întrebat ea. Acum ea părăsise malul pârâului, dar încă mai era timp să se aprovizieze cu fructe de pădure. S-a scufundat din nou în pădure; după care a mers ferm spre structura ciudată.

La început a încercat să meargă pe panglica maro, dar era chiar mai rău decât să fie desculță în iarbă, și a renunțat aproape imediat. A decis să meargă pe lângă ea. Era cel mai direct mod de a-ți atinge scopul.

Turnul - așa se numea, acum și-a amintit - a devenit treptat mai impunător. Un turn rotund, cilindric. Pe fiecare parte stăteau alte clădiri cu forme subțiri, în spatele cărora se putea vedea cupole rotunde și acoperișuri înclinate. La poalele turnului, case din cărămidă se revărsau la vale, ca și când cilindrul mare nu le-ar fi putea reține și le lăsa să se răspândească afară. Era o priveliște minunată și teribilă, iar inima fetei a scăpat de sub control. O lume necunoscută întinsă din pădure, o lume plină de lucruri dincolo de imaginație. În mijlocul copacilor, ea a distins intuitiv ceea ce era periculos de ceea ce nu era. Dar acum? Instinctul ei ar putea s-o îndrume în acest loc complet străin?

A mers toată ziua fără să se oprească, chiar și după ce soarele a dispărut la orizont. Trebuia să continue. I-ar fi fost prea frică să doarmă în aer liber, chiar acolo, pe marginea drumului.

A ajuns la turn după lăsarea întunericului. De aproape, era și mai impresionant. Ascundea o jumătate bună a cerului pe care

părea să vrea să-l atingă, zdrobind în umbra lui gigantică casele îngrămădite la piciorul lui. Fata s-a uitat la el cu nasul în aer. Doar luna, în retragere, i-a dat puțină îndrăzneală. În fața ei era un labirint de străzi întortocheate. Nici măcar un fir de iarbă, doar piatră și țiglă pe acoperișurile câtorva case.

S-a aventurat pe una din străzile acestea uitându-se în jur. Cărămizi roșii, pietre albe, case joase cu uși baricadate. Și acum ce trebuia să facă? Să oprești pe cineva și să încerci să te faci înțeles prin gesturi? Dar nu era nimeni, doar o lume rece și necunoscută.

Drumul s-a transformat într-o arteră mai largă, iar peisajul s-a schimbat în cele din urmă. Pe ambele părți, prin ferestrele iluminate, oamenii erau văzuți așezați. De asemenea, pe stradă erau oameni, veselia de la începutul serii. Fata a strâns nervos tivul tunicii ei pentru a-și face curaj. A ales o femeie pentru că i-a dat mai multă încredere și s-a dus la ea cu mâna întinsă. Femeia s-a uitat mai întâi la ea cu suspiciune, apoi s-a tras înapoi, evitând-o clar. Fata stătea în mijlocul trotuarului, cu privirea fixată pe fusta lungă a străinei care flutura. A făcut din nou o încercare. De data asta a oprit un bărbat într-o tunică largă. A ajuns la el pentru a-i atrage atenția și, drept orice răspuns, bărbatul a căutat printr-o gentuță pe care o purta pe centură. Fata a scos un oftat de ușurare și a deschis gura din nou. Omul i-a strecurat ceva rece în palmă.

«Cumpără-ți cel puțin o rochie», spuse el, înainte de a-și continua drumul.

Fata își desface pumnul. Un obiect rotund, auriu strălucea, pe el erau gravate simboluri ciudate în jurul desenului stilizat al unui turn. Ea și-a îngustat ochii, iar simbolurile au căpătat sens:

50 ECU.

SALAZAR.

Și-a închis degetele și s-a uitat în jur, pierdută. Ce ar putea fi «ECU»? Și «Salazar»? Dintr-o dată a observat că oamenii se holbau la ea și a plecat din mijlocul străzii. S-a lipit de un perete și a respirat adânc.

— O jumătate de carole pentru un castron bun de supă!

Fata s-a întors cu un salt. O fetiță cu obraji roz o înfrunta, nasul ei punctat cu pete mici maronii; păr roșu dezordonat îi încadrată fața dolofană.

— Aici o facem foarte bună! a adăugat ea cu un zâmbet. Uite, îți ofer chiar și o felie de pâine, pentru că arăți rău!

Fata a încercat din nou să vorbească. I-ar fi plăcut s-o întrebe unde se află, să-i explice că nu se simțea bine, că ceva nu era în regulă în capul ei. Reușește doar să bâlbâie câteva sunete confuze.

Fetița a urmărit-o îndeaproape.

— Capul tău? Ce-i cu fața ta?

Fața fetei s-a luminat. Deci, ceea ce abia spusese avea sens! Și-a atins capul cu mâna.

— Rău, a articulat cât de bine a putut.

Fetița și-a pus mâinile pe șolduri cu un zâmbet răutăcios.

— Ei bine, pentru durerea de cap, nimic nu bate o supă buna!

Cu aceasta, ea a apucat-o de braț și a tras-o într-una din camerele iluminate pe care le văzuse când a ajuns pe stradă.

Un spectacol deconcertant a întâmpinat-o. Era o cameră mare din piatră, cu tavan înalt, acoperită de o boltă susținută de grinzi mari de lemn. Într-un colț, într-o nișă destul de mare, trosnea un foc. Peste drum era o masă acoperită cu boluri și căni de bere, în jurul căreia erau instalați mai mulți semeni solizi transpirați. Restul camerei era plin de oaspeți, stând la mese mai mici. Bărbați, în cea mai mare parte, care aproape toți purtau obiecte similare cu pumnalul său, dar mai mari.

«Săbii», a sugerat vocea obișnuită.

Fetița a târât-o la tejghea.

— Kel, o supă pentru prietena mea! a spus ea.

Bărbatul, chel și bărbos, s-a întors și -studie nou venita.

— Și are bani, cel puțin, «prietena» ta?

Roșcata zâmbește cu un aer viclean și apucă mâna fetei. Aceasta din urmă s-a luptat, dar cealaltă i-a răsucit încheietura mâinii și a luat obiectul metalic.

— Hei, dulceață! N-o s-o fur de la tine!

A pus obiectul pe masă.

— Să-i dăm drumul. Crezi că-ți aduc clienți fără bani?

Chelul avea un rictus care nu-i plăcea fetei.

— Adu o supă, a spus el, apucând un castron.

— O să te fac să pui niște carne acolo, simt că ai nevoie de ea, i-a șoptit micuța chelneriță uitându-se critic la clientul ei.

Fata a încercat să articuleze câteva cuvinte din nou.

— A... ajutor...!

— Asta fac, nu-i așa?, a răspuns cealaltă. Cu cei 50 de ECU ai tăi, carnea, n-o să te sature.

A dus-o la o masă.

— O să-ți aduc mâncare, bine? Apropo, numele meu este Galia.

Fata a răspuns cu un zâmbet timid. Și pe ea cum o chema? Ea a oftat și a început să observe clienții așezați în jurul ei. Un cuplu, trei băieți tineri în tunici, un bărbat îmbrăcat complet în metal, și un altul foarte mic, cu fața acoperită cu o barbă groasă. În cele din urmă, doi bărbați slabi, dintre care unul era foarte palid. Erau diferiți de ceilalți, dar ea nu putea spune cum. Poate proporțiile corpurilor lor, sau atitudinea lor. Știa doar că o aură misterioasă iese din ei.

Galia i-a băgat un castron sub nas, smulgând-o din gândurile ei.

— Uite o supă de fasole.

S-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

— Am strecurat doi cârnați. Învârte cu lingura și o să-i găsești.

Și, după ce i-a dat două bătăi pe umăr, a dispărut în mulțime.

Fata a fost lăsată singură cu bolul ei. Lângă ea era un instrument cu un mâner lung terminat cu o parte rotundă.

«Lingură», spune vocea interioară, dar știind numele său nu a ajutat-o pentru că nu-și amintea cum era folosit. Mirosul care i-a gâdilat nările i-a trezit stomacul. Mai întâi a fost tentată să-și bage capul în bol și să soarbă lichidul, apoi s-a uitat la vecina ei. A înmuiat lingura în supă, a scos-o și a dus-o la gură.

«Așa se face.»

A prins ferm lingura și a încercat să o imite. A trebuit s-o facă de două ori și a ajuns să înțeleagă cum funcționează. La prima lingură, era data să leșine de plăcere. După toate acele fructe de pădure, era fantastic să mănânce fierbinte! Și apoi consistența catifelată a supei, gustul cărnii... Înghite conținutul vasului, pescuiește bucățile de cârnat și le înghite.

Bărbatul care stătea lângă ea râdea.

— Se pare că ne era foame?

Ea doar a dat din cap.

Galia a trecut pe lângă ea și a aruncat ceva alb pe masa ei, înconjurată de o crustă groasă și întunecată. Fata a luat-o și a

mirosit-o. Mirosea bine. A mușcat cu lăcomie și a constatat că are un gust la fel de bun. A devorat-o din câteva mușcături.

Când a terminat de mâncat, și-a pus mâna pe stomac și a oftat de plăcere. În cele din urmă, stomacul ei nu mai murmura. Stătea în mijlocul camerei, privind clienții venind și plecând.Odată ce masa lor era terminată, se ridicau și alții îi înlocuiau imediat, și așa mai departe. Era somnoroasă când Galia a scuturat-o.

— Ce mai faci aici?

Fata s-a uitat la ea fără să înțeleagă.

— Uite, deja ți-am făcut o favoare dată naibii cu carnea, așa că încearcă să nu mă faci să am probleme.

A forțat-o să se ridice și a condus-o ferm la ușă.

— Nu poți sta aici. Trebuie să aduc alți clienți și, dacă rămâi, șeful va pune întrebări. Haide, pleacă!

Fata surprinde o licărire de remușcare în ochii căprui.

— Stai puțin, a spus ea, întorcându-se înăuntru.

O vagă senzație de déjà vu o invadează pe fată. Aceste cuvinte, această situație... Poate că această ceață era pe cale să se disipeze, poate că în cele din urmă va găsi un indiciu care să-i permită să înțeleagă cine era și de unde a venit.

Galia s-a întors și i-a strecurat în mână un lucru galben și ușor cremos, cu o crustă mai închisă la culoare, și o bucată din mâncarea albă pe care o mâncase cu supa.

— Asta e tot ce pot face. Și acum, pleacă de aici!

A dispărut din nou înăuntru și nu s-a mai întors.

Fata stătea nemișcată lângă perete, cu pâinea și brânza în mână - da, așa se numeau. Licărirea slabă pe care o zărise dispăruse. Dar cel puțin avea stomacul plin. Strada era întunecată și pustie acum, iar labirintul de alei care se deschidea de o parte și de alta i s-a părut bârlogul întunecat și periculos al unui animal sălbatic.

«Ce fac acum?»

Nici un copac în care să dormi, doar piatră goală.

«Voi găsi ceva.»

A strâns pâinea și bucata de brânză la piept și s-a cufundat în umbra turnului.

2
AMHAL

Peste ceva timp, fata a perceput cea mai mică atingere a picioarelor ei pe pământ. În ciuda benzilor de țesătură în care își înfășurase din nou picioarele, marginea neregulată și tăioasă a pietrelor îi scotea gemete mici. Trebuia să găsească un loc unde să se odihnească cât mai curând posibil. În pădure, era ușor să găsească un refugiu. Corpul ei a condus-o spontan sub copaci. În mijlocul acestor ziduri, pe de altă parte, instinctele sale se pare că nu mai funcționau. Destul de ciudat, acum că ea a fost un pic mai conștientă de ea insuși și de locul unde se afla, vocea ei interioară era înăbușită, mai puțin rapidă în a-i da răspunsuri.

Ea a rătăcit pe alei părăsite și străzi mai largi, la fel de goale. A simțit că în spatele zidurilor caselor erau existențe liniștite. Poate ar fi trebuit să bată și să încerce să-și explice situația? Dar cu ce cuvinte? Și apoi a văzut ce credeau oamenii despre ea în seara asta. Nu, trebuia să caute o altă cale.

În cele din urmă, a ajuns în fața peretelui exterior al turnului. Era străpuns de nenumărate ferestre, unele aprinse, unele închise de obloane, altele întunecate. Poate că unele dintre locuințele turnului erau nelocuite?

A îmbrățișat peretele, căutând o intrare. Prima pe care a întâlnit-o era păzită de doi bărbați înarmați. Purtau armură metalică pe care era gravat un simbol pe care nu-l putea descifra în întuneric. Și-a continuat drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

A mers pentru o lungă perioadă de timp, cu picioarele tot mai dureroase și brațele grele. Salvarea a apărut ca o gaură în perete. Fata a luat în considerare șoldurile ei subțiri și sânii mici și a concluzionat că nu ar avea nici o problemă să treacă.

A pus fără tragere de inimă pâinea și brânza ei pe partea cealaltă și a urcat la marginea găurii. Apoi tot ce a trebuit să facă a fost să-și aplece brațele ca să intre.

Abia a avut timp să se minuneze de agilitatea ei: era în mijlocul întunericului total, singură, într-un loc necunoscut. Ea dibui pâinea și brânza și a mers înainte ezitant, cu un braț înainte. Aproape imediat, a lovit ceva cu genunchiul și a căzut la pământ. A stat nemișcată câteva secunde, gâfâind. De data

asta, era chiar speriată! A aterizat pe un material ciudat de pufos. Arăta ca o țesătură, o rolă groasă de țesătură. S-a ridicat dureros și și-a reluat explorarea. Mai prudentă, a întins ambele brațe în față, încercând să atingă nu numai ceea ce era la înălțimea ochilor ei, dar, de asemenea, mai mici și mai mari. După un timp, desenează în cele din urmă o hartă mentală destul de detaliată a camerei. A dat peste o măsuță joasă, pe care erau așezate role de țesătură de diferite dimensiuni. Altele erau stivuite pe structuri mari din lemn atașate la pereți. În timp ce mergea de-a lungul lor, ea recunoaște în cele din urmă contactul cu lemnul. O ușă.

A ezitat o clipă să iasă. Acolo, cel puțin, era în siguranță. Poate s-ar putea odihni acolo până la răsărit. Doar că nu arăta ca un loc abandonat, cu toate acele role de material... Și apoi nu era nici măcar o fereastră și era cald, prea cald. Nu, era mai bine să caute o cameră părăsită.

A reușit să apuce mânerul și l-a împins în jos. Ușa nu s-a mișcat. Ea a încercat din nou, și sunetul strident al barei de metal, care se învârtea a umplut spațiul din jurul ei. Panica o prinde din nou. Era închisă! Se sprijini de ușă. Trebuia să iasă de acolo, și să caute refugiu în casele de lângă turn. Atunci i-a venit o idee. Avea nevoie de ceva ascuțit. Fata zâmbea în interior: instinctele ei i-au venit din nou în ajutor.

Folosind pumnalul, a încercat să forțeze încuietoarea. Dar vârful era prea mare. Avea nevoie de ceva mai bun. A scotocit prin cameră la întâmplare. Dintr-o dată, și-a înțepat degetul. Ea l-a dus rapid la gură și a recunoscut gustul de sânge. Un ac. A căutat mai atent în același loc și a zărit obiectul, pe care l-a atins încet.

«Este un pic cam scurt», spuse ea.

«Mă voi mulțumi cu asta», i-a răspuns vocea interioară.

S-a întors la ușă și a băgat acul în lacăt. Fără să înțeleagă pe deplin ce făcea, a început să se descurce cu vârful degetelor. Se uita la ea acționând din exterior, ca și cum gesturile ei nu îi aparțineau, ca și cum cineva îi ghida mâinile.

Se auzi un clic și ușa se deschise, lăsând o rază de lumină care părea orbitoare pentru ea.

«Unde am învățat asta? Am spart încuietori în viața mea înainte? »

Agilitatea, semnele roșii de pe încheieturi și glezne, și acum asta. Toate aceste detalii cu siguranță aveau sens, dar ea nu știa codul care permitea să descifreze ghicitoare.

Pentru moment, era mulțumită că a reușit să deschidă ușa. A pus acul înapoi pe cea mai apropiată rolă de pânză și a privit afară. Un coridor larg luminat de torțe, cu ferestre mari. Deşert.

A ieșit cu prudență, a închis ușa în spatele ei și s-a apropiat de una dintre ferestre. Dădea spre o grădină interioară mare, împărțită în două zone. Una dintre ele era ocupată de plante ornamentale tăiate în forme sofisticate; celaltă adăpostea o grădină de legume. Fata a zărit invidioasă o grămadă de fructe comestibile ale căror nume nu și l-a putut aminti. Când s-a uitat în sus, ceea ce a văzut i-a tăiat respirația. Ziduri de înălțime amețitoare înconjurau grădina. Și apoi, în vârful turnului, o imagine rotundă a cerului unde se vedea o splendidă lună plină. Lumina sa ajungea la partea de jos datorită unei serii de suprafețe reflectorizante plasate de-a lungul pereților. Le-a urmărit cu ochii și a numărat cel puțin o duzină. Era chiar în interiorul turnului.

Dar nu a venit atât de departe pentru a admira peisajul: avea nevoie de adăpost.

Spre deosebire de aleile întortocheate pe unde se plimbase, poteca era dreaptă: un singur coridor înfășurat în jurul fântânii centrale, care pornea de la o scară care ducea în jos și se încheia cu alta, în sus. La fiecare etaj, o serie lungă de uși închise, dintre care unele erau zidite.

Fata nu și-a pierdut curajul și a continuat să urce. Odată cu timpul trecut, dimensiunea și lungimea coridorului au scăzut. Nu trebuia să meargă prea departe ca să găsească o locuință goală. Ușa uneia dintre ele zăcea în bucăți pe pământ. S-a apropiat cu prudență și s-a uitat scurt înăuntru. Era întuneric ca într-un cuptor. A intrat încercând să facă cât mai puțin zgomot posibil. O primă cameră, urmată de o a doua, luminată de o fereastră fără sticlă sau perdea, cu vedere la valea albită de lună. Fata s-a aplecat și s-a uitat în jos. A calculat că trebuie să fie abia la jumătatea turnului, și totuși era deja destul de sus. De acolo, valea părea imensă, măturată de o briză blândă de vară. Un pic mai departe pe dreapta, ochiul ei a întâlnit silueta întunecată a pădurii. Fata a observat-o cu o urmă de

regret. Se simțea mai puțin singură printre copaci și animale decât în acest loc unde semenii ei roiau. Pădurea era o enigmă a cărei soluție o cunoștea intuitiv; orașul a rămas impenetrabil pentru ea.

S-a uitat în cameră. Cu excepția unuia sau a doi bușteni și a unui pergament într-un colț, era complet goală. Nimic în orice caz care să-i facă odihna mai confortabilă.

Resemnată, s-a așezat pe pământ, cu pâinea și brânză în mâini, și și-a sprijinit capul de perete. A închis ochii și a adormit aproape imediat.

Voci înăbușite, un mormăit convulsiv. Fata a deschis brusc ochii, în alertă. În jurul ei, nimic nu se schimbase. Nu trebuie să fi trecut o lungă perioadă de timp, deoarece lumina părea să fie mai mult sau mai puțin la fel ca atunci când a intrat în cameră. S-a concentrat pe zgomotele care au trezit-o. Veneau din camera alăturată.

S-a ridicat încet, s-a apropiat de ușa pe sub care o rază de lumină s-a strecurat și și-a ținut respirația. Erau doi, unul ținând o torță, celălalt sprijinindu-se de perete. Aceștia erau tipii ciudați pe care i-a văzut la han și, din nou, i-au dat o vagă îngrijorare. A apucat garda pumnalului. Cei doi bărbați vorbeau cu voce joasă, într-o limbă diferită de cea pe care o auzise înainte. Și totuși putea înțelege câteva cuvinte.

Bărbatul care se sprijinea de perete respira cu dificultate, iar fruntea îi era perlată de sudoare. Picăturile i se scurgeau pe obraji, rezultând o substanță uleioasă, compactă, care i-a acoperit fața. În urma lor, tenul său roz era brăzdat de linii lungi întunecate. Omul din fața lui, cu mâinile sprijinite pe umerii lui, îi șoptea cuvinte de alinare. Fata putea înțelege doar fragmente din ele.

— Stai aşa... Misiunea... Vom ajunge acolo.

Tovarășul său a răspuns gâfâind.

— Eşti sigur? Nimeni... Greşit...

Celălalt i-a șters fața cu o cârpă. Substanța uleioasă a dispărut complet, dezvăluindu-i pielea aproape în întregime acoperită cu urme negre atroce. Bărbatul a scos un borcan mic umplut cu un unguent roz din geanta pe care o căra. A întins-o

pe pete, oferindu-i pielii sale un aspect normal. În acest timp, a continuat să vorbească, dar din ce în ce mai încet și mai încet. Inima fetei bătea sălbatic. Ce înseamnă toate astea? Era speriată. Era ceva teribil în această scenă, în culoarea obscenă a petelor care brăzdau fața omului bolnav, ca un omagiu obscur.

Bărbatul a scos în cele din urmă din geantă o fiolă umplută cu lichid chihlimbariu și a strecurat-o între buzele tovarășului său. Și-a întors capul.

— Nu... Greşit...

Dar omul a insistat atât de mult încât a reușit să-l facă să bea.

Apoi s-a uitat în jur. Fata se lipise și mai mult pe perete. Dacă s-ar duce în cealaltă cameră, ar vedea-o imediat, și ea nu știa ce s-ar putea întâmpla atunci.

Îngrozită, și-a scos pumnalul, dar frecarea lamei pe pielea tecii trebuie să le fi atras atenția. Omul care ținea torța a împins ușa, urmat de partenerul său.

Timpul părea să se oprească. Bărbații nemișcați pe prag - unul sprijinindu-se pe celălalt ținând torța pâlpâitoare - și ea, cu pumnalul în mâna inertă, mintea complet golită de gânduri. Apoi s-a rupt vraja. Fata își flutură arma. Bărbatul, în fața ei, i-a sucit violent încheietura mâinii. Pumnalul a căzut la pământ, sclipind.

«Idioato, sărmana idioată! Trebuia să fim mai rapizi!» a țipat vocea ei interioară la ea.

Bărbatul a apucat-o de gât și a pus-o la perete. Cu un gest, și-a scos sabia și i-a apăsat-o pe gât. Fata și-a înghițit saliva cu mare durere, cu firul înghețat al lamei pe trahee.

— Cine eşti?

Vorbea cu un accent ciudat, iar tonul său era ezitant. Fata l-a privit cu groază.

— Ești moartă, știi asta? adăugat celălalt cu răutate.

— Două zile și o să-ți scuipi sângele, adăugă complicele lui. Dar Radass și cu mine nu putem aștepta atât de mult. Așa că e mai bine să te omor chiar acum...

Cu încetinitorul, fata l-a văzut închizindu-și pumnul pe gardă și pregătind lovitura care urma să-i deschidă gâtul. Abia a avut timp să ridice mâna, când un fulger negru a eliberat-o de bărbat. O mantie se strecură prin aer și strălucirea unei lame de metal a tăiat întunericul.

— Cel puțin să te iei de cineva care se poate apăra.

Era un soldat, îmbrăcat într-o haină mare neagră din care doar mâinile i-au ieșit, ținând o sabie lungă.

Cei doi hoți și-au revenit rapid din surpriză. Cel care avea sabia s-a aruncat la soldat, celălalt s-a târât dureros într-un colț al camerei. A început duelul. Lamele au aruncat reflexii sinistre pe pereți și sunetul de fier ce trecea peste fier umplea spațiul. Fata i-a privit pe cei doi bărbați confruntându-se. Ceva din dansul lor mortal îi era familiar.

«Paradă, eschivă, atac... »

Ea era în măsură să prezică fiecare dintre mișcările lor. S-a lipit de perete dorindu-și din tot sufletul ca soldatul să aibă avantajul. Era mai agil, mai robust, iar sabia lui părea invulnerabilă.

Dintr-o dată a perceput o strălucire în spate. Strigătul instinctiv a ieșit din gura ei.

— Atenţie! A țipat cu toată forța plămânilor.

Soldatul s-a întors cu un salt, cu picioarele îndoite. Pumnalul celuilalt om care a profitat de confuzie pentru a-l ataca din spate doar i-a atins umărul. Fără să-și facă griji, și-a răsucit sabia și i-a sfâșiat abdomenul. Încă aplecat în genunchi, el a continuat să se întoarcă și a lovit picioarele celuilalt, care a căzut țipând.

Soldatul îl dădu peste cap. S-a oprit o clipă să-l observe. Era un inamic învins, neînarmat și lipsit de apărare. Un zâmbet trecător i-a trecut peste buze, ca și cum s-ar fi bucurat de slăbiciunea lui. Omul de la sol s-a uitat la el cerșind. Pentru câteva secunde, soldatul părea gata să-l asculte. Apoi, cu pleoapele închise, și-a strâns sabia. Și cu fața ridicată spre cer, i-a împins-o încet în piept.

Fata era speriată: pentru o scurtă clipă, i s-a părut că soldatul se bucura de această moarte, că era amețit de durerea provocată. Apoi și-a înfipt lama până în gardă în carnea omului care tocmai murise. Și-a acoperit fața cu o mână și a stat nemișcat câteva secunde. După care, dintr-o dată, și-a scos sabia și s-a îndepărtat repede de trupurile celor doi bărbați, ca și cum ar fi fost îngrozit.

S-a apropiat de ea, s-a ghemuit lângă, iar fata a reușit în cele din urmă să-i distingă fața. Era un pic mai în vârstă decât ea, cu părul lung ondulat castaniu, legat într-o coadă de cal pe care

lupta o mutase peste umărul lui. Era palid și slab, dar ce a lovit-o cel mai mult erau ochii lui. Ochii verzi răscolitori, plini de îngrijorare sinceră. Încă fără suflare și cu o sabie din care curgea sânge în mână, el a întrebat-o:

— Totul e în regulă? Ești rănită?

Era, probabil, tonul cu care a spus-o, sau ochii lui, care păreau foarte îngrijorați pentru ea, dar fata a simțit cum ceva se topește în interiorul ei. A sărit la gâtul lui și a plâns pe umărul lui.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc..., a murmurat, între două suspine, și i-a simțit mâna moale și caldă pe spate.

3
CĂUTAREA

Vânt pe fața sa. Un sentiment de goliciune în stomac. Zbura. Lumea aluneca rapid sub picioarele sale: râuri, păduri, sate. Ridicându-și ușor capul, a distins solzi de un roșu strălucitor și flamboaiant. Un sunet intens, deranjant i-a atras atenția. S-a uitat într-o parte: aripi negre uriașe, care se umflau în vânt. S-au ridicat și au căzut, sprijinind în aer acel corp enorm pe care stătea. Călărea un dragon. A închis ochii și s-a simțit brusc dus de val, în altă parte. Când i-a redeschis, nu mai era pe dragon, ci era suspendat în aer, fără corp. Era un alt călăreț pe animal, pe care îl putea vedea doar din spate.

S-a concentrat să încerce să vadă fața necunoscutului.

— O bere?

Omul în negru tremura și a măturat locul cu ochii. Era într-un han plin de fum, plin de o clientelă zgomotoasă. Soldați, în cea mai mare parte. Mâinile lui se odihneau pe o masă de lemn.

— O bere? a insistat vocea.

Omul s-a întors. Era o fată care vorbea cu ea, o fată dolofană cu trăsături țărănești. Era foarte tânără. Așa că și-a amintit.

Da, a venit la acest han să-l întâlnească. El era cel care l-a chemat. Apoi, viziunea a apărut, în mod neașteptat, ca întotdeauna, și l-a târât la mile distanță.

Zâmbește.

— Da, o halbă, mulțumesc.

Fata i-a înapoiat zâmbetul și a plecat. Omul în negru a căzut din nou în gândurile sale. A încercat să adune senzațiile confuze ale vedeniei. În ultima vreme, el a avut-o de multe ori, un semn că era apropie de obiectiv. Și era întotdeauna aceeași imagine: un copil pe spatele unui dragon cu aripi negre. Trebuie să fi fost el.

Fata a pus berea în fața lui. Și-a coborât gluga un pic mai mult, nedorind să vorbească. Începea să fie obosit. Hoinărea pe acest pământ de mai bine de o lună, preferând să nu mai pună piciorul aici niciodată. Prea multe amintiri neplăcute. Din fericire, anii trecuseră, iar el devenise un străin.

În orice caz, misiunea lui i-a impus acest sacrificiu, și el l-ar respecta, s-a gândit el, înghițind o gură lungă de bere. Misiunea în primul rând.

Omul pe care trebuia să-l întâlnească s-a așezat brusc fără să-i spună nimic. Și el purta o glugă, pe care a coborât-o complet. Dar lumina putea pătrunde sub țesătură și lumina o pereche de ochi purpurii pe o față foarte palidă.

— Nu crezi că sunt prea mulți oameni aici?, a spus el.

Omul în negru zâmbește.

— Relaxează-te. E locul perfect, dimpotrivă. Sunt o mulțime de oameni ciudați, un pic din toate felurile, și toată lumea e ocupată cu propria afacere. Ca să nu mai spun că majoritatea acestor oameni sunt beți, sau vor fi beți în curând...

A mai luat o înghițitură de bere.

— Nimeni nu-ți va acorda atenție.

Cealaltă aruncă priviri neliniștite pe ici pe colo.

— Sper că da, a mormăit, arătând neconvins.

Tânăra chelneriță s-a materializat în fața lor, întrebându-l pe nou-venit ce vrea.

— Cidru, a mormăit el, întorcându-și capul.

— Desigur, cu acest aer de conspirator vei atrage în curând curiozitatea, îl batjocori omul în negru.

Interlocutorul său i-a ignorat remarca și și-a șters fruntea transpirată.

— Machiajul meu rezistă?

Omul în negru a dat din cap.

— De cât timp te simți prost?

— De câteva zile.

— Intenționezi să-ți sacrifici viața?

Celălalt i-a aruncat o privire lipsită de ambiguitate.

— Cu toții știam înainte să plecăm care era misiunea noastră și am acceptat-o.

— Nu asta ți-am cerut să faci. Te-am întrebat dacă ai de gând să ai grijă de tine.

— Poate. Cu toate acestea, scopul nostru final contează mai mult decât viața mea și eu sunt dispus să mor pentru asta.

Fata i-a adus cidru și părea fericit să-și înmoaie buzele în el.

— Dar tu?

— N-am fost niciodată atât de în formă. Sunt imun, după cum știi.

Celălalt s-a enervat.

— Crezi că glumim? Că totul e o farsă?

Omul în negru se întindea nonșalant.

— Deloc. Dar chiar și în timpul celor mai serioase și periculoase misiuni, ne putem permite puțin umor, nu?

Interlocutorul său nu a răspuns.

Omul în negru a oftat, apoi a pus coatele pe masă.

— Aș spune că am făcut progrese bune, a spus el.

Interlocutorul său era atent și s-a aplecat spre el.

— Spune-mi totul, i-a șoptit.

Mai întâi un indiciu fragil. Vocea unui preot într-un templu.

«Va fi o corcitură, ca și ceilalți, dar el nu va fi din rasa noastră. Sângele lui se va transforma în apă, iar venirea lui va transforma apele lumii în sânge. »

El și Kryss întorseseră aceste cuvinte pe toate părțile, fără să reușească să le dea un sens. Apoi a fost prima viziune.

Un vis bântuitor, care l-a chinuit în fiecare noapte.

Un sat liniștit, case din lemn pe picioroange, amplasate pe cele mai limpezi ape imaginabile. Peste tot, păduri populate de creaturi efemere, de o frumusețe supranaturală, ascunse în mijlocul copacilor, în care uneori se încarnau. Și un nume: Kahyr. Repetat continuu, de o mie de voci, și inscripționat peste tot: pe trunchiurile copacilor și pe grinzile caselor, chiar și pe apă.

— Va avea sânge de nimfă, i-a spus omul în negru lui Kryss.

O umbră a trecut peste fața suveranului.

— Despre cine vorbești?

— Următorul Marvash, profeția bătrânului templului. Va avea sânge de nimfă.

Și i-a spus despre visul lui.

Kryss și-a mângâiat bărbia, grijuliu.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Mi se pare evident: sângele nimfelor este apos, la fel ca și al lui Marvash. De aceea văd un sat din Țara Apei în visul meu.

Auzind acest nume, Țara Apei, Kryss a fost traversat de un fior imperceptibil.

— Și apoi acest nume, Kahyr... Cred că ăsta e numele satului. Va veni de acolo, într-un fel sau altul.

O strălucire feroce a făcut ochii suveranului să strălucească.

— Vrei să spui că știi cum să-l găsești pe Marvash?

Omul în negru zâmbea.

— Faptul că am acest vis înseamnă că încep să-l simt. E aici undeva în Lumea Pământeană. Și mă așteaptă.

— Trebuie să-l găsești, a spus suveranul cu entuziasm. Cu el și cu tine alături de noi, visul poate deveni realitate. Sunteți două arme indispensabile în arsenalul meu, dacă vreau să dau înapoi poporului meu ceea ce îi aparține.

— Pot să mă duc să-l caut, dar îți vei ține promisiunea?

Kryss avea un zâmbet viclean.

— Credeam că e destinul tău. Să-l găsim și să ne unim cu el?

— Nu-mi pasă de soarta mea. Am trecut peste asta. Am un singur scop, și tu știi asta.

Tăcerea care a urmat era plină de insinuări. În cele din urmă, Kryss s-a aplecat în liniște pe spătarul tronului său.

— Ți-am făcut o promisiune și o voi ține. Te întorci cu Marvash, și când Lumea Pământeană se va întoarce la proprietarii săi de drept, vei obține ceea ce vrei.

Omul în negru s-a înclinat. Așa a început totul.

S-a întors. Împotriva voinței sale, și chiar dacă a jurat să nu mai pună piciorul în acest loc. Când a călătorit pe pământul din Țara Apei pentru prima dată, a simțit o mare dezolare care i-a pus stăpânire pe inimă. S-au întâmplat multe de atunci, dar nu a încetat niciodată să urască acest Pământ.

Găsirea satului nu era o sarcină ușoară. Sate identice cu cel pe care l-a văzut în visele sale roiau în Țara Apei, și fiecare dintre ele era atât de mic încât era dificil pentru oameni să le cunoască pe toate.

Trebuia să cutreiere țara. Datorită unor informații împrăștiate, unor zvonuri, a găsit drumul pe care-l căuta. Kahyr. Patru colibe care se odihnesc pe un mic pârâu. Pescari, în cea mai mare parte, care trăiau înconjurați de nimfe, care se întrupau în copacii din pădurile din jur, împărtășindu-și viața cu cea a sătenilor.

— Ei numesc acest loc Damahar, «Experiență», i-a spus singura femeie care a fost de acord să vorbească cu el. Pentru că, știi, nu a trecut mult timp de când ne-am reunit, nimfele și noi.

Bărbatul în negru s-a uitat la ea cu o privire intrigată.

— Dar de unde ești?

A făcut un gest vag.

— Vin de departe. Și a trecut ceva timp de când sunt pe aici.

Femeia a luat o gură de aer și a explicat:

— Până acum douăzeci de ani, acest loc era împărțit în două: la nord, Cercul Mlaștinilor, unde trăiau oamenii, și la sud, Cercul Pădurilor, care aparținea nimfelor.

— Da, îmi amintesc asta, a spus bărbatul.

— După aceea, am decis să avem un singur guvern din nou, ca în trecut, în timpul lui Nihal. Pentru a spune adevărul, a fost mai mult o idee a regelui Learco, conducătorul Țării Soarelui, cel care a restaurat pacea în Lumea Pământeană. Ne-a cerut să încercăm, iar cei doi regi ai noștri au avut încredere în el. Poftim! a exclamat ea, întinzând brațele. Două sate umane au venit aici din sud, două sate de nimfe din nord, și cele două guverne s-au reunit. Dar nu poți spune că funcționează foarte bine. De fapt, acesta este unul dintre puținele sate în care oamenii și nimfele trăiesc cu adevărat unul lângă altul.

— E ciudat, a spus omul în negru. Nimeni nu vă cunoaște, mi-a fost greu să vă găsesc.

Femeia l-a lovit cu cotul.

— Spune multe despre succesul experimentului, nu-i așa?

Era soția unui pescar. Bărbatul în negru spera să găsească în sat o pensiune sau magazine de unde să obțină informații fără să atragă prea multă atenție. Dar nu erau. De aceea a trebuit să vorbească cu un grup de pescari aflați la locul de muncă.

El a descoperit că localnicii erau destul de închiși. Tot ce a obținut ca răspuns la întrebările sale au fost mormăieli vagi și invitații de a nu se amesteca în afacerile lor. Până când a întâlnit-o pe femeia asta.

— Au fost căsătorii mixte prin preajmă?

Femeia a devenit suspicioasă.

— De ce-ți pasă?

— Îl caut pe fiul unui prieten.

De data aceasta, femeia a luat un aer de conspirator.

— Uniunile dintre nimfe și oameni nu sunt foarte bine văzute. Este departe de momentul în care omul Galla și nimfa Astrea au condus acest pământ. Dar asta nu înseamnă că a existat

vreodată o vreme când era normal ca cele două rase să se căsătorească...

Omul în negru nu a adăugat un cuvânt. El ar fi preferat mai puțină palavrageală și mai multă substanță, cu toate acestea nu a vrut să se grăbească. Deja povestea pe care i-a servit-o pentru a-și justifica curiozitatea abia stătea în picioare...

— Și totuși, femeia a continuat, am avut o corcitură în sat.

A marcat o pauză studiată, dar bărbatul a refuzat să-i dea satisfacție.

— Numele ei era Gherle. Mama ei era o nimfă, iar tatăl om. A crescut printre noi. Mama a murit la naștere, iar tatăl s-a recăsătorit. Practic, era un om, în afară de părul ei... Ai mai văzut nimfe, nu-i așa? Sunt făcute din apă, transparente. Ei bine, ea avea doar părul de genul asta. Și sângele, desigur. Sânge limpede, gelatinos, ceva cu adevărat impresionant!

Omul în negru a avut o lovitură la inimă.

«Sângele lui se va transforma în apă.» Așa a spus profeția.

— Oricum, a crescut cu noi. Ulterior a avut loc scandalul. Trebuie spus că la începutul unirii celor două regate a existat o mică ceartă. Adică, un pic mai mult decât certuri. Eram la un pas de război civil, așa că au trimis Armata. Unitățile împreună cu câțiva Cavaleri ai Dragonilor în urma lor. Întotdeauna am auzit că cavalerii sunt oameni buni, așa că nu știu ce să-ți spun, poate a avut ghinion... Oricum, acum vreo 17 ani, fata, care la acea vreme avea doar 15 ani, a fost păcălită de acest cavaler. Știi cum merge: seri întregi contemplând lumina lunii, plimbări mână în mână, ore față în față în mijlocul pădurii... Oricum, fata a rămas însărcinată.

— O fată sau un băiat?

Femeia părea supărată că a fost întreruptă.

— De ce vrei să știi?, a întrebat ea, încruntată.

— Îl caut pe fiul unui prieten, îți amintești? Un băiat.

— Era băiat, a răspuns femeia cu suspiciune.

Dar în curând a fost preluată din nou de plăcerea bârfelor.

— În cele din urmă, am aflat despre asta după aceea. Pentru că cavalerul a luat-o la goană de îndată ce a aflat că noua sa cucerire aștepta un copil, și desigur, că dezaprobarea întregii comunități a căzut asupra ei. Lăsându-te chiar așa cu un străin, ca o prostituată... E indecent, nu-i așa?

Omul în negru s-a forțat să dea din din nou din cap. Nu mai asculta povestea asta banală. Nu-i păsa decât de copil, care avea un sfert din sângele nimfei, era băiat.

— Unde o pot găsi? Femeia aia, adică, cu copilul ei?

— A plecat înainte să nască. Nu-i plăceau oamenii care vorbeau pe la spatele ei, și apoi a vrut să evite rușinea în familia ei. S-a întors o singură dată să-l prezinte pe băiat bunicilor ei. S-au certat și ea nu a mai apărut.

— Unde o pot găsi? a insistat omul.

— Doamne, chiar vrei să-l găsești, pe puștiul ăsta! Dar apoi, ești un prieten al acestui cavaler dezmățat!

Omul în negru a rămas fără răbdare.

— A murit, dar înainte de a-și da ultima suflare s-a pocăit și m-a rugat să-i găsesc fiul, zise el ca să tacă.

Femeia s-a înroșit. Probabil se gândea deja cui avea de gând să spună această poveste incredibilă.

— Se spune că trăia în Noul Enawar.

În sfârșit! Omul sare în picioare.

— Mi-ai fost de mare ajutor.

— Și cum era tipul ăla? Ai fost prietenul lui apropiat?

Celălalt nu s-a deranjat să răspundă. Și-a întors călcâiele.

— Trebuie să plec. E o problemă foarte urgentă.

Nefericitul ecou al întrebărilor femeii l-a urmărit până la ieșirea din sat.

Omul în negru își terminase berea, în timp ce celălalt era încă la jumătatea cidrului.

— Și asta e tot ce știi?, a întrebat el.

— Cu ceva timp în urmă, am avut o nouă viziune.

Tipul a devenit și mai atent.

— Am motive să cred că băiatul este un Cavaler al Dragonilor și că este aici, sau poate în Makrat.

— Atunci ești pe cale să rezolvi ghicitoarea!

Omul în negru doar a dat din cap.

— Dar munca ta nu se oprește aici, nu-i așa?

Omul în negru a simțit un fior alergându-i prin membre. S-a uitat în sus la interlocutorul său, care zâmbea abil și a adăugat:

— Majestatea Sa vrea să fie sigură, amintește-ți, și s-a gândit că ai putea avea grijă pe cine cunoști.

S-a uitat cu grijă în jurul lui.

— Ți-am spus să nu te mai joci de-a conspiratorii, l-a mustrat pe omul în negru, enervat.

A doua parte a misiunii sale. Cea mai groaznică. Mai rea decât carnagiul pe care l-a făcut cu câteva zile mai devreme.

Cealaltă a strecurat o mână sub haină și a scos un flacon umplut cu un lichid roșu.

— E al meu. L-am luat azi dimineață, așa că e contaminat. Cred că știi ce să faci cu el, nu-i așa?

Omul în negru părea fascinat de reflexiile roșii ale fiolei. El a observat-o în tăcere înainte de a-și lua în cele din urmă ochii de la ea.

— De ce?, a întrebat el, tulburat.

— Pentru că suveranul nostru știe că nu ai face-o altfel. Unele datorii sunt greu de plătit, și încă ești legat de locul ăsta, nu?

Omul în negru și-a încleștat dinții. I-ar fi plăcut să poată nega, să spună nu, că nu mai era cazul. Dar nu a reușit.

— Aceasta este cea mai simplă și mai curată cale.

— Dar va muri de o moarte oribilă.

Celălalt a ridicat din umeri.

— Cel puțin așa, n-o să-l omori tu.

Omul în negru și-a înghițit saliva. A ezitat o clipă, apoi a luat flaconul. Când a făcut-o, tensiunea s-a risipit brusc. Cei doi bărbați s-au relaxat, cu mâinile pe căni.

— N-o să-l mai văd pe suveran. Spune-i că sunt mort pentru poporul nostru.

Omul în negru a dat din cap cu indiferență. Planul lui Kryss de a pune mâna pe Lumea Pământeană și justificările pe care le-a dat pentru acest act de cucerire nu l-au interesat deloc. Doar ce trebuia să facă în zilele următoare conta pentru el, iar scopul său final, din păcate, era încă foarte departe.

Celălalt și-a terminat în sfârșit cidru. S-a ridicat și i-a strâns mâna..

— La revedere, atunci! Bănuiesc din comportamentul tău că nu o faci pentru noi, dar mulțumesc oricum. Rasa noastră îți va fi veșnic recunoscătoare.

— Simplă datorie, a răspuns el slab.

Tipul a părăsit hanul și s-a amestecat în mulțime. Omul în negru l-a urmărit cu ochii până a dispărut din vedere. Apoi s-a ridicat la rândul lui. Avea treburi de făcut.

4
NUMELE

I-a pus haina și a privit-o în ochi cu un zâmbet liniștitor. Nu a întrebat-o cine este sau ce face acolo.

— Ai unde să te duci?

— Nu…

Răspunsul a ieșit din gura ei spontan, simplu și clar.

A privit-o pentru câteva momente.

— Noaptea, Salazar nu este un loc pentru o fată singură, mai ales aici, în turn.

Apoi a ridicat-o delicat. A avut încredere în el de la început. Era prima persoană care a avut grijă de ea. Când i-a oferit brațul lui, ea a văzut tăietura mare pe care lama inamicului o desenase pe țesătura cămășii sale. Destul de ciudat, nu părea pătată de sânge. Numai umedă, ca impregnată cu un lichid vâscos și transparent.

Nu a pus nici o întrebare. Era obosită și avea nevoie disperată să aibă încredere în cineva.

Au ieșit pe holul turnului, luminat la intervale regulate de lumina palidă ce se filtra de la ferestrele interioare. Când a început să șchiopăteze pentru că picioarele nu o mai puteau purta, soldatul a luat-o în brațe fără ezitare.

— Eu… pot merge… a protestat fata, tot mai uimită de revenirea neașteptată a vocii ei.

Dar tânărul a dat din cap.

— Ai făcut destule pentru seara asta.

Senzația brațelor sub genunchi, mâna pe umăr, a tulburat-o. Apoi, leagănul pasului său și ritmul inimii sale la ureche au fost treptat motivul pentru a o doborâ oboseala. Și-a trecut brațele în jurul gâtului lui și a lăsat oboseala să se ridice ușor de la picioare la inima ei, preluându-i tot corpul. A distins cu greu strălucirea hanului în care a condus-o, și apoi scârțâitul de pași sub cizmele lui. După aceea, întunericul a învăluit-o.

Soldatul a stat mult timp uitându-se la ea. Când a pus-o în pat, ea dormea deja. Acum se odihnea liniștită, cu respirația grea a cuiva epuizat. Privind-o cu mintea eliberată, l-a ajutat să

nu se gândească la ceea ce s-a întâmplat, atunci când a salvat-o. Dar imaginile se grăbeau la marginea conștiinței sale, imperioase, și cu ele senzațiile pe care le-a trăit. Fiorul care i-a urcat pe coloană în momentul în care și-a băgat sabia în carne. Plăcerea pe care a avut-o terminându-și adversarul, văzându-l murind. Și-a trecut mâinile pe față, copleșit. A sărit în picioare, și-a luat sabia și a dispărut în noapte.

Unu. Doi. Trei. Atac, paradă, ripostă. Unu. Doi. Trei.

Tânărul era acoperit de transpirație, iar mușchii brațelor îi gemeau sub efort. Cu sabia lungă pentru două mâini prinsă între degetele acoperite de bășici, el a continuat să se antreneze.

Unu. Doi. Trei.

Dar, în ciuda întregii ape pe care el o transpira, în ciuda tuturor eforturilor și dureri fizice imense cauzate de antrenament, disperarea și vina lui erau întregi, și continuau să-i fure somnul și rațiunea. Pentru că, încă o dată, ca în acea zi, s-a distrat provocând suferință. Pentru că, la fel ca întotdeauna, sângele și moartea l-au strigat.

Are șase ani. I-au spus. În sfârșit i-au spus. Tatăl său nu a murit cu onoruri pe câmpul de luptă. Mama lui l-a mințit în toți acești ani. E un bastard. Fiul nimănui. Și mama lui, o curvă. Asta spune băiatul din fața lui.

«Mama ta e o curvă!» Și ceilalți din jur râd.

Simte că lumea se năruie în jurul lui, realitatea se destramă în fața ochilor lui. Lacrimile îi estompează vederea, râsul camarazilor săi îi face sângele să se ridice la cap.

Apoi se aruncă strigând la acel băiat mult mai mare decât el și dă frâu liber furiei sale. Lovește, mușcă, zgârie. Țipă. Se simte ca un animal și se comportă ca unul. Și dacă la început este ca un pitic care se confruntă cu un gigant, încetul cu încetul, o forță care-l depășește îl electrizează. Ceilalți încearcă în zadar să-l țină departe de victimă. Dușmanul său geme sub loviturile sale și, pentru prima dată în viața lui, simte o plăcere

amețitoare și liniștitoare. Mirosul de sânge, gustul său, și conștientizarea înveselitoare că este pe cale să facă rău cuiva. Și el crede că e interesant. Nu are nimic de-a face cu revelația care i-a fost făcută, nu are nimic de-a face cu batjocura căreia i-a fost obiectul. E doar o dorință pură de sânge și moarte. O dorință în care se scufundă ca într-un abis primitor.

Își revine doar când un adult îl prinde. «Ai înnebunit?»

Realitatea revine imediat la normal. Pe pământ, cu fața umflată, cu brațele încrucișate, cu tenul palid sub tot sângele, celălalt băiat nu se mai mișcă. Pieptul lui se ridică și coboară repede, gâfâie.

Vina se accentuează. Copilul plânge, îngrozit. Adultul spune ceva ce nu înțelege. Îi este frică nu doar de ceea ce a făcut, ci mai mult de ceea ce a experimentat.

În acea seară, singur acasă, iese dezbrăcat în pădure, în frig. Pentru că în acest fel disperarea se diminuează puțin, pentru că sentimentul de vinovăție își desface puțin strânsoarea.

Fata s-a trezit într-o cameră inundată de lumină albă. Pentru o clipă, s-a simțit ca și cum era din nou în lunca din care ieșise la lumină, ca și cum tot ce s-a întâmplat de atunci era un vis. Apoi și-a amintit de soldatul care o salvase cu o zi înainte, și încetul cu încetul totul și-a reluat locul. Contururile unei camere mici, cu pereți de piatră și tavan susținut de grinzi mari au înlocuit treptat albul. Într-un colț era o masă, lângă care era așezată o geantă. Pe peretele opus se deschidea o fereastră arcuită frumos, prin care soarele pătrundea răsărind. Fata s-a ridicat, protejându-și ochii cu brațul. Afară, se putea vedea o parte din câmpia uriașă, dominată în depărtare de umbra pădurii.

Era într-un pat moale și confortabil. Cearceafuri parfumate, o pernă cu pene și fețe curate la încheieturi și glezne. Dar încă purta tunica ruptă.

S-a strecurat din pat. Unde ar putea fi? O umbră de dezamăgire ascundea pentru o clipă perfecțiunea picturii. Dacă a plecat? La urma urmei, el a salvat-o deja și a condus-o în acest loc, ce mai voia? Și era deja atât de atent... Nu avea de gând să stea cu ea toată viața... Ea s-a întins, a căscat,

savurând căldura soarelui pe piele, și a observat o tavă de lemn la picioarele patului. Cineva pusese o bucată de pâine și un castron umplut cu un lichid alb, acoperit cu o spumă cremoasă ușoară. Fata zâmbește. Chiar dacă plecase, avusese un ultim gând delicat pentru ea.

S-a așezat cu picioarele încrucișate pe pat și a început să ciugulească din pâine, sorbind conținutul castronului: era delicios.

În timp ce mânca, a observat în jurul ei multe semne ale prezenței soldatului. Geanta lui, pentru început. Câteva cărți într-un colț, dintre care una era deschisă. O pană de gâscă, pusă pe pergament. Simțea o bucurie secretă. Nu plecase pentru totdeauna.

Și acum ce trebuia să facă? Era singură și nu știa exact unde era. Judecând după peisaj, era încă în turn, dar cu cel puțin două sau trei etaje deasupra celui în care fusese agresată cu o noapte înainte. Probabil era într-un han. Amintirea despre ce s-a întâmplat după salvare era foarte neclară. Ar trebui să aștepte să se întoarcă soldatul? Sau aștepta ca ea să se întoarcă pe drumul ei? A venit la fereastră, cu fața în mâini, și a închis ochii.

Sunetul ușii a speriat-o. S-a întors brusc, ca și când ar fi fost prinsă în fragrant. Soldatul stătea acolo, în cadrul ușii. Purta haina neagră din ziua precedentă, de data aceasta cu gluga pe față, pantaloni de piele și o cămașă albă desfăcută, strânsă pe trunchi de o vestă de piele întărită cu nituri de fier. În spatele lui era garda lungă a sabiei sale.

Și-a descoperit imediat fața.

— Sunt eu!, a spus el.

Fata s-a relaxat și i-a fost rușine de reacția ei.

— Da... eu...

Din nou, ea a ratat cuvintele.

— Ai dreptate, a adăugat el, scoțând geanta voluminoasă pe care o purta peste umăr. N-ar fi trebuit să te las singură în dimineața asta, mai ales după ce ți s-a întâmplat, dar nu m-am putut abține să văd dacă nu îți găsim ceva mai bun decât cârpele pe care le purtai...

Îi zâmbește.

— Eu sunt Amhal.

Avea un zâmbet frumos și sincer, dar avea durere pe față. Neștiind ce să răspundă, fata doar l-a privit drept în ochi. Ochi de acel verde devastator pe care l-a observat cu o zi înainte.

— Nu știu cine sunt, spuse ea, dintr-o dată copleșită, și se așează pe pat, frângându-și mâinile.

I-a luat ceva timp să explice totul. Vocea ei părea să se fi întors, dar ea încă mai avea probleme cu asamblarea cuvintelor, găsindu-le pe cele potrivite pentru a exprima confuzia pe care o simțea în ea. I-a spus despre pajiște, rătăcirea prin pădure, sosirea la Salazar. Mai presus de toate, ea a încercat să-l facă să înțeleagă că nu-și amintește nimic, nici măcar numele ei. Și că a simțit doar că s-a născut în acea zi, zăcând în iarbă.

Soldatul a ascultat-o cu din ce în ce mai multă atenție pe măsură ce povestea progresa, un mic rid i se adâncea între cele două sprâncene.

— Deci nu știi pe ce pământ suntem?

— Ce este un «pământ»? a întrebat ea cu un aer rătăcit.

— Sau că asta e Lumea Pământeană?

Fata s-a uitat în altă parte, jenată.

Amhal a zâmbit.

— Scuză-mă, n-am vrut să te fac să te simți inconfortabil, încerc doar să înțeleg…

— Asta am făcut tot timpul. Doar că nu pot ajunge nicăieri. Pot să fac… lucruri, dar nu știu cum…

— Cum ar fi ce?

Ea i-a spus povestea lacătului și senzația ciudată pe care a trăit-o în momentul atacului.

— În plus, am înțeles exact ce făceai în timp ce te luptai. Eu…

Și-a căutat cuvintele.

— … am anticipat loviturile tale, a spus ea în cele din urmă.

Tânărul se uita intens la ea.

— Cine erau acei doi bărbați aseară? l-a întrebat.

Fața soldatului se întunecă.

— Doi tipi săraci. Hoți, poate. Indivizi dubioși, în orice caz, altfel ar fi rămas într-un han.

Fata era tentată să-i spună despre petele ciudate de pe pielea unuia dintre bărbați, și limba pe care o vorbeau, iar apoi s-a răzgândit. Era cu siguranță normal ca oamenii să vorbească limbi diferite într-o lume atât de vastă; Cât despre acele pete negre, putea înțelege că voia să le ascundă.

— Nu știu ce să fac acum, gemu ea. Aș vrea să găsesc pe cineva care mă cunoaște, care să-mi spună de unde vin...

— Spune-mi unde te-ai trezit.

Ea a încercat să-i portretizeze fiecare detaliu; în cele din urmă, era doar o pajiște obișnuită.

— Dacă ai mers de-a lungul unui torent, este pentru că ai venit din est, concluzionează soldatul.

Fața fetei s-a luminat.

— Poți să-mi spui de unde sunt?

— La est este Noul Enawar, și chiar mai la est, Pământul Zilelor. Arăți ca un om, așa că probabil vii dintr-o țară în care oamenii sunt majoritari. Cu toate acestea, părul și ochii tăi...

— Crezi că sunt un indiciu?, a întrebat ea, plină de speranță.

— Cu siguranta. Și am văzut arma pe care o ai asupra ta. Cred că poate însemna și ea ceva...

A urmat o tăcere lungă și rușinată.

— Ți-am găsit niște haine, a spus tânărul brusc, luându-și geanta. Ale tale, le putem păstra în caz că ne pot ajuta să ne dăm seama cine ești, dar nu poți continua să te plimbi așa.

A scos haine de diferite mărimi și culori.

— Nu sunt noi, soția hangiului mi le-a dat.

Fata l-a privit scotocind prin geantă în timp ce făcea comentarii cu voce tare.

— Poate e un pic prea mic... Dar pantalonii ăia sunt ai mei!

— Vrei să mă ajuți? L-a întrebat brusc, ținând în brațe o rochie roșie strălucitoare.

Tânărul părea răvășit.

— Adică... Mă duc la Laodamea. Pentru o misiune. Apoi...

— Nu știu unde să mă duc, l-a întrerupt ea. Aș vrea să... Am nevoie doar de puțin timp să încerc să înțeleg... Dacă m-ai putea ghida...

Cuvintele i s-au înecat într-un suspin înăbușit.

Amhal s-a uitat la ea o clipă, și apoi a adăugat la jumătatea drumului:

— Așa cum am spus, mă duc la Laodamea, așa că... Dacă vrei să mergi cu mine, aș fi fericit. Nu știu dacă te-aș putea ajuta, dar...

Fata a respirat ușurată, iar apoi a luat primul veșmânt care i-a căzut în mână.

— Ar fi bine! a exclamat ea.

— În regulă. Eu ies, așa că le poți proba.

Abia când era în prag și-a găsit curajul necesar.

— Mulțumesc, a exclamat ea, întorcându-se spre el.

Amhal a privit-o drept în ochi.

— Când salvezi o viață, se pare că ai datoria să ai grijă de ea. Sunt convins de asta.

Abia ieșit din cameră, s-a rezemat de perete. Pe cealaltă parte, a perceput zgomotul de pânză, pași mici pe podea.

De ce a fost de acord s-o ia? Viața lui era deja destul de complicată, episodul din ziua precedentă în mod clar a mărturisit că ...

«Pentru că ea are nevoie de tine», a răspuns el. «Pentru că așa se comportă un cavaler. »

Onoare. Obsesia asta care nu l-a părăsit din ziua în care a aflat că e un bastard. Repară-ți nașterea, dovedește-ți valoarea și, mai presus de toate, învinge-ți setea de sânge.

«Și apoi ea este destul de draguță», și-a spus el însuși, fără a fi capabil să suprime un zâmbet.

— Poți să vii! i-a spus fata.

Amhal s-a oprit pe prag și a izbucnit în râs.

— Am făcut o greșeală pe undeva?, a întrebat ea.

— Nu, doar că... Sunt haine bărbătești, și sunt cam mari pentru tine.

Într-adevăr, pantalonii pluteau pe șoldurile ei și, fiind, de asemenea, prea lungi, ea era forțată să-i răsucească de mai multe ori în jurul taliei și să-i strângă cu cureaua pumnalului. În partea de sus, purta o cămașă lejeră care aluneca sub un corset femeiesc, luat de la o rochie, dar nu a reușit să-l lege cum trebuie și atârna amărât pe piept..

— În orice caz, le găsesc mai confortabile decât celelalte. Am încercat rochia asta roșie, nu mă simt confortabil în ea... s-a apărat arătând veșmântul de pe pat.

— Nici o problemă, dacă te simți bine așa... Lasă-mă să-ți aranjez corsetul.

Cu o mână expertă, Amhal a legat toate șireturile până când corsetul i-a modelat bustul minuscul.

El o privi critic.

— Cred că ar fi mai bine să-ți găsesc pantaloni de mărimea ta, ești de acord?

Fata s-a înroșit.

Salazar i-a întâmpinat cu confuzia lui obișnuită. Comercianții răcneau pentru a atrage clienți, copiii alergau peste tot, și localnicii mergeau la afacerile lor într-un neîncetat du-te-vino. Fata i-a apucat instinctiv haina lui Amhal. Se întreba cum spera să găsească soluția problemelor ei în mijlocul acestui tumult. Cine ar avea grijă de o fată pierdută?

Cum era deja târziu, s-au îndreptat spre un han. Era un pic mai popular decât cel pe care-l văzuse cu o zi înainte, iar clientela era puțin mai distinsă. Chelnerițele, tinere și jucăușe, se mișcau ușor și nimeni nu țipa.

Amhal le-a comandat o masă consistentă, dar fata murea de foame. Lipsurile din zilele anterioare erau încă resimțite, iar ea trebuia să-și recâștige puterea. Înghiți totul până la ultima fărâmă, bucurându-se de aromele picante.

— Pe cuvânt, ți-a fost foarte foame! a râs tânărul.

Apoi i-a povestit despre viața ei în pădure. Amhal a ascultat, cu bărbia în mână.

— Te-ai descurcat bine, a comentat el. Nu e ușor să supraviețuiești într-un mediu ostil. Antrenamentul nostru de Cavaler al Dragonului include chiar și lecții de supraviețuire, așa că imaginează-ți! În cele din urmă, suntem lăsați singuri într-o pădure fără hrană sau apă. Este una dintre cele mai dificile încercări, unii chiar n-o pot trece.

Fata s-a uitat la el.

— Ce este un Cavaler al Dragonului?

Amhal a avut un zâmbet amuzat.

— Un soldat. În cele din urmă, în aceste vremuri de pace, el este mai presus de toate un protector al ordinii stabilite. Un fel de paznic, dacă vrei, antrenat în arta războiului. Și mai presus de toate, Cavalerii călăresc dragoni, camarazii lor inseparabili în luptă.

În fața privirii sale interogative, a zâmbit din nou.

— Dragonii sunt animale frumoase. Am unul. O să ți-l prezint în curând.

Fata a dat din cap, nedumerită. A ignorat toate aceste lucruri pentru că a venit dintr-un loc îndepărtat, diferit de Lumea Pământeană, sau a uitat totul?

— Cum pot afla cine sunt? a exclamat brusc.

— Nu știu..., a răspuns Amhal, ezitant. Ți-am spus, tot ce pot face pentru tine e să te duc la Laodamea. Vom pleca mâine... Dar nu cred că ești din orașul ăsta. Ai venit aici pe jos, nu-i așa?

A dat din cap, chiar înainte să muște într-un măr.

— În Laodamea, va trebui să începi cu părul și ochii. N-am mai văzut așa ceva. Poate ar trebui să te uiți în cărți? Știi să citești?

Fata a înghețat, cu mărul în mână.

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

Amhal a scotocit prin geanta lui și a scos mai multe discuri de aur ca cel pe care chelnerița i l-a luat cu o zi înainte la han.

— Știu asta. E pentru mâncare.

— Sunt monede, a spus Amhal cu un surâs.

Apoi i-a arătat inciziile care erau gravate pe ea.

— Înțelegi ce scrie?

— Desigur! «Salazar, cinci carole.»

— Perfect. Știi să citești. Cărțile sunt obiecte pline de lucruri scrise pe cele mai variate subiecte. Chiar și despre oameni care au părul jumătate albastru și jumătate negru și ochii de culori diferite!

Fata s-a simțit puțin consolată.

Amhal și-a pus coatele pe masă și s-a aplecat spre ea.

— Dacă călătorim împreună, nu pot continua să-ți spun «hei, tu!» sau «fată». Ai nevoie de un nume.

O strălucire s-a aprins în ea. Un nume. O identitate. Ceva care să-i permită să scape din acest anonimat...

— Dar nu-mi amintesc numele meu...

— O să-ți dau unul. Cum ai vrea să te numești?

A dat din cap. Ea a încercat deja să aducă un nume înapoi în memoria ei, fără rezultat. Cât despre cele pe care le cunoștea acum, «Salazar», «Noul Enawar» și «Laodamea», ei nu-i spuneau nimic; erau sunete simple care țâșniseră din neant, din același neant care i-a luat amintirile ostatice.

— Nu știu numele niciunei fete, a murmurat ea, uitându-se în jos la mărul ei. Nici al unui băiat, de fapt...

Se gândește o clipă.

— Aseară, era o fată care m-a ajutat într-o pensiune. Numele ei era Galia.

Amhal se crispă.

— E un nume obișnuit, un nume de menajeră. Nu, ai nevoie de ceva mai bun.

S-a uitat la el neliniștită.

— Ce propui?

— Adhara.

«Adhara.» Ea nu avea nici o idee despre ceea ce a vrut să spună, dacă îi plăcea sau nu, dar imediat i-a părut familiar. Era un nume pentru ea, un nume care o definea. «Adhara.»

— E frumos...

Amhal a lovit cu convingerea în masă.

— Deci, așa să fie! De acum înainte, vei fi Adhara.

Era amuzant să aibă dintr-o dată un nume cu care să se miște în lume. L-a repetat mental, în timp ce termina de mestecat mărul ei. Adhara. De acum, nu mai era fata pierdută care hoinărea prin pădure, ignorând totul despre lume. Acum era cineva.

5
RĂUL

A doua zi, s-au trezit devreme. Amhal a spus că vrea să plece cât mai curând posibil.

— Dar mai întâi de toate, trebuie să găsești haine. Cu aceste haine, arăți ca o sperietoare de ciori, a adăugat el.

Au făcut un tur rapid al pieței, în mijlocul fructelor și legumelor expuse la soare, sferturilor de carcase de carne agățate de cârlige și tarabelor comercianților de condimente.

Adhara a mers în liniște, vrăjită de parfumuri și culori. Era uimitor modul în care un nume făcea diferența. Încă se simțea ca un străin pe un tărâm necunoscut, dar mai puțin decât cu o zi înainte. Prezența lui Amhal alături de ea era cu siguranță un factor. Dar nu era doar asta. Acum avea o identitate.

S-a oprit în fața unei tarabe unde erau agățate hainele. Le-a studiat la început timid, și apoi, când s-a simțit destul de încrezătoare, a întins mâna și a atins niște pantaloni din piele de căprioară.

— Cât costă asta?, a întrebat comerciantul, desenând un zâmbet.

Femeia i-a dat și a pus-o în spatele unui mic paravan așezat într-un colț. Adhara nu era sigură că nimeni nu se poate strecura înăuntru să se uite la ea, dar măcar era o oglindă. I-a pus și s-a întors să încerce să se uite la picioare. Erau mult mai potriviți decât cei pe care-i purtat. Și-a păstrat cămașa și corsetul și și-a strâns centura pumnalului în jurul taliei. A ales, de asemenea, o pereche de cizme, și s-a uitat la ansamblu cu satisfacție. Erau haine bărbătești, i-a spus Amhal. De ce se simțea atât de bine purtându-le? Și de ce greutatea pumnalului de la talie i-a dat atâta încredere?

«În toate aceste mici indicii este cheia misterului cine sunt și de unde vin», și-a spus ea.

Desigur, Amhal a plătit.

— Mulțumesc... Sper că nu e prea mult, spuse ea, privindu-l scotocind prin geantă, arătând neliniștită.

— Nu, nu, nu costă prea mult. Și apoi arată bine pe tine, a răspuns el, uitându-se la ea din cap până în picioare.

Adhara a înroșit, flatată.

Au părăsit turnul. Gardienii și-au întins sulițele pe măsură ce au trecut și s-au trezit din nou în cel mai nou district din Salazar.

Amhal știa exact unde să meargă, iar Adhara păși încet lângă el. Când a traversat acest cartier noaptea, i s-a părut înfricoșător și haotic. În lumina soarelui, era misterios, dar părea mai puțin amenințător. A recunoscut străzile pe care s-a plimbat cu o zi înainte. Au trecut chiar și de hanul lui Galia. Adhara a fost tentată să intre și să se prezinte.

«Bună, eu sunt Adhara. În cele din urmă, mi-am amintit totul: sunt ordonanța unui cavaler.» Da, era o mică minciună pe care și-ar fi dorit s-o spună.

Au părăsit orașul și s-au oprit în fața unui lung șir de colibe de lemn. Amhal intră și se opri să vorbească cu o creatură monstruoasă. O ființă complet acoperită cu fire de păr roșu și sbârlit, cu un bot proeminent din care ieșea o pereche de colți amenințători. Nu era foarte înalt, dar avea brațe de o lungime exagerată, înarmate cu o furculiță mare cu care curăța paiele, mișcându-se cu mișcări comice.

Adhara instinctiv a pus mâna la pumnal.

— Nu știi ce este?, a întrebat Amhal.

A dat din cap. Nu contează cât de mult căuta, nu era nici o amintire în memoria ei.

— E un fammin. Acest grajd este gestionat numai de ei, a șoptit cavalerul avansând spre grăjdar. Bună, Etash, a adăugat el cu un zâmbet.

Creatura a ridicat ochii de la munca sa și a răspuns cu un mormăit.

— Ce mai face Jamila mea?

Etash a ridicat din umeri.

— Nimeni nu are grijă de dragoni ca noi, știi asta.

Avea o voce dură, guturală, care părea nepotrivită pentru limba pe care o vorbea..

— Stăpânul meu spune mereu că ați fi cavaleri excelenți.

Etash râde amar.

— Stăpânul tău e singurul cu un scutier fammin. Pentru alții, știi ce suntem... fiare, animale de cel mai rău fel.

— Lucrurile se vor schimba.

— Sunt așa de o sută de ani. Nu se vor schimba niciodată, crede-mă!

Famminul i-a condus printr-un hol spre care se deschideau uși mari de bronz. Pe cealtă parte, răsunau pași grei care făceau pământul să tremure și urlete îngrozitoare. Adhara era din ce în ce mai îngrijorată.

— Văd că tu, pe de altă parte, preferi scutieri umani, a observat Etash.

Amhal a râs.

— Ea este Adhara, ordonanța mea, a răspuns el. Ea are o poveste un pic ... specială.

— Ca și ochii ei.

— Ai mai văzut așa ceva?

Etash a dat din cap.

— De aceea i-am observat. Unii dintre noi au așa ceva, dar e prima dată când îi văd la un om.

S-a oprit la o ușă.

— După tine.

Amhal întinse mâna spre Adhara și a tras-o spre el.

— Stai calmă și liniștită. Uită-te în ochii ei. Probabil va vrea să te adulmece: las-o! Și dacă mârâie, nu te mișca, bine?

Fata a înțepenit.

— Ce e acolo?

În loc de răspuns, Amhal a împins ușa.

Cu picioarele moi, Adhara a trebuit să-și suprime o dorință irezistibilă de a fugi.

Erau în interiorul unui imens șopron din lemn de cel puțin cincisprezece brațe lungime, pe pământul presărat cu paie. În centru, un animal uriaș, cu un corp acoperit cu solzi, s-a năpustit asupra vizitatorilor cu doi ochi verzi în flăcări. Botul său alungit s-a transformat în spatele ochilor într-o creastă osoasă largă, plină de spini. La înălțimea omoplaților erau două aripi gigantice negre, care se distingeau de restul animalului, care era în întregime roșu aprins. De îndată ce cei doi tineri au intrat, dragonul s-a ridicat pe picioarele din spate, atingând acoperișul cu craniului, și a scos un vuiet puternic. Adhara și-a acoperit urechile cu mâinile, îngrozită.

— Bună, Jamila! Te bucuri să mă vezi?

Animalul și-a plecat capul la nivelul lui Amhal. I-a mângâiat botul, apoi s-a dat la o parte și a arătat spre prietena lui.

— Ea este Adhara, va călători cu noi. E scutierul meu.

Creatura imensă o privea feroce și a emis un fum lung prin nări.

— Nu o speria, nu a văzut niciodată un dragon, a adăugat Amhal.

Adhara era paralizat. La gândul tuturor animalelor de acest fel, care erau în spatele fiecărei uși de bronz pe care le-a văzut, ea a simțit că leșină.

— Totul e în regulă, nu te mișca, Amhal i-a șoptit în ureche.

Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut face asta!

Jamila a mirosit-o, iar Adhara a simțit cu groază respirația ei arzătoare care îi străbătea tot corpul. La final, i-a dat o lovitură cu botul, care aproape a aruncat-o la pământ, și s-a așezat cu un aer disprețuitor, întorcându-și toată atenția asupra lui Amhal.

— Asta e bine, înțelept, a spus tânărul tandru, încă mângâindu-i botul. E din grajdurile lui Dohor, știi cine e? a adăugat el, întorcându-se către Adhara.

Încă uimită, fata reușește doar să dea din cap slab.

— Dohor este ultimul rege care a încercat să cucerească Lumea Pământeană acum 50 de ani. El a unit dragoni cu dragoni negri, creaturi hibride din magia interzisă, pentru a crea monștri teribili pentru luptă.

Adhara a ascultat fără să înțeleagă, încă terorizată de bestia pe care o avea în fața ochilor.

— Când Dohor a fost învins de Ido, Noul Consiliu a decis să ucidă toate aceste animale. La acea vreme, Jamila era încă un nou-născut. Un cavaler excentric a salvat-o și a luat-o cu el. A crescut-o în secret, în pădurea din jurul lui Makrat. Când a fost descoperită, Jamila era deja antrenată. Așa că am pus-o cu ceilalți dragoni, și a rămas acolo, fără ca cineva să aibă curajul s-o folosească în luptă. Când am devenit ucenic, stăpânul meu mi-a permis s-o păstrez și s-o iau ca pe un dragon.

Amhal s-a întors spre Adhara. Palidă ca o foaie, era prinsă de perete.

A izbucnit într-un râs puternic.

— Totul e în regulă...

Fata s-a lăsat să alunece la pământ. Amhal a fugit spre ea.

— Haide, ai fost perfectă, nu mai ai de ce să te temi...

Adhara a dat din cap cu o smucitură a bărbiei.

— Și acum să mergem, a adăugat tânărul, întorcându-se spre fammin. Etash, deschide bolta!

Famminul a dat din cap și a dispărut.

— Vine cu noi? s-a aventurat Adhara, arătând spre Jamila.

— Ca să spun adevărul, noi mergem cu ea. Vom călători pe spatele ei.

Adhara a scos un geamăt.

— E mai puțin complicat decât pare. Va trebui să te ții de mine și totul va fi bine.

Și-a întins mâinile ca s-o ajute să se ridice, iar Adhara nu a avut de ales decât să accepte. Dar și-a strâns discret degetele pe pumnal ca să se liniștească.

Într-un scârțâit puternic, acoperișul hangarului a alunecat, acționat de două roți mari zimțate. Un cer albastru azuriu a apărut încet deasupra capetelor lor, iar Jamila a scos un nou vuiet.

Amhal i-a dat o mică bătaie pe burtă.

— Stai jos, Jamila, culcat.

Dragonul se supune. O șa metalică era atașată pe spate ei cu curele mari din piele, iar hamul său, tot din metal, era atașat de lanțuri mari care serveau drept frâie. Adhara a observat pentru o clipă burta galbenă a animalului, mișcarea puternică a respirației sale care umfla și-i contracta cutia toracică uriașă. Văzându-l pe Amhal ridicându-se într-un salt ușor, ea s-a retras instinctiv.

— E normal să-ți fie frică, mereu e așa prima dată. Haide, curaj!

Tânărul a ținut-o de mână ferm și a ridicat-o în șa în fața lui..

— Respiră bine, o sfătui, trecându-și brațele în jurul taliei ei.

O lovitură de frâie, și dragonul s-a ridicat. Adhara a închis ochii, în timp ce vântul i-a ridicat părul cu din ce în ce mai multă violență.

— Uită-te oricum, a șoptit Amhal.

Fata a deschis un ochi timid. Mai jos, colibele de lemn se micșorau cu o viteză amețitoare, în timp ce turnul Salazarului, un recif în mijlocul mării verzi a câmpiei, venea să îi întâlnească. Adhara a deschis gura cu uimire, iar frica ei a dispărut brusc, pentru a face loc unei emoții incredibile care a lăsat-o fără cuvinte.

Turnul, de asemenea, ajunge să fie un punct negru la orizont. Adhara a însoțit mișcările agitate ale Lui Jamila cu trupul ei, cu ochii ațintiți la pământ, la catifeaua pădurii din care ieșise, la panglica de argint a torentului, însoțitoarea rătăcirilor ei. Și-a dat seama cât de vastă era lumea și s-a simțit pierdută în această vastitate. De unde a venit? Cine i-a dat viață, în mijlocul pădurii și covorului ei de iarbă? Chiar aparținea acestui univers?

— Direcția Laodamea! a strigat Amhal, smulgând-o din reverie.

Jamila a virat, și călătoria a început.

Au zburat o zi întreagă fără să se oprească. Câmpia, verde și infinită, a continuat să se desfășoare sub aripile dragonului. Soarele bătea puternic, iar Adhara a trebuit să-și acopere capul cu gluga mantalei lui Amhal.

— Când vom ajunge la Laodamea, îți voi cumpăra una, a spus tânărul.

Adhara nu și-a ridicat nasul nicio secundă, fascinată de minunile pe care le vedea. A observat mișcarea ușoară a ierbii în vânt și în mintea ei a gravat cea mai mică schimbare în peisaj. Voia să-și umple ochii cu această lume, să o facă a ei, și așa poate să găsească urme ale ei în interiorul său, în memoria ei amputată.

Ocazional, Amhal îi explicat câte ceva. Saar, râul imens care era invizibil în stânga lor: era cel care hrănea toți torenții peste care au zburat. Turnurile din Țara Vântului, țara a cărei capitală era Salazar. Câmpia, imensă cu tabere și sate.

O mulțime de nume, peisaje frumoase, dar nimic familiar pentru ea.

Dormeau sub stele, în mijlocul câmpiei măturate de un vânt ușor de vară care mirosea a umiditate și prospețime.

Pentru a doua oprire, Amhal a decis să se oprească într-un sat.

— Tocmai am trecut granița cu Țara Apei, a spus el, în timp ce se grăbeau, cu un soare de foc în stânga lor.

Adhara s-a uitat sub ea, iar privirea i s-a oprit asupra unei rețele groase de copaci încâlciți, țesuți pe o pânză de torenți întortocheați.

— Este delimitată de torenți?, a întrebat ea.

Amhal îi prinde repede gândul.

— Exact. Există un sat de oameni, un pic mai departe, ne vom opri acolo.

Au aterizat într-o poieniță destul de lată pentru ca aripile uriașe ale Jamilei să se desfășoare acolo.

— Din păcate, va trebui să ne aștepți aici, i-a spus Amhal, scoțându-i hamul.

Apoi s-a întors spre Adhara.

— Nu există dragoni în Țara Apelor, nimic nu este planificat pentru a-i găzdui. În Laodamea, va fi diferit.

Au pornit. Cerul a prins încet o nuanță purpurie, care se răspândea treptat peste tot. Adhara s-a simțit ciudat de liniștită, ca și cum ar fi fost acasă. Îi spune lui Amhal.

— Așteaptă până la Laodamea. Acolo, poți face toate cercetările pe care le vrei.

Au mers ceva timp prin pădure. Violetul s-a transformat într-un albastru din ce în ce întunecat, în timp ce copacii se aprindeau cu lumini minuscule. Adhara îi privea, uimită.

— Sunt licurici, i-a explicat Amhal. Insecte strălucitoare. Cu mult, mult timp în urmă, când vedeai aceste tipuri de lumini în pădure, ar fi putut fi o nebunie.

Adhara s-a uitat la el cu o privire intrigată.

— Erau creaturi mici, de mărimea palmei unei mâini, cu ochi mari colorați, păr de culoarea curcubeului și aripi mici diafane. Noaptea, emiteau lumină, ca licuricii. Se pretinde că a mai rămas doar unul în Marea Pădurea a Țării Vântului. Rătăcește acolo ca un suflet îndurerat, condamnat să nu moară niciodată. E singurul supraviețuitor al poporului său. Noaptea, strălucirea sa tristă și solitară trasează arabescuri lungi în pădure.

Adhara s-a gândit pentru o clipă la singurătatea ultimului spiriduș și și-a imaginat călătorii pierduți care i-au descoperit accidental lumina în mijlocul pădurii. Era ca ei, pierdută, abandonată, iar Amhal era ca acea lumină tristă, lumina ei într-o lume întunecată.

Tânărul a arătat ceva cu degetul.

— Acestea, pe de altă parte, sunt luminile satului Cyrsio. E un han minunat acolo, și îl cunosc pe proprietar. O să vezi, o să fie o seară frumoasă. Și poate că memoria îți va reveni!

Adhara a zâmbit. Era ceva magic în aer, ca și cum orice ar fi fost posibil.

Câteva minute mai târziu, a apărut satul, format din case din lemn cu acoperișuri de paie. Se întindea în jurul unui pârâu, iar unele case erau pe picioroange. «Un loc fermecat în mijlocul unei păduri magice», s-a gândit Adhara.

Pe măsură ce se apropiau, însă, frica a pus stăpânire pe ea. Amhal trebuie să fi simțit la fel, pentru că de îndată ce au ajuns la poarta satului, el a luat garda sabiei sale.

Intrarea principală avea o arhitravă din lemn, sculptată cu nișe metalice unde ardeau torțe. Una dintre ele a era smulsă și încă ardea pe pământ. Amhal a înghețat și l-a apucat pe Adhara de braț. Cântecul greierilor umplea întregul spațiu înconjurător.

— Ceva nu e în regulă.

Ferestrele caselor erau întunecate și goale, ca orbitele unui craniu; altele erau baricadate.

— Ultima dată când am venit, locul ăsta era plin de viață.

Adhara instinctiv a dus mâna la pumnal. Și totuși, totul era atât de liniștit…

Amhal a ieșit în față, cu lama gata să iasă din teacă.

Nu se auzea nimic în sat și străzile erau pustii. Cu toate acestea, Adhara s-a simțit observată. Cineva îi spiona, cineva care nu voia să fie văzut.

— Poate ar fi mai bine să plecăm… s-a aventurat.

Amhal nu a răspuns. Era tensionat, iar fața lui arăta aceeași expresie ca în ziua în care a salvat-o. L-a urmărit în tăcere până la o tavernă acoperită cu un semn de lemn destul de pictat. «Vizuina lui…» Restul era devorat de foc.

— Asta era?, a întrebat Adhara dintr-o răsuflare.

Ahmal pur și simplu a dat din cap. Nu era nici o ușă, iar ferestrele erau înnegrite de fum și flăcări. Focul nu se stinsese de foarte mult timp, deoarece un miros înțepător de ardere încă plutea în aer.

Amhal a intrat. Adhara a încercat să-l oprească.

— Nu cred că e o idee bună…

Tânărul s-a scufundat în întuneric.

Ea a ezitat pentru un moment pe prag, și apoi a decis să-l urmeze.

Pereții tavernei erau în întregime negri, podeaua presărată cu un strat gros de cenușă. Din tejghea, rămăseseră doar câteva bucăți de lemn carbonizat; pe rafturi, sticlele erau toate sparte. Adhara s-a apropiat de Amhal și i-a strâns brațul.

Părea să-și revină.

— Poate ai dreptate, nu a fost o idee bună.

— Ar trebui să ne întoarcem în pădure?

— Ne întoarcem în pădure.

Au ieșit cu prudență și s-au întors pe care tocmai veniseră. Cu puțin timp înainte de a ajunge la poarta satului, Amhal, din instinct, a tras-o pe Adhara pe o alee.

Ducea la o mică piață în centrul căreia se afla o clădire mare din lemn. Era accesată de un pod peste pârâul care trecea prin acel loc.

Poarta clădirii avea două aripi sculptate, deasupra cărora era gravată o inscripție. Adhara a descifrat ceva de genul «Theevar,» sau «Thiinar,» nu era clar. Una dintre aripi era ușor întunecată. Un geamăt jos și continuu venea dinspre ea. Adhara s-a speriat. Un al șaselea simț o îndemna să plece. Amhal s-a mișcat repede spre zgomot. L-a apucat de haină.

— Cineva are nevoie de ajutor! A protestat.

— Dacă ar fi fost așa, oamenii ar fi ieșit din casele lor să-l ajute..

— Nu e nimeni aici.

— Dimpotrivă, mulți ochi se uită la noi.

— Și de unde știi?, a răspuns Amhal, pe un ton aproape batjocoritor.

— O simt.

Tânărul a ezitat o clipă, apoi s-a întors și a făcut un pas hotărât spre construcție. Adhara l-a urmat fără voia ei, cu mâna încleștată pe garda pumnalului.

Interiorul era întunecat, și mirosea a dulce și murdar. Amândoi și-au dus mâinile la gură, iar Adhara și-a reprimat un fior. Amhal a scos din geantă o brichetă și un fitil și a aprins ce a mai rămas dintr-o torță. O viziune de coșmar li s-a prezentat. Băncile care în mod normal ocupau camera erau stivuite pe o parte, și o jumătate de duzină de cadavre înfășurate în giulgiuri albe pătate de sânge stăteau pe podea. Gemetele umpleau

acum tot spațiul, ca și cum ar fi venit de la statuia grosieră a unui om cu părul lung ridicat de vânt, cu un fulger într-o mână și o sabie în cealaltă, cu o expresie binevoitoare pe față.

Adhara a rămas pietrificată pe prag. Amhal, pe de altă parte, avansat și aplecat peste giulgiuri.

— Te rog, să mergem..., a murmurat ea.

El rămase surd.

— Vino!

Adhara nu s-a mișcat. Picioarele ei au refuzat s-o asculte.

— Hai! a insistat Amhal, întorcându-se spre ea.

Fata i s-a alăturat încet, cu ochii coborâți. Nu și-a ridicat capul până nu a ajuns lângă Amhal. La picioarele ei era ceva care seamănă cu o femeie, dar caracteristicile ei erau atât de modificate încât era dificil să-i dea o vârstă, sau chiar să determine cu certitudine sexul ei.

Gura ei nu era nimic mai mult decât o fântână întunecată care expira acel geamăt neîntrerupt, acea gâfâială și suflare sacadat care anunța moartea. Fruntea ei era acoperită de sudoare și pete negre îi marcau pielea, aceleași pe care le văzuse Adhara pe fața unuia dintre atacatori.

— Trebuie să plecăm de aici.

Amhal nu a răspuns.

— Cei doi tipi din turn zilele trecute... aveau pete similare, iar unul dintre ei era foarte rău.

Amhal privea fața muribundei, sângele care părea să se scurgă prin toți porii corpului ei suferind.

— Amhal !

Strigătul ei l-a scos în cele din urmă din toropeală. A dat din cap ușor, cu ochii încă fixați pe femeie. S-a dat câțiva pași înapoi, suficient cât să-l prindă Adhara și să-l scoată din acest loc terifiant.

Au început să meargă în aerul proaspăt al serii, pe fondul pârâului bubuitor și al târâitului greierilor. Au traversat aleile satului, hotărâți să fugă cât mai departe posibil.

Până când doi bărbați le-au blocat calea.

Unul era înarmat cu un băț, celălalt cu o sabie ruginită. Erau îmbrăcați în zdrențe. Primul avea pete negre pe gât, celălalt pe jumătate din față. Ochii lor străluceau cu o strălucire dementă.

— Cine ești?

Amhal, surprins, a pus imediat mâna pe garda sabiei sale.

— Nu te mișcs și răspunde! spuse bărbatul fluturându-și sabia mâncată de vreme.

— Cine eşti?

— Porți Răul, nu-i așa? Ai venit aici să-l împrăștii, ca un putregai străin... a adăugat tovarășul său.

— La fel ca nimfele, nimfele care nu se îmbolnăvesc... Dacă le bei sângele, te vindeci, adaugă primul.

Cealaltă scuipă.

— Vrăjitoare blestemate...

— Hai să trecem, a spus Amhal.

Adhara l-a îmbrățișat, îngrozită de ceea ce au găsit în clădirea de lemn, dar și de amintirea lui Amhal împingându-și lama în pieptul dușmanului său cu câteva nopți mai devreme cu plăcere sadică.

— Nu plecăm de aici, a spus omul cu sabia. Satul e în carantină.

Amhal și-a strâns dinții, iar Adhara i-a simțit mușchii contractându-se sub mână.

— Nu mă face să fac ceva ce nu vreau...

— Morții cu morții, și în două zile vei geme și tu. Sau dacă ai noroc, vei fi bine, la fel ca noi! În orice caz, nu vei pleca de aici, a adăugat tipul cu bățul cu un zâmbet fără dinți.

Amhal și-a întins sabia în față și i-a ținut garda cu ambele mâini.

— Amhal, nu...

— Te rog pentru ultima dată: lasă-ne să trecem. Nu vreau să-ți fac rău, dar dacă ne oprești să plecăm...

Adhara i-a perceput toată furia și setea de luptă. Ea a dat înapoi câțiva pași; bărbatul cu bățul s-a năpustit asupra ei și a lovit-o pe umăr, aruncând-o la pământ. Abia a avut timp să vadă mantaua lui Amhal învârtându-se în fața ei, și apoi a auzit doar sunetul strident al sabiei lui pe brațele celor doi bărbați.

A fost nevoie doar de un moment pentru ca soldatul să-i dezarmeze, dar asta nu era suficient. Cu un răcnet feroce, el s-a abătut asupra unuia dintre adversarii săi.

— Amhal, nu! a țipat Adhara.

Nu era de nici un folos, așa cum era și strigătul inutil al omului.

— Mă predau!

Amhal i-a băgat sabia în piept și a scos-o imediat. Cu un zâmbet crud pe față, s-a întors spre celălalt, fluturându-și arma.

— Amhal !

De data asta, strigătul disperat al lui Adhara l-a făcut să-și revină. Și-a coborât sabia, a închis ochii. Bărbatul a profitat de ocazie pentru a-l ataca cu bățul.

Amhal i-a sucit brațul.

— Pleacă, a șuierat el.

Celălalt se lupta ca un diavol.

— Du-te și trăiește, a insistat Amhal cu o voce dureroasă.

Îi răsucește brațul mai tare, forțându-l să-i dea drumul bățului.

Bărbatul se uita la el cu ură în timp ce se ținea de mână.

— Oricum, ești mort, spuse el, înainte să dispară pe o alee.

6
Regina și Prințul

Soarele strălucea în Makrat. O zi perfectă de vară, a cărei lumină pură desena conturul lucrurilor pe fundalul aerului limpede.

Doubhée era în grădină, ca în fiecare dimineață. Cu pumnalul în mână, purtând o cămașă simplă și pantaloni de pânză, ea se antrena printre copaci într-un colț retras al vastei proprietăți din jurul palatului regal.

La un moment dat, antrenamentul în fiecare zi i s-a părut ridicol. Atunci a început să se simtă bătrână. Într-o dimineață, s-a uitat în oglindă și a devenit brusc conștientă de ridurile ei, trăsăturile ei desenate, firele gri din părul ei. Pe atunci avea cincizeci și cinci de ani și domnise timp de treizeci și șapte de ani.

«Poate că a venit timpul să nu mă mai antrenez ca și cum aș fi încă hoțul din Makrat», a spus ea.

Și pentru câteva zile, nu a mers în grădină.

Soțul ei, Learco, râdea cu blândețe de ea.

— Ce se întâmplă, te-ai decis să-ți agăți pumnalul?

— Sunt doar obosită, a răspuns ea.

Și asta era adevărat. În plus, ce era bătrânețea decât o oboseală mortală, care ducea încet la singura odihnă posibilă...?

Ulterior, corpul său s-a răzvrătit. Pentru că membrele, picioarele erau încă agile, brațele musculoase sub pielea devenită abia puțin flască, aveau nevoie de mișcare. Mintea ei însăși cerea exercițiul de dimineață, în timpul căruia trupul său efectua unul câte unul gesturile repetate, golindu-și capul. Așa că și-a reluat antrenamentele, după ce a ales un loc mai ascuns, mai secretos. Doar câțiva dintre oamenii ei știau unde era... În caz că aveau nevoie de ea.

Doubheée a dezlănțuit o fandare finală și a pus capăt asaltului său prin aruncarea pumnalului. A fost întotdeauna același timp de șaizeci de ani: arma care i-a fost dată de stăpânul său, Sarnek, care a învățat-o odată arta crimei după ce i-a salvat viața. Încă se gândea la el, iar disperarea zilelor în care ea îl iubea și se simțea vinovată de moartea sa s-a

transformat într-o nostalgie dulce. Cea pe care anii o extind peste amintiri, ca o patină de frumusețe.

Pumnalul s-a înfipt cu precizie într-un trunchi, la câțeva brațe în fața ei. Lama vibra la un fir de păr de un om care gâfâia.

Doubhea s-a ridicat vioi.

— Ar fi trebuit să te anunți. Aș fi putut să te omor, a spus ea rece, mergând să-și scoată pumnalul din trunchi.

Omul a îngenuncheat, cu capul jos.

— Regina mea, am încredere în brațul tău, a răspuns el cu o voce tremurândă.

— Ridică-te! a ordonat Doubhée.

— Situația este gravă, a spus bărbatul, cu ochii plini de îngrijorare.

Doubhée s-a înfiorat.

— Să nu stăm aici, spune ea.

Subteranul palatului adăpostea cartierul general. Doubhée însăși era cea care l-a construit. La început, era ca un fel de joc. În primii ani ai domniei sale, ea s-a simțit inconfortabilă în rolul ei de regină. Viața la curte, alcătuită din bârfe și recepții nesfârșite, ținute ceremoniale, obligațiile plictisitoare ale rangului său, toate apăsau asupra ei. Și lipsa de acțiune a cântărit. Treptat, ea a început să se desprindă.

Learco era cel care i-a dat ideea.

— De ce nu te întorci la activitatea ta din lumea veche? Nu există nici un mod de a fi regină. Inventează unul al tău, care ți se potrivește mai bine, și care nu te obligă să devii ceea ce nu ești.

Doubhée a decis apoi să înființeze un serviciu de spionaj. Pământul Soarelui nu avea unul. Până atunci, ea apelase la mercenari, a căror loialitate era discutabilă. În ceea ce-l privește pe Dohor, el se mulțumise cu alianța sa cu Breasla Asasinilor.

— Suntem în pace, desigur, dar pacea trebuie păstrată, nu crezi? Tocmai în astfel de momente conspirațiile înfloresc, i-a spus ea lui Learco ca să-l convingă să-i aprobe proiectul.

Nu trebuia să insiste prea mult.

— Dacă contribuie la bunăstarea ta, nu am nicio problemă cu asta.

Astfel, Doubhée s-a aruncat trup și suflet în companie, pe care a condus-o mai mult sau mai puțin în secret. Alegerea candidaților, structura sediului, pe care a desenat-o. Era un moment extraordinar. În cele din urmă, și-a găsit dimensiunea, dând în același timp sens la tot ceea ce a învățat în timpul anilor ei întunecați de rătăcire, în căutarea de sine și a locului ei în lume. Abilitățile sale de luptă, care i s-au părut atât de teribile, atât de obscure, au fost în cele din urmă o modalitate de a face un lucru util, pentru a garanta un destin luminos pentru țara sa.

În primii ani, cu toate acestea, serviciul de spionaj nu a fost de prea mare folos. Learco l-a considerat doar un hobby oarecum excentric al soției sale. Dar mai târziu, Doubhée i-a oferit informații valoroase despre războiul civil care distrugea Țara Apelor, iar opinia sa s-a schimbat.

— Ai fost de neprețuit pentru mine, i-a mărturisit el.

— Eu însumi nu aș fi crezut că ideea mea ar putea da astfel de roade, a recunoscut regina.

De atunci, serviciul de spionaj s-a extins, s-a răspândit în alte părți ale Lumii Pământene și a devenit un instrument esențial în mâinile regelui și ale Consiliului. Uneori Doubhée a intervenit personal. Apoi a redevenit formidabila mașină de război care era în trecut, dar în serviciul unor obiective înalte.

Nimeni de la Curte nu știa de viața ei dublă. Oamenii săi înșiși, care erau rar văzuți în palat și a căror prezență era la fel de evazivă ca fantomele, erau un mister pentru întreaga Lume Pământeană. Doar Learco și fiul său Ner știau despre asta.

Doubhée a intrat în sala de ședințe. O cameră goală, cu un plafon mic și boltit, abia mai mare decât celelalte, ocupată de o masă mare din mahon înconjurată de scaune. A luat unul, iar spionul a făcut la fel.

— Deci?, a spus ea fără preambul.

Între timp, Josar și-a recăpătat răsuflarea, chiar dacă părea la fel de tensionat.

— Vin din Țara Apei. Acolo se întâmplă fapte tulburătoare.

A rămas tăcut pentru câteva momente înainte de a continua.

— Khan și cu mine făceam inspecția obișnuită în satele nordice. Conform instrucțiunilor tale, monitorizam relațiile dintre cele două rase, căutând posibile semne de tensiune.

Doubhée doar a dat din cap.

— Și...?

Omul și-a înghițit saliva.

— Am dat peste un sat... ciudat.

— Nimfele și oamenii se opun din nou? a mormăit Doubhée.

Expresia chinuită a lui Josar prefigura ce e mai rău.

— Nu, regina mea... Sau poate că da, nu știu. Toți erau morți.

Doubdhée s-a speriat.

— Era un sat de oameni. Un cătun nesemnificativ, care trăiește în mare parte din pescuit. Ne-am dus pentru că ni s-a spus că au trecut câteva săptămâni de când nu am mai auzit de ei. Când am ajuns... Imediat mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

— Cum au murit?

— Molimă, stăpână.

Pe Doubhée au cuprins-o transpirații reci.

— Poate e febră roșie. E endemică, știi asta.

— Dar nu ucide un sat întreg.

— Continuă, a ordonat regina.

De-a lungul anilor, ea a învățat să folosească metoda dură care i-a fost predată de Maestru atunci când încă încerca să devină un asasin: să-și păstreze capul limpede, nu să cedeze emoțiilor.

— Khan a venit singur, am așteptat afară. Când s-a întors, era supărat. Mi-a spus că casele erau pline de cadavre. Și că era un miros teribil de putrefacție, semn că moartea survenise de câteva zile. Bărbați, femei, copii. Pe paturi, pe podele... Și toți erau acoperiți de pete negre.

Doubhée s-a aplecat pe spatele scaunului. Nu era febră roșie.

— Nu puteau fi vânătăi? Poate i-au bătut?

Josar a dat din cap.

— Regina mea, erau pete negre, foarte negre, deloc ca vânătăile. Și apoi era sânge. Sângerau prin nas, prin gură, prin urechi. Chiar și de sub unghii.

— Și nu erau nimfe printre ei?

— Nu, stăpână. Doar oameni.

Doubhée a oftat, apoi s-a uitat la fața bărbatului.

— Ce spune Khan?

— L-am pus în carantină.

S-a relaxat. Oamenii ei erau antrenați excelent.

— L-am lăsat pe Pământul Apei, echipat cu ce e necesar pentru a supraviețui, și mi-am minimizat contactul cu el.

Regina se gândește pentru o clipă.

— Situația pe care mi-o descrii este îngrijorătoare, într-adevăr, concluzionează ea, ridicându-se. Dacă avem de-a face cu o nouă boală, trebuie să investigăm în detaliu, și Majestatea Sa trebuie avertizată.

Josar a dat din cap.

— Deocamdată, să fii examinat de un preot. Îi vom trimite un mesaj lui Khan și-l vom examina și pe el. Vom vorbi despre toate astea mâine.

Josar și-a pus pumnul închis pe inimă ca semn de salut. După ce a îngenuncheat, a mers la ușă.

Regina a rămas singură. Dacă încerca să asculte mereu vocea rațiunii, nu a neglijat avertismentele intuiției sale. Și ea i-a spus că se apropie evenimente teribile.

Doubhée a bătut ușor la ușă. Știa că nu va primi un răspuns, dar era un fel de ritual. O cale pentru ea să se anunțe. A așteptat câteva secunde, apoi a deschis. Era acolo, în mijlocul camerei, stând în scaunul cu rotile. Ferestrele mari de sticlă aruncau raze de chihlimbar în jurul lui, aureolându-i cu lumină fața concentrată.

Era un tânăr de 30 de ani, slab, cu un ten palid. Părul său lung, drept, legat într-o coadă de cal, era blond atât de deschis încât părea aproape alb. Avea trăsături fine, un chip îndurerat. Picioarele lui inerte erau acoperite într-o pânză grea. Era înclinat peste o gramada de hârtii pe care le cerceta cu atenție, în timp ce-și mângâia bărbia cu pană de gâscă folosită pentru a lua notițe.

Doubhée zâmbi. A intrat încet, având grijă să nu facă zgomot. Întotdeauna i-a plăcut să-i vadă pe cei dragi trăind fără ea, iar cu fiul ei acea plăcere era și mai vie. Simțindu-l asemănător și totuși atât de diferit, amintindu-și de el ca un copil în brațele sale și acum să-l observe, ca adult, gestionând afacerile

regatului. Era un copil mult dorit și mult așteptat. Ani de zile, Doubhée și Learco au încercat fără succes să dea un moștenitor al tronului: poate blestemul aruncat asupra ei în tinerețe a rupt ceva în ea, sau poate că pur și simplu nu erau destinați să aibă copii. Neaer sosise când renunțaseră la orice speranță, în pragul toamnei vieții lor.

Ei i-au dat numele unchiului pe care Learco l-a iubit atât de mult și care murise tragic cu ani în urmă, executat de Dohor. Nașterea sa a adus un sentiment de realizare în viața lor, simțiseră că sosiseră în port după o călătorie lungă.

Doubhée s-a așezat în fața fiului său și a continuat să-l observe în tăcere. Tânărul i-a zâmbit fără să ridice capul din hârtii.

— O să-ți spun că te-am auzit intrând și apropiindu-te de mine.

Doubhée zâmbea la rândul său, tandru.

— Și totuși păreai atât de absorbit…

Neor era moștenitorul tronului, dar toată lumea știa că el nu va deveni rege niciodată, din cauza picioarelor sale paralizate și a sănătății fragile. În orice caz, asta credea el însuși. Pentru o vreme, Doubhée a încercat să-l convingă de contrariul.

— Nu puterea fizică este cea care face un rege. Ai nevoie de alte abilități, și le ai pe toate.

— Un rege, de asemenea, conduce armata sa în luptă. Crezi că pot s-o fac?

— Există Cavalerii Dragoni pentru asta.

Tânărul prinț a dat din cap.

— Nu am corpul unui rege. Și nici capul, a spus el, lovind degetul arătător. Este mai mult al unui strateg, un diplomat, decât al unui monarh.

Astfel, deși Learco trecuse acum de șaptezeci de ani și Neor avea mai mult de treizeci de ani, moștenitorul nu devenise încă rege. El și-a făcut loc în afacerile regatului, și toată lumea de la palat știa că el era cel care a decis alegerile politice din Țara Soarelui. Era un diplomat bun, un om cu inteligență rece și pătrunzătoare, care treptat, dintr-un simplu consilier, devenise eminența cenușie a suveranului. El și tatăl său formau aproape două încarnări ale aceleiași entități: Learco era corpul, puterea fizică, Neor, spiritul. Din acest motiv, mama lui s-a dus să-l găsească mai întâi pe el.

Neor a pus jos documentele pe care le studia și s-a uitat la ea.

— Te ascult..

— Oamenii mei tocmai mi-au adus vești tulburătoare, a început ea, încruntându-se.

Neor îi cunoștea bine informatorii. El o ajutase adesea pe mama sa să gestioneze organizarea serviciului de spionaj și, uneori, chiar a participat la întâlnirile lor.

— Continuă.

Doubhée i-a spus povestea lui Josar cât mai fidel posibil, asigurându-se că nu omite niciun detaliu – totul era important pentru fiul său.

Când a terminat, Neor era absorbit în gândurile lui. Mereu era așa când se gândea: avea o privire vagă, o privire stupidă. Cu toate acestea, în acele momente inteligența lui era cea mai ascuțită.

— Ți-ai făcut deja o idee? a întrebat-o în sfârșit.

— Nu am dovezi. Am doar cuvintele lui Josar, pe care el însuși le-a primit de la unul dintre tovarășii săi. Oamenii ăștia chiar au murit de boală? Pe de altă parte, trebuie să fim foarte atenți. Dacă mai trimit doi oameni acolo și e o boală necunoscută, ne-ar putea contamina pe toți când se vor întoarce.

Neor a zâmbit.

— Recunoaște... Vii la mine doar ca să-ți confirmi presupunerile pe care le-ai făcut deja. Sau, mai rău, pentru a-ți etala intuiția!

Doubhée i-a întors zâmbetul, dar fața ei a devenit imediat din nou serioasă.

— Nu am încredere doar în intuiția mea. Am o presimțire rea. Și apoi nu au fost cadavre de nimfă. Poate fi o coincidență, dar dacă nu e? Dacă ne-am confrunta cu o nouă formă de conflict între cele două popoare? L-am lăsat pe Khan în carantină și l-am trimis pe Josar să vadă un preot. Care crezi că este cel mai bun mod de a face acest lucru acum?

— Așa cum ai spus chiar tu, trebuie mai întâi să clarifici situația, a răspuns Neor. Și dacă ne confruntăm cu adevărat cu o nouă boală, trebuie să cerem sfatul unui preot. Și știu unul cu o abilitate rară...

S-a uitat la mama lui.

— Aș avea scrupule să deranjez o persoană de importanța lui pentru nimic, a obiectat Doubhée.

— Am încredere în instinctele tale. În plus, nu trebuie să meargă acolo singur. Trimite-l pe unul dintre Frații Fulgerului. Va ști să-l protejeze de riscurile potențiale, nu crezi? Și mult mai bine decât am putea face noi înșine.

— Și apoi?

— Apoi vom vorbi cu tata despre asta. Următorul Consiliu va fi peste o lună. Dacă este necesar, va fi o oportunitate de a transmite știrile conducătorilor Pământului Apei, astfel încât să poată lua măsuri pentru a se proteja în cazul unei epidemii. Cât despre tine, continuă să investighezi, mai ales relația dintre oameni și nimfe. Aceasta este cea mai bună pistă în acest moment, și cea mai îngrijorătoare.

Neor s-a lăsat în spatele scaunului. Doubhée i-a atins ușor piciorul cu mâna. Ea nu s-a dedat niciodată unor manifestări excesive de afecțiune cu fiul ei, nu așa și-a arătat dragostea față de el. Relațiile lor erau aproape lipsite de contact fizic, pur și simplu pentru că ambii au preferat să folosească alte mijloace pentru a-și exprima sentimentele. Încă o dată, Doubhée s-a gândit cât de mult semăna fiul său cu ea.

— Mulțumită?, a spus el.

Regina și-a retras mâna.

— Da.

S-a ridicat să plece.

— Cum se simte Amina? a întrebat ea o dată pe prag.

Un ușor rid de supărare i-a brăzdat fruntea prințului.

— Ca întotdeauna. Agitată, rebelă și, mă tem, nefericită.

Și-a trecut mâna peste față.

— Am fost atât de complicat când eram adolescent?

— Suntem cu toții diferiți, Neor, a oftat Doubhée. E tânără, o să-și găsească drumul.

— Nu știi cât de mult aș vrea s-o ajut... dar afacerile regatului, toate aceste probleme care trebuie rezolvate... și în plus, ea nu vrea să o ajutăm, ăsta e adevărul.

— Știe că o iubești. Și asta e deja mult.

Doubhée a ieșit și a închis ușa. Ca întotdeauna, vorbind cu fiul ei s-a calmat. S-a simțit pregătită să facă față noii furtuni care amenința la orizont.

7
Chipurile lui Amhal

Au părăsit satul pe poarta pe care au folosit-o ca să intre. Amhal se mișca repede în fața lui Adhara, gâfâind de suferință; s-au oprit o singură dată în luminiș.

— Tu stai aici, a ordonat Amhal.

Adhara a vrut să protesteze, dar înainte să aibă timp să spună un cuvânt, tovarășul ei dispăruse deja în tufișuri.

A rămas singură cu Jamila. S-a gândit din nou la ziua în care l-a cunoscut pe Amhal, despre modul lui sălbatic de luptă. Poate ar fi trebuit să-i fie frică și să fugă de el cât mai era timp? Cu toate acestea, ea nu s-a putut abține, dar avea încredere în el. Desigur, era un nu știu ce înfricoșător, dar Adhara a simțit că era ceva care nu-i aparținea. A simțit instinctiv durere pentru el, precum și o dorință violentă de a-l ajuta.

Tânărul a reapărut, cu o mână de crengi în mână. S-a așezat pe pământ și a început să le decojească, cu gesturi bruște.

— Stai jos.

Adhara stătea uitându-se la el.

— Totul e în regulă, doar te-ai apărat...

— Taci și stai jos! a urlat Amhal furios, cu ochii umpluți cu o disperare misterioasă.

Adhara se supune.

— Și cei doi atacatori aveau pete? a întrebat, în timp ce se arunca frunzele într-un castron.

S-a grăbit să dea din din nou din cap.

— Am observat înainte să intre în camera unde mă ascundeam. Unul dintre ei era bolnav, și avea o substanță pe față, dar în unele locuri dispăruse, și dedesubt erau aceste pete. Nu vorbeau limba noastră, dar i-am înțeles puțin.

Amhal s-a uitat la ea cu asprimea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu credeam că e important. M-am gândit că ar fi normal în lumea asta să te plimbi ascunzând pielea deteriorată.

Amhal se uita la ea încă cu furie.

— Nu am nimic împotriva ta, a adăugat el brusc, privind în jos. Nu te învinovățesc.

Adhara l-a văzut închizânndu-și pleoapele și concentrându-se, cu mâinile întinse pe coapse. El murmura ceva, iar palmele sale

emiteau o lumină colorată pe care o îndrepta spre bol. Frunzele au devenit strălucitoare.

«Magie», i-a sugerat o voce îndepărtată lui Adhara. «Știi asta.»

Ea nu ar fi fost în măsură să spună ce formulă era. Știa doar că această lumină îi dădea un sentiment de pace de care avea nevoie cu disperare în acel moment.

Amhal s-a oprit brusc, iar mâinile i-au revenit la aspectul normal. Frunzele au continuat să strălucească pentru câteva momente. A luat o mână și i-a dat-o lui Adhara.

— Înghite-o.

Adhara le mesteca încet, în timp ce Amhal își umplea gura. Aveau gust bun și i-au înmuiat gâtul.

— Dacă am fost infectați, nu va fi de ajuns, dar cel puțin va încetini contagiunea. Omul ăla a spus că ar trebui să ne îmbolnăvim în două zile. Poate frunzele astea ne vor da mai mult timp.

Adhara și-a simțit sângele înghețându-i sângele.

— Chiar crezi că avem boala?

— Nu ştiu. Nu știm cum se transmite, dar ceea ce este sigur este că i-am atins. Cu toate acestea, spui că acești doi bărbați din Salazar aveau aceleași simptome, și amândoi am fost în contact cu ei. Asta a fost acum patru zile; Dacă acest om a spus adevărul, ar trebui să fim deja bolnavi.

Adhara și-a pus mâna pe piept. Dintr-o dată a simțit că are probleme cu respirația. Era speriată, de o frică teribilă.

— Deci, ce facem?

— Așteptăm, a oftat Amhal.

El a întins mâna.

— Dă-mi pumnalul tău.

Fata i l-a dat fără să pună întrebări.

— Și mâna ta.

De data aceasta, Adhara se supune tremurând. Ea încă își amintea privirea lui cu câteva minute mai devreme, și dificultatea de a se controla. Amhal i-a luat mâna delicat și i-a prins degetul arătător între degete.

— O să doară puțin, spuse el, și, fără să aștepte, a înțepat-o.

Adhara a scos un mic geamăt. Tânărul a apăsat rana până când o picătură de sânge purpuriu a apărut și a supt-o. Un

sentiment ciudat de căldură a învăluit-o pe Adhara la contactul buzelor lui pe pielea ei. Și-a retras mâna, tulburată.

Amhal a închis ochii, ca și cum ar savura gustul sângelui său.

— Ai sânge de nimfă, a spus el, privind-o în ochi. Nu prea mult, dar ai.

S-a uitat la el fără să înțeleagă.

— Acel om din sat a susținut că nimfele erau imune. Poate de asta nu te-ai îmbolnăvit.

O mare ușurare a invadat-o pr Adhara, dar a fost de scurtă durată.

— Dar tu?

Amhal zâmbea amar. Și-a descoperit unul din antebrațe, a apăsat lama pumnalului și și-a tăiat cu brutalitate carnea.

— Oprește-te, oprește-te! a plâns Adhara.

Amhal i-a luat fața în mâini și a întors-o cu forța spre rană.

— Uită-te!

Din tăietură curgea un lichid lipicios, abia roz, transparent ca apa. L-a atins cu degetul. Era proaspăt, aproape rece.

— Nimfele sunt creaturi splendide, diafane, iar venele lor poartă apă, nu sânge. Mama mea avea același sânge ca mine, transparent și proaspăt. Era jumătate nimfă.

Era din nou copil. Încă trăia în sat, și incidentul se întâmplase cu siguranță - imaginea, clară, palpabilă, nu avea culoarea palidă a amintirilor.

Totul a început ca un joc. Arătându-le prietenilor săi puterea pe care o avea în mâini, minunile de care era capabil prin magie: aruncarea fulgerelor colorate, levitarea obiectelor, ordine date animalelor. Nu știa exact de ce demonstrația a mers prost. Cu un moment înainte, toți se distrau acolo, el și tovarășii săi stând într-un cerc, aplaudând cu entuziasm. Apoi, un fulger diferit de celelalte, și mâna lui care, în loc să se ridice, s-a întors către unul dintre copii. Micuțul s-a prăbușit la pământ, fără să geamă.

Amhal și-a amintit foarte bine acea zi. A jurat atunci că nu va mai practica magia niciodată. Și-a amintit privirile ametite și îngrozite ale prietenilor săi, bătăile mamei sale și reproșurile gardianului care fusese chemat să salveze copilul.

— Să nu mai faci asta niciodată, sau vei ajunge la închisoare!

Și acum era acolo din nou. Imobil în centrul cercului tăcut al prietenilor săi. Cel pe care l-a lovit zăcea pe pământ, cu ochii dați peste cap, fața palidă mortal. Abia după un moment a observat figura neagră care stătea la marginea cercului. Încețoșată, fără chip. Cu o sabie neagră magnifică în mână.

Figura s-a apropiat de el, și i-a pus mâna pe umăr.

— Nu e nimic rău în asta. E adevărata ta natură.

Chiar dacă nu-i putea vedea fața, *simțea* că zâmbește, iar fața lui l-a liniștit, i-a dat un sentiment de bunăstare. Vina pe care a simțit-o până atunci a dispărut, frica a dispărut. Dintr-o dată s-a simțit împăcat.

— Când ne vom mai întâlni, totul va fi clar, spuse omul în negru, înainte de a dispărea lăsând în jurul lui un fel de ceață întunecată și groasă, care înghițea treptat scena, ascunzând-o de ochii lui.

Dar vocea lui încă rezona.

— Când ne vom mai întâlni, vei înțelege.

Amhal și-a revenit. Unde era? Ochii lui s-au obișnuit repede cu întunericul și a distins treptat luminișul, Jamila rostogolită într-un colț, Adhara dormind în fața lui. Și-a amintit. Satul, boala, crimele. Și visul lui. Și-a trecut mâinile pe față.

Nu era prima dată când a avut acest vis. Acest episod din copilăria sa s-a întors adesea să-l chinuie. Pe bună dreptate... cum putea uita că unul dintre camarazii lui aproape a fost ucis cu magie?

«A fost involuntar,» s-a grăbit să adauge o voce din interiorul lui.

Asta era adevărat. Dar și de data asta, ca în toate celelalte, a simțit o satisfacție surdă în a răni. Deci, pentru a se pedepsi, și-a băgat mâinile în apă clocotită. Mama lui a reușit să-l oprească înainte să se rănească prea mult, dar a avut febră timp de câteva zile.

Ceea ce era nou, pe de altă parte, era omul în negru. De ceva timp, el a apărut în multe dintre visele sale. Nu l-a putut vedea față în față, dar prezența lui era liniștitoare. Și-a amintit doar hainele negre și sabia, de aceeași culoare.

«Dacă într-adevăr ar exista o ființă capabilă să-mi ia greutatea de pe umeri...»

Ochii i-au căzut pe Adhara dormind. Zâmbește. Nu ea, cu siguranță, atât de fragilă, atât de neputincioasă. Dar poate tocmai pentru că o știa atât de lipsită de apărare îl făcea să simtă de fiecare dată când se uita la ea acel sentiment de calm, ca în fața unui copil care doarme.

Și-a trecut din nou cu mâinile peste față.

«Ce cavaler mare ești! Nu puteai s-o duci în altă parte?»

S-a gândit la morți, la femeia desfigurată de boală, la bărbatul pe care l-a ucis. Disperarea a crescut din nou, strângându-l într-un viciu dureros.

El s-a întins și s-a uitat la cer, amintindu-și cuvintele pe care stăpânul său i le-a spus mereu: «Te lupți, Amhal, și acesta este principalul lucru, chiar dacă trebuie să lupți toată viața. Ești o persoană bună și un mare cavaler.»

Tânărul și-a pus mâna la ochi, alungându-și lacrimile.

«Maestre...»

Adhara s-a trezit puțin înainte de răsărit. Soarele se filtra printre ramurile copacilor, desenând un model de lumină și umbră pe covorul de iarbă de sub ea. O altă pădure, ca în prima zi, ca și cu o zi înainte, dar nici un sentiment de bunăstare. Doar anxietate.

Și-a ridicat brațul ca să-și protejeze ochii de lumină. Poate că îngrijorarea ei a pornit de la visul pe care l-a avut? A încercat să-și amintească.

Un loc întunecat. Ziduri de cărămidă. O litanie lentă, pronunțată cu o voce joasă, similară cu plângerea femeii muribunde din sat, dar mai hipnotică.

Imaginile confuze s-au disipat treptat. Tot ce a rămas a fost acel sentiment de neliniște, datorită visului său, sau a serii precedente. S-a întors să-l caute pe Amhal și a întâlnit doar botul lui Jamila, îngropat în iarbă. Încă dormea.

Adhara s-a ridicat. Lucrurile tânărului erau acolo, depozitate într-un colț. Nu fugise. Era undeva în pădure. S-a uitat în jur și a știut imediat ce trebuie să facă: să se uite pe pământ, să caute urme, frunze smulse din copaci, crengi rupte. A urmat

drumul, mișcându-se încet, prudent, până când l-a văzut. Stând într-o mică poieniță din spate. Fără haină, nici armura metalică pe care o purta de la începutul călătoriei lor. Cămașa lui era înmuiată în sudoare. Se antrena cu o sabie. O lovitură de sus în jos, apoi o diagonală în direcția opusă, și în cele din urmă o paradă circulară. Și așa mai departe, tot timpul. Adhara a observat mușchii brațelor întinse până la extrem, acoperiți cu un văl de transpirație. Rana pe care o suferise cu o zi înainte în antebrațț trebuie să se fi redeschis, deoarece banda din jurul său era udă și nuanțată de culoarea clară a sângelui său amestecat. Mâinile lui, de asemenea, sângerau, acoperite de râulețe transparente și vâscoase.

Amhal număra. Cu fiecare lovitură, un număr, șoptit cu furie. Adhara s-a simțit copleșită de o suferință profundă. A făcut un pas înainte, iar tânărul s-a întors cu o mică pornire, și-a coborât sabia și s-a înroșit violent.

— Ce faci aici?, a întrebat el, cu o voce puțin mai ascuțită decât și-ar fi dorit.

A făcut încă un pas înainte.

— Destul, spuse ea pur și simplu.

Amhal s-a uitat în altă parte, jenat. A stat nemișcat câteva momente, apoi și-a ridicat sabia pentru ultima dată și a pus-o în teaca atașată de umăr. A trecut pe lângă ea fără să spună un cuvânt.

Au mâncat din nou pâine și carne uscată. Amhal a luat doar o bucățică, iar Adhara i-a dat un pic dintr-a ei.

— Mai e încă, nu îți face griji, doar că nu mi-e foame, a protestat el.

Adhara s-a uitat la rana pe care și-a făcut-o la antrenament. Amhal trebuie să fi observat, pentru că a încercat s-o ascundă cu mâinile. Adhara s-a ridicat, și-a scos cămașa din pantaloni și a rupt niște fâșii.

— Dar ce faci...?

Neînduplecată, ea i-a luat mâinile, le-a curățat, și apoi le-a înfășurat cu o cârpă.

— De ce? murmura ea.

Era o tăcere, care li s-a părut fără sfârșit.

— Trebuie s-o fac. Când greșești, trebuie să plătești, a declarat tânărul în cele din urmă.

Adhara a continuat să înconjoare cârpele din jurul mâinilor lui.

— Doar că…

Adhara s-a uitat la el.

— Doar că nu pot plăti suficient, conchide Amhal, întorcându-și capul. E ca și cum…

Vorbitul părea să necesite un efort uriaș. Își căuta cuvintele.

— Ca și cum ar fi ceva în neregulă cu mine, ceva care mă împinge în direcția opusă celei unde ar trebui să merg.

Adhara a strâns ultimele noduri și s-a așezat pe călcâie.

— Nu e nimic în neregulă cu tine. Mi-ai salvat viața, m-ai ajutat, ești singurul meu ghid. Cum poate fi ceva în neregulă cu cineva care face așa ceva pentru un străin?

Ea i-a oferit un zâmbet sincer, dar Amhal a răspuns cu o bosumflare obosită. Umbra atârna încă peste el.

— Am avut un vis aseară, spune Adhara, ca să schimbe subiectul.

Și a încercat să-i spună impresiile pe care le-a simțit când s-a trezit.

— Crezi că ar putea fi o amintire ?

Amhal ridică din umeri.

— Poate e un semn că îți revine memoria.

— Faptul că am sânge de nimfă… Crezi că asta înseamnă că sunt de pe acest pământ?

— Adevărul e că sunt foarte puține nimfe în tine. Este probabil un strămoș îndepărtat.

Adhara s-a uitat în jos.

— Ai nevoie doar de puțină răbdare, a spus Amhal când s-a ridicat. Până diseară, vom fi în Laodamea.

Adhara s-a uitat la el pregătindu-și lucrurile și s-a oferit să-l ajute să-și pună armura.

În spatele lor, Jamila sufla tare, dornică să sară spre cer.

Au ajuns la Laodamea după-amiaza. Soarele începuse deja curba descendentă și arunca reflexii de chihlimbar aurind cele o mie de râuri care scăldau orașul.

Adhara l-a observat cu atenție. Părea construit în întregime pe râuri. Casele din cărămidă ale capitalei Pământului Apei, destul de robuste și de diferite ca dimensiuni, s-au ascuns printre pădurile care îl înconjurau. Cea mai uimitoare clădire era un palat imens pe marginea cascadei. Apa alerga pe poalele sale, apoi se separa în mii de pârâuri mici, care se năpusteau de la aproximativ șaizeci de stânjeni, pentru a se termina într-un lac albastru indigo. Palatul era sculptat din stânca cenușie cu vedere la cascadă, și extins lateral de o secțiune din marmură albă orbitoare.

— Deoarece Țara Apei a devenit din nou o singură țară, oamenii și nimfele și-au ales propriii conducători și ambii conduc împreună, a explicat Amhal. Nicio decizie nu poate fi luată dacă nu sunt de acord. Acest lucru face ca politica acestei țări să fie puțin complexă, dar pe timp de pace ca și acum, nu au existat niciodată probleme reale. O aripă a fost adăugată la palat: partea antică este locuită de regina nimfelor și familia ei, în timp ce cea albă, cea nouă, găzduiește regele oamenilor.

Adhara privea cu atenție peisajul de sub ea. Era cunoscut sau nu? Deși spera din tot sufletul să aparțină acestui Pământ, nimic din ce a văzut nu i-a adus în memorie nici măcar o umbră de amintire.

— Ordinul Cavalerilor Dragonilor are una dintre cazărmi la palat, unde există, de asemenea, singurul loc proiectat pentru a găzdui dragoni. Vom dormi acolo la noapte, iar mâine vom pleca spre Noul Enawar. Înainte de aceasta, voi raporta și vom merge la un preot pentru a fi examinați, a spus Amhal.

S-au oprit pe o platformă îngustă de marmură care oferea vedere direct spre cascadă. Un băiat într-o cămașă albastru pal și pantaloni de pânză i-a salutat. De îndată ce au coborât, el a luat frâiele lui Jamila.

— Tratează-o bine, i-a recomandat Amhal.

Dintr-o dată arăta o atitudine marțială pe care Adhara nu o văzuse niciodată. El purta acum sabia la talie, nu în spatele umărului, ușor înclinat ca să o împiedice să atingă solul.

Au intrat într-o cameră cu ziduri goale unde soldații veneau și plecau. Amhal se mișca printre ei cu pieptul bombat și un aer demn. Adhara a perceput în el o anumită tensiune, pe care nu o avea în Salazar. Părea chiar aproape evaziv. Ea nu știa dacă toți oamenii erau așa, sau dacă dădea, de asemenea, această

impresie din exterior, dar Amhal se schimba continuu în fața ei. Ființa sa părea să aibă multiple fațete, iar masca pe care a ales să o arate oamenilor varia constant.

— Amhal, ucenicul maestrului Mira, s-a prezentat. Trebuie să vorbesc cu generalul, e urgent.

Gerdianul a ezitat, apoi și-a fluturat mâna.

— Te așteptam, a spus el sec. Yereav e acolo.

Amhal a luat direcția indicată de soldat, iar Adhara l-a urmat. Omul s-a uitat la ea chiorâș.

— Cine-i ăsta?

— Ordonanța mea, Adhara, i-a răspuns lui Amhal.

— Ordonanțele afară.

— Trebuie să discut un subiect care necesită prezența ei.

Bărbatul se holba la fată.

— Atunci neînarmat, a mormăit în sfârșit.

Adhara și-a pus mâna pe pumnal, dându-și seama că nu voia să se despartă de el. A ezitat câteva secunde înainte să-și dea jos centura și să o predea gardianului.

— Ai grijă de el. Este prețios pentru mine, a spus ea.

Omul avea un zâmbet disprețuitor.

— Crezi că sunt un hoț sau ceva de genul ăsta?

Și i-a lăsat să treacă.

8
RĂSPUNSURI

Camera era spațioasă, dominată de o fereastră mare deschisă spre cascadă. Doar un birou de marmură o mobila, în fața căruia stătea un om corpolent, chel. Scria cu o pană de gâscă. Amhal și-a pocnit tocurile și a rostit un timid:

— Domnul?

Bărbatul și-a ridicat privirea și s-a uitat la nou-veniți cu un aer ușor enervat.

Amhal și-a declinat identitatea și a prezentat-o pe Adhara ca scutier.

Yerav a pus pana jos și și-a masat rădăcina nasului.

— Fă un pas înainte, spuse el.

Tânărul se supune, imediat imitat de Adhara.

— Domnule, stăpânul Mira m-a trimis să iau documentele pe care vrei să le trimiți în Noul Enawar.

Grasul s-a concentrat câteva secunde, și apoi părea să-și amintească.

— Oh, da... perfect. O să ți le dau mâine dimineață.

Amhal și-a înclinat ușor capul, și apoi a continuat:

— Mai e ceva.

El a făcut o relatare clară și concisă a ceea ce văzuse în sat. Adhara a observat că generalul a devenit din ce în ce mai nervos în timp ce vorbea. La sfârșit, a sărit în picioare, pășind înapoi cu un pas.

— Putem afla de ce ai venit aici? De ce nu ne-ai spus mai devreme? Aș fi trimis un preot pentru carantină! a exclamat.

Amhal nu s-a descurajat.

— Am motive să cred că sunt imun.

El a explicat teoria sa despre nimfe și i-a spus cuvintele celor doi bărbați bolnavi. Yerav nu părea liniștit. S-a așezat și a continuat să se uite la ei cu suspiciune. La sfârșit a scuturat un clopoțel și a intrat un soldat.

— Du un preot la temnițe imediat. Imediat!

Soldatul a trântit tocurile și a mers repede la ușă.

— Duceți-vă și așteaptați-l la închisoare, le-a spus generalul.

Amhal și-a plecat capul. Înainte de a ieși, el a adăugat:

— Nu te-aș fi pus niciodată în pericol. Dacă sunt aici, este pentru că sunt destul de sigur că situația este sub control.

Yerav a dat din cap fără prea multă convingere.

Au fost lăsați singuri în celulă câteva minute. Amhal tăcea, Adhara își frângea mâinile. Era o cameră mică, cu tavan jos și pereți acoperiți cu mucegai, închisă de o ușă cu bare grele de fier. Paznicul care stătea afară era la o distanță sigură de ei.

— Am anticipat că se va întâmpla asta, a spus Amhal brusc, zâmbind.

Adhara s-a întors brusc.

— Oh, da? Puteai să mă avertizezi…

Preotul s-a oprit pe prag. Era un tânăr palid, abia mai în vârstă decât ei. Era îmbrăcat într-o tunică albă lungă, împodobită cu o fâșie de pânză albastră care cobora de la gât până la picioare. Pe pieptul său, un model brodat înfățișa un fulger stilizat înfășurat în jurul unei săbii. Purta o geantă grea în jurul gâtului, a cărei greutate îl forța să-și ia o postură ușor instabilă.

— Eu sunt preotul trimis să vă examineze, a spus el cu o voce nesigură.

Amhal s-a prezentat pe el și pe Adhara, și apoi i-a făcut semn să intre. Tânărul preot a mers înainte cu pași mici, și-a pus geanta pe pământ și a căutat în ea febril. Adhara ar fi vrut să-l întrebe pe Amhal cine este acest tânăr și ce înseamnă motivul brodat de pe tunica lui. Cu toate acestea, jenată să arate ignoranța ei în fața unui străin, a preferat să rămână tăcută. L-a văzut scoțând o grămadă de borcane mici pline cu iarbă și lichide ciudate, câteva crengi acoperite cu frunze și boluri de diferite mărimi.

— Cu cine să încep?, a întrebat el, cu privirea pierdută.

Amhal s-a ridicat.

— Cu mine.

A fost o examinare destul de lungă. Preotul l-a pus să-și dea jos cămașa și a început prin a-i pipăi burta. S-a uitat la interiorul gurii, i-a privit ochii cu atenție, și apoi a început o serie de gesturi de neînțeles: după ce a zdrobit o cantitate mică de iarbă într-un castron, a înmuiat una dintre crengile pe care le decojise anterior și a început să o treacă peste corp recitând o litanie lentă, cu ochii închiși.

Adhara a observat totul cu un amestec de uimire și curiozitate. Era magie? Ce însemna această rugăciune hipnotică? Ochii ei se odihneau pe pieptul gol al lui Amhal. Desenul mușchilor umerilor, încâlcirea abia vizibilă a cicatricilor din spate, stomacul plat și ferm. Fără a înțelege motivul, ea a simțit aceeași tulburare pe care i-o dăduse senzația de contact cu buzele lui pe piele, iar stomacul ei a izbucnit în flăcări. Îi plăcea să se uite la el, chiar dacă o punea într-o stare ciudată.

— Totul este în ordine, a spus preotul în cele din urmă, aducând-o pe Adhara la realitate.

Ea a întâlnit pentru scurt timp privirea lui Amhal și s-a grăbit să-și coboare ochii, iar urechile i-au luat foc.

— Se pare că ești bine. Cu toate acestea, spune-mi în detaliu ce s-a întâmplat cu tine.

Amhal a redat povestea serii teribile.

Tânărul preot a ascultat în tăcere, dar Adhara a observat că picături mici de sudoare apăreau ca mărgele pe fruntea lui pe măsură ce povestea progresa. La sfârșit a bătut palmele pe genunchi, s-a ridicat și s-a întors spre Adhara, spunând:

— E rândul tău acum.

Fata s-a apropiat și el a repetat gesturile pe care le-a făcut asupra lui Amhal. Era doar un mic moment de confuzie când i-a cerut să-și dea jos cămașa. Adhara s-a uitat neliniștită la Amhal, care s-a înroșit violent.

— Poți să-l ridici. Trebuie să mă uit la stomacul tău, a spus preotul, la fel de jenat ca ea.

Era o experiență ciudată să simtă mâinile unui străin pe pielea ei. Avea o atingere ușoară, ezitantă. Adhara nu-și amintea să fi fost atinsă înainte de acel moment, cel puțin nu cu această delicatețe. Și a uimit-o. Pentru că a simțit privirea lui Amhal pe ea, pe spatele ei slab și șoldurile ei goale. Era o senzație fizică, aproape ca și cum degetele care treceau pe pielea ei erau cele ale tovarășului său de călătorie.

Partea care a necesitat utilizarea crenguței a fost cea mai complexă. Adhara a trebuit să-și tragă mânecile pentru a-și elibera brațele legându-și cămașa chiar sub sâni, pentru a descoperi cât mai multă piele posibil. Când operațiunea s-a terminat, a scos un oftat de ușurare.

— Și tu ești bine, concluzionează tânărul preot, vizibil mulțumit.

— Pot să-ți cer o favoare?, a întrebat Amhal dintr-o dată.

— Da?

— Poți s-o examinezi pe prietena mea un pic mai mult?

A explicat repede amnezia lui Adhara.

Fata s-a simțit expusă și i-a fost aproape mai rușine decât atunci când a trebuit să se dezbrace. Era umilitor să fie atât de slabă în fața unui străin.

— Săparea în memoria unei persoane amnezice este complexă, nici măcar nu știu dacă se poate face..., a protestat cu teamă preotul.

— Deocamdată, ne putem mulțumi cu lucruri mai simple, l-a liniștit Amhal. De exemplu, nu știu, părul ei îți spune ceva, sau ochii ei...

Tânărul preot a luat fața lui Adhara în mâini. Când au intrat în contact, ea s-a speriat și a fost tentată să se îndepărteze, iar când el a privit-o în ochi, ea i-a evitat privirea.

El a început să scotocească prin geantă. A scos un fel de lână din ea, pe care a aprins-o cu o brichetă. Vapori aromatici groși emanau din ea, care o amețesc ușor pe Adhara. Preotul i-a trecut apoi lâna peste braț. Cu uimire, fata a observat că nu simțea nici o senzație de căldură. Curând, pielea ei a fost acoperită cu simboluri fluorescente, care s-au format în contact cu fumul și a dispărut aproape imediat. Amhal s-a ridicat să privească. Și el părea cu adevărat uimit.

Preotul s-a încruntat.

— Ce..., a șoptit Adhara.

Tânărul i-a dat drumul, a stins lâna și a respirat adânc.

— Ei bine? a insistat Amhal.

Preotul a indicat șuvițele albastre ale lui Adhara, apoi ochii.

— Caracteristicile fizice de acest tip apar uneori spontan, în special la persoanele cu sânge amestecat.

— Ea este parțial o nimfă, a spus Amhal.

— Am văzut asta. Dar...

Adhara a simțit inima cum sare în pieptul ei.

— ... este rar ca două astfel de trăsături să apară spontan. Și apoi părul albastru era prerogativa jumătate-elfilor, a căror rasă s-a stins.

— Ce înseamnă asta?, a întrebat Adhara.

Pentru ea, era păsărească. Și nu știa nimic despre jumătate-elfi.

— Astfel de singularități apar mai frecvent la ființele asupra cărora magia a fost practicată.

— Explică-te, a intervenit Amhal.

— Tiranul făcea experimente pe creaturi de rase diferite, inclusiv oameni, știi asta, nu?

Adhara s-a uitat la preot, apoi la Amhal. Cine era Tiranul?

— Am auzit spunându-se, a fost de acord Amhal.

— A aplicat formule interzise corpurilor lor, cu scopul de a crea noi rase. Așa s-au născut famminii. Ființele care au fost manipulate în acest fel ar putea avea caracteristici aparținând diferitelor rase. Uneori aceste creaturi erau monstruoase.

— Nu înțeleg, a spus Adhara fără menajamente. Cine era Tiranul? E ceva în neregulă cu mine?

Privirea ei pierdută îl înmuie pe preot. A încetat să se mai adreseze doar lui Amhal și s-a uitat la ea.

— Părul de culoarea asta, ochii ăia... Nu le-ai avut din naștere. Cineva ți le-a dat folosind magia. Tocmai am verificat. Ai văzut sigiliul pe care ți l-am pus pe piele?

Adhara a dat din cap.

— Este un proces special de a dezvălui magia; în practică, te ajută să știi dacă există vrăji asupra cuiva. Și pe tine, erau o mulțime.

Adhara a rămas fără cuvinte.

— Cine ar fi putut face așa ceva?, a întrebat ea în cele din urmă în șoaptă, formulând singura întrebare sensibilă care i-a venit în minte.

Preotul a dat din cap.

— Habar n-am. Nici măcar nu știu ce magie e. Și apoi, aplicarea continuă a vrăjilor asupra ființelor vii este interzisă.

Cei doi tineri au ieșit uluiți din celulă.

Preotul le-a dat fiecăruia câte un flacon mic umplut cu un lichid albastru.

— În caz că dintr-o dată te simți prost. Este un remediu ușor, dar unul care tratează aproape toate infecțiile. Acest lucru poate fi de ajutor.

Dar Adhara nu se putea gândi la boală. Dezvăluirile preotului i-a îndepărtat îngrijorările.

— Poți să-mi pui întrebări, dacă există detalii pe care nu le-ai înțeles, a spus Amhal, întrerupându-i reflecțiile.

— E în regulă, a răspuns ea, dezgustată. Sau, mai degrabă, chiar dacă am înțeles istoria magiei, cum mă poate ajuta să știu cine sunt?

Amhal a privit-o în pentru câteva momente în tăcere.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă. Speram să-ți pot fi mai de folos...

Fata i-a atins ușor brațul.

— Ai făcut deja multe. Chiar prea mult, a adăugat ea, zâmbind trist.

Și acum? Amhal era pe cale să se întoarcă pe drumul lui, și ea ar fi lăsat singură, cu nimic în mâini, altceva decât acest nume pentru a se prezenta lumii. Cadoul de rămas bun al lui Amhal.

— Ascultă, a spus el dintr-o dată. Mai este un lucru pe care nu l-am investigat. Acesta!

A atins lama pe care Adhara o purta pe curea.

— Poate e un indiciu important aici.

Fata a dat din cap slab.

— Este un pumnal amuzant, iar forma sa este cu adevărat specială, a continuat Amhal. Poate că aparține unei familii cunoscute... Stăpânul meu e expert în arme și steme. E Cavaler al dragonului.

Cei doi tineri s-au oprit în același timp, iar acum stăteau unul lângă celălalt, în mijlocul străzii.

— Trebuie să i-l arăți, a spus Amhal cu hotărâre. Poate ne poate ajuta să înțelegem cine ești.

Adhara a simțit că bătăile inimii ei accelerează. Cu toate acestea, ea nu voia să se piardă în speranțe false.

— Și unde e stăpânul tău?

— În Noul Enawar, următoarea oprire. Voi pleca mâine.

Stătea nemișcată, cu mâna pe pumnal, ochii ațintiți în cei ai lui Amhal, și fără cuvinte sensibile pe buze.

— Vom pleca mâine, s-a corectat singur.

Adhara și-a dat timp să înțeleagă sensul profund al propoziției sale. Apoi s-a uitat în jos.

— Mulțumesc, i-a șoptit.

— Nu trebuie să-mi mulțumești! exclamat Amhal reluându-și plimbarea. Pe de altă parte, e aproape ora cinei!

Au mâncat în sala de mese, un pic departe de ceilalți. Amhal, care părea să se fi încruntat brusc, și-a ținut ochii fixați pe bolul său. Adhara, între timp, se gândea la revelațiile de după-amiază. Cel puțin acum avea o pistă. Cineva făcuse magie ilegală asupra ei, orice ar însemna asta. Conținea o mică parte din puzzleul trecutului ei.

— Cine era Tiranul? a întrebat ea brusc, hotărâtă să forțeze mutismul tovarășului ei.

Amhal s-a smuls din gânduri.

— Un magician. Un magician puternic și teribil. Acum aproape o sută de ani, a încercat să cucerească Lumea Pământeană folosind puterile sale magice și forțele militare pe care a reușit să le dobândească. Fammini, rasa care include grajdarul care avea grijă de Jamila în timp ce am fost la Salazar, sunt creaturi pe care el însuși le-a creat pentru a fi războinici implacabil.

— Și crezi că sunt ca ei?

Amhal a râs.

— Într-o versiune mult mai fermecătoare!

Adhara s-a înroșit.

— Bine, dar au folosit și magie pe mine, nu-i așa?

— Asta a spus preotul.

Adhara și-a băgat lingura în castron.

— Și acel Tiran? Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost învins de cea mai mare eroină a timpurilor noastre, o războinică, singura femeie Cavaler al Dragonului: Nihal.

Adhara a simțit că a fost lovită în cap. Timpul părea să stea pe loc, iar camera a început să se învârtă în jurul ei. Nihal. Jumătate elf. Fata cu părul albastru și ochii mov, magician și războinic. Consacratul. Istoria îi umple brutal mintea, saturând-o cu imagini, date și diverse detalii.

— Aster…

Amhal a înghețat.

— Da, desigur, Aster, Tiranul...

— Poftim?, a întrebat Adhara, revenindu-și brusc.

— Ai spus Aster, numele real al Tiranului.

Lingura lui Adhara era suspendată în aer, iar picăturile de supă căzeau pe masă.

— Îmi amintesc..., a respirat ea. Îmi amintesc povestea aia... Nihal s-a născut pe Pământul Zilelor, dar a crescut în Salazar împreună cu tatăl ei, Livon, care a adoptat-o. Era jumătate elf, rasa exterminată de Aster, o jumătate elf ca și mine de asemenea... îmi aduc aminte!

I-a strâns violent brațul lui Amhal, iar el s-a uitat la ea zâmbind.

— Îți amintești?

Era o licărire de emoție în ochii lui. Adhara i-a dat drumul la braț.

— Nu știu, dar... Îmi amintesc povestea asta acum!

— Să sperăm că un somn bun te va ajuta să găsiți piesele lipsă, concluzionează Amhal, împingând înapoi bolul gol.

Adhara era încântat. Situația lua o întorsătură mai bună în sfârșit.

Au plecat în dimineața următoare la scurt timp după răsărit. Chiar dacă noaptea nu i-a dezvăluit nimic nou, Adhara era într-o dispoziție bună. După zile de rătăcire în necunoscut, era bucuroasă să aibă unele indicii, oricât de mici ar fi acestea. A observat, totuși, că ochii lui Amhal erau întunecați și bănuia că s-a epuizat din nou la antrenament. S-a abținut să-i pună întrebări.

Au zburat toată ziua aproape fără să schimbe un cuvânt. Sub ei, pădurea defila inexorabil, intercalată cu panglici strălucitoare de apă, peste tot.

Seara, au aterizat într-o poieniță: Jamila s-a ghemuit într-un colț, cei doi tineri în jurul focului. Și ca întotdeauna pâine, carne uscată, și tăcere.

— Cum este orașul în care vom merge?, a întrebat Adhara brusc.

— Noul Enawar este un oraș antic, cu o istorie tulburată.

Adhara a ascultat. Îi plăcea să învețe de la el, să-l privească și să-l audă vorbind.

— În vechime, cu aproximativ o sută cincizeci de ani în urmă, un oraș numit Enawar se întindea în locul său. Mai târziu a fost complet distrus de Tiran. Îți amintești asta?

Adhara a căutat în memoria ei.

— Mai mult sau mai puțin, da, a răspuns ea.

— Perfect. Deci, în timpul domniei lui Dohor... Ți-am spus vreodată despre el?

Adhara a dat din cap, dar în realitate ea uitase deja cine era. Spre deosebire de Aster și Nihal, acest nume nu însemna nimic pentru el.

— Ei bine, în timpul războiului în care Dohor a încercat să pună mâna pe Lumea Pământeană, zona în care era localizat Enawar a fost lăsată în ruine. La acea vreme, adăpostea rămășițele Cetății, fostul palat al Tiranului. Noul rege al Pământului Soarelui a fost cel care a decis să-l reconstruiască. Și așa s-a născut Noul Enawar. Povestea asta îți spune și ție ceva?

Adhara a dat din cap. Câteva fragmente de amintiri, nimic mai mult.

— Poate că totul va reveni la tine dintr-o dată, odată ce ajungem acolo.

Amhal zăcea pe spate în iarbă. Fata s-a uitat la el câteva momente în tăcere.

— Cât timp ne va lua să ajungem acolo?

— Cel mult trei zile.

Și tăcerea nopții i-a învăluit din nou.

Au călătorit încă trei zile. Abia în a doua seară au găsit curajul să se oprească într-un sat din Țara Apei. Fără să-și recunoască unul altuia, amintirea a ceea ce au trăit prima dată când au călcat acest pământ era încă foarte prezentă în ei și i-a ținut departe de orașe și sate. Uneori, în ciuda concluziilor liniștitoare ale preotului cazarmei, Adhara și-a examinat corpul și a pipăit discret fruntea în căutarea posibilelor semne ale bolii. O dată sau de două ori l-a văzut pe Amhal făcând același lucru, dar nu au vorbit niciodată despre asta. Era ca și cum ar fi fost de acord tacit să șteargă evenimentul din memoria lor.

Șederea lor scurtă în sat, cu toate acestea, a fost liniștită. Jamila i-a așteptat în pădure, în timp ce ei au găsit ospitalitatea într-un han mic. A fost doar un moment de jenă când și-au dat seama că era un singur pat în singura cameră disponibilă.

— Voi dormi pe podea, a spus Amhal, și Adhara nu a putut găsi curajul să-i spun că ea ar fi vrut să se culce cu el.

Ea și-a petrecut cea mai mare parte a nopții uitându-se la el – înfășurat în haina lui pe șipcile mâncate de viermi ale podelei – și ascultându-i respirația atât de aproape, întrebându-se cum ar fi fost să împartă spațiul îngust al saltelei sale cu el.

În seara următoare, erau deja pe Marele Pământ.

Prima impresie a lui Adhara a fost plăcută. Au aterizat într-o pădure luxuriantă, iar ea a observat imediat că pământul era acoperit de vene ciudate și întunecate. A atins una și și-a găsit mâna acoperită cu paiete negre iridiscente.

— Cristalul negru, cel mai greu material din Lumea Pământeană. Acestea sunt rămășițele Fortăreței Tiranului. Se pare că răul dispare greu...

A arătat spre pădurea din jurul lor.

— Tot ce vezi aici nu exista înainte de ascensiunea lui Learco la tron. Această zonă era o câmpie vastă, arsă și pustie. Regele nostru a fost cel care a venit cu ideea de a planta o pădure acolo. Dar pământul era sterp, așa că a trebuit să folosim magia. A fost o lucrare gigantică, condusă de sute de magicieni, un efort fără precedent în istoria Lumii Pământene. Așa s-a născut pădurea asta. În realitate, trebuie să reînnoim în mod regulat farmecul: pământul este încă sterp, și va dura secole pentru ca totul să se întoarcă la modul în care a fost. An după an, însă, lucrurile se îmbunătățesc.

Adhara s-a uitat în jurul ei. Stimulată de succesele ei recente, ea a încercat să-și caute amintirile pentru o urmă a locului. Nu văzu nimic. Ne punând ghinionul la inimă, ea a admirat această natură care a ajuns să prevaleze asupra răului.

9
Oficianta Supremă

Tămâia, care a saturat aerul, creștea în volute lenețe, cuprinzând într-o îmbrățișare senzuală coloanele și băncile templului.

Oficianta Supremă a varsat mai multă, cu ochii fixați pe cei ai statuii care stătea în fața ei.

Reprezenta un bărbat cu o figură severă și o statură impunătoare. Ținea o sabie într-o mână și în cealaltă un fulger. De pe fața lui emana o austeritate profundă, cu toate acestea amestecată cu o înțelepciune misterioasă care înmuia caracteristicile sale.

Oficianta Supremă i-a dat tămâia surorii care stătea lângă ea și a îngenuncheat. A închis ochii și a repetat mental cuvintele care se ridicaseră pe buzele ei de ani de zile, când templul se umplea. Deși le cunoștea de atâta timp, încă nu devenise ceva mecanic. Credința ei era la fel de vie ca în prima zi, poate chiar mai mult. Pentru că trecuse prin calvarul durerii, pentru că fusese întărită de anii de singurătate și de dificultățile cu care a trebuit să se confrunte în reconstruirea cultului.

Ca întotdeauna, ea a cerut putere și răbdare zeului ei și s-a rugat să fie doar un instrument în mâinile lui. Ca întotdeauna, ultimul său gând era pentru tatăl său.

«Oriunde ai fi, ai grijă de mine.»

Oficianta Supremă s-a ridicat cu mare dificultate. Picioarele ei nu erau la fel de puternice cum erau odată, și să se ridice era mai dificil în fiecare zi. Sora s-a apropiat; a oprit-o cu un gest. Când s-a simțit destul de stabilă, s-a întors și și-a deschis brațele spre camera plină.

— Veniți la mine, unul câte unul, ca de obicei, pentru că veți fi îngrijiți cu toții.

O mișcare unanimă a străbătut mulțimea, ca un val de maree. Oficianta Supremă a coborât din altar și s-a amestecat cu credincioșii ei.

— O altă zi bună, a observat sora, dezbrăcând-o pe Oficianta Supremă de hainele ei preoțești. Am simțit atât de puternic

credința credincioșilor, entuziasmul lor... Să te servesc este întotdeauna o onoare extraordinară pentru mine.

Oficianta Supremă zâmbește amar.

— Adesea cred că vin la mine doar pentru abilitățile mele de vindecare. Dacă te gândești la asta, este un fel de troc: «Ai credință, și te voi vindeca.»

— Excelență! exclamă sora, revoltată.

Oficianta a făcut un gest de indiferență a mâinii.

— Nu fi atentă la ce spun. Uneori mă simt bătrână și uzată, iar greutățile prin care am trecut mă fac cinică.

Sora se oprise în fața ei. Era atât de tânără, cu părul în coadă de cal și cu fața rotundă de adolescentă. Privirea sa serioasă crea un contrast uimitor cu trăsăturile sale copilărești.

— Înaintea de tine, cultul lui Thenaar era dezonorat, târât prin noroi de această sectă josnică care l-a folosit pentru a-și servi scopurile întunecate. Înainte de tine, oamenii tremurau când auzeau numele zeului nostru. Și uite astăzi: sute de temple din întreaga Lume Pământeană, mii de credincioși, o credință arzătoare care unește diferite popoare și rase. Toate datorită ție!

Oficianta Supremă zâmbește. Era frumos să creadă că o parte din focul care anima această fată era rezultatul catechismului ei neîncetat și, de asemenea, cunoștințele ei medicale, pe care nu le-a considerat a fi apanajul ei exclusiv. Toți frații erau instruiți în arta medicinei. Niciunul nu excela ca ea, dar nu asta era problema.

Odată schimbată, a căzut puternic pe scaun.

— Poți să pleci, spune ea cu un zâmbet obosit.

După plimbarea ei în templu, voia singurătate.

Sora mai mică a îngenuncheat la picioarele ei.

— Sunt încă la dispoziția ta, a spus ea înainte de a ieși.

Oficianta Supremă a oftat. Între diferitele ei sarcini - credincioșii care trebuie îngrijiți, frații și surorile care trebuie educați, ca să nu mai vorbim de managementul administrativ al Frăției - ea avea puțin timp pentru ea.

S-a privit în oglinda mare atârnată de perete, cu fața spre ea. Dezbrăcată de hainele ei ceremoniale, a devenit cea care era la început: Theana, fata care credea într-un zeu disprețuit de toți. Dar mulți ani au trecut de atunci, de asemenea, și fiecare dintre ei și-a lăsat amprenta. Părul ei blond, odată strălucitor,

se albea. Fața ei tânără de fetiță cedase locul feței unei femei bătrâne, ofilite și încrețite. Corpul ei devenise tot mai greu, iar formele care ieșeau de sub tunica ei își pierduseră harul: șolduri prea largi, umeri osoși, sâni înfiorători.

«Ce mai contează acum că nu mai e nimeni care să-și dorească acest trup?»

Și-a trecut mâna peste rochia ei lungă și întunecată. Nu o părăsise durerea de la moartea soțului ei cu cincisprezece ani mai devreme. O boală incurabilă, care l-a privat treptat de utilizarea membrelor și i-a luat respirația. Ea nu s-a cruțat nici măcar un pas de această suferință insuportabilă și l-a însoțit până la sfârșit. Apoi golul. Theana murise odată cu el, și a rămas doar Oficianta Supremă: cu credința ca singur sprijin, și Frăția ca singur refugiu.

Și-a așezat coatele pe masă și a observat grămada de corespondență de acolo. Scrisori, donații, acte administrative care reglementau viața complexă a locului. Și-a amintit pentru o clipă cu nostalgie liniaritatea liniștită a închinării și puritatea ei, când era încă singura care o practica și Frăția Fraților Fulgerului nu fusese încă fondată. Numele lui Thenaar era urât la acea vreme, dar credința ei era mai spontană. Organizația puternică care a devenit Frăția în mod inevitabil, probabil risca să depășească acest sentiment simplu și imediat?

Gânduri inactive, care uneori i-au trecut prin minte. Poate era doar bătrânețea.

A verificat repede documentele, a semnat unele dintre ele. Când lumina a scăzut, a aprins lampa. Mâinile ei s-au oprit brusc pe unul dintre mesajele pe care frații templelor din jurul i le-au trimis în fiecare zi prin magie. Foarte puține dintre ele ajungeau în mâinile ei. Cea mai mare parte era citită de către frații responsabili pentru cult pe diferite terenuri, și cădeau cea mai mare parte în uitare, stivuite pe rafturi prăfuite.

«În atenția Oficiantei Supreme», era scris.

Theana a întors-o în mâini. De ce i s-a adresat?

A citit-o. Câteva linii trase în grabă, de un scris de mână tremurând, copilăresc. A trebuit s-o citească de două ori.

Ușa s-a deschis, iar sora mai mică a reapărut. Theana s-a speriat.

— Alteță, nu am vrut să vă deranjez, a spus sora, coborându-și capul.

— Nu, Dalia, nu-ți face griji... Am fost doar cufundată în gândurile mele. Te ascult.

— Excelență, cineva vrea să vorbească cu tine.

Theana ofta.

— Sincronizarea e proastă, sunt obosită și...

— Dar, Alteță, este regina, a bâlbâit fata în timp ce se pleca.

Theana a avut un moment de uimire. Doubhée evita templul ca ciuma. Poate din cauza amintirii întunecate a timpului Breslei, când Thenaar era încă pentru toată lumea, doar o zeitate terifiantă care se hrănea cu sânge uman, sau poate pentru că ea a refuzat cu încăpățânare să creadă într-un zeu. Când ea și Theana se vedeau, era mereu la palat, adesea la ceremonii importante. Nu au încetat niciodată să se întâlnească, în amintirea legăturii care le-a unit de când au luptat împreună împotriva lui Dohor, dar de-a lungul anilor, întâlnirile lor au fost distanțate. De fapt, Theana și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în templu. Dar stima, prietenia și afecțiunea lor una pentru cealaltă nu s-au diminuat.

— Adu-o aici, s-a grăbit să răspundă.

Dalia a aprobat cu o ușoară mișcare a capului și a ieșit.

Theana a pus mesajul pe biroul ei, sub o grămadă de hârtii. Ar trebui să vorbească cu Doubhée despre asta?

«Este mai bine să ascult ceea ce ea are să-mi spună în primul rând», a decis ea.

Când s-au văzut ultima dată? Nu și-a putut aminti clar. Cu un an mai devreme, când regina a chemat-o după o înrăutățire bruscă a stării de sănătate a prințului? De la moartea lui Lonerin, majoritatea întâlnirilor lor au fost impuse de etichetă sau dictate de necesitate. Cine știe sub ce pretext a venit azi să bată la ușa ei...

Regina a intrat, în hainele ei vechi de hoț. Era îmbrăcată cu haine de bărbat cu care întotdeauna se simțea cel mai bine, iar când trebuia să călătorească în Lumea Pământeană pentru afacerea ei, așa cum i s-a întâmplat adesea, îi plăcea să se înfășoară în haina ei veche, cea pe care Maestrul i-a dat-o cu ani în urmă.

Theana nu a putut să nu observe aspectul tineresc al prietenei sale. Da, părul legat într-o coadă de cal ca în tinerețe a devenit gri, mâinile și gâtul dur. Dar corpul ei a rămas puternic datorită antrenamentului pe care l-a practicat în

fiecare zi. Pielea ei încă părea proaspătă, modul ei de mișcare era elegant și moale, picioarele în formă, musculoase. Cât despre ochii ei, erau mereu aceleași fântâni întunecate, ascuțiți și îngrijorați. Aveau aproape aceeași vârstă, dar lângă Doubhée, Theana părea o bătrână decrepită.

Theana a înțeles la prima vedere că aceasta nu era o vizită de curtoazie.

— Mă scuzi dacă nu îngenunchez, a spus ea cu un zâmbet, dar articulațiile mele nu sunt la fel de antrenate ca ale tale, și îmi fac probleme.

Doubhée a îndepărtat remarca cu un fluturat al încheieturii.

— Nu am dat niciodată nici o importanță etichetei, știi asta, spuse ea, așezându-se.

După o scurtă tăcere, regina a pus întrebările obișnuite. ce mai faci? Ești obosită? Cum merge cultul... Pălăvrăgeala care doar întârzia timpul pentru a aborda subiectul real al vizitei sale.

— Spune-mi ce te aduce aici, spuse în cele din urmă Oficianta Supremă.

Doubhée zâmbi răutăcios.

— Nevoia de a vedea un vechi prieten din nou?

Theana se uita la ea cu atenție.

— Aici? În locul ăsta pe care îl urăști?

— Pentru mine, cerul a fost întotdeauna gol, știi asta.

Doubhée i-a adresat unul dintre acele zâmbete rare pe care și le-a permis doar în compania celor pe care îi iubea.

— Și apoi amintirile neplăcute dispar greu. Acest templu are încă un cult în mintea mea.

Dându-și seama de ceea ce tocmai spusese, a încercat să-și înmoaie cuvintele:

— Nu insinuez că adevăratul cult al lui Thenaar are vreo legătură cu nebunii ăia. Dar după toate prin câte m-a făcut Breasla, e normal să am probleme cu credința, nu?

Theana s-a îndepărtat dureros de spătarul scaunului.

— Nu trebuie să te justifici. Te cunosc și te înțeleg. În plus, nu ești singura căreia Breasla Asasinilor i-a luat credința. Aceasta este cea mai teribilă moștenire lăsată de sectă: în ciuda tuturor anilor care au trecut și a muncii enorme pe care am făcut-o, numele lui Thenaar are încă o conotație sinistră.

Pentru o clipă, ochii ei s-au pierdut în gol. Doubhée era cea care a făcut-o să-și revină.

— Oricum, ai dreptate. Sunt aici pentru un motiv foarte special.

Regina a rezumat rapid vestea de la spionul ei, precum și conversația pe care a avut-o cu fiul ei.

Expresia Theanei a devenit îngrijorată, iar o vagă teamă i-a înodat stomacul. Degetele ei au alergat spre pergamentul de pe birou. I l-a dat-o prietenei ei.

— Tocmai am primit ăsta. Tocmai îl citeam când mi s-a spus că ești în vizită.

Doubhée a citit, iar ridurile de pe frunte s-au lărgit: povestea acestui mesaj era teribil de asemănătoare cu ceea ce tocmai i-a spus Theanei.

Fratele Damyre, Țara Apei.

A douăzeci și cincea zi a primei luni de vară.

Tocmai am examinat doi tineri despre care se crede că ar fi putut să contracteze o boală necunoscută. Au spus că au dat peste un sat de pe acest pământ, Cyrsio, ai cărui locuitori au murit cu toții de o boală ciudată care a cauzat febră, atacuri de delir, sângerări prelungite și pete negre pe corp. I-am găsit pe amândoi sănătoși. Cer o investigație suplimentară.

*Pentru gloria lui Thenaa*r.

— Știai despre asta?, a întrebat Theana.

Doubhée nu a răspuns imediat.

— Nu despre acest caz în particular, nu...

— Crezi că asta e o înrăutățire a conflictului dintre oameni și nimfe?

— Nu am suficiente dovezi pentru a trage o concluzie ca asta. Dar într-adevăr, este o ipoteză. În orice caz, vei fi de acord că situația necesită o investigație amănunțită. Faptele sunt îngrijorătoare.

O tăcere grea a căzut peste cameră.

— Trebuie să văd cadavrele, spuse Theana.

Doubhée a zâmbit.

— Exact asta am venit să îți cer. Cu toate acestea, nu trebuie să te duci acolo tu însuți. Tot ce trebuie să faci e să trimiți unul din frații tăi. Apropo, îi recomand cu drag.

Theana a dat din cap, în timp ce bătea cu degetele pe birou.

— Ești îngrijorată? întrebă Doubhée.

Oficianta Supremă s-a uitat la ea, nehotărâtă. Era o senzație, și o amintire, a unei alegeri pe care o făcuse cu ani mai devreme. A dat din cap.

— Puţin. Dar sunt sigura că nu e nimic serios.

— Sper. Pentru moment, prioritatea mea este să înțeleg despre ce este vorba. I-am rugat deja pe oamenii mei să afle de unde poate veni această faimoasă boală, și cu siguranță voi putea în curând să-ți spun mai multe. Asigură-te că frații tăi iau măsurile de precauție necesare.

Theana a dat din cap. Într-adevăr, era mult mai îngrijorată decât părea.

— Este întotdeauna o plăcere să te văd, a spus Doubhée, ridicându-se brusc.

Prietena ei zâmbește în maniera ei marțială. Anii de serenitate nu au reușit să o rigidizeze și era întotdeauna jenată atunci când trebuia să arate afecțiunea ei cuiva.

— Vino la palat din când în când. Nu este bine să te limitezi aici, printre tămâie și miasme.

Theana a ridicat din umeri.

— E viața mea. Dar din când în când… de ce nu?

După un mic semn din cap, Doubhée a ieșit.

Odată singură, Theana a încercat să se convingă că probabil nu era nimic grav, că frații ei vor concluziona probabil că acești oameni au murit de febră roșie. Cu toate acestea, ceva din această poveste i-a amintit de o discuție pe care a avut-o cu ani în urmă, în cel mai întunecat moment al Frăției.

— Vorbim despre sfârșitul timpului! Din ciclul etern care guvernează Lumea Pământeană. Vorbim despre războiul total, definitiv! La fel ca pe vremea lui Aster!

Este un frate mai mic, Dakara, care se exprimă în acest fel. Este lângă ea, supărat de ceea ce tocmai a descoperit: un text

elven care ar putea revoluționa modul de a citi istoria Lumii Pâmtene, o carte teribilă.

— Nu te ambala! i-a spus ea.

— Nu, nu înțelegi! Știm cu toții ce se întâmplă când apare un nou Distrugător în Lumea Pământeană. Asta se va întâmpla din nou, și de data asta trebuie să fim pregătiți.

— Ceea ce propui este să supărăm regulile naturii, să forțăm cursul unui ciclu asupra căruia oricum nu avem niciun control. Așa cum ai spus și tu, Lumea Pământeană a funcționat întotdeauna așa. Distrugătorii succed Consacratul, într-un ciclu etern la care rasele acestei lumi au supraviețuit întotdeauna, indiferent de identitatea învingătorului. Aceasta este esența universului nostru, și trebuie să o acceptăm. Nimic nu este etern.

— Deci pretinzi că trebuie să așteptăm și să asistăm la distrugere fără să facem nimic?

— Eu spun că va trebui să luptăm la momentul potrivit, ca întotdeauna. Acesta este rolul nostru.

— Chiar crezi că suntem doar marionete în mâinile zeilor? Crezi că de asta ne-a creat Thenaar, ca să ne putem recita rolul de marionetă în spectacolul pe care l-a scris pentru noi?

Theana a dat din cap.

— Sunt lucruri pe care nu le poți schimba, așa stau lucrurile. Alternativa pe care ai descoperit-o e una dintre ele. Nu putem, nu trebuie să modificăm ciclul. Acest lucru nu înseamnă că nu suntem stăpânii destinului nostru, ci pur și simplu că trebuie să învățăm să reacționăm corect la inevitabil.

Dakara a insistat; a refuzat să fie convins. El i-a descris scenariul viitor când Distrugătorul se va întoarce.

— Pentru că se va întoarce, textele elven o afirmă! Și va fi război, moarte și distrugere din nou. Și boală.

Boală.

«Te bâlbâi... Acestea sunt doar câteva cazuri de febră roșie.»

Dar de când Dakara i-a părăsit pe Frații Fulgerului, Theana era obsedată de ideea că greșise. Poate că avea dreptate, poate ar trebui să încerce să împiedice venirea următorului Distrugător. Și-a repetat mult timp că raționamentele tânărului

l-au condus la concluzii nebunești, că a comis orori sub pretextul de a încerca să salveze Lumea Pământeană de inevitabil. Cu toate acestea, ea nu s-a putut abține să se îndoiască. Era felul ei de a crede, de a avea credință.

«Ce se întâmplă dacă aceste decese de pe Pământul Apei ar fi într-adevăr semnul sfârșitului vremurilor?»

10
Confesiuni

Noul Enawar a apărut ca o pată de culoare în mijlocul pădurilor verzi care o înconjurau. Un mozaic în puritatea soarelui de apus. Văzute din cer, unele zone păreau maro, altele orbitor de albe, unele rustice, altele mai rafinate. În centrul orașului se afla o clădire din sticlă de o înălțime exagerată, plină de săgeți și vârfuri. Ici și colo, ca ciupercile pe un covor inegal de frunze, erau palate vaste și impunătoare. Amhal i-a arătat câteva lui Adhara.

— Acesta este sediul Consiliului Lumii Pământene, la care participă regi și magicieni aleși de popoarele din diferite ținuturi. Acesta este Palatul Armatei Unitare, iar celălalt, cel al Tribunalului Plenar.

Adhara și-a mutat privirea de la unul la altul, zăbovind pe ornamente pompoase, acoperișuri aurite și cupole bogate.

— De ce o astfel de lipsă de unitate? se întrebă ea uimită.

— Pentru că arhitecți din întreaga Lume Pământeană au fost chemați să construiască orașul, și toată lumea a pus ceva în ea care le amintește de propriul lor pământ. Dar ai dreptate, rezultatul este un pic dezordonat, a fost de acord Amhal cu un zâmbet.

Adhara nu știa ce să spună. Pe lângă Laodamea, elegantă în totalitate, Noul Enawar era sărac, dar, de asemenea, nu susținea comparația cu maiestatea austeră a Salazarului. Și totuși era noua capitală a Lumii, sediul principalelor organisme care o guvernau.

— Este un oraș nou, fără istorie, a observat Amhal, ghicind gândurile tovarășei sale. Nu a fost populat de-a lungul timpului de oameni a căror dorință era de a trăi împreună. A fost creat pentru a șterge trecutul, pentru a fi emblema unei noi ordini. Oamenii au fost încurajați să se mute acolo. Acest lucru îl face un loc oarecum artificial, fără memorie.

Amhal i-a mușcat limba.

«Un oraș ca mine, *pentru* mine», s-a gândit Adhara tristă.

Palatele au defilat rapid sub aripile lui Jamila, și au aterizat pe o platformă imensă de lut în fața unuia dintre marile palate. Sosirea lor a ridicat nori de praf. Adhara a văzut puțin sclipici negru strălucind din nou.

«Poate că acest oraș nu este atât de lipsit de memorie, practic. Poate doar că nu-și poate uita ruinele.»

Un grăjdar a venit imediat să aibă grijă de Jamila, în timp ce Amhal a sărit nerăbdător pe pământ. Adhara l-a văzut uitându-se în jur cu emoție, ca și cum ar căuta pe cineva sub arcadele care înconjurau esplanada.

Erau în Palatul Armatei, o clădire masivă, mai mult mare decât înaltă, supraîncărcată cu frize. Alți dragoni erau legați în jurul esplanadei. Adhara i-a observat, după Amhal, care a continuat să inspecteze febril incinta. Dragoni verzi, roșii, precum și albaștri mai mici, cu aripi diafane și corpuri foarte alungite; niciunul nu avea aripi negre ca Jamila.

— Mereu în căutarea fustelor mamei tale! Tocmai te trimisesem într-o călătorie ca să înveți să te descurci singur, tună o voce dură și stâncoasă.

Amhal a tresărit.

— Maestre! a exclamat el, grăbindu-se spre un bărbat care stătea în umbra unei arcade.

Adhara și-a văzut prietenul îmbrățișându-l pe omul în armură și i-a dat o bătaie puternică pe umăr.

S-a apropiat încet, înfășurând nervos un fir de păr între degete. Era prima dată când cineva intervenea între ea și Amhal, și nu i-a plăcut.

Omul avea o statură impunătoare. Pe armura sa, din care apărea gâtul ca al unui taur acoperit cu un cap chel mare, era gravat un simbol: un cerc care conține altele mai mici, fiecare în jurul unei pietre de culoare diferită. O barbă groasă și o pereche de mustăți blonde îi înrămau fața, iar ochii lui albaștri dispăreau aproape complet sub sprâncene groase și severe.

Amhal, destul de înalt și viguros, părea mic pe lângă el. S-a uitat la el cu ochi strălucitori.

— Ea este Adhara, a spus el, întorcându-și capul spre fată.

Adhara s-a oprit, cu mâinile încrucișate la spate, jenată de corpul ei.

Bărbatul s-a uitat la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Nu te-am trimis să alergi fetele.

Amhal a izbucnit în râs.

— Maestre, e o poveste lungă...

— O să-mi povestești în timp ce luăm prânzul. Sunt Mira, încântat să te cunosc, Adhara, a adăugat el fetei.

Tot n-a îndrăznit să spună un cuvânt.

Mira a zâmbit.

— Ești un pic timidă, nu-i așa?

— Ți-am spus, Maestre, e o poveste lungă, a repetat Amhal.

Interiorul Palatului Armatei era auster. Bolți arcuite susținute de ziduri de cărămidă expusă, camere vaste goale, cu excepția statuilor rare împrăștiate ici și colo. Erau în mare parte războinici în poziții hieratice, sau cu sabia ridicată spre cer. Unii aveau o coroană pe cap.

— Regi deosebit de simpatic, glumea Amhal la urechea lui Adhara când a observat aspectul său intrigat.

Refectoriul, uriaș, era plin de oameni în armură. Scârțâitul săbiilor care se freacă pe bănci, sunetul mat al lingurilor care se scufundă în bolurile de pământ, vorbăria, râsul și ciocnirea paharelor vesel se amestecau într-un zgomot amețitor. Toate armurile erau cu simbolul pe care Adhara îl observase la Mira.

Adhara nu a fost niciodată în mijlocul atâtor oameni, nici într-un loc atât de mare. Agitația din Salazar i s-a părut dintr-o dată mică în comparație cu agitația care domnea acolo.

Amhal, Mira și ea s-au așezat într-un colț. Au fost serviți de un băiat într-o cămașă de pânză, ai cărui ochi sclipeau când l-a recunoscut pe Mira. S-a uitat la el cu admirație și i s-a adresat cu un «stăpâne» slugarnic

— Mai vrei supă, stăpâne? Mai multă pâine, stăpâne?

Când a plecat, Mira s-a aplecat peste masă și s-a apropiat de urechea lui Amhal:

— Să fiu sincer, tot acest respect ajunge să fie jenant!

El a izbucnit cu un râs tunător, și Amhal a râs cu el, fericit ca un copil.

Adhara a avut un ușor junghi în inimă, atunci când s-a gândit că el nu a fost niciodată atât de vesel în compania sa.

«Nu poți concura. E maestrul lui, și probabil se cunosc de ani de zile.»

Apoi Amhal l-a informat pe Mira despre progresul misiunii sale. I-a povestit despre călătoria sa la Salazar, unde se pare că escorta un criminal, și apoi a zăbovit în drum spre cazarma

Laodamea. Conversația s-a concentrat în curând pe boală. Mira l-a ascultat cu atenție pe Amhal.

— Ai fost atacată de acești flăcăi?, a întrebat el, când Amhal a povestit cum s-a întâlnit cu Adhara.

Adhara a reușit doar să dea din cap, iar Amhal a fost cel care i-a descris pe cei doi atacatori.

Mira a început să-și mângâie barba cu un aer atent.

— Cine crezi că ar putea fi?, a întrebat Amhal.

Mira era absorbit în reflecțiile lui.

— Nu am nici o idee, a răspuns el, dar nu-mi place acest caz. Are o legătură evidentă cu satul afectat de boală.

— Da, dar se pare că a fost singurul loc contaminat. Poate fi o formă de febră roșie...

Mira a continuat să-și mângâie barba.

— Nu ştiu... Voi cere raportul autopsiei și voi discuta cu Feo. Trebuie să fim vigilenți.

Amhal a dat din cap, vizibil mândru de el însuși: a adus știri interesante pentru Maestrul său.

— Totuși, a spus Mira, sunt curios să aflu mai multe despre această fată frumoasă.

Adhara a devenit stacojie. Acest om a făcut-o să se simtă stânjenită.

Amhal i-a spus totul de la început, în timp ce își termina supa, capul aplecat în farfurie. A amuzat-o să audă despre sine în fața unui străin.

Mira l-a ascultat fără să-l întrerupă, aruncând o privire pătrunzătoare asupra lui Adhara ici și de colo.

— M-am gândit că poate e din zonă. Sunt două săptămâni de mers pe jos de aici până la Salazar, iar în sud pădurile sunt dense, concluzionează Amhal.

Mira a început să-și mângâie barba din nou. Se pare că gestul era obișnuit pentru el când se gândea.

— E posibil, dar chiar dacă ai găsi locul de unde a venit, cu ce te-ar ajuta? Își amintește bine lunva, nu-i așa?

Adhara a dat din cap.

— Dacă ipoteza mea este corectă, ea a trăit în preajmă, a insistat tânărul.

— Nu aș jura asta, a observat stăpânul său. Din câte am înțeles, purta o tunică albă, și pot vedea că are semne pe încheieturi, ca și ar fi fost legată mult timp...

Adhara s-a uitat la încheieturi. Semnele roșii s-au transformat în cercuri albicioase palide.

— Ceea ce m-ar face să cred că a fost închisă.

Amhal a deschis gura pentru a protesta. Adhara era în stare de șoc. Un criminal? Toată această călătorie, toată această suferință, pentru a descoperi că era o criminală?

Mira a ridicat mâna.

— Aceasta ar explica, de asemenea, darurile ei: faptul că știe să lupte, de exemplu, sau capacitatea ei de a deschide încuietori.

I-a oferit un zâmbet ambiguu, iar Adhara s-a simțit ofensată.

— Sincer, Maestre...

— Cu toate acestea, nici un prizonier al Lumii Pământene nu poartă o uniformă albă cu tunică. Pe Tărâmul Soarelui, optăm pentru tunici din in nealbit și pe Țara Vântului prizonierii sunt îmbrăcați în roșu. Aici, pe Marele Pământ, majoritatea au pantaloni și cămăși din pânză verde. Și apoi, Consiliul a interzis acum un deceniu să pună prizonieri în cătușe, și pun pariu că prietena ta are semne și pe glezne.

— Într-adevăr, spus cu o voce plină de admirație, în timp ce Amhal îl privea pe Mira cu uimire.

— Nu face fața asta! arată ca nasul în mijlocul feței, nu-mi spune că nu ai observat!

Amhal s-a uitat în altă parte, iar Mira și-a permis un zâmbet ușor.

— După părerea mea, a fost răpită. Acest lucru ar explica, de asemenea, amnezia. Frica, șocul acestei traume... Dacă cineva a eliberat-o, de ce nu a luat-o cu el? Cel mai probabil, ea a scăpat și s-a târât pe pajiștea asta, unde a adormit, epuizată. Și în dimineața următoare, poof! Fără memorie!

Amhal și Adhara s-au uitat la el, fără cuvinte.

— În acest caz, Maestre, am dreptate! Ea nu a parcurs un drum lung și este din Noul Enawar.

— Lasă-mă să termin, a obiectat Mira. Poate că ea a fost într-adevăr închisă aici, în Noul Enawar, dar asta nu spune de unde a venit; poate de departe. Dacă sclavia a fost abolită sub presiunea Majestății Sale Learco, v-aș aminti că comerțul cu sclavi este încă foarte activ. Nu este neobișnuit ca fetele tinere să fie luate de la familiile lor și vândute lorzilor bogați.

Amhal s-a aplecat pe scaun.

— Deci poate veni de oriunde?

— Dar există un detaliu interesant, a adăugat Mira, și a arătat spre ochii lui Adhara. Nu mulți oameni au ochi de genul asta, să nu mai vorbim de păr de genul asta.

Amhal și-a lovit fruntea cu mâna.

— Maestre, am omis esențialul!

Și a povestit întâlnirea cu preotul și revelațiile pe care le-a făcut.

— Acest lucru nu face decât să întărească teoria mea despre răpire, a răspuns Mira. Dar cu un scop poate chiar mai rău decât sclavia.

Un fior a fugit prin spatele lui Adhara.

— Arată-i pumnalul, a spus Amhal.

Fata s-a uitat la el cu un aer uluit.

— Ah, da, a spus ea în cele din urmă, trăgându-l din centura ei și aruncându-l pe masă.

Mira l-a luat și, pentru prima dată, Adhara l-a privit cu atenție. Până atunci, ea l-a considerat un apendice simplu al corpului ei, și a fost atât de obișnuită să-l simtă agățat de talie că nu s-a uitat niciodată cu adevărat la el.

Și totuși era o armă specială. Mânerul său sculptat avea forma unui șarpe cu două capete - un cap alb, celălalt negru - ondulat în jurul său. Simplitatea gărzii sale, o bară metalică cu capete curbate în jos, scotea în față lama ușor ondulată, cu margini ascuțite. O inscripție era gravată pe ea.

— Este o armă a elfilor..., murmura Mira, încruntat. Păcat că nu pot descifra limbajul ăla. N-am mai văzut așa ceva, concluzionează el, așezând pumnalul pe masă.

Adhara s-a uitat, și apoi a spus:

— *Thenaar*... scrie «Thenaar.»

Amhal și Mira s-au întors spre ea cu uimire.

— Îi cunoști pe elfi?

Adhara s-a uitat la ei, interzisă.

— Eu... nu ştiu. Scrie «Thenaar.» E important?

Mira se gândește.

— Nu neapărat. Nu e neobișnuit să-l invoci pe Thenaar pentru a proteja o armă.

Amhal nu a făcut nici un secret din dezamăgirea lui.

— Nu arătau ca ăsta! Nu pot cunoaște toate armele din lumea asta. Dar sunt sigur că o scurtă călătorie la bibliotecă ne va da

răspunsurile la întrebările noastre. Știi să citești? a adăugat Mira la adresa lui Adhara.

— Da.

— Perfect. Tot ce ai e pumnalul ăla. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș concentra cercetările pe asta.

Fata a dat din cap.

— Te pot duce acolo mâine, dacă vrei.

— Maestre, pot s-o însoțesc chiar eu… a protestat Amhal.

— Tu, vei merge oriunde îți voi spune eu. Am informatori care îți pot spune despre comerțul cu sclavi din zonă. Deși nu mă aștept la prea multe, să faci o mică plimbare prin apele puțin adânci poate fi de ajutor. Te-ai descurcat bine cu misiunea pe care ți-am încredințat-o, dar e timpul să începi să acționezi singur, fără să fii mereu spânzurat de mine.

— Da, Maestre, a răspuns Amhal.

Adhara s-a resemnat. Perspectiva de a petrece o dimineață cu un om care o intimida nu a încânta. Cu toate acestea, ea trebuia să recunoască faptul că, din momentul în care s-a trezit în luncă, era prima dată când ipotezele concrete au apărut despre trecutul ei.

— Dar trebuie să te avertizez, a adăugat Mira, întâlnindu-i privirea. Singura speranță reală este că amintirea se va întoarce la tine. Poți veni de oriunde, iar concluziile mele sunt doar teorii: există, probabil, alte explicații pentru aceste urme pe încheieturile mâinilor. Este mai bine să nu-ți faci nici o iluzie cu privire la rezultatul acestei cercetări.

Adhara a primit lovitura.

— Prefer să caut și să nu găsesc nimic decât să continui să hoinăresc prin necunoscut, spuse ea.

Mira a zâmbit.

— Îmi place de tine. Vei vedea, vom găsi cu siguranță un indiciu, a spus el pe un ton aproape patern.

Pentru o clipă, Adhara l-a văzut cu ochii lui Amhal.

Seara, Mira și Amhal au găsit o cameră într-un han din Adhara. Pentru că deși ei înșiși erau adăpostiți în Palatul Armatei, străinilor nu li se permitea să rămână acolo. În cele din urmă, Amhal a decis să ia o cameră, de asemenea.

— Nu vreau s-o las singură, i-a spus maestrului său.

Mira i-a zâmbit cu un aer amuzat.

— Ce cavaler nobil!

Amhal roșește până la linia părului.

Când a venit timpul să se se despartă, Mira a făcut ceva neașteptat.

— Poți să urci la etaj, îi spuse lui Adhara. Amhal și cu mine încă trebuie să vorbim despre muncă.

Fata s-a uitat la ei nedumerită, dar era somnoroasă și a mers în camera ei, fără a răspunde.

— Vin imediat, a spus Amhal, privind-o cum urcă scările, fragilă și neajutorată.

— Să mergem afară, a poruncit Mira.

Băiatul era încântat să mai zăbovească câteva minute cu maestrul său. Îi plăcea să discute cu el la sfârșitul misiunilor lor împreună și să vadă o licărire de aprobare în ochii lui.

— Îți place de ea? L-a întrebat direct, când abia au ieșit.

— Maestre! a protestat Amhal.

Mira râde din inimă.

— Ești tânăr, Amhal, femeile trebuie să facă parte din viața ta. Întotdeauna ești prea serios, ai nevoie de o fată drăguță!

Amhal a început să-și examineze vârful cizmelor. Nu era niciodată interesat de femei. Viața lui era deja destul de complicată fără să adauge probleme cardiace.

— Avea nevoie de mine și am ajutat-o. Așa se comportă cavalerii, a decretat el.

Mira îi aruncă o privire paternă.

— Trebuie să știi să iei viața cu puțină ușurință, Amhal, altfel nu merită trăit. Îți place sau nu?

Într-o clipă, Amhal a revăzut-o pe Adhara în timp ce îi apăruse în fața standului vânzătorului de cârpe în ziua în care i-a cumpărat hainele. Pieptul ei mic și ferm strâns în corset, formele ei evidențiate de pantalonii ei strâmți.

Și-a înghițit saliva.

— Poate... dar nu asta e ideea!

Mira a izbucnit râzând din nou, iar Amhal a simțit că râsul îi scaldă sufletul ca un balsam binefăcător. I-a fost dor de el, în acele zile lungi de călătorie singuratică.

— În regulă. În acest caz, unde este ea, Amhal?

Buna dispoziție a stăpânului său a dispărut brusc.

— S-a întâmplat ceva în timpul călătoriei tale, ceva ce nu vrei să-mi spui, nu?

Amhal nu a putut să-i susțină privirea. Mărturisirea i-a ars brusc buzele.

— Ai mâinile acoperite cu bășici, și tăietura aia de pe braț...

— Am ucis trei oameni! a țipat tânărul, ca și cum gura lui nu ar mai fi putut ține secretul oribil.

Restul a fost ușor. A spus ce s-a întâmplat, plăcerea pe care a avut-o în a ucide, furia criminală care l-a cuprins. În cele din urmă, Amhal s-a simțit anihilat, ca întotdeauna. Dar vorbind, de asemenea, ia dat o oarecare ușurare: era ca și cum cuvintele ușurau greutatea păcatelor sale, chiar dacă el știa că iertarea era imposibilă.

Mira l-a lăsat să povestească până la capăt, și apoi i-a pus mâna pe umăr.

— Este lupta, Amhal, esența acestei vieți care ne-a trecut. Și te lupți, asta trebuie să-ți spui când ești rău, te lupți. Căderea face parte din luptă, trebuie să înveți să te ierți.

— Nu știu, maestre, e ca și cum... ca și cum ar fi un lucru nesănătos în mine, ca și cum...

Nu mai putea continua.

Mira l-a scuturat mai tare, iar obrazul lui Amhal i-a zdrobit pielea armurii sale, unde inima îi bătea, tare și viguros.

Tânărul a închis ochii și s-a gândit la tatăl său. Unde era? El era cel care a plantat acest germen al violenței în inima lui? Acest om josnic care i-a abandonat mama și care nici măcar nu a vrut să-l cunoască, abandonându-l destinului său ca paria, îi lipsea teribil. Și când Mira l-a îmbrățișat așa, fără să spună nimic, a vrut cu disperare să-i fie tată, acea gaură neagră care i-a înghițit atât de mult din viață.

Durerea s-a ușurat, și treptat s-a eliberat .

Lacrimi mari și tăcute s-au rostogolit încet pe obrajii lui Amhal și pe pieptarul lui Mira.

Cei doi bărbați au rămas îmbrățișați pentru o clipă sub strălucirea neiertătoare a lunii.

11
ÎNTÂLNIREA

Omul în negru s-a trezit într-o zi splendidă. Fereastra lăsa razele soarelui să curgă.

Vremea bună l-a iritat. Ura vara și căldura, preferând zilele mohorât de iarnă, cu aerul lor liniștit, cerul lor gri uniform și frigul lor pătrunzător. Aceasta era ceea ce el a ratat cel mai mult, în timpul ședерii sale în afara Lumii Pământene. În Orva domnea o primăvară eternă insuportabilă. Și acum că în sfârșit se întorcea pe acest pământ cu ierni lungi și dure, trebuia să fie vara!

S-a ridicat supărat pe toată lumea și s-a îmbrăcat repede. În timp ce era pe cale să iasă, privirea i-a căzut pe flaconul roșiatic de pe noptieră. Aproape uitase de darul pe care i l-a dat prietenul său cu câteva zile mai devreme.

Mânia lui s-a transformat într-o furie surdă. Nu a vrut să-și recunoască că acesta era motivul real pentru starea lui de spirit proastă. Nu a vrut să recunoască faptul că, în ciuda timpului pe care l-a petrecut, în ciuda alegerilor pe care le-a făcut și a conștientizării a ceea ce era în realitate, gândul de a-l ucide pe acest om îl făcea rău.

A prins flaconul vioi și s-a grăbit să coboare scările. A aruncat ceea ce datora pe tejgheaua hanului și a ieșit fără a rosti măcar un cuvânt.

Programarea fusese stabilită la un alt han la prânz. Un loc ideal pentru a se amesteca cu mulțimea, iar omul în negru avea nevoie de anonimat la fel de mult ca de aerul pentru a respira. Camera era plină și nimeni nu avea să-i acorde atenție feței sale etern ascunse.

Și-a petrecut ultimele două zile cutreierând orașul ăsta blestemat în căutarea femeii, Gherle, fără niciun rezultat. El nu avea nici o idee despre ea, și viziunile sale au încetat brusc.

Apoi a decis să ocolească obstacolul concentrându-se pe Marvash. Un tânăr. Călărind un dragon. Și un dragon special, în plus.

Omul a intrat și a stat în spatele lui.

— Tu ești, Mayar?, a întrebat el.

Omul în negru a dat din cap fără să se întoarcă. Mayar, numele pe care l-a ales ca să vină și să umble prin acest oraș, așteptând să se simtă suficient de încrezător pentru a-l folosi pe cel real.

Celălalt s-a așezat și a salutat-o pe chelneriță.

— Cidru și carne, a comandat.

Mayar l-a observat pe interlocutorul său, un bărbat slab, îmbrăcat într-o cămașă murdară și pantaloni. El a ales intenționat o ființă frustrată: punea mai puține întrebări despre identitatea sa și de ce voia aceste informații. Și, dacă era necesar, tăcerea lui putea fi cumpărată. Mai mult, bărbatul i-a permis să nu se apropie prea mult de Palatul Armatei, un loc în flăcări pentru el.

Chelnerița a adus cidru și carne. Omul a început să mănânce lacom.

— Crezi că eu sunt cel care tratează? a înyrebat Mayar.

Celălalt abia a ridicat fața din farfurie.

— Ăsta a fost contractul.

Omul în negru s-a uitat în jurul lui cu supărare.

— Atunci începe prin a-ți îndeplini partea.

— Nu vorbesc cu gura plină.

Omul în negru a fost forțat să-l vadă înghițind bucățile de carne sângerândă una câte una, apoi mestecându-le leneș cu mici suspine de satisfacție. Ar fi vrut să-i bage fața în farfurie până s-ar fi înecat.

Omul și-a șters gura pe mâneca cămășii.

— Deci?

— Mi s-a spus că ești bucătar la Palatul Armatei.

Omul a dat din cap.

— Lucrez în sala de mese.

Mayar s-a întrebat brusc dacă omul chiar ar putea să-i dea informații.

— Și ce știi despre cavalerii Armatei?

— Ceea ce am nevoie pentru a le servi la masă. Lasă-i să mănânce ca porcii și nici măcar să nu mă vadă.

— Ceea ce mă interesează este aceasta: cunești cavalerii de serviciu din zonă?

Bărbatul și-a băgat nasul în cana de cidru.

— Le servesc mâncare, nu fac recensământul. Simt că habar n-ai cum funcționează lucrurile acolo.

Mayar și-a încrucișat brațele, enervat.

— Și cum funcționează?

— În realitate, Armata Unitară nu există. Există doar Cavaleri ai Dragonilor detașați, care intervin în caz de război, dar care nu trăiesc în Noul Enawar. Ei trebuie să petreacă doar un anumit număr de zile pe an acolo. Apoi, în acest moment, când are loc o ședință a Consiliului, locul este plin de cavaleri și soldați care îi escortează pe suverani. De aceea, prietene, nu prea sunt cavaleri în serviciu.

Omul în negru se uita la fața satisfăcută a interlocutorului său, la ochii lui de purcel și la zâmbetul său pe jumătate stupid și și-a simțit iritarea crescând. Și-a strâns degetele pe masă.

— Ei bine, voi trece direct la subiect. Caut un băiat, al cărui nume nu-l știu. E cavaler și călărește un dragon cu aripi negre.

Omul și-a curățat dinții în liniște.

Mayar și-a pierdut răbdarea. Cu un gest rapid și discret, și-a scos pumnalul, l-a apucat pe bărbat de cămașă pe sub masă și i-a înfipt lama în coapsă.

— Ești obositor, a spus el. O să te fac să te uiți la tot ce ai înghițit, e clar? Deci, îl cunoști sau nu?

Ochii omului s-au dilatat sub efectul terorii. Poate că a văzut ce ascundea omul în negru sub glugă de când a pus piciorul în Lumea Pământeană.

— Cine ești?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

Mayar și-a apăsat lama un pic mai mult, străpungând țesătura pantalonilor.

— Îl cunoști sau nu?

Celălalt a închis ochii, speriat.

— Ocazional, vine un dragon ca ăsta. Dar nu știu cui îi aparține, jur! Nu lucrez la grajduri.

Mayar l-a eliberat și și-a retras pumnalul. După aceea, s-a ridicat și a aruncat câteva monede pe masă.

— Mulțumește-te cu asta, spune el sec..

— Tu... tu ești...

Mayar a lovit masa.

— Sunt cine sunt. Identitatea mea nu e treaba ta.

Și s-a dus la ușă.

El era lângă el. O sabie în apă. Un eșec total. Zile și zile petrecute în acest oraș ca să fie lăsat cu mâna goală. Ar trebui să fie în fața grajdurilor și să aștepte ca bobocul alb să se urce pe dragonul său roșu și negru? Presupunând că e aici...

S-a gândit la pactul său cu Kryss, la umilințele pe care le-a îndurat pentru a-l respecta și a-și atinge scopul. Și s-a blestemat din nou, așa cum a făcut-o ani de zile, pentru acele zile îndepărtate de nebunie care l-au adus acolo.

Și apoi un mic zgomot, pe la spatele lui.

«Ți-ai ales momentul greșit», și-a spus el într-o clipă.

S-a întors brusc, cu pumnalul în mână. Înainte ca adversarul său să aibă timp să reacționeze, l-a apucat de guler și l-a pus la zid.

Un băiat tânăr. Terorizat. Lama îi fixase o parte din haină pe cărămizile din spatele lui.

Omul în negru a smuls-o și i-a pus-o pe gât.

— Deci?

Băiatul a ridicat mâna, căutându-și respirația.

— Sunt aici să te ajut..., a spus el.

Omul a aruncat spre el doi ochi amenințători și și-a eliberat ușor presiunea.

— Și ce te face să crezi că am nevoie de ajutor?

— Te-am auzit, mai devreme, la pensiune...

— M-ai spionat?

— Nu, nu! Stăteam lângă tine, te-am auzit fără să vreau.

Mayar s-a gândit că s-a distrat suficient și că acest băiat ar putea avea informații utile. Și-a coborât pumnalul.

— Încearcă s-o scurtezi.

Băiatul a ezitat o clipă.

— Da, dar tipul de la pensiune, ai plătit pentru asta...

Omul în negru a avut un zâmbet feroce și a ridicat pumnalul din nou.

— Trebuie să-ți fi dat seama că nu mi-a fost de mare folos. Uite ce-ți propun: spune-mi ce ai de spus și vom vedea dacă meriți o recompensă.

— Cauți un tânăr cavaler călărind un dragon cu aripi negre. Îl cunosc, doar că nu e chiar un cavaler.

Mayar simți o ușoară amețeală, semn că se apropia de adevăr.

— Atunci cine e?

— Unul dintre foștii mei colegi de clasă de la Academie.

— Ești cavaler?

— Nu, m-am oprit... Până la urmă, nu asta este ideea. Studia cu mine, și din câte știu, acum e ucenic.

— Cum îl cheamă?

— Amhal.

Amhal. Un nume comun, banal, care ascundea abisul puterii și perversiunii. Amhal, colegul său, obiectul misiunii sale, Marvash. Știa imediat că era el, și un mare calm l-a invadat imediat.

— Nu știu exact ce face acum, sau unde este, dar de obicei Cavalerii Dragonilor și ucenicii lor sunt fie pe Tărâmul Soarelui, fie aici.

— E un ticălos, nu-i așa? Un bastard cu sânge de nimfă, a spus Mayar, cu un zâmbet de bestie feroce pe buze.

Băiatul nu reușește să interpreteze acest rictus.

— Da... da... La Academie, toată lumea râdea de el din cauza asta.

Mayar a izbucnit cu un râs triumfător.

— Ai fost un tip bun! a exclamat, atingându-l pe umăr.

A scos din geantă câteva monede pe care i le-a strecurat în mână.

— Nu m-ai văzut și n-am vorbit niciodată.

— Pentru a face asta, ai nevoie de un pic în plus, a spus băiatul, îmbătat de succesul său.

El nu și-a terminat propoziția în timp ce Mayar îi apăsa din nou pumnalul pe gât. De data asta, i-a tăiat ușor pielea.

— Nu trage prea mult de frânghie. Te-aș putea ucide.

Băiatul gâfâia, îngrozit.

— O să-mi țin gura închisă, o să-mi țin gura închisă! Nici măcar nu știu cine ești!

«Poate că da, cine știe?» s-a gândit Mayar, amuzat.

Simțea furie curgându-i în vene și i-a inspirat o dorință arzătoare de crimă. Dar un cadavru abandonat pe stradă ar fi o problemă și deja și-a satisfăcut destul setea de carnagiu în ultima vreme. I-a dat drumul băiatului, care a căzut în genunchi pe pământ, tușind.

— Pleacă și uită de mine, a spus el, înainte de a se scufunda în umbră.

Două zile. Atât i-a luat să-l găsească. Tot ce trebuie să facă era să se împrietenească cu unul dintre băieții de la grajd. Câteva pahare, și a aflat că da, dragonul cu aripi negre era acolo. Amhal era la Noul Enawar. Omul în negru tremura.

— Dar va pleca în câteva zile, pentru ca Majestatea Sa Learco să se întoarcă

la Makrat, iar stăpânul său, Mira, face parte din garda personală a suveranului.

Câteva zile. Avea câteva zile să ia legătura cu el și să-l ia. Dar era într-adevăr cel mai inteligent lucru de făcut? Ce garanții avea că îl va urma?

«E ucenic cavaler, ceea ce înseamnă că încearcă să lupte cu adevărata lui natură.»

El alege să investigheze întâi. Logica și viclenia nu erau specialitatea lui; era făcut mai mult pentru acțiune, și trebuia să se rețină să nu intre în hanul unde stătea să-l răpească. Dar bătălia pe care urma să o ducă era complexă, iar rezultatul ei va fi decisiv pentru succesul proiectului căruia i-a dedicat cei mai lungi ani din viață și căruia i-a păsat mai mult decât orice pe lume.

S-a interesat în jurul lui. Despre copilărie, despre ceea ce făcea acum. A muncit chiar și pentru a-l găsi pe băiatul care îi aflase numele. Nu a fost ușor. Imediat ce l-a văzut, tânărul a fugit și a trebuit să-l prindă de gât pe o alee pustie.

— N-am spus nimănui, jur!

— Nu e asta, idiotule! E vorba de prietenul tău, nenorocitul. Vreau să știu mai multe despre el.

În cele din urmă, l-a ucis. După ce i-a promis că-l va cruța și i-a strecurat câteva monede de aur în mână.

— Pentru neplăceri.

I-a tăiat gâtul. Pentru că nu poți controla turbarea prea mult timp, iar dorința de a ucide era un medicament pentru el.

«Ca și pentru Amhal.»

S-a dus să-l vadă. Acum știa cine era și unde stă. A urcat în tăcere pe fațada hanului, care avea vedere spre o alee pustie. Luna era palidă și arunca umbre ascuțite. Omul în negru nu avea nevoie să știe în ce cameră se afla. *A simțit-o.* Acum era sigur de asta: el era colegul lui, ființa pe care soarta i-a dat-o, ușa care-l conducea la realizarea viselor sale. A sărit pe pervazul ferestrei deschise și a stat acolo, în echilibru, suspendat în gol.

Dormea. Cu un braț îndoit sub cap, sabia lui odihnindu-se la picioarele patului și un pumnal la îndemână, ca un bun luptător. Corpul său, îmbrăcat doar în pantaloni, era scăldat de transpirație și se zvârcolea febril în somn.

Omul în negru se uita la el lung. Era un băiat tânăr, așa cum și-a imaginat. Micul rid dintre sprâncenele sale îi trăda natura chinuită, așa cum fusese descris. O ființă pierdută, sfâșiată între impulsurile pe care le simțea izvorând la granițele conștiinței sale și dorința sa violentă de a fi o persoană normală.

«Dar noi doi nu suntem normali și nu vom fi niciodată. Noi doi suntem făcuți pentru lucruri mai mari.»

Dintr-o dată capul lui a început să se învârtă. Lumea din jurul lui a dispărut, dizolvându-se într-un întuneric gros.

Erau într-un loc pustiu. Ruine, flăcări în depărtare, un miros înțepător de arsură. Cadavre, sânge, copaci doborâți. Și peste tot în jurul lor, vârtejuri de cenușă.

Amhal și omul în negru. Unul percepând prezența celuilalt. Marvar a distins în cele din urmă fața alter ego-ului său, Marvash-ul pe care îl căutase de atâta timp, și care l-a adus înapoi în acel loc unde nu ar fi vrut să mai pună piciorul.

Amhal, pe de altă parte, distingea doar o figură cu contururi neclare, un bărbat îmbrăcat în negru, fără față.

— Cine eşti?

Omul i-a simțit frica.

— Tu.

Amhal și-a pus mâna la sabie, a scos-o și s-a pus într-o poziție de atac.

— Cine eşti? a repetat.

De data asta, omul în negru doar a zâmbit.

— Suntem pe cale să ne întâlnim, vei înțelege în curând.

— Nu-mi mai invada mintea, a insistat Amhal, vocea lui tremurând. Ce vrei de la mine și ce e locul ăsta?

— Locul pentru care suntem destinați, a răspuns omul în negru.

În sfârșit totul era clar, viziunea limpede.

— Vei înțelege, a repetat el, așa cum m-am înțeles eu cu ani în urmă, și vei accepta.

Amhal s-a aruncat asupra lui. Omul în negru i-a blocat sabia cu o singură mână. Lama nici măcar nu i-a zgâriat pielea.

— Tu ești cel care mă urmărește? Tu ești cel care crește în pieptul meu, care plantează în mine această furie care mă devorează?

Băiatul a vorbit cu dinții încleștați.

— Într-un fel.

Omul în negru a răsucit sabia în mâini și a aruncat-o.

— Când ne întâlnim, Amhal, ai încredere în mine. Eu sunt răspunsul.

Cenușa care s-a învârtit în jurul lor i-a învăluit, înghițind scena.

Bărbatul în negru s-a trezit pe pervazul ferestrei, gâfâind, cu unghiile înfipte în perete. I-a luat câteva momente să-și revină și să-și amintească unde era: fereastra, Amhal adormit.

A fost o viziune. Ascuțită, palpabilă. Amhal s-a transformat din nou în pat, gemând, cu trupul zdruncinat de fiori. El o avea cu siguranță, de asemenea. Fugar, într-un vis, s-au întâlnit.

Era timpul să plece.

Bărbatul în negru a mers înapoi pe calea care l-a condus în acest punct și, odată ajuns în stradă, s-a sprijinit de un zid. Era neliniștit. I-a fost greu să creadă, dar acea viziune l-a atins.

S-a uitat la fereastră. În orice caz, experiența era utilă: acum știa. Amhal era încă prea departe de el, și forțându-l să-l urmeze ar fi inutil.

Trebuia să lupte pentru sufletul lui, trebuia să-l convingă de motivele sale, și numai atunci l-ar putea lua cu el, când el însuși îl vaimplora să facă acest lucru.

Zâmbește. Da, acum știa ce să facă.

12
Indicii pentru o viață nouă

Amhal s-a trezit cu un sentiment ciudat de neliniște. El a dormit prost, parțial din cauza căldurii, dar mai era ceva.

Viziunea a apărut încet în conștiința lui, într-un mod confuz. Imaginea omului în negru era prima care a apărut, inspirându-i un amestec de încredere și teroare. Se temea de acest om; în același timp, se simțea atras de el.

S-a ridicat vioi. Voia să alunge acest sentiment dureros și, pentru a face acest lucru, nimic nu era mai valoros decât acțiunea. S-a îmbrăcat și s-a pregătit pentru misiunea care îl aștepta în acea zi.

Când Mira a venit să bată la ușa lui, era pregătit și a avut grijă să-și schimbe înfățișarea, conform instrucțiunilor stăpânului său.

— Abia aștepți să începi?, a întrebat el zâmbind.

— Poți să spui așa, a răspuns Amhal, întorcându-i zâmbetul.

Adhara îi aștepta, stând pe patul ei. Mira a insistat să-și ascundă fața.

— Aspectul tău atrage atenția, a explicat el.

S-a întors spre Amhal.

— Poți face ceva?

Tânărul s-a prefăcut că nu înțelege.

— Aversiunea ta față de magie mă lasă mereu nedumerit, a spus Mira. Ți-am spus deja că e o resursă de neprețuit pe care trebuie s-o exploatezi în loc s-o ascunzi!

Amhal s-a înroșit violent, și-a pus mâna pe ochii lui Adhara și a șoptit câteva cuvinte. Părul fetei a luat o nuanță de abanos, în timp ce ochii ei s-au albăstrit.

— O formulă de camuflaj..., spuse ea, aproape ca pentru ea însăși.

— Pardon ? întrebă uimit Amhal.

Adhara a dat din cap.

— Îți cunosc descântecul. Nu știu cum, dar îl cunosc... Durează doar câteva ore.

— Și tu ești plină de resurse! a exclamat Mira vesel în timp ce mergea spre ușă.

Adhara s-a uitat la el cu oarecare îngrijorare, și Amhal s-a întrebat serios pentru prima dată cine era fata care căzuse în brațele lui.

— Asta va trebui să ți-o amintești în bibliotecă, a spus maestrul.

Revenind la Amhal, a adăugat:

— Între timp, fă ce trebuie să faci. Îmi vei raporta în seara asta concluziile tale.

Tânărul și-a plecat capul într-un acord, și apoi s-a amestecat în mulțime. Spera că această nouă sarcină îl va elibera de suferința surdă care-l oprima și că cunoștințele ciudate ale lui Adhara s-au ascuțit dintr-un motiv obscur.

Noul Enawar era plin de oameni, majoritatea militari. Mira i-a explicat lui Adhara că acest lucru se întâmpla doar în timpul ședințelor Consiliului, când suveranii veneau în oraș însoțiți de suita lor. Altfel nu era diferită de celelalte mari capitale ale Lumii Pământene, animată de haosul blând al vieții.

— Apoi, când toată lumea pleacă acasă, se golește. Iar străzile principale pe care le vezi devin deșertul care sunt de obicei: nici cel mai mic trecător, doar praf, praf negru peste tot.

Mira și-a pus mâna pe peretele unei case și i-a arătat-o lui Adhara: nenumărate firicele negre au acoperit-o.

— Într-adevăr, acest loc ar fi trebuit să rămână un loc de amintire; un deșert pustiu, care amintește veșnic de nebunia Tiranului și de cea a Lumii Pământene. În schimb, am vrut să ștergem trecutul construind un oraș fals în locul unei tragedii reale. Dar amintirile se întorc să-și revendice locul, iar praful negru se ridică din pădure și acoperă totul.

Au trecut din cartier în cartier, pe străzile lungi și drepte, toate identice una cu cealaltă. Deși Adhara cunoștea doar Salazarul și Laodamea, a perceput partea artificială a orașului. Pornind de la faptul că fiecare cartier avea propriul stil arhitectural: era ciudat să vadă palate pătrate mari și case de chirpici, clădiri simple de piatră și clădiri mari de marmură.

«Amhal are dreptate, acest oraș nu are istorie.»

Acest gând a întristat-o. Într-un fel, era ca Noul Enawar, o ființă care a apărut de nicăieri, fără rădăcini sau trecut.

— Nu îți amintești cu adevărat nimic?, a întrebat Mira, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Prima mea amintire este pajiștea. Ocazional, fragmente de informații vin la mine, îmi dau seama că știu să fac lucruri de care nu sunt conștientă, dar nici o amintire reală. Chiar și numele meu, Amhal mi l-a dat.

Mira a zâmbit.

— Ce părere ai despre el?

Întrebarea, directă, a prins-o cu garda jos.

— M-a salvat.

I s-a părut că simplitatea răspunsului ei nu reflectă multitudinea de sentimente pe care le simțea pentru el.

— E bine că spui asta. Amhal însuși a fost în căutarea cuiva de atât de mult timp, care îl poate salva ... Și uneori simt că nu l-a găsit încă.

Adhara ar fi vrut să răspundă că ea știa, că a simțit-o, dar părea aproape un sacrilegiu să vorbesc despre Amhal cu un om care l-a cunoscut mult mai bine decât ea.

— Cred în el, a adăugat Mira, pierdut în gândurile sale. De la început. Încerc să-l ajut, dar, din păcate, nu ajung mereu acolo. E o ființă nobilă, nu crezi?

— Desigur, a strigat Adhara, încercând să-și întărească vocea.

Biblioteca aparu brusc în fața lor, colosală. Era palatul de sticlă plin de săgeți și vârfuri pe care Adhara îl văzuse la sosire. Prin pereții săi transparenți, se puteau vedea siluete vagi, mici pete colorate care urcau și coborau nenumărate scări sau stăteau nemișcați.

Adhara a observat clădirea de jos în sus, forma sa compactă și, în același timp, înălțimea sa ametitoare, încălcirea ordonată a săgeților sale care se învârteau spre cer.

— E o splendoare, nu-i așa? Ne-a fost oferită de oamenii din Zalenia, a explicat Mira.

Confruntat cu tăcerea grijulie a fetei, el s-a lovit pe frunte.

— Desigur, nu știi... Aceștia sunt oameni care trăiesc sub mare, în bule uriașe de sticlă. Ei folosesc acest material foarte mult. Chiar și palatul regelui lor e făcut din sticlă. Noi, care am fost dușmani atât de mult timp, ne oferim palate astăzi, imaginează-ți!

Adhara nu și-a putut lua ochii de pe clădire.

— Te asigur că este chiar mai bine pe interior, a spus Mira, amuzat, împingând-o ușor de umăr.

Biblioteca era o suită lungă de coridoare și camere mari rezervate pentru consultare. Cărțile stăteau pe rafturi uriașe de abanos, a căror culoare închisă crea un contrast ciudat cu lumina înconjurătoare. Ele erau protejate de ferestre, uneori chiar de gratii, și pentru cea mai mare parte nu erau direct consultabile. Mira și Adhara trebuiau să vorbească cu unul dintre mulții bibliotecari, fiecare responsabil de un departament, care scotea volumele solicitate și decidea cât timp va dura consultarea. Bărbatul i-a dat lui Adhara impresia că era complet absorbit. În timp ce trăia printre cărți, pielea lui a căpătat culoarea pergamentelor și degetele sale, fragile și slabe, păreau numai bune să frunzărească prin paginile delicate îngălbenite de ani.

— Aproape tot ce vezi în jurul tău se datorează tenacității unui singur om, Lonerin, o figură aproape legendară pe acest Pământ, i-a explicat Mira, în timp ce adunau lucrările de care aveau nevoie. A jucat un rol foarte important în căderea lui Dohor. El a colectat, de asemenea, cele mai multe dintre cărțile păstrate aici, în special textele elven și scrierile Tiranului. Păcat că munca lui s-a oprit prea devreme.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit acum aproape 15 ani. O boală incurabilă care l-a dus treptat la mormânt. Soția lui a încercat să-i continue munca, dar ea însăși este foarte mult ocupată de religie. Ea este Oficianta Supremă a Frăției Fraților Fulgerului.

Mira s-a oprit, dându-și seama că acest titlu, foarte faimos în Lumea Pământeană, nu i-a spus nimic lui Adhara.

— Este religia majoritară astăzi. Adepții săi venerează un zeu pe nume Thenaar.

Adhara tremura. Acest nume a trezit ceva în interiorul ei, un sentiment de căldură, sau poate o amintire.

— Shevraar..., a murmurat ea.

Mira tresări.

— Ce ai spus?

— Nu ştiu... un nume... un nume pe care mi-l amintesc. Poate al meu?, a întrebat ea, plină de speranță.

— Shevraar este numele antic elven al lui Thenaar.

Această revelație nu a adus nici o altă amintire. O flacără simplă s-a aprins în întuneric, care a aruncat lumina doar într-un cerc mic în jurul ei.

Mira a cerut o mulțime de cărți. Liste de simboluri heraldice, cărți de istorie și religie, cataloage de arme. El și Adhara au trebuit să meargă înainte și înapoi pentru a le stivui pe masa lor.

— Ești sigur că poți să-mi dedici tot acest timp?, a întrebat Adhara când erau așezați.

— Astăzi, nu sunt responsabil pentru asigurarea securității la Palatul Consiliului; o facem pe bază de rotație.

— Încă ești prea drăguț.

— Poate că nu o fac pentru tine, o fac pentru studentul meu. Simt că nu-l lași indiferent, iar zeii știu cât de mult are nevoie.

Adhara și-a simțit fața aprinsă. Tot ce voia era să-i fie de folos lui Amhal, cu toate astea...

— Astea sunt pentru tine, a spus Mira, împingând un teanc de cărți spre ea. Astea sunt pentru mine.

Adhara a luat una, iar praful de pe copertă a făcut-o să strănute.

— Ce anume căutăm?

— Pumnalul tău. Cred că este o armă particulară aparținând unei anumite familii sau grupuri armate. Deci nu trebuie să citești totul, bine? Concentrează-te pe ceea ce ne-ar putea interesa. Plecăm mâine.

Adhara a deschis cartea, a respirat adânc și s-a apucat de treabă.

Era obositor. Secvențe lungi de date, scrieri diferite, uneori fine și drepte, uneori aproape ilizibile, și apoi note, diagrame... Adhara s-a înecat curând în mijlocul semnelor negre, iar cuvintele au început să-i danseze în fața ochilor. Mira, mereu cufundată în lectură, nu dădea niciun semn de oboseală.

«El lucrează pentru mine, trebuie să rezist», s-a încurajat Adhara.

Lumina care filtra prin ferestrele și pereții s-a schimbat treptat, iar ochii lui Adhara au ars-o când a sunat vocea lui Mira.

— Vino aici.

Fata s-a ridicat vioi și a stat în spatele umerilor lui. Maestrul ținea o carte deschisă în fața lui. A fost nevoie de un pic de timp pentru ochii ei obosiți să se adapteze. S-a speriat.

— El e!

— Absolut, spune Mira calm. Un pumnal ritual, folosit în timpul ritualurilor de inițiere ale unei secte numite Observatorii.

Adhara a simțit cum îi bate inima. Numele ăsta însemna ceva pentru ea? Și-a amintit?

— Dar nu mai e nimic scris despre asta aici. Uită de toate cărțile alea, nu ne mai sunt de folos. Să găsim o carte despre Observatorii ăștia.

S-a ridicat și s-a întors la bibliotecarul cu care a vorbit o vreme.

Adhara stătea singură în fața desenului pumnalului. A citit legenda. Nimic mai mult decât i-a spus Mira. Nici o informație despre cult.

Observatorii... Observatorii...

«Mă voi întoarce să te iau.»

Aceste cuvinte au împietrit-o. I-au venit în minte fără avertisment, clar și precis. Și acum o invadau, însoțite de suferințe extreme.

«Era întuneric. Și eram singură.»

Sunetul cărților de pe masă a scos-o din chinul ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o Mira.

Adhara l-a privit cu uimire.

— Îmi vine... un fel de amintire. O voce, care îmi spune că se va întoarce după mine.

— Probabil va fi mai clară. Haide, să mergem mai departe, a spus Mira, stând jos.

Și Adhara s-a întors la cititul ei.

Aproape că a trebuit să-i alunge.

— Biblioteca se închide!

Mira citea ultimele rânduri ale ultimului volum al grămezii, dar Adhara încă mai avea câteva în fața ei. Au ieșit fără tragere de inimă.

Adhara era epuizată. S-au alăturat lui Amhal la Palatul Armatei în refectoriu. Și el părea obosit..

— Ai găsit ceva? a întrebat Mira.

— Nimic, Maestre, nimic. Nimeni nu știe nimic: nici cel mai mic sclav fugar, nici o răpire... În mod clar, criminalitatea prosperă în pace.

Mira s-a întins, apoi i-a spus rezultatele cercetărilor lor.

— Acest lucru pare a fi un început bun! exclamat Amhal, brusc înviorat.

Entuziasmul lui i-a fost comunicat lui Adhara. Era atât de obosită încât nu și-a dat seama că tocmai adăugase o piesă nouă la puzzle-ul trecutului ei.

— Într-adevăr, a observat Mira. Dar de ce este în posesia pumnalului? A fost una dintre Observatorii în cauză? Sau ei o luaseră?

— Ca să aflăm, trebuie să ne uităm din nou, spuse Amhal.

Mira i-a aruncat o privire obosită.

— N-ai uitat că plecăm acasă mâine?

— Dar... Nu ne putem opri într-un moment atât de bun, a obiectat Amhal. Nu acum că avem o pistă!

— Desigur. *Ea nu* trebuie să se oprească. Cât despre noi, avem propriile noastre angajamente.

Privirea lui Adhara a trecut de la unul la altul. În acea zi pe care i-a dedicat-o, ea începuse să aibă încredere în Mira. Și acum o dezamăgește!

— În acest caz, de ce am ajutat-o?

— Pentru că am avut ocazia. Dar avem și îndatoriri de onorat.

Amhal s-a bazat pe spatele scaunului său, fără argumente.

Mira s-a întors spre Adhara.

— Ai văzut cum o facem, nu-i așa? Tot ce trebuie să faci e să te întorci mâine la bibliotecă și să cauți cărțile pe care nu le-am văzut încă.

Fata s-a uitat la el, devastată. Să fie singură în orașul ăsta? Unde ar locui? Și unde ar găsi banii să locuiască?

— Deci, se termină aici? murmura ea cu o voce joasă.

Amhal a deschis gura. Mira a luat-o înaintea lui.

— Nu asta îți spun.

Adhara a dat din cap.

— A trecut ceva timp de când m-am trezit pe pajiștea aia, dar tot nu știu mai multe despre mine. Și acum că văd o licărire...

Și-a mușcat buzele.

— E ca și cum nu aș exista, spuse ea, ca în prima noapte cu Amhal. E ca și cum aș fi un nimeni. Trebuie să știu cine sunt.

Ieșirea ei l-a lăsat pe Mira impasiv.

— Am făcut tot ce-am putut.

Această declarație brutală și adevărul pe care l-a conținut au făcut-o să se rușineze. Dar a simțit că nimeni nu a înțeles-o cu adevărat, că nimeni nu a înțeles pe deplin drama ei.

— Nu-ți spun să renunți. Îți spun să cauți singură. Amhal și cu mine avem viețile noastre, iar tu? Desigur, în cazul în care trecutul este important, construirea unei existențe în prezent este, de asemenea, fundamentală. Și ar trebui să continui cât mai curând posibil. Nimic nu te împiedică să-ți găsești o slujbă și să-ți continui investigația. Nu exiști, pentru că încă nu ți-ai fabricat o identitate.

Adhara s-a uitat în jos la farfuria ei. Cum construiești ceva când sunt doar ruine în jurul tău?

Masa s-a încheiat într-o tăcere tensionată.

Amhal nu putea adormi. Parțial din cauza visului neplăcut din noaptea precedentă, parțial din cauza agitației plecării... Dar punctul central al anxietății sale era Adhara. A doua zi, ar trebui să-și ia rămas bun. Și i-a făcut o impresie ciudată. Au avut câteva aventuri puternice în acele câteva zile de călătorie, iar ea a fost... Proaspătă. Pură. Și mai presus de toate, avea nevoie de el.

S-a ridicat, și-a pus pantalonii în grabă și a ieșit. A ezitat o clipă la ușa ei, apoi a bătut la ușă.

Ea i-a deschis aproape imediat, cu ochii roșii și părul în dezordine. Amhal a simțit imediat un val teribil de tandrețe.

— Pot?

Fără un cuvânt, Adhara a dispărut ca să-l lase să intre.

— Nu acționează din răutate. Ceea ce spune el are întotdeauna sens, știi? Și dacă o face, e pentru a te ajuta. Se poartă la fel cu mine.

Stând pe patul ei, Adhara și-a zărit mâinile. A ridicat capul.

— Chiar îți place foarte mult...

— E ca un tată pentru mine, a spus Amhal cu mândrie.

Amintirea zilei de dinainte, lângă fântână, a pus stăpânire pe spiritul său.

— Vrea doar să-ți găsești calea.

O strălucire de furie i-a luminat ochii fetei, acei ochi extraordinari care și-au recăpătat culoarea tulburătoare.

— Și cum s-o fac? Nu am nici un ban și nu pot face nimic, aterizez într-o lume necunoscută, și tot ce găsește de spus este: «Pleacă de una singură.» Nu asta am făcut până acum, din pădure până în Salazar? Dar nu pot s-o fac singură!

— Atunci vino cu noi.

Cuvintele i-au venit spontan pe buze.

Adhara se uita la el cu ochii largi.

— Există biblioteci bune în Makrat. Cea a prințului e foarte mare. Și poți să-ți iei o slujbă la curte.

Adhara se gândește o clipă.

— Chiar vorbești serios? murmură ea.

Amhal a dat din cap cu convingere.

— Nu cunoști orașul ăsta mai mult decât oricare altul, dar cel puțin vom fi acolo... Voi fi acolo.

S-a simțit prost. Nimic nu l-a legat de fata aia, absolut nimic. I-a salvat viața, dar apoi? Și-a făcut doar datoria, asta-i tot. De ce îi păsa atât de mult de ea, de ce a vrut-o lângă el?

«Pentru că are nevoie de tine.»

Adhara a continuat să-și strângă mâinile.

— Nu te deranjez?

— Nu, în nici un caz.

O nouă tăcere, care părea fără sfârșit pentru Amhal, și apoi ea a adăugat:

— La ce oră plecăm?

Amhal a zâmbit, ușurat.

— O să vin să te trezesc chiar eu.

Partea a doua
Doamna de companie

13
Familia Regală

Adhara l-a văzut apărând de departe. Amhal i-a spus despre el.

— Poate impresiona la început, dar te asigur că e o persoană extraordinară. Respecți cu scrupulozitate protocolul. De îndată ce ajunge la zece pași de noi, vom îngenunchea cu toții. Ești femeie, așa că trebuie să pui ambii genunchi pe pământ și să-ți încrucișezi mâinile în fața ta, coborându-ți capul. Mai presus de toate, nu te ridica până când el nu-ți permite. Nu vorbi nici cu el, așteaptă să te intrebe. În orice caz, nu deschide gura până nu te-am prezentat și spune-i mereu "Înălțimea Voastră."

Fata era uimită de toate aceste recomandări. Ea avea o idee destul de vagă despre ce este un rege, dar tonul respectuos și ușor anxios cu care Amhal a explicat eticheta i-a provocat o oarecare îngrijorare.

«Acesta este omul de care depinde viitorul meu. Dacă mă acceptă, pot sta cu Amhal, altfel mă întorc pe stradă. Singură. »

Ea nu și-a luat ochii de la figura suveranului care avansa, înconjurată de suita sa. Mira a mers la dreapta lui. Adhara nu știa cum i-a spus Amhal că va veni cu ei. Maestrul, la rândul său, nu a făcut nici un comentariu și a salutat-o ca și în alte zile.

Adhara și-a ridicat brațul în fața ochilor. Razele soarelui au aprins aerul dimineții și era deja foarte cald. Erau pe o vastă esplanadă pavată cu marmură, în interiorul Palatului Armatei. Arcadele înalte înconjurau această zonă ovală care ducea la grajdurile unde erau legați dragonii. Jamila era deja pregătită, frâiele ei metalice ținute de un grajdar. În apropiere era un alt dragon mare cu solzi maro bătând spre roșu. Botul lui avea o creasta osoase groasa mai mare decât a lui Jamila, si avea picioare pline cu gheare de temut. Un baldachin imens de aur era instalat pe spatele lui, închis de draperii grele de catifea roșie. Cele două animale gigantice erau înconjurate de dragoni albaștri mai mici, care se strecurau cu nerăbdare.

Figura a devenit ușor clară: un bărbat înalt, slab, cu umerii înconjurați de o haină grea sub care trebuia să transpire copios. Pe măsură ce se apropia, mersul său șchiopătat și incert a devenit din ce în ce mai evident.

Adhara și-a îngustat pleoapele. «Un bătrân? Ăsta e faimosul rege?»

Toți au căzut în genunchi, și ea a făcut același lucru, cu o ușoară întârziere pe care Amhal i-a reproșat-o cu o privire severă. În timp ce regele și suita sa treceau pe lângă ea, ea a fost tentată să ridice capul, dar și-a ținut ochii fixați ascultător pe picioarele lui.

Pașii s-au oprit.

— Ridică-te te rog! Nu te deranja cu toate aceste formalități. Îți reamintesc că în următoarele zece zile vom transpira cot la cot și vom împărți aceleași paturi de tabără.

O voce pufoasă, ușor stridentă. Adhara a simțit că toată lumea se ridică treptat, și se întreba dacă ea ar putea îndrepta în cele din urmă capul și să se uite la regele Learco.

— E totul gata?

Trebuiak să vorbească cu Mira, pentru că a răspuns.

— Totul e pregătit, Înălțimea Voastră. În timpul acestei călătorii, vei călări pe Dragona.

— S-a întâmplat ceva cu dragonul meu?

O notă de uimire și anxietate în această voce fragilă.

— Belog e obosit. Încă nu și-a revenit după boală. O să aranjez eu, cu permisiunea ta.

Curiozitatea a prevalat. Adhara s-a uitat timid. Regele și-a lăsat brațul pe cel al lui Mira, și alături de el arăta ca un bătrân suferind. Avea părul lung ondulat, alb strălucitor, care îi cădea pe umeri și gulerul înfundat al hainei sale. Pe fruntea lui, un cerc de aur roșu fin cizelat, probabil ceea ce Amhal numise cu o zi înainte a fi o coroană. Fața lui emaciată era încrucișată cu riduri, puține, dar adânci. Două pe frunte, alta între sprâncenele fine, de asemenea albe, încă două în jurul gurii. Ochi verzi, ca cei ai lui Amhal, dar de o nuanța mai palidă, cu pupile cu reflexii lăptoase. Zâmbea.

Adhara era dezamăgită. Marele rege Learco cel Drept, care a menținut pacea în Lumea Pământeană timp de cincizeci de ani, eroul care s-a luptat cu tatăl său pentru salvarea a nenumărate suflete, nu era decât un bătrân obosit.

— Desigur. Nu l-aș încredința nimănui în afară de tine, o știi bine, a răspuns suveranul în timp ce se apropia de Dragona.

— Majestatea Voastră...

Amhal a păşit în faţă şi şi-a îndoit cu umilinţă genunchiul stâng.

— Amhal, te rog, nu te deranja...

Regele a pus pe umăr o mână diafană acoperită cu vene albăstrui. El trebuie să fi avut încă unele forţe, pentru că l-a forţat pe băiat să se ridice. Haina suveranului s-a deschis, dezvăluind o armură de metal simplă peste o cămaşă roşie. Dedesubt, pantaloni galbeni şi cizme de piele. Un costum surprinzător de sobru, medita Adhara.

— Majestate, aş vrea să vă prezint pe cineva...

Vocea lui tremura uşor. Adhara s-a întrebat dacă ar trebui să facă un pas înainte. Regele însuşi a scos-o din încurcătură. A revăzut rapid mulţimea mică adunată în jurul lui, iar privirea lui s-a oprit imediat asupra ei. Avea ochi incredibil de pătrunzători. Adhara şi-a amintit recomandările lui Amhal şi imediat şi-a plecat capul.

— Într-adevăr, văd o faţă pe care nu o ştiu ...

— Maestrul meu ştie totul, siguranţa ta e garantată, şi...

— Nu am avut nici o îndoială despre asta, l-a întrerupt regele cu un zâmbet patern.

S-a uitat din nou la Adhara.

— Ei bine? Vrei să mă prezinţi nou-venitului?

Amhal, concis, a explicat că era o tânără fată cu amnezie pe care el a salvat-o şi care acum încearcă să-şi construiască o viaţă pentru ea. Regele a ascultat în tăcere, cu o vagă licărire de compasiune în ochii lui.

— M-am gândit că Excelenţa Sa Oficianta Supremă ar putea-o ajuta, de aceea cer permisiunea s-o iau cu noi.

Amhal era tăcut, vizibil uşurat. Probabil că nu era obişnuit să vorbească direct cu regele.

— Uită-te la mine!

Adhara ridică ochii şi-i plantă în cei ai bătrânului conducător. Pentru câteva secunde s-au observat, iar apoi Learco a zâmbit cu o anumită tandreţe.

— Unii oameni petrec o viaţă fugind de amintirile lor, şi tu visezi doar să ai cel puţin una de care să te agăţi...

Categoric, toţi i-au ţinut acelaşi discurs! Lumea în sine căuta doar să şteargă urmele trecutului său sângeros, remuşcări cântăreau peste toţi...

— O viață fără amintiri este doar o jumătate de viață, a spus Adhara.

— Într-o zi, cu mult timp în urmă... prea mult timp, aș spune, a adăugat regele cu un zâmbet, m-am trezit în fața unei alegeri similare. Erau doi oameni pe drum care aveau nevoie de ajutorul meu, și m-am dus înnebunit să-i iau cu mine la palat. Eram atunci doar un prinț laș. Unul dintre acești oameni, ca și mine, purta o povară grea în spatele ei. Cu mai puțin de un an mai târziu, a fost soția mea.

Suveranul s-a uitat la Mira, iar cei doi bărbați au schimbat un zâmbet. Probabil se referea la fapte cunoscute de toți în afară de ea.

«Acești oameni vorbesc o limbă pe care nu o înțeleg, aceea a memoriei.»

— Fac cu plăcere această alegere din nou, a spus regele. Curtea mea este mare, iar palatul meu este o mașină infernală care necesită în mod constant brațe noi pentru a funcționa. Vei fi binevenită acolo.

El a zâmbit din nou, apoi s-a adresat adunării:

— Ce ziceți să plecăm acum?

Mira și-a întins brațul și l-a condus la Dragona.

— E în buzunar! Amhal i-a șoptit la ureche lui Adhara. Într-o lună, vei avea întâlnirea cu Oficianta Supremă, și vei vedea că ea te va ajuta.

Și-a luat la revedere și a fugit la Jamila.

La zece zile după plecarea lor, Makrat le-a apărut, acoperit de un nor gros. Era o căldură umedă și sufocantă; o furtună amenința.

Adhara l-a privit cu ochii mari, în timp ce Amhal i-a explicat că este un oraș vechi, capitala Țării Soarelui, care era cunoscut pentru aspectul său haotic și palatele bogat decorate. Dimpotrivă, ea și-a permis să fie purtată de frumusețea locului și de ceea ce i-a sugerat imaginația ei. Și a văzut un oraș de foc. Lumina, intensă, deși filtrată prin nori, strălucea peste acoperișuri plate, cupole aurii, statui. Casele îngrămădite una peste alta, străzile și piețele se succedau una pe cealaltă, dezordonate, confuze. Un oraș complex plin de viață, spre

deosebire de Noul Enawar. Dominat de un palat mare, cu cupole rotunde mari. Palatul Regal, fără îndoială.

Au zburat deasupra orașului la altitudine joasă, iar Adhara a căutat din nou o imagine a acelui loc din ea.

«Nu sunt nici de aici.»

Două fulgere au scos în evidență conturul norilor, iar tunetele au lovit aerul.

— Sper că vom avea timp să ne adăpostim, a observat Amhal, cu ochii ridicați spre cerul livid.

Au aterizat pe o terasă circulară mare, care s-a deschis ca o gură pe o parte a palatului. Unul după altul, dragonii și-au pus ghearele pe pietre. Amhal a sărit la pământ, iar Adhara a făcut la fel.

Un grup de oameni așteptau sub un baldachin de catifea roșie. Una dintre ele, o fetiță, a fugit de acolo.

— Bunicule! a țipat, acoperind strigătul cuiva care încerca să o imobilizeze.

Regele s-a întors și și-a deschis brațele, tocmai la timp pentru a o primi pe fata care s-a aruncat în el, aproape făcându-l să-și piardă echilibrul.

— Amina, de câte ori trebuie să-ți spun să nu fii atât de impetuoasă! a strigat o femeie, care se mișca repede, ridicând partea de jos a tunicii ei.

Abia ajungea la pieptul regelui, iar silueta ei avea ceva ciudat și ușor disproporționat. Avea părul negru foarte lung, legat într-o panglică moale, ochi albaștri și trăsături marcate. Întreaga ei persoană inspira puterea și vigoarea. Tunica sa lungă violet, deși destul de feminină, nu putea șterge aspectul său androgin.

Fetița care l-a îmbrățișat pe rege avea aceeași mărime ca și femeia, deși puțin mai înaltă și zveltă. Părul său era, de asemenea, negru, dar scurt, iar ochii ei clari aveau o culoare indefinibilă, uneori verde, uneori albastru în funcție de lumină. A oftat tare.

Furioasă, femeia a bătut din picior, a apucat-o pe Amina de umeri și a smuls-o din brațele regelui, care părea amuzat.

— Las-o, Fea, încă nu sunt atât de moale.

— Nu este asta ... a încercat să răspundă femeia, dar Amina și Learco zâmbeau deja cu un aer complice.

— Fea este un pitic, una dintre rasele lumii noastre, și ea este nora regelui. Și ea este Amina, fiica ei, a șoptit Amhal la ureche lui Adhara.

Fata a înregistrat aceste informații, precum și toate informațiile pe care i le-a dat pe măsură ce restul familiei regale se apropia. Regina Doubhée, în portul marțial; Prințul Ner, paralizat pe viață după o cădere de pe un cal când avea 20 de ani; un băiețel, versiunea masculină a lui Amina, Kalth, fratele său geamăn; și o mulțime de alte persoane ale căror nume Adhara s-ar fi străduit din greu să și-i amintească: paji, miniștri, curteni.

Dar mai presus de toate familia regală era cea care i-a atras atenția, modul în care membrii săi s-au adresat unul altuia, familiaritatea gesturilor lor, zâmbetele lor sincere și spontane. Era prima dată când a văzut o familie și s-a întrebat dacă și ea avea una, undeva, dacă tatăl și mama ei au avut gesturi similare pentru ea și cum le-ar putea uita.

Un nou fulger a rupt cerul plumburiu.

— Majestate, s-ar putea să fie timpul să mergem acasă, a observat Mira.

Toți s-au îndreptat repede spre intrare.

Adhara a rămas un pic în urmă: ea era pe cale să intre în ceea ce urma să fie casa ei pentru o perioadă nedeterminată. Ploaia a surprins-o chiar înainte să treacă pragul, lipindu-i părul de față. Odată intrat, micul grup s-a dispersat în direcții diferite, iar fata a rămas singură cu Amhal. Un covor roșu acoperea podeaua, pereții din piatră mare pătrată erau împodobiți cu plafoniere care aruncau o lumină caldă. Amhal a intrat pe un coridor și i-a urmat exemplul.

Mira apăru în fața lor.

— Du-te și schimbă-te în camera ta, vom merge la Academie în seara asta, spuse el aspru lui Amhal. Te aștept jos într-o jumătate de oră.

Tânărul a dat din cap și s-a grăbit să coboare pe scara îngustă care ducea la nivelurile inferioare. Adhara a continuat să-l urmărească.

Au coborât mai multe etaje, scufundându-se într-o parte mult mai modestă a palatului, dezbrăcată de orice ornament: coridoare înguste iluminate de torțe atașate de pereți. Amhal a mers repede la o ușă de lemn.

— Și eu? a întrebat Adhara.

Băiatul s-a uitat la ea ca și cum ar fi uitat-o, dar a reluat imediat.

— Pentru seara asta poți sta în camera mea. Și mâine, te voi duce la cineva care îți poate găsi o slujbă.

Camera, mică, era mobilată cu un pat și un manechin, care probabil, intenționa să găzduiască armura lui.

— Dar nu sunt ordonanța ta?

Amhal zâmbea jenat.

— Asta am spus când eram pe drum ca să evităm problemele. În realitate, nu am dreptul la o ordonanță, cel puțin, până când nu voi fi cavaler. Trebuie să muncești, și la curte, nu duce lipsă de locuri de muncă. Acest palat este gigantic, și are mai mult de o sută de servitori…

Adhara a simțit o vagă suferință care i-a zdruncinat inima. Acest lucru însemna că ea va fi lăsată cu propriile ei resurse în acest palat enorm. Ea l-a privit pe Amhal pregătindu-și lucrurile cu încrederea lui obișnuită, în timp ce promitea că o va duce la Oficianta Supremă pentru a-i restabili memoria și nu a avut curajul să protesteze. Și-a amintit cuvintele lui Mira, care au rănit-o cu câteva zile mai devreme în Noul Enawar. Dintr-o dată a înțeles sensul cu o claritate furtunoasă. Era timpul să înainteze singură, să lase umbra protectoare a lui Amhal sau a altcuiva. Nu doar trecutul ei pierdut conta, trecutul pe care a încercat atât de încăpățânat să-l reconstruiască. Era de asemenea, prezentul, drumul pe care trebuia să călătorească de acum înainte pentru a decide cine vrea să devină. A pus micul pachetul care conținea bunurile ei pe pământ.

— E doar pentru seara asta, ea l-a auzit pe Amhal adăugând în timp ce se uită la ea.

— Nu-ți face griji, voi fi în stare să mă descurc, spune ea, simulând o convingere pe care nu o avea, dar pe care și-o dorea cu disperare.

Tânărul a zâmbit și și-a luat geanta.

— Ne vedem mâine, atunci.

Ei stăteau unul în fața celuilalt, niciunul dintre ei neîndrăznind să rupă echilibrul fragil care fusese creat între ei. El a fost cel care în cele din urmă s-a aplecat spre ea pe neașteptate și a sărutat-o pe obraz. Adhara abia a avut timp să simtă moliciunea buzelor pe pielea ei.

— Noapte bună, a murmurat.

Adhara stătea nemișcată în mijlocul camerei.

Întunericul a căzut brusc. Sau poate că era doar impresia lui Jyrio, Fratele Fulgerului, trimis într-o misiune specială în Țara Apei de către Oficianta Supremă. A trecut prin locuri oribile în ultimele zile, umplute cu mirosul pestilențial de cadavre și gemete de moarte. Cerul albastru de deasupra capului său și pădurile luxuriante din jurul lui au creat un contrast puternic cu spectacolul morții la care a fost forțat să asiste zilnic.

Era speriat. O teamă chinuitoare care i-a legat intestinele și i-a luat somnul. Temându-se să nu se îmbolnăvească, în timp ce, cu mâinile protejate de mici vrăji, căuta printre cadavre. Dar asta i-a fost sarcina care i-a fost atribuită, și a trebuit să se supună. De îndată ce s-a alăturat Frăției, a știut că așa va fi: bolnavii veneau înaintea propriei sale vieți. Acum era momentul să onoreze pactul pe care îl încheiase cu doar doi ani în urmă.

O femeie îmbrăcată în piele mergea în fața lui. Înarmată până în dinți, ea l-a condus într-un loc secret ascuns sub pământ. El nu știa exact cine era sau ce făcea în zonă, dar scrisoarea pe care i-a arătat-o la momentul întâlnirii era suficientă: purta semnătura reginei și sigiliul ei.

— Sunt într-o misiune în numele Coroanei și cred că am ceva interesant să îți arăt, a spus ea.

Și Jyrio a urmat-o.

Pestilența a devenit mai intensă. Stomacul i s-a ridicat violent. Fruntea i s-a scăldat în sudoare, și-a acoperit nasul și gura cu mâna.

— Stai, aproape am ajuns.

Era o peșteră, cu ziduri scobite cu nișe. Una dintre ele era ocupată de un cadavru.

— L-am găsit agonizând într-o pădure din apropiere. Am încercat să-l duc la casa unui preot, dar a murit înainte să ajungem acolo.

Jyrio s-a apropiat încet. Mirosul era insuportabil.

— Când a fost asta?

— Ieri dimineață. Mi-a luat ceva timp să te găsesc.

Femeia i-a dat o batistă.

— Nu este de prea mare folos, dar e mai bine decât nimic.

Jyrio și-a acoperit partea de jos a feței și a examinat cadavrul.

Era cel al unui tânăr foarte slab, cu brațe și picioare de o lungime neobișnuită. Era împânzit cu pete negre, și sângele curgea din gură, nas, urechi. Era chiar și puțin sub unghii.

Tânărul preot a stat nemișcat câteva momente. Ceva nu era în regulă, dar ce?

A ridicat una din pleoape și și-a suprimat un fior. Un ochi purpuriu cu o privire goală se uita la el. Cealaltă avea aceeași culoare. Degetele îi tremurau. A început să-și studieze părul. Păr moale, lipicios, vopsit, evident. Tânărul preot a scotocit nervos prin geanta lui. A scos o sticlă din ea, și-a scos batista de pe gură și a turnat lichidul limpede peste ea. Apoi a trecut-o pe părul mortului. Imediat s-a făcut maro. Părul cadavrului a revenit la culoarea originală: verde.

Jyrio a făcut câțiva pași înapoi, apoi s-a întors spre femeie.

— Avea ceva la el?

— Nimic, cu excepția hainelor lui. Și un flacon gol.

— Unde este?

Ea a arătat spre o nișă din apropiere. Jyrio nu a îndrăznit să o atingă. Era un borcan simplu de sticlă care conținea un lichid colorat, încă parțial încrustat pe pereții săi.

Preotul s-a ridicat. Capul lui se învârtea.

— Deci?, a întrebat femeia, cu brațele îndoite și o expresie hotărâtă pe fața ei.

— Nu știu, a murmurat el. Nu e om, nu e pe jumătate elf, habar n-am cine e sau de unde vine. Acest om nu aparține Lumii Pământene.

— De asta mă temeam, a spus femeia, impasibilă.

«Dar cum o face?», s-a întrebat Jyrio, incapabil să-și controleze tremurul degetelor.

— Nu este singurul, a adăugat femeia. Un băiat și-a ucis doi colegi recent în Salazar. Primele cazuri de contaminare au apărut două zile mai târziu.

Jyrio și-a încleștat pumnii de tunica.

— Sunt... ei sunt cei care-o poartă...

14
AMINA

Adhara a fost trezită în zori de lumina zilei. Obloanele erau bine închise, dar partea superioară a ferestrei gemene era străpunsă cu un design geometric prin care razele soarelui cădeau direct pe perna ei. Fata s-a predat: i-a fost deja greu să adoarmă cu o zi înainte, așa că să se întoarcă înapoi la culcare acum, în prima zi a noii sale vieți!

S-a îmbrăcat cu grijă, întrebându-se dacă hainele de damă nu ar fi fost mai potrivite pentru această situație. În cele din urmă, a decis că se simte mai confortabil în hainele ei, care cel puțin atenuat schimbarea ei de peisaj. Era încă în gândurile ei atunci când cineva a bătut la ușă.

«Amhal!» s-a gândit ea instinctiv, alergând să deschidă.

În fața ei stătea un băiat îmbrăcat într-o livrea albă. Trebuie să fi fost mai tânăr decât ea, dar se uita la ea cu un aer de superioritate.

— Alteța Sa Prințul Neor cere să te vadă. M-a trimis să-ți spun că te așteaptă pe zidurile palatului.

Lui Adhara nu i-a venit să creadă. Ea se gândește pentru o clipă. Neor era omul care stătea în scaunul cu rotile, cel mai ciudat din familie. Ce voia de la ea?

— Nu știu unde sunt zidurile... a răspuns ea, tulburată.

Băiatul i-a aruncat un zâmbet batjocoritor.

— De aceea am ordin să te duc chiar eu acolo.

Și i-a întors spatele ca s-o aștepte pe hol.

Adhara și-a legat părul cu o panglică și i s-a alăturat.

Pe măsură ce avansa prin palat, peisajul din jurul ei s-a schimbat. Pereții pătați cu mucegai de pe podeaua unde dormea au făcut loc tencuielii sobre de la etajul superior, apoi tapiseriilor bogate și ornamentelor somptuoase ale apartamentelor regale.

«Poate știe ceva despre mine? Poate m-a recunoscut și vrea să fiu arestat pentru că sunt un criminal?»

Au intrat într-o cameră mare scăldată în lumină. Unul dintre pereți era acoperit cu oglinzi care reflectau razele soarelui care intrau prin cel opus, făcut în întregime din ferestre de sticlă. Partea sa superioară era compusă din vitralii multicolore reprezentând scene de război: dragoni în luptă singulară,

cavaleri înarmați din cap până în picioare, trupe desfășurate pentru luptă. Adhara a căzut în contemplarea acestor scene și a trebuit să alerge după băiat, atunci când și-a dat seama că el a ieșit deja.

Afară era un balcon imens, cel puțin 20 de stânjeni. Acesta era înconjurat de un parapet de cărămidă deschisă, împodobit cu frize. Mai jos era o grădină gigantică, al cărei verde strălucitor a creat un contrast plăcut cu albul lăptos al cerului de vară. Chiar și furtuna din ziua precedentă nu a reușit să risipească căldura sufocantă.

Neor stătea la o masă acoperită cu o față de masă albă. Un coș plin cu fructe, un platou cu brânză și pâine proaspătă din cuptor erau aranjate în jurul a două boluri.

Pajul s-a înclinat adânc și a plecat.

— Apropie-te, a spus prințul cu o mișcare din cap.

Adhara se supuse cu teamă. Unde era Amhal? Ajunsă la câțiva pași de prinț, și-a amintit de etichetă și și-a îndoit genunchii.

— Inutil, a spus Neor. Suntem singuri.

Adhara s-a îndreptat spre stânga. Privirea ei s-a oprit la bărbatul cu care se confrunta. El trebuie să fi avut treizeci de ani, și fața lui încă tânără contrasta cu corpul său fără forță, abandonat în scaunul său. Picioarele sale, în special, abia vizibile sub tunica lungă pe care o purta, păreau înspăimântător de subțiri.

Prințul a zâmbit.

— Deci e adevărat că nu-ți amintești nimic...

Adhara nu știa ce să răspundă.

— Stai jos. Trebuie să mori de foame, a adăugat Neor, arătând spre un scaun.

Fata se supuse din nou, întrebându-se dacă este potrivit să mănânce cu un prinț. Acesta din urmă a luat o bucată de pâine și a rupt-o în mâinile sale palide, osoase. Avea degete frumoase, lungi și subțiri.

— În cei 13 ani în care am stat în scaunul ăsta, ești prima persoană care se uită așa la mine.

Adhara roșea ca o bujor. Ea a comis cu siguranță o gafă teribilă.

— Dar acesta este un lucru bun, a adăugat Neor. În general, toată lumea evită să se uite la mine, de teama de a mă răni

arătând prea multă curiozitate. Așa că m-am obișnuit să fiu invizibil. Când într-adevăr trebuie, oamenii se atașează de fața mea, întotdeauna cu puțină jenă, și în timpul ceremoniilor oficiale, preferă să se concentreze pe hainele reginei sau pe zâmbetul fiicei mele.

Adhara s-a uitat în jos. Chiar în fața ei era un castron cu lapte fierbinte. Mirosul său, precum și cel al pâinii proaspete, i-a torturat stomacul.

— Tu, dimpotrivă, îndrăznești să te uiți la picioarele mele, te întrebi ce caut pe scaunul ăsta. Și ieri nu ți-a fost frică să-ți îndrepți atenția spre mine.

— Te rog să mă ierți. N-am vrut să fiu nepoliticoasă...

Prințul a liniștit-o cu un gest.

— Mă bucur pentru asta. Să fiu un obiect de curiozitate, vreau să spun. Să fiu privit nu cu milă, ci pur și simplu cu interes, ca o persoană normală. Tocmai de aceea te-am observat.

Și-a dus o bucată de pâine la gură.

— Poți mânca, să știi.

Adhara și-a strâns încet mâna în jurul castronului și a luat o înghițitură de lapte călduță.

— L-am întrebat pe Mira despre tine aseară, înainte să plece, și mi-a explicat situația.

Adhara și-a șters buzele cu spatele mâinii, apoi a luat timid niște pâine.

— Mi-a spus povestea ta și că ai nevoie de o slujbă în timp ce continui să-ți investighezi trecutul.

În timp ce vorbea, Adhara îl urmărea. Avea ochi frumoși, de un verde închis, exact la jumătatea distanței dintre mama și tatăl său. Dacă cineva i-ar fi ignorat trupul fragil, ar fi fost lovit de puterea sufletului care emana din ființa lui, o forță care scăpa la prima vedere – și probabil tuturor celor care nu au îndrăznit să-l vadă. Cu toate acestea, era evidentă în privirea lui profundă, în jumătatea lui de zâmbet.

— Sunt foarte interesat de oameni care nu se potrivesc în matriță. Ei sunt diferiți, o excepție; ca și mine, a continuat Neor, pe un ton liniștitor.

Adhara a luat cuțitul și a tăiat o bucată de brânză. A luat o mușcătură din ea și a mestecat-o cu plăcere.

— De aceea m-am gândit să-ți dau o sarcină care cred că e potrivită pentru o fată ca tine.

Adhara a simțit o lovitură în inimă și și-a înghițit saliva cu voce tare.

— Mulțumesc, a tremurat ea, întrebându-se dacă a înțeles.

— Ai observat-o pe fiica mea, Amina aseară?

Micuța «impetuoasă» cum îi spunea mama ei. Adhara a dat din cap.

— Și ea e puțin specială. Poate că ea este prea dornică de bunica ei, sau pur și simplu încearcă să compenseze pentru caracterul meu stoic și imobilitatea mea forțată, dar este în imposibilitatea de a se conforma cu normele Curții. Se comportă ca un pește din borcanul ei și, simțindu-se neînțeleasă, ajunge să se răzvrătească împotriva tuturor.

Adhara se întreba cum o privea asta.

— E un copil singuratic, Adhara, și nu e bine când ai 12 ani. Mama ei... Mama ei e extraordinară, dar e prea atașată de etichetă... Cât despre mine, sunt mereu ocupat. Nici Féa, nici eu nu reușim să-i aducem ceea ce are nevoie... Dar poate că tu ai putea.

Bucata de brânză s-a blocat în gâtul lui Adhara.

— Domnul meu, murmură ea, ezitând asupra formulei, nu știu nimic despre Curte, în plus, ca să spun adevărul, nu știu nimic despre nimic, și nu văd...

— Abia dacă ești mai în vârstă decât ea. Nu ești rudă cu nimeni de aici și nu ești încă distorsionată de obiceiurile lumii. Ești exact ca ea.

— Sincer, Domnul meu...

— Nu-ți cer nimic complicat. Vei fi doamna ei de companie.

Adhara a pus cuțitul pe masă.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă să fii o doamnă a companiei!

— Exact.

Adhara se uita la el ca la un nebun. Era, fără îndoială, cea mai ciudată persoană pe care a întâlnit-o de când s-a trezit pe pajiște.

— Fii aproape de ea, a adăugat prințul, devenind serios din nou. Joacă-te cu ea. Vorbește cu ea. Învață și de la ea. Nu mai cer nimic altceva.

Nu i s-a părut dificil. Doar că...

— Nu sunt o prințesă. Cel puțin nu cred.

— Exact asta mă interesează.

— Sunt îmbrăcată ca un bărbat.

— Îmi place foarte mult.

Adhara a insistat din nou.

— Nu mă cunoști. M-ai văzut pentru prima dată ieri, iar acum mă inviți la masa ta și-mi încredințezi fiica ta.

Neor zâmbea răutăcios.

— Să stai în spatele ferestrei vieții te învață să observi. Observ toată ziua și îmi permite să înțeleg oamenii și lucrurile. A fost suficient pentru mine să văd timiditatea cu care m-ai abordat, îndrăzneala copilărească cu care m-ai studiat, chiar și modul în care ai luat cuțitul, ca să mă convingi că ești persoana potrivită pentru mine. Voi merge atât de departe încât să spun că acum știu mult mai multe despre tine decât te cunoști tu însuți.

Adhara era interzisă.

— Frica pe care o simți în fața acestei lumi noi, dragostea ta pentru Amhal și gelozia ta față de Mira…

Fata s-a simțit roșind până la linia părului.

Neor a lovit cotierele scaunului său.

— Tocmai pentru că corpul meu este inert, mintea mea nu se oprește niciodată, ea analizează în mod constant, încearcă să dezlege misterele…

A început să mănânce din nou ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Adhara a împietrit, împărțită între rușine și nedumerire.

Prințul a privit-o în ochi.

— N-am avut intenția să te fac de râs. Încerc doar să te conving.

Adhara s-a uitat la grădina însorită, la fața de masă curată, și la omul care i-a arătat o încredere pe care o considera nemeritată. Dintr-o dată, a vrut să fugă.

— Mă tem că nu mă voi ridica la înălțimea așteptărilor tale.

— Sunt singurul care va fi judecător. Ți-e frică, asta-i tot. Frică să te confrunți cu oamenii, să-i descoperi și să te descoperi pe tine. Acestea fiind spuse, nu este nimic în neregulă cu a fi slab, și ești mult mai puțin decât îți imaginezi.

Adhara fixa coșul cu fructe. Chiar avea de ales?

— Sunt de acord.

— Ok. Și acum mănâncă. O să ți-o prezint imediat ce termini.

L-a urmat, stând cu un pas în spatele scaunului. Au trecut printr-o succesiune de camere decorate cu oglinzi bogate și mobilier rafinat. Orbită de reflexiile strălucitoare ale tapiseriilor de brocart și de măreția decorațiunilor, Adhara și-a pierdut rapid simțul direcției. Un coridor lung luminat de candelabre de cristal în cele din urmă i-a condus la o ușă albă. Neor a tras un mic șnur. Sună un clopoțel. Dar probabil nimeni nu-l auzea, pentru că bubuitul de voci animate a continuat să fie auzit în interiorul.

Prințul s-a întors cu zâmbetul pe buze la Adhara.

— Intră. Fii amabilă să deschizi ușa.

Fata și-a pus mâna pe mânerul auriu și a apăsat clapeta.

Era o mizerie incredibilă în cameră. Patul din lemn cu baldachin era cu susul în jos, și cearșafuri și pături erau întinse pe jumătate pe podea în mijlocul jucăriilor, pergamentelor și îmbrăcăminții amestecate.

Amina stătea în mijlocul mizeriei, purtând o cămașă de noapte scurtă, descoperindu-i picioarele osoase. Un camerist, vizibil iritat, o înfrunta, la fel ca Fea, cu pumnii încleștați.

Toți trei și-au întors capul la intrarea în Neor.

— Spune-i că nu vreau să încerc rochia asta! exclamă Amina, grăbindu-se spre el.

Neor i-a trecut un braț în jurul umerilor mici și i-a aruncat soției sale o privire interogativă.

Fea s-a uitat la cer.

— Mereu aceleași povești, acele capricii eterne pe care fiica ta le iubește! a exclamat ea cu o voce exasperată.

Și, întorcându-se la Amina, a adăugat:

— Ceri să fii tratat ca un adult, ei bine, nu te mai comporta ca un copil! Adulții sunt de acord să respecte obligațiile, temele...

— Îl urăsc pe creatorul de modă! Mă înțeapă cu ace și mă forțează să stau ore întregi plantate ca un țăruș! În plus, am deja o grămadă de rochii!

Neor a privit-o pe Amina în ochi.

— Știi că nu merge așa...

Expresia copilului se întărește instantaneu.

— Mama ta are dreptate, există obligații care trebuie îndeplinite, și montarea unei toalete ceremoniale este una dintre ele.

Amina a suflat tare.

— Mereu spui că înfățișarea nu contează. De ce nu pot purta hainele care-mi plac?

— Dacă aspectul nu contează, de ce faci atâta teatru pentru o rochie?

Fetița nu știa ce să răspundă, iar Neor și-a exploatat avantajul.

— Uite ce-ți propun: o să-i spun costumierului că are o jumătate de oră, iar tu, în acea jumătate de oră, te vei comporta cum trebuie și îl vei lăsa să-ți ia măsurătorile. Înțeleși?

A zâmbit și și-a întins mâna.

Amina s-a gândit câteva momente, apoi a strâns-o.

— Acum îmbracă-te, trebuie să vorbesc cu tine.

Prințul s-a întors spre soția sa și spre camerist și a adăugat:

— Singur.

Operațiunea nu a început fără probleme. Stând în spatele ușii, Adhara surprinde ecoul unei alte dispute asupra alegerii costumului. Fea și menajera au ieșit în cele din urmă, arătând întunecate, și ea și prințul au intrat din nou.

Amina s-a așezat pe pat, îmbrăcată într-o bluză din dantelă, cu un corset cu mâneci lungi și pantaloni. Neor s-a apropiat de ea, înăbușind un zâmbet.

Adhara l-a urmărit încet, observând fata. Ce ar trebui să facă? Să-i încurajeze revolta sau s-o ajute pe Fea să o convingă să se îmbrace ca o femeie și să-și îndeplinească îndatoririle de prințesă? S-a uitat la corpul ei mic și nervos, mereu gata să se năpustească, ochii ei de animal în alertă, și era aproape speriată.

Copilul s-a uitat la ea cu neîncredere, apoi l-a întrebat pe tatăl său:

— Ce voiai de la mine?

— Să te prezint cuiva. Aceasta este Adhara.

Amina s-a uitat la ea și apoi s-a concentrat din nou asupra tatălui ei.

— Și ce dacă?

— Aș vrea s-o ajuți.

Amina s-a încruntat.

Tatăl ei i-a explicat cazul în detaliu: amnezia fetei, necazurile ei din ultima lună.

— Și din moment ce prietenii lui Mira sunt foarte dragi pentru mine, aș dori să o înveți și să fii prietena ei, concluzionează el.

Adhara nu s-a putut abține să nu admire talentul prințului. Amina se uita acum la ea cu ochii strălucitori de curiozitate.

— E singură într-o țară străină, și până când Oficianta Supremă îi va acorda timp, aș fi fericit dacă ai avea grijă de ea. Crezi că e în puterile tale?

Fetița avea răspunsul scris pe față, dar tot s-a lăsat rugată puțin.

— Nu ştiu... Mama nu-mi permite cinci minute de răgaz cu toate lecțiile ei de istorie, și bunele maniere, călărie... Nu voi avea un minut să-i dedic...

— Oprește-ți comedia, ești liberă ca aerul.

— Dar dacă ai putea să ma scutesti de o lecție sau două...?

— Nu exagera. Ți-am spus deja că fiecare trebuie să-și facă datoria. Îți cer doar să petreci câteva momente cu Adhara, nu mi se pare de nerealizabil.

Amina zâmbea modest, ca și cum ar face un sacrificiu uriaș.

— O să încerc.

— Ei bine, spune Neor, mulțumit. Te las să faci asta. Mă voi asigura că va fi informată de diferitele tale obligații. Probabil va lua niște lecții cu tine.

S-a dus la ușă, iar Adhara l-a urmărit cu ochii, ca un naufragiat care vede corabia din care tocmai a căzut.

Ușa abia a avut timp să se închidă.

— Deci chiar nu-ți amintești nimic? Și de ești îmbrăcat așa? Pumnalul tău e fantastic! Știi să lupți? Învăț, în secret de la mama. Și ai ochi ciudați! E din cauza unei vrăji? Boală? Dar părul tău? L-ai vopsit?

Adhara instinctiv a făcut doi pași înapoi, copleșită.

— Da... pentru că îmi place... puţin...

Apoi pur și simplu a renunțat să mai răspundă.

Amina a continuat timp de aproximativ zece minute, în timp ce mergea înainte și înapoi prin cameră ca o tornadă. Ea a anunțat-o că lecțiile ei de scrimă progresau bine, că îi plăcea să

lupte, că mama ei o hărțuia în mod constant, că scria poezii pe care nu le citea nimănui și că fratele ei era plictisitor ca ploaia.

— Mergi afară cu mine?

Adhara a ezitat.

— Pentru ce?

Amina izbucni cu un râs vesel.

— Pentru a scăpa de acest tutore odios, Pardi!

15
PRIETENII

Amina a deschis ușa cu prudență și a aruncat o privire afară.

— Nu cred că este o idee bună..., a spus Adhara.

Fetița s-a întors cu un salt, cu un deget pe buze.

— Taci!

Cu asta, a apucat-o de încheietură și a târât-o. Au cutreierat coridorul lung și au îmbrățișat pereții și s-au oprit în fața unei tapiserii. După ce s-a uitat atent în jurul ei, Amina a ridicat-o. În spatele ei era o ușă mică de lemn. Fetița a împins-o și a alunecat în întuneric.

Adhara a rămas bătută în cuie la fața locului.

Fața Aminei a ieșit din întuneric.

— Haide, mișcă-te!

Și a tras-o într-un coridor îngust, luminat de torțe.

— Servitorii îl folosesc uneori. Conduce direct în grădină. Acolo e locul meu secret, o să ți-l arăt.

Adhara era disperată. Când prințul i-a cerut să aibă grijă de fiica lui, cu siguranță nu avea așa ceva în minte!

— Uite, cred că ar trebui să... Tatăl tău a spus că trebuie să iei lecții, și...

— Imaginează-ți, chiar am construit o casă în copaci! Ei bine, Mira a fost cel care a făcut-o pentru mine cu mult timp în urmă, dar am înfrumusețat-o grozav.

Era ca și cum ar fi vorbit cu peretele.

Au ajuns într-o parte a grădinii transformată în pădure. Amina avansa fără ezitare prin tufișuri și frunziș, cu încheietura doamneu de companie ferm strânsă în mână. Toate recomandările și invitațiile sale la precauție erau inutile.

«Ar fi trebuit să spun nu!» se blestemă.

Casa exista cu adevărat: o colibă de lemn atașată pe ramurile unui copac, cu un acoperiș destul de înclinat și o ușă întinsă dintr-o draperie roșie. Aceasta era conectată la sol printr-o scară îngustă. Amina a urcat-o în mijlocul a o mie de crăpături și Adhara a urmărit-o, bâjbâind.

Interiorul consta dintr-o singură cameră; în fața ușii, o fereastră, de asemenea, acoperită cu o pânză, mai ușoară, dar atât de murdară că abia lasa lumina să se filtreze.

Amina și-a propus să remedieze austeritatea locului cu un simț artistic foarte personal: două săbii ruginite împodobeau un perete, covoare vechi prăfuite și resturi de brocart întinse pe pământ. Un arc în miniatură și o teacă, pergamente și câteva cărți, o hartă agățată pe perete și, stând într-un colț, o păpușă zdrențuită completau decorarea.

— Săbiile au aparținut străbunicului meu, așa că le-am găsit în vechea lui cameră. Nimeni nu intră vreodată, a devenit un loc de depozitare în care se adună totul și nimic. Arcul e al lui Kalth, dar idiotul ăsta nu se joacă niciodată cu el. Crede că l-a pierdut. Mi-am adus cărțile mele preferate: unele dintre ele vorbesc despre timpul elfilor. Cel mai frumoasă, roșie, spune povestea lui Nihal și Sennar.

Adhara s-a uitat la carte. Și-a amintit, sau cel puțin o cunoștea.

«A fost scrisă de Sennar înainte să plece în Ținuturile Necunoscute», și-a spus ea, deși nu știa exact care erau acele pământuri. Acest gând nu a uimit-o: era deja conștientă că trecutul Lumii Pântene îi era mai familiar decât prezentul.

Amina i-a urmărit privirea pierdută în gol, și a crezut că a înțeles că se uita la papusă. S-a înroșit.

— Am avut-o când eram mică. De aceea am păstrat-o, s-a apărat ea.

Adhara s-a uitat la ea, nedumerită.

— Uite, casa ta este foarte frumoasă, a spus ea. Și e bine că m-ai adus aici, dar când sunt lecții…

— Oh, oprește-te, la sfârșit!

Micuța prințesă se bosumfla și ochii ei se agitau.

— Dacă vei fi la fel de plictisitoare ca mami, nu te reține! Și nu conta pe mine să te ajut!

Era mai rău decât să te miști fără o hartă pe un teritoriu neexplorat. Adhara nu avea nici o idee despre modul în care relațiile cu semenii ei erau gestionate, și acest copil care trecea de la bucurie la lacrimi fără nici un motiv a derutat-o.

«Nu o voi convinge niciodată. Mai bine să te întărești împotriva ghinionului.»

— În regulă. Dar numai azi.

O strălucire trădătoare i-a trecut prin ochi Aminei.

— Asta e decizia mea. Ești elevul meu și trebuie să mă asculți. în regulă?

Adhara a dat din cap, întrebându-se dacă asta era tactica corectă.

— Atunci vei face ce-ți spun.

Acest lucru a însemnat joc până la punctul de epuizare.

Cele două fete au stat o vreme în colibă, apoi Amina a insistat să-și ia arcul și să meargă la vânătoare. A forțat-o pe Adhara să se târască prin iarba înaltă pentru o oră bună, în mijlocul noroiului lăsat de furtuna din ziua precedentă.

«Nici măcar nu am nimic de schimbat», s-a gândit Adhara.

Au tras după păsări, și le-au ratat, iar Amina a acuzat-o că face prea mult zgomot.

În cele din urmă, Adhara a trebuit să-și asume rolul de pradă.

— Săgețile nici măcar nu au un vârf, a insistat fata în fața reticenței ei.

Dar, pentru că Adhara s-a dovedit prea agilă pentru ca ea s-o ajungă, a sfârșit în cele din urmă legând-o de un trunchi de copac și a început să o lovească cu proiectile. Și poate că săgețile nu aveau vârf, dar ajungeau la o anumită viteză și au rănit-o. Adhara a rămas stoică. Prințul nu a ales-o să fie partenera fiicei sale? Deci asta era: o tovarășă binevoitoare care și-ar permite să fie martirizată în tăcere.

Odată plictisită de acest joc, Amina a avut o idee nouă.

— Să luptăm într-un duel! a exclamat ea, aplaudând.

— Sunt săbii adevărate, nu jucării. Riscăm să fim rănite, a avertizat-o Adhara.

Amina a ridicat din umeri.

— Vom fi atente, a spus ea, grăbindu-se la colibă.

O figură lungă și austeră i-a tăiat calea fetei. Adhara a scos un oftat de ușurare.

— Deci acolo ai fost!

Trebuie să fi fost tutorele ei, un bărbat înalt și slab, cu o față suptă.

— Mi s-a părut, totuși, că tatăl și mama ta au fost clari în privința obligațiilor tale.

Amina nu s-a lăsat intimidată așa ușor.

— E vina lui Adhara. Ea mi-a spus să nu merg la lecție.

Fata se uita la ea cu ochii neîncrezători.

— Vom vedea, a răspuns cu răceală tutorele. Între timp, amândouă vă duceți să vă spălați, și apoi ne vom apuca de treabă.

Amina a dispărut în spatele uneia dintre multele uși. Adhara s-a trezit singură pe hol, cu o menajeră în vârstă.

— Poți să te cureți la etaj, dacă vrei, a spus ea, uitându-se la hainele ei.

Adhara privit nemulțumită la pantalonii ei noroioși și cămașa pătată oribil. Abia avea puterea să dea din cap.

S-a spălat repede. Nu era nici apă caldă, și locul era o cameră simplă, cu o fântână. Apa apoi curgea printr-o serie de șanțuri pe podea. Ea a aruncat câteva găleți cu apă ca gheața peste cap, și apoi, tremurând în ciuda căldurii, a ales haine curate din mormanul pe care servitoare i l-a indicat. La fel ca acum câteva zile în Salazar, nici una dintre ele nu i se potriveau.

A ridicat cu tristețe hainele ei vechi. Deveniseră ca o a doua piele, și era disperată să le obțină înapoi.

A apărut în camera alăturată ținându-le în mână, arătând jenată.

Era spălătoria. Femeile, sprijinindu-se pe scândurile lor, erau ocupate să frece hainele. Un miros înțepător de săpun plutea în aer.

Adhara s-a apropiat de cea care părea mai tânără. A tușit de mai multe ori pentru a-i atrage atenția, dar zgomotul era atât de mare că a trebuit să-i atingă umărul.

— Ai idee cum să speli asta?, a întrebat ea, arătând spre hainele ei.

Fata le-a examinat cu un ochi expert.

— Cum ai reușit să le aduci în starea asta?

«Tocmai am servit ca doamna de onoare a prințesei», s-a gândit ea, dar a preferat să rămână vagă.

— E o poveste lungă... Crezi că voi putea să le recuperez?

— Încearcă cu leșie, și apoi freacă-te cu săpun... și, de asemenea, cu o cantitate bună de grăsime pentru cot!

Adhara a privit-o pe fată întorcându-se la muncă cu nedumerire.

«Spălătorie?»

— Scuză-mă, nu știu despre ce vorbești, dacă ai putea să-mi explici mai bine...

S-a simțit proastă, proastă și neajutorată. S-a gândit cu resentimente la Amhal care a abandonat-o și la Amina, care a forțat-o să joace acel joc prostesc.

Fata îi zâmbește. Cu un gest ferm, i-a smuls hainele din mâini.

— Le voi spăla eu însumi pentru tine, a adăugat ea, clipind.

— Eşti foarte drăguţă! Jur că voi învăța! a exclamat Adhara, ușurată.

Menajera a ridicat din umeri și a arătat spre grămada de rufe din jurul ei.

— Vezi asta? Crezi că va conta pentru mine dacă le spăl și pe ale tale? Vino să le iei poimâine.

Adhara a întâlnit-o pe Amina pe hol. Purta o rochie simplă, dar cu o croială elegantă. Când i-a întâlnit privirea, fetița s-a uitat în jos și s-a îndepărtat repede.

Adhara nu ar fi putut spune de unde i-a venit curajul. A accelerat pasul, a prins-o pe fetiță din urmă și a apucat-o de umăr.

Amina s-a luptat.

— Lasă-mă!

— Nu a fost vina mea, spuse Adhara, pur și simplu, încercând să adopte un ton ferm. Am vrut să-ți fac pe plac, te-am însoțit în grădină, m-am înclinat în fața dorințelor tale... Și ce beneficii am primit? Hainele mele sunt distruse și am fost acuzat pe nedrept.

Amina s-a înroșit, dar ochii ei s-au aprins din nou.

— Dacă nu ești fericită, pleacă. Nu trebuie să stai cu mine.

Adhara a dat drumul un pic la strânsoare. Totuși, ceva i-a spus că nu ar trebui să cedeze. Avea dreptate, trebuia să pună punctul pe *i.*

— Nu vreau să mă folosești ca să-ți acoperi prostiile. Dacă suntem prieteni, trebuie să mă respecți.

Amina și-a coborât nasul, iar Adhara a crezut că va plânge. Dar când a ridicat capul, și-a recăpătat aerul mândru și disprețuitor.

— Dacă nu ai fi făcut atât de mult zgomot, nu am fi fost găsite niciodată, a șuierat ea.

Și și-a continuat drumul, pășind apăsat.

În acea seară, Adhara l-a așteptat în zadar pe Amhal pe terasa mare cu vedere la grădină. Cu obrazul în palmă, ea a privit apusul soarelui vopsind aurul acoperișurilor în roșu și violet. Apoi, când întunericul a fost complet, ea a plecat, dezamăgită. O tăcere ciudată domnea în palat, și ea s-a rătăcit o dată sau de două ori înainte de a se întoarce în camera ei. Se aștepta ca Neor să o sune și să o elibereze din ghearele prințesei, spunându-i că nu era potrivită. Poate că ar fi fost ușurată. Astfel, ea ar fi putut merge la Amhal, și ar fi găsit o modalitate de a sta lângă el, departe de acest palat sufocant. Singură cu el, ca în momentul întâlnirii lor. «Dragoste» este termenul folosit de prinț. Acel sentiment care l-a legat de soția lui în toți acești ani. Adhara nu știa ce este, nu i-a înțeles sensul, dar dacă era ceva care ținea ființele unite atât de strâns, atunci ea era fericită să simtă dragoste pentru Amhal. Pentru că, în ciuda hotărârilor ei bune cu o zi înainte, a simțit că încă mai are nevoie de el.

Soarele scălda camera în lumină. O altă zi luminoasă venea. Cu toate acestea, fețele din jurul mesei erau tensionate: Learco, Neor, Doubhée și Theana, care a sosit în grabă, încă îmbrăcată în hainele sale preoțești.

Ea era cea care a cerut această întâlnire.

— Ei bine? a început Learco cu o voce obosită.

Anii nu l-au cruțat și, recent, oboseala nu l-a mai părăsit niciodată. Neor îl înlocuia acum în luarea deciziilor, lăsându-i doar sarcina ceremoniilor oficiale.

Theana a făcut un pas înainte.

— Nu am nicio veste bună, a spus ea. Raportul fratelui pe care l-am trimis să investigheze Țara Apei este alarmant. Unul dintre spionii reginei l-a dus la un străin care a murit de această boală. Nu este nici om, nici nimfă, nici nu aparține nici uneia dintre rasele cunoscute în Lumea Pământeană.

Fețele s-au întunecat.

— Nu avea asupra lui o armă sau ceva care să-l identifice. Aspectul lui a fost modificat, părul vopsit. Avea ochi mov și păr verde abundent.

Neor a înțeles imediat.

— Un elf, a spus el.

Theana s-a întors spre ceilalți trei.

— Sunt de acord cu prințul. Era un elf, într-adevăr. Și nu era singurul. Acum câteva zile, un tânăr paznic din suita ta, Majestate, a ucis doi oameni care deranjaseră o tânără în Salazar. Potrivit mai multor relatări, aceștia aveau aceleași caracteristici fizice ca și corpul pe care fratele l-a examinat. Erau elfi. Și erau bolnavi. Și primele cazuri de boală au apărut a doua zi în Salazar.

O tăcere mortală a căzut peste cameră.

Întrebările au venit în mintea lui Neor. Ce făceau elfii ăștia în Lumea Pământeană? Din ceea ce știa, când oamenii și alte rase începuseră să o colonizeze, elfii, indignați, se retrăseseră în Ținuturile Necunoscute, și nimeni nu i-a mai văzut de atunci. De ce erau bolnavi? Coincidenţă? Și de ce se ascundeau?

— Ei sunt purtătorii bolii, a spus el în cele din urmă.

— Concluzia pare puțin pripită, a protestat Learco.

— Trei elfi, toți trei bolnavi. Deghizați, ca să nu-i recunoască nimeni. Vin la Salazar și, câteva zile mai târziu, boala se răspândește prin oraș. Putem considera asta o coincidență?

— Nici măcar nu știm dacă rasa de elfi încă mai există, ar putea fi alte creaturi..., a insistat Learco.

— Sunt elfi. Am citit destule cărți despre ei ca să fiu sigur, spuse Neor ferm.

— Dar ar putea fi doar o coincidență, a spus Doubhée, gânditoare.

— Desigur. Dar nu crezi că merită investigat?

Din nou tăcere.

— Prioritar este căutarea unui leac, a adăugat prințul.

— Nu e atât de simplu. Avem nevoie de laboratoare, oameni..., spuse Theana.

— Nu spun că e simplu. Cât de mult teren este afectat până acum?

— Ținuturile Apei și Vântului, potrivit oamenilor mei, a răspuns Doubhée.

— Dacă mai sunt și alți elfi, epidemia va progresa în continuare. Trebuie să-i oprim.

— Nimeni nu a spus Consiliului despre acest lucru, a observat Learco.

— Locuitorii din Țara Apelor cred că e vina nimfelor și preferă să-și spele rufele murdare în familie. În ceea ce privește oamenii din Țara Vântului, probabil se temeau de o paralizare a comerțului, a răspuns Neor, al cărui spirit lucra la viteză maximă. Toți membrii Consiliului trebuie informați cu privire la situație. Trimite mesaje și cavaleri. Și gândiți-vă la noi: multiplicarea controalelor la frontieră, fără, desigur, alarmarea nimănui. Alertându-ne subiecții, riscăm să provocăm panică.

S-a întors spre mama lui.

— Și trebuie să ne întoarcem la sursă.

Este nevoie doar de o privire la Doubhée pentru a înțelege.

— Drumul este lung, spre Ținuturile Necunoscute, vorbesc cu bună știință. Și nu am văzut nici un elf acolo.

— Lasă-ți oamenii să hoinărească prin zonă în spatele unui dragon ca să-i observe indiferent de situație. Trebuie să știm dacă sunt într-adevăr responsabili și, în cazul în care intuiția mea este corectă, care sunt intențiile lor.

Doubhea a dat din cap.

— Voi trimite pe cineva.

— Și spune-le spionilor tăi să fie cu ochii pe străini. Dacă alți elfi se mută incognito, îi vreau. În viaţă.

Era ca și cum un vânt înghețat ar fi trecut prin adunare. Neor era așa atunci când întocmea planuri: rece și nemilos.

— Să ne întâlnim într-o săptămână pentru a face bilanțul. Sau mai devreme, desigur, dacă există ceva nou între timp.

S-au ridicat cu toții. Afară, soarele strălucea în grădinile frumoase ale palatului, dar o amenințare ascunsă apăsa asupra păcii fragile cucerite de Learco și familia sa. Neor și-a lăsat privirea să rătăcească. Și-a văzut fiica călare, însoțită de instructorul său și de Adhara. Un laț i-a zdrobit inima. Curând va trebui să ia decizii teribile, în curând tot ce a ajutat să se construiască va fi pus sub semnul întrebării.

El și-a amintit cuvintele prin care Sennar și-a încheiat cartea, înainte de a părăsi Lumea Pământeană: «Pacea și speranța se vor întoarce, înainte ca lumea să se scufunde înapoi în

întuneric și disperare.» Timp de cincizeci de ani, popoarele celor opt Ținuturi au vrut să creadă că în cele din urmă au rupt ciclul care a adus periodic Lumea Pământeană în pragul catastrofei. Timp de cincizeci de ani au uitat ce era războiul. Dar bestia și-a revendicat din nou tributul de sânge și moarte.

16
ÎNTOARCEREA

Pentru Adhara, a fost o săptămână grea: șapte zile lungi în mâinile prințesei tiranice, care făcea doar ce voia și întotdeauna intra în necazuri.

O găsea în camera ei dimineața, și era o luptă epuizantă să o convingă să studieze. Amina a continuat să încerce să se retragă, dar Adhara și-a dat seama curând că cu ea era suficient să facă afaceri. «Dacă te duci la lecția ta, îți promit că după prânz ne vom juca cu săbiile.» «Dacă iei cursul de călărie, îți împrumut pumnalul meu toată ziua.»

Aceste negocieri, deși epuizante, au dat roade. Cu toate acestea, a trebuit, uneori, să o târască pe Amina la tutore. Cu toate acestea, fetița nu s-a mai aventurat să o învinovățească. Ea se răzvrătea, protesta, și apoi sfârșea în locul ei și-și făcea temele. Nu fără a arăta cea mai îndrăzneață privire din repertoriul său.

Adhara, pe de altă parte, a trăit aceste ore de studiu într-un spirit complet diferit.

În prima zi, când cursul începuse, ea se îndreptase spontan spre ușă: studiul îi părea un privilegiu rezervat nobililor.

— Prințul a spus că dacă vrei, poți participa și tu la lecții.

Adhara a înghețat în prag. Era prima dată când a fost văzută și era atât de uimită că a crezut la început că sentința nu i-a fost adresată.

— Eu? a șoptit, surprinsă, punându-și mâna pe piept.

Profesorul și-a pus ochelarii înapoi pe nas fără să clipească.

— Da, tu.

Adhara s-a așezat timid și a ascultat. Unele explicații i-au scăpat, dar tânjea după cunoaștere. Era o modalitate de a înțelege mai bine lumea în care se găsise catapultată, o modalitate indirectă de a învăța mai multe despre trecutul ei.

În plus, aceste lecții i-au dat acces la bibliotecă, unde și-a putut continua cercetările. Ea a cerut imediat permisiunea de a consulta cărțile.

— Seara, când Amina s-a retras în apartamentele ei, i-a răspuns tutorele.

Adhara mergea des acolo. Lectura nu a costat-o nici un efort, semn că a primit cu siguranță o educație bună în trecutul ei misterios.

Nu era mereu singură în bibliotecă. Kalth era și el câteodată. Prima dată când l-a văzut acolo, a ezitat să intre. Stând la masă cu spatele drept, cu sprâncenele ușor încruntate, era cufundat într-un dicționar mare, la lumina lumânărilor. Era impresionată de asemănarea sa extraordinară cu sora lui. Și totuși expresia feței sale era total diferită de cea a prințesei îndărătnice: Kalth avea o față senină, concentrată, cu o frunte netedă și ochi strălucitori. O față de adult.

— Biblioteca este destul de mare pentru amândoi, a spus băiețelul fără să ridice nasul din cartea lui.

Chiar și vocea lui era a unui om matur.

— N-aș vrea să vă deranjez...

De data aceasta, Kalth a ridicat capul și a zâmbit. El avea o mare parte din tatăl său, același calm liniștitor, același foc liniștit în ochi.

— Ai venit aici să citești, nu-i așa? În plus, mă poți tutui, ești mai înaltă decât mine.

El a mutat scaunul său ușor, astfel încât să-i facă loc.

Revenindu-și, Adhara a început să citească cu atenție cartea pe care a întrerupt-o cu o zi înainte. Dar prezența lui Kalth lângă ea, nemișcat ca o statuie de ceară, a făcut-o să se simtă inconfortabil. Din când în când el întorcea o pagină și lua notițe pe un pergament cu un stilou lung.

Adhara l-a privit pe furiș și i-a comparat liniștea cu agitația care i-a tulburat sora.

— Ea ți-a făcut asta? a întrebat-o brusc, scoțând-o din gândurile ei.

Băiatul a arătat o vânătaie pe braț, una dintre primele răni de război care i-au fost provocate de prințesă: o lovitură perfidă, în timp ce se jucau cu sabia.

— Fără să vrea, a răspuns.

Kalth a râs.

— Când eram mici, ne jucam adesea împreună. Acestea fiind spuse, nu mi-au plăcut niciodată jocurile ei violente. Odată, chiar m-a ars...

Și-a suflet mâneca și i-a arătat un loc mare și clar pe antebraț.

— A fost doar o glumă... Dar de atunci, nu ne mai jucăm niciodată.

A urmat o lungă tăcere.

— Cu toate acestea, nu trebuie să renunți, a spus Kalth, privind în jos. Are nevoie de tine.

Și-a închis cartea și a zâmbit.

— Sunt obosit. Noapte bună!

Apoi l-a văzut din nou. Nu au schimbat mai mult de câteva cuvinte, dar fără ca ea să știe de ce, a fost fericită să-l găsească în locul lui, ocupat, studiind în tăcere. Prezența lui liniștită i-a făcut bine după zilele frenetice cu prințesa.

Cu toate acestea, cercetările sale nu progresau. Niciuna dintre cărțile pe care le consultase nu vorbea despre misterioșii Observatori. Uneori, după o zi întreagă dedicată jocurilor periculoase și absurde ale Aminei, ea chiar și-a băgat nasul în cărțile ei. Fetiței îi făcea plăcere să-și domine partenera, făcând-o să simtă greutatea autorității sale. Ea își schimba brusc starea de spirit, uneori bună și blândă, uneori despotică și de neclintit, și cerea ascultare oarbă de la Adhara.

La început, fata se înclinase cu bună știință capriciilor ei. Amina era o prințesă, așa că era mai bine să n-o supere. Destul de curând, însă, ceva a făcut-o să se revolte, așa cum a făcut-o în ziua în care fata a acuzat-o pe nedrept. Instinctele sale i-au spus că aceasta era tactica corectă, nu numai pentru a scăpa de tirania ei, dar, de asemenea, de dragul Aminei însăși. Pentru că, în spatele aroganței sale, a caracterului său imposibil și a scenelor sale neîncetate, ascundea o singurătate profundă în care Adhara s-a recunoscut. Neor avea dreptate: chiar păreau la fel.

Amina, de asemenea, a avut dificultăți în a-și înțelege locul în lume. Apoi s-a revoltat, pentru a coincide cu realitatea și dorințele ei. Adhara avea o simpatie instinctivă pentru ea pe care nici măcar comportamentul ei enervant nu o putea risipi. Și să fie mai fermă, mai puțin permisivă, a fost o modalitate de a duce relația lor la un alt nivel.

Într-o zi, după ce a hărțuit-o ore în șir, Amina reușește s-o facă să lupte cu sabia.

— Te rog! a implorat-o ea. Mă antrenez cu o sabie adevărată. Și apoi le-am luat deja pe cele din lemn, e la fel.

Stăteau una în fața celeilalte, Adhara hotărâtă să se mulțumească să pareze. Ea nu-și amintește să fi fost antrenată militar, dar siguranța cu care își ținea garda a făcut-o să creadă că nu era complet lipsită de experiență.

Amina, cu ochii ei strălucitori, a sărit înainte, cu intenția evidentă de a lupta cu adevărat.

Adhara s-a eschivat cu ușurință, minunându-se de fluiditatea cu care corpul ei se mișca. Parade laterale, sus, jos, eschive.

Amina se răzbuna cu toată puterea ei, dar în curând mișcările ei și-au pierdut coordonarea. Avea în mod clar nevoie să se elibereze, să dea frâu liber la toate furia și agresiunea pe care le avea în ea, și atunci când Adhara a combătut ultima ei lovitură și a făcut ca sabia să-i zboare din mâini, a început să țipe și lovi cu piciorul în pământ. După aceea, a venit să se odihnească, cu pumnii încleștați și capul în jos, în timp ce lacrimi de furie și frustrare îi curgeau pe obraji.

Adhara a înțeles. Dincolo de tot ce le-a separat, dincolo de lipsa ei de experiență în lume, a înțeles la un nivel profund, visceral. Ea a lăsat-o să plângă în tăcere, fără a încerca să o consoleze sau să o ia în brațe - Amina ar fi considerat-o un afront.

Când și-a epuizat lacrimile, și-a șters cu furie fața cu brațul și s-a uitat la Adhara.

— Să nu spui nimănui că am plâns! a răcnit.

Fata i-a zâmbit blând.

— Ai cuvântul meu.

S-a apropiat de ea și pur și simplu i-a pus mâna pe umăr. Amina s-a uitat la ea cu mai puțină ostilitate.

— Cu câteva zile în urmă, tatăl tău mi-a spus că nu este nimic în neregulă cu a fi slab uneori, a adăugat Adhara. Nu trebuie să-ți fie rușine.

— Tatăl meu..., a scuipat Amina. Întotdeauna rostește propoziții frumoase, și pretinde că e de partea mea, dar...

Adhara a așteptat-o să găsească ea însăși cuvintele.

— Știu că e sincer, dar apoi mă forțează să trăiesc în închisoarea asta de aur! Și o susține pe mama când mă hărțuiește cu toată prostia asta, ca să încerc haine... Nu vreau să duc aceeași viață ca ea, vreau ceva diferit...

A oftat.

— Sunt mereu furioasă! În timp ce aș vrea să am pace și să fac ce-mi place... Sau chiar să am pe cineva lângă mine. Dar tatăl meu nu e niciodată acolo, iar mama nu înțelege nimic!

Adhara a ridicat din umeri.

— Dacă te face să te simți mai bine, și eu sunt singură. Pentru că nu știu cine sunt, de unde vin, sau cum aș putea învăța să lupt. Și singura persoană care a fost aproape de mine - ea a roșit ușor - pare să fi dispărut.

Amina s-a uitat trist la ea.

— Chiar vreau să fii prietena mea.

O emoție necunoscută a cuprins-o pe Adhara. Poate că era modul în care Amina a spus aceste cuvinte, sau privirea ei, dar pentru prima dată i s-a părut că a găsit un loc mic în această lume ostilă. Ea era ancora, instabilă și mică, a acestei fetițe. I-a strâns degetele pe umăr.

— Atunci vom fi prietene, vei vedea.

În aceeași săptămână, Amhal s-a dedicat în întregime îndatoririlor sale de ucenic cavaler. Antrenamente de dimineață, ture de după-amiază, cine la Academie seara. Trebuia să-l găsească pe Mira. În cele câteva zile în care a fost lăsat pe cont propriu, și-a dat seama cât de pierdut s-a simțit fără el. De îndată ce umbra lui s-a îndepărtat, furia îngropată adânc în el s-a întors, cu hoarda sa de fantome din trecut. Lupta cu ea părea imposibilă pentru el, și totul aluneca în haos. În ciuda zelului său și a eforturilor neobosite, el nu era încă un cavaler. Va fi vreodată?

Adhara și aventurile pe care le-au trăit împreună au fost în curând retrogradate în fundal. Rutina vieții militare a preluat controlul, iar el a uitat să o viziteze.

Apoi a simțit nevoia să o vadă din nou. De asemenea, i s-a făcut rușine că nu a ajutat-o așa cum a promis și s-a dus imediat acasă la Mira pentru a cere permisiunea de a lua masa afară.

Stăpânul lui i-a făcut cu ochiul.

— O întâlnire?

Amhal a devenit stacojiu.

— Mă duc să văd un prieten.

El a găsit-o sprijinindu-se de parapetul grădinii, meditând, și nu se putea abține, dar credea că ea era în așteptarea lui. Într-o clipă, și-a dat seama cât de singură trebuie să se fi simțit și abandonată în acest palat necunoscut.

Au stat un moment unul în fața celuilalt, incapabili să rostească un cuvânt.

Ea a fost cea care a rupt tăcerea.

— Mă bucur că ai venit.

Amhal s-a așezat și a observat-o pe larg. Era o altă lumină în ochii ei. Îi zâmbește.

— Cum merge?

Adhara s-a uitat la mâinile lui, marcate de pedepsele pe care și le-a aplicat ori de câte ori a simțit că a făcut o greșeală. Enervat, tânărul le-a ascuns.

— Încă te mai rănești?

— Nu, nu e nimic. Doar antrenament.

— Despre asta ce spui?

A atins o cicatrice roșiatică, încă umedă cu sânge abia coagulat.

A tresărit.

— Da.

— Ce ai făcut de data asta?

Amhal nu a încercat să scape. Ochii lui au rătăcit în gol pentru câteva secunde, și apoi au plonjat înapoi în ai ei.

— Mereu aceeași poveste. M-am lăsat dus de val, ca de obicei. Am căutat să mă cert cu cineva și apoi... așa că m-am antrenat și mai mult.

Adhara l-a privit cu un amestec de reproșuri și tristețe. Nimeni nu s-a uitat așa la el la Academie, nici măcar Mira, care, când i-a văzut mâinile rănite, s-a înfuriat și i-a ordonat să se oprească. Și această privire foarte blândă promitea o pace pe care Amhal nu o cunoștea.

— Nu prin vânătăi îți vei rezolva problemele.

— Nu știu nici o altă soluție.

— Trebuie doar să vii la mine când nu mai poți s-o faci, când ai nevoie de ajutor.

Tânărul i-a strâns mâinile.

— Te-ai schimbat, Adhara, te-ai maturizat. Dar acum spune-mi. Cum a mers săptămâna asta?

Au vorbit toată seara. Adhara i-a explicat sarcina care i-a fost încredințată de Neor și i-a descris caracterul Aminei, singurătatea ei, pe care a înțeles-o atât de bine.

Amhal s-a uitat în jos.

— Îmi pare rău că te-am abandonat.

Adhara ridică din umeri. Furia ultimelor zile s-a stins.

— Cel mai important lucru este că de acum înainte mă vizitezi din când în când.

Tânărul i-a strâns din nou mâna.

— Voi veni, jur.

A respirat adânc.

— Știi, nu e vorba că nu am vrut să vin. Au avut loc evenimente grave.

Conversația a luat un curs mult mai puțin plăcut. Amhal i-a spus că Academia a fost pusă în alertă. Satul lovit de boala prin care trecuseră nu era, din păcate, un caz izolat. Nu erau decât puține informații precise, dar se zvonea că sudul Pământului Apelor era afectat de acest rău necunoscut.

— Pare a fi o boală mult mai mortală decât febra roșie. Sunt deja sute de morți.

Nu s-a oprit aici. Salazar a fost pus în carantină, împreună cu alte câteva sate din apropiere de Saar. De-a lungul râului, unele sate din Țara Stâncilor au fost, de asemenea, infectate. Dar pe Tărâmul Apei situația era cea mai dramatică.

— Cu toate acestea, până acum, nici o nimfă nu au fost contaminată.

Așa cum au presupus încă din acea seară teribilă, Răul părea să-i cruțe pe cei care aveau sânge de nimfă în vene.

— Acest lucru complică și mai mult situația. În timp ce relația dintre oameni și nimfe nu a fost niciodată foarte bună, mulți cred acum că nimfele uneltesc un complot pentru a recâștiga posesia Țării Apelor. Acest lucru este absurd, din moment ce am reperat cazuri pe alte ținuturi ... Dar tensiunea este la apogeu, suntem la un pas de război civil.

Satele erau izolate și se scurgea mâncare în sud. De aceea mulți cavaleri au fost trimiși în această regiune. Altora li s-a dat sarcina de a impune carantina în zonele afectate.

— Dar tu? murmură Adhara.

— Eu rămân.

Fata a scos un oftat de ușurare.

— Mira continuă să conducă pregătirea gărzilor palatului, dar întrucât mai mulți cavaleri lipseau, el era, de asemenea, responsabil de ordinea publică în Makrat. Îl ajut.

El și-a luat un aer grijuliu.

— Mă simt ca și cum m-aș întoarce la începutul uceniciei mele: îmi port tălpile de dimineața până seara pe pietrele din orașul ăsta blestemat pentru a vâna hoți și a calma încăierările. Nu e cavaleresc!

Ei au râs din suflet, fără a fi în măsură să elibereze tensiunea care era palpabilă între ei.

— Ce se întâmplă mai exact?, a întrebat Adhara.

— Ceva serios, mi-e teamă, a răspuns Amhal. Dar facem tot ce putem pentru a ne apăra, a adăugat el pe un ton încrezător. Și vei vedea, vom reuși.

Și Adhara l-a crezut.

Ea l-a însoțit la porțile mari care separau palatul de oraș.

— Deci, noapte bună, și nu mă uita, în viitor, spune ea, cu un zâmbet pe buze.

— Nu te-am uitat niciodată, a răspuns Amhal grav. Mă gândesc la tine la fiecare pas pe care-l fac în Makrat. Pentru că încă nu ți-am dat înapoi ce-ți aparține.

Pentru prima dată, Adhara s-a gândit la trecutul ei ca la un fapt nesemnificativ. Prezentul, în această seară cu Amhal, noua lui lucrare la palat... totul era atât de intens, atât de real... Ce ar putea fi atât de tangibil în experiența sa anterioară? În plus, era ca și cum și-ar fi schimbat trecutul pentru acest prezent. Nu tocmai pentru că și-a pierdut memoria l-a întâlnit pe Amhal? Și, reflectând, era un preț pe care l-a plătit cu plăcere.

— Mă chinui să-ți fac rost de o întâlnire cu Oficianta Supremă, dar nu e ușor. E o persoană importantă...

— Promite-mi doar să încerci să păstrezi ceva timp pentru mine.

— Voi veni în fiecare seară.

— Amhal! Nu-ți lua un angajament pe care nu-l vei putea păstra.

— Nu este un angajament. E o promisiune.

Au rămas tăcuți câteva momente, apoi Adhara s-a ridicat pe vârful picioarelor și i-a dat un sărut pe obraz. Barba lui i-a gâdilat buzele, dar a simțit moliciunea pielii. Ea nu sărutase pe nimeni, niciodată, a perceput o vibrație ciudat.

— Ne vedem în curând, atunci, a spus ea.

Și fără să-i dea timp să răspundă, s-a furișat pe ușa etajului servitorilor.

După lungul tete-a-tete cu Adhara, și acel sărut pe care i l-a dat, Amhal era un pic amețit, iar sentimentul nu l-a nemulțumit.

A adormit într-o agitație blândă, și mintea lui a început să rătăcească în vise ciudate și confuze. Amintiri din trecut amestecate cu imagini paradoxale ale prezentului său, și și-a simțit corpul răsucindu-se în pat, fără a-și putea găsi odihna.

Apoi a apărut. Omul fără chip îmbrăcat în negru, cu sabia lui strălucitoare și mantia plutind în vânt. Stătea în fața lui, și amândoi erau într-un deșert lovit de rafale violente. Vârtejuri de nisip cu fulgi de cristal negru se învârteau în jurul lor.

— Ultima dată a fost aici, a spus omul.

— Cine ești?, a întrebat Amhal.

Celălalt i-a ignorat întrebarea.

— Și aici vom relua. Se va întâmpla repede, foarte repede, și îți voi aduce mântuirea pe care ai căutat-o atât de mult timp.

— Cine eşti? a țipat Amhal.

Apariția lui a continuat să-l îngrijoreze în timp ce se liniști. Voia să aibă încredere în el.

Pentru prima dată, i-a distins zâmbetul, atât sincer, cât și crud.

— Vei afla în curând.

Viziunea s-a disipat brusc, lăsându-l pe Amhal în întuneric total. Simțea că cade și țipă cu toată forța plămânilor.

S-a trezit, tremurând, cu un strigăt muribund pe buze. Afară, luna făcuse deja o parte din călătoria sa pe cer. Trebuie să fi dormit câteva ore.

Emoția plăcută pe care a simțit-o după seara cu Adhara s-a stins. Din nou singur și pierdut, și-a trecut mâna peste frunte.

Omul în negru a sosit a doua zi dimineață. O căldură sufocantă l-a copleșit în Makrat, soarele ardea acoperișuri și cupole, lovind pereții palatelor și spatele trecătorilor.

S-a oprit în fața porților înalte ale palatului și s-a prezentat gărzii de serviciu. Și-a dat numele real, dar soldatul a rămas neimpresionat.

«E prea tânăr ca să știe.»

— Spune-i totuși Majestății Sale, sunt sigur că mă va primi, a adăugat San cu un zâmbet.

17
EROUL

Learco a mers pe hol cu inima bătându-i. Au trecut 50 de ani de la confruntarea în care a pus capăt acțiunilor Breslei Asasinilor și ale tatălui său, Dhor. Era pe câmpul de luptă înecat în praf, în mijlocul ruinelor templului și a cenușii flăcărilor aprinse de dragonii pe care i-a văzut ultima dată.

Ido i l-a încredințat înainte să moară.

«Ține copilul în siguranță.»

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit spunând.

Concentrându-se, Learco încă mai putea simți umărul mic al lui San sub mână. La acea vreme, băiatul avea doar 12 ani.

L-a dus într-un loc sigur, dar apoi a zburat în ajutorul lui Doubhée. În acel moment, salvarea ei era tot ce conta pentru el.

Când au cercetat ruinele, San dispăruse. Corpul lui Ido zăcea pe pământ, dar sabia pe care o folosise pentru bătălia finală, sabia de cristal negru a lui Nihal, dispăruse. La fel și dragonul lui.

La început, el și Doubhée îl căutară. Learco s-a simțit vinovat: acest băiat i-a fost încredințat și a promis că va avea grijă de el. Apoi erau atât de multe probleme de rezolvat, încât Lumea Pământeană trebuia să se reorganizeze. Treptat, a trebuit să renunțe să-l găsească. Dar acest copil a rămas cea mai mare remușcare din viața lui.

Și acum venea la ușa palatului ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat după atâția ani.

Regele a început să fugă, sub privirile scandalizate ale slujitorilor și curtenilor săi. Nu mai putea aștepta. Trebuia să-l vadă pe acest om cât mai curând posibil, și să-l pedepsească dacă era un impostor.

A deschis ușa și a intrat în vasta antecameră, decorată cu fresce reprezentând eroii Lumii Pământene.

Omul stătea în mijlocul camerei. Înalt, îmbrăcat complet în negru, cu haina și cizmele acoperite de praf ca după un drum lung. Pe șoldul său, o sabie de cristal negru, împodobită cu o perlă albă - capul unui dragon sculptat pe mâner - și garda în formă de aripi de dragon. Learco s-a simțit sufocat. Era sabia lui Nihal.

Omul s-a întors. Learco s-a uitat la urechile lui ușor ascuțite, părul gri, dar cu acea sclipire albastră atât de specială. Și apoi ochii lui: ochii purpurii de jumătate elf, cei ai bunicii și tatălui său.

— Tu ești..., i-a șoptit bătrânul.

San i-a zâmbit.

— Văd că nu te-ai cruțat cât am fost plecat.

Learco l-a îmbrățișat strâns, suprimând un suspin.

— Tu ești...

Au vorbit prima dată singuri, încercând să găsească firul discuției întrerupt cu atât de mulți ani mai devreme.

— Te-am căutat mult timp. Ultimele cuvinte ale lui Ido m-au chinuit fără încetare, știam că e de datoria mea să am grijă de tine, dar războiul, căsnicia mea, și această lume blestemată care refuză cu încăpățânare să rămână în pace...

San a ridicat o mănușă neagră.

— Nu te învinovăți. Ai făcut tot ce ai putut, și oricum, nu am avut nici o dorință de a fi găsit.

Learco se tot uita la el. Părea incredibil de tânăr, fără îndoială datorită sângelui jumătate-elfului care curgea prin venele lui. Abia câteva riduri în jurul gurii și ochilor. Corpul său, subțire și suplu, era cel al unui războinic, dar încă îi putea ghici pe față trăsăturile copilului care fusese. Ca și cum ceva din el nu ar fi crescut niciodată. Era frumos, da, Learco nu putea să nege asta, și era la fel de mândru de el ca și cum acest om ar fi fost fiul lui.

— Dar unde te-ai ascuns? Am trimis oameni peste tot să te caute.

San a ridicat din umeri.

— Aveam nevoie de singurătate să mă gândesc la moartea lui Ido și la greșelile mele.

Ido.

— Nu ești responsabil pentru nimic, spuse Learco cu convingere. Erai un copil și te-ai comportat ca unul.

O scânteie de furie s-a aprins în ochii lui San.

— N-ar fi trebuit să mă duc să înfrunt Breasla din templu. Desigur, am fost puternic. Ar fi trebuit să înțeleg, totuși, că nu

eram suficient pentru a anihila sute de oameni prin forța magiei mele.

Learco i-a pus mâna pe umăr.

— Nu a fost vina ta, a repetat.

San s-a scufundat în amintirile lui, cu ochii fixați pe mâinile sale.

— Am călătorit mult timp, a spus el în cele din urmă, mai întâi în Lumea Pământeană, și apoi dincolo, de cealaltă parte a râului. Am găsit casa bunicului meu și m-am dedicat studiului. Acești cincizeci de ani au fost ani de rătăcire.

Zâmbește obosit.

— Dar tu? Toată lumea vorbește despre realizările tale.

— Doubhée și cu mine ne-am dedicat viețile Țării Soarelui și Lumii Pământene. Pacea domnește în cele din urmă acolo, iar acum lucrez pentru a mă asigura că acest lucru continuă după moartea mea. O să ți-l prezint pe fiul meu.

— Ți se spune «Cel Drept», știi asta?

— Exagerări, a răspuns regele, jenat.

— Chiar ai construit o lume nouă.

Learco s-a ridicat.

— E timpul ca și alții să te vadă. Iartă-mă dacă am preferat să te întâlnesc față-în-față; Trebuia să mă asigur că ești tu.

— Înțeleg, a spus San, zâmbind.

Cu un gest, a prins garda sabiei sale și a ținut-o spre lumină.

— Cu toate acestea, cred că acest lucru ar fi suficient pentru a vă convinge, să nu mai vorbim de asta, a adăugat el, arătând spre ochii și urechile sale.

Learco a râs și l-a mângâiat pe umăr. Umeri de luptător puternici.

— Nu-mi voi chema familia, dar hai să plecăm de aici mai întâi. Meriți să fii întâmpinat cu toate onorurile, într-o cameră demnă de a sărbători întoarcerea ta, a spus el, îndreptându-se spre ușă.

San zăbovi să se uite la tapiserii: distrugerea templului, Bestia luptând cu Asasinii, triumful lui Nihal asupra Tiranului.

Și apoi, într-un colț, un dragon roșu splendid. S-a apropiat, a trecut un deget peste pânză. Ido. Barba lui groasă de pitic, corpul plin de grăsime și viguros, furia pictată în ochii lui. Era imens, puternic, frumos. În mâinile lui, sabia pe care el însuși a scuturat-o.

El a mângâiat încet trăsăturile feței sale, fascinat. Maestrul lui.

— San, vii? Acest palat este un labirint, nu veți găsi drumul singur.

Bărbatul a închis ochii, înghițindu-și lacrimile.

Apoi s-a întors.

— Iată-mă aici.

Era pregătit.

Amina și Adhara erau în camera de studiu, așa cum erau în fiecare dimineață, când ușa se deschise pe neașteptate. Tutorele și cei doi elevi ai săi s-au speriat.

— Nu mai batem la ușă? a întrebatat omul scoțându-și ochelarii.

O servitoare fără suflare stătea la ușă. S-a grăbit să se închine.

— Iartă-mă, dar… ordinul regelui.

Apoi s-a întors spre Amina.

— Majestatea Sa vrea să te vadă imediat.

Prințesa s-a uitat la tutore.

— Dacă regele cere, trebuie să pleci, a declarat el.

— Atunci o iau și pe Adhara, a răspuns Amina pe un ton fără apel.

S-au grăbit pe coridoare.

— Putem afla ce se întâmplă? mormăit prințesa, care avea probleme în a o urma pe servitoare.

— Un lucru extraordinar, a răspuns ea, fără a da detalii.

Adhara le-a urmat, nedumerită.

Menajera s-a oprit în fața unei uși mari.

— Intră, a spus ea cu o reverență.

Amina a împins ușa ea însăși, și o cameră imensă cu pereți acoperiți cu oglinzi stătea în fața lor. Ferestrele înalte se deschideau spre grădină, împrăștiind lumina strălucitoare a amiezii în cameră.

Ei erau toți acolo: Learco și Doubhée, Neor, Fea și Kalth. Și un om pe care Adhara nu l-a văzut niciodată, un bărbat îmbrăcat complet în negru. Avea trăsături particulare, ceea ce l-a făcut diferit, ca și cum ar fi aparținut altei rase. Toată lumea părea fericită, mișcată.

— Vino mai aproape, spuse Neor.

Adhara perceput anxietate lui Amina; În plus, ea însăși era nedumerită. S-a uitat mai bine la necunoscut și a observat un detaliu care i-a scăpat prima oară: avea părul albastru.

«Un jumătate-elf», îi spuse vocea ei interioară.

Au intrat încet, în timp ce bărbatul le-a studiat cu atenție.

— Amina, am onoarea de a te prezenta cuiva despre care ai auzit multe în timpul studiilor: faimosul San, care se întoarce la noi după o absență prea lungă.

Ochii prințesei s-au dilatat și șocul a oprit-o în loc.

Omul în negru a mers câțiva pași și i-a zâmbit.

— E o plăcere să te cunosc.

Apoi s-a uitat la Adhara. Privirea lui purpurie o privea insistent, ca și cum ar fi scotocit în interiorul ei, în căutarea celor mai intime emoții. Fata a captat imensa putere care emana de la el, dar nu i-a găsit sursa.

— Și aceasta este Adhara, partenera de companie a nepoatei mele, a spus Learco.

San și-a plecat puțin capul, zâmbind. Adhara s-a întrebat cine ar putea fi și ce l-a făcut atât de neliniștitor.

După aceea, San a fost copleșit de expresiile de afecțiune ale restului familiei. Amina l-a privit cu adorație, uimită de gândul de a fi lângă un astfel de personaj, dar incapabilă să spună un cuvânt.

Când cele două fete s-au retras, prințesa, încă emoționată, i-a explicat lui Adhara cine este acest bărbat și de ce sosirea lui era întâmpinată cu atâta entuziasm.

— Îl cunoștea pe Ido, îți dai seama? Și a luptat pentru salvarea Lumii Pământene. E un erou! exclama fetița, roșie în obraji.

Adhara s-a gândit la impresia ciudată pe care a simțit-o când s-a uitat la el. Nu era vorba doar despre trecutul său eroic sau puterea lui fizică. Era ceva fascinant la el. Și asta a făcut-o să se gândească la Amhal.

Vestea s-a răspândit rapid la palat, și de acolo s-a răspândit ca un foc de tabără prin oraș, până când a fost pe buzele tuturor. San, eroul, copilul care a luat parte la ultimul mare conflict care a zguduit Lumea Pământeană, s-a întors.

Pentru un timp totul a fost uitat, și Neor, Doubhée și Learco înșiși și-au permis să nu se gândească la boala sau oricare dintre problemele de care s-au ocupat în ultima vreme. Era timpul petrecerii.

Doubhée zâmbea fără motiv, Neor se uita la nou-venit cu un amestec de admirație și invidie, în timp ce tânărul Kalth, el era literalmente fermecat. Oficianta Supremă chiar a venit în persoană la palat să-l salute.

Adhara a participat la reuniunea lor. A văzut-o pe bătrână strângându-l în brațe pe San cu efuziune și chiar i-a vărsat câteva lacrimi pe umăr. Și el părea mișcat.

— Ar fi trebuit să stau cu tine..., spuse Theana.

— Ai fost întotdeauna în gândurile mele, a răspuns San pur și simplu.

Foarte repede, numărul de persoane care doreau să întâlnească eroul a devenit incontrolabil, și s-a decis să se organizeze o petrecere publică.

Dintre toți, Learco era cel care a simțit cea mai mare bucurie în găsirea acestui om. Acesta este motivul pentru care el a fost, de asemenea, cel care a fost cel mai implicat în organizarea festivităților. El a decis să-i acorde lui San titlul de Cavaler al Dragonilor Onorific. Potrivit lui, a trăit toată viața în simbioză cu Oarf, dragonul lui Nihal, care i-a împărtășit, de asemenea, rătăcirile. Până când dragonul a murit în cele din urmă de bătrânețe, după care San s-a legat de un nou animal, un dragon fără picioarele din față aparținând rasei de viermi, care a prosperat dincolo de Saar, în sudul Ținuturilor Necunoscute.

Dacă Adhara nu a înțeles pe deplin scopul evenimentului, ea a înțeles că acestui om era pe cale să-i fie acordată o onoare incredibil, o onoare pe care nimeni înainte de el nu a primit-o vreodată în Lumea Pământeană.

Ceremonia a avut loc sub un soare aprins în arena acoperită a academiei. Aproape toți Cavalerii, fiecare cu dragonul său, și

toți ucenicii și studenții au participat. Amhal și-a luat locul lângă Mira. Adhara a preferat să stea departe în mijlocul mulțimii, în ciuda rugăciunilor Aminei.

Ceremonia interminabilă a început cu discursul Generalului Suprem al Academiei, un chel și burtos care și-a amintit de toate circumstanțele bătăliei la care San a fost martor când era copil. Apoi regele însuși a explicat emoționat legătura dintre el și noul Cavaler al Dragonilor.

În cele din urmă a venit rândul lui San, care, până atunci, a ascultat totul în tăcere, călare pe dragonul său. Animalul, care era atât dragon, cât și șarpe, a îngrijorat-o confuz pe Adhara. Era ceva răuvoitor în botul lui aplatizat, în corpul său lung și lipicios, cu aripi disproporționate grefate pe el.

San a coborât din șaua sa și a vorbit.

— Mă întorc pe acest pământ după mulți ani de exil voluntar. Am părăsit Lumea Pământeană ca să mă spăl de greșelile mele și să renasc. În tot acest timp, am călătorit în zadar în căutarea unui loc unde să mă odihnesc. Ei bine, acest loc este aici: acest pământ care m-a născut, pentru care bunica mea a luptat și maestrul meu și-a dat viața. L-am lăsat rănit, în ruine, și l-am găsit prosper și în pace. Îl văd astăzi așa cum am visat mereu: un pământ luminat de soare, plin de viață, unde să găsesc în sfârșit liniștea. Pentru această lume, acum sunt gata să lupt până la ultima suflare. Și oricât de slab și încercat ar putea fi acest pumn, voi dedica puterea pe care mi-a rămas pentru a apăra ceea ce omul care mi-a salvat viața a construit. Pentru Lumea Pământeană, viață lungă și prosperitate!

Mulțimea a explodat într-un strigăt de bucurie, și Adhara s-a simțit câștigată de emoția generală. De asemenea, a bătut din palme cu vigoare și a zâmbit la cerul azuriu.

După ceremonie, la palat a fost servit un banchet somptuos. Mesele care se prăbușeau sub băuturi și mâncare au fost amenajate în grădină pentru populație, în timp ce în interior era masa rezervată personalităților oficiale: familia regală și suita sa, înconjurată de majoritatea generalilor Academiei. San a fost instalat la masa suveranilor, dar el nu a neglijat să fie mai aproape de ceilalți oaspeți în camerele adiacente. El s-a

comportat ca un oaspete exemplar, vorbind cu amabilitate cu toată lumea și nu a fost reticent în a răspunde la aceleași întrebări de o sută de ori. Curtenii, miniștrii și nobilii de toate originile au fost captivați de om și de poveștile sale. Pentru toată lumea, San avea o anecdotă, o poveste, chiar și un compliment banal.

Stând la masa lui Mira, Amhal l-a urmărit cu ochii în timp ce se mișca cu ușurință printre sutele de invitați. La fel ca locuitorii Lumii Pământene, el l-a privit întotdeauna pe San ca pe o figură legendară, care a ieșit brusc din cărțile de istorie pentru a se arăta mulțimii de adoratori ai lui.

Cu toate acestea, în plus față de fascinația pentru aura eroilor care plutesc în jurul lui San, ceva din el l-a atras pe Amhal, până la punctul în care îl împiedica să-și desprindă ochii de figura sa întunecată. Când l-a găsit brusc în fața lui, nu s-a putut abține să nu se tresară.

— Tu trebuie să fii Mira?, i-a spus San maestrului lui cu zâmbetul pe buze.

Acesta din urmă a răspuns cu un ton la fel de cordial.

— Mă bucur să aud că mă cunoști.

— Unul dintre cei mai strălucitori Cavaleri ai Dragonilor ai Academiei, responsabil pentru securitatea familiei regale, dar și de mai multe ori arhitectul păcii între nimfe și oamenii din Țara Apei... Cum să nu fi auzit de tine?

— Cred că nu va dura mult până când ți se vor da responsabilități similare în noua ta viață în Lumea Pământeană.

— Se pare că sunt luat în considerare pentru siguranța orașului. O slujbă de îngrijitor, într-un fel.

— Acest lucru nu este mai puțin important...

San l-a întrerupt cu un fluturat de mână.

— Nu mă înțelege greșit. Sunt foarte onorat pentru noul meu rol. Mai mult decât atât, toată lumea știe că menținerea păcii este mult mai obositoare și complexă decât câștigarea unui război și este, evident, departe de a fi o ocupație degradantă. Am jurat să protejez Lumea Pământeană, și să am grijă de Makrat pare un început bun, nu crezi?

Mira și-a ridicat paharul.

— Cum să te contrazic?

San ciocnit cu el, iar cei doi bărbați au înghițit o înghițitură lungă de vin. Mira și-a pus apoi mâna pe umărul ucenicului ei.

— Poate, pe de altă parte, nu ai auzit încă de acest tânăr, dar va fi cu siguranță cazul în viitor: elevul meu, Amhal.

Tânărul s-a înroșit violent. De la întoarcerea lui San, el nu a încetat niciodată să dorească această întâlnire, în timp ce se temea de ea.

— Dimpotrivă, a exclamat San, holbându-se la el, deja se spun multe lucruri foarte bune despre el! Un tânăr promițător, se pare...

Amhal s-a uitat în jos.

— Sunteți prea buni pentru mine.

— Când oamenii vorbesc bine de cineva, este, de obicei, cu bună știință, a răspuns San cu un semn cu ochiul ducându-și cupa la buze.

Ca toți militarii, Amhal avea respect pentru ierarhie și avea tendința de a avea o admirație spontană pentru superiorii săi; dar această admirație nu se învecina niciodată cu venerația fanatică pe care alți cadeți o puteau dedica anumitor cavaleri de prestigiu. Acest om, dimpotrivă, l-a fascinat profund, și l-a pus în dificultate.. El nu a putut articula un cuvânt mai mult, și San a trecut la masa următoare cu un zâmbet pe față.

— Nu ai nici un motiv să fii atât de timid, îi spuse imediat maestrul său.

— Iartă-mă, nu știu ce m-a apucat, a răspuns Amhal, care a luat o înghițitură de vin.

— Nu te mustrez. Ți-am găsit doar atitudinea... amuzantă. Nimic mai mult, a adăugat Mira râzând.

Felurile de mâncare se succedau, vinul curgea și limbile s-au dezlegat pe măsură ce soarele se scurgea la orizont. Oaspeții au început să se retragă spre sfârșitul după-amiezii, iar seara doar câțiva dintre ei erau văzuți rătăcind prin grădină, afectați de vaporii de alcool.

Amhal, de asemenea, se îndrepta spre ieșire. Adhara era plecată de o lungă bucată de timp, probabil pentru a avea grijă de Amina, și el urmărea în zadar întoarcerea ei. În ceea ce o privește pe Mira, el fusese chemat la o întâlnire improvizată, iar tânărul a rămas singur la masa sa. Obosit să aștepte, a decis că e timpul să se întoarcă la Academie.

L-a întâlnit în fața porților palatului, înfășurat în mantia lui neagră, cu arma lui Nihal atârnând pe o parte.

— Uite cine e aici!, a spus San cu zâmbetul pe buze.

Amhal a înțepenit și s-a înclinat repede.

— Pleci?

— Da, Domnul meu. În teorie, ucenicii sunt sub stare de asediu, deși nu cred că cineva ar găsi ceva în neregulă dacă am merge acasă mai târziu în seara asta.

— Te superi dacă merg cu tine? E prima dată când sunt la Academie, și aș avea nevoie de cineva care să mă ghideze acolo, altfel s-ar putea să nu-mi găsesc camera!

— Desigur, Domnul meu.

S-au plimbat pe străzile pustii din Makrat zdrobite de căldura sufocantă a acelei nopți de vară. Amhal căuta cu disperare ceva să-i spună superiorului său, care era și un erou...

San a fost cel care a spart gheața.

— Spune-mi câte ceva despre tine: ce faci la Academie?

Amhal i-a povestit despre primele misiuni pe care Mira i le-a încredințat și despre munca sa ca paznic personal al regelui la palat.

— Și de cât timp ești ucenic?

— De doi ani.

— Este destul de mult timp ...

— De asta am nevoie. Încă nu mă simt cavaler.

— Știi, ceea ce simți contează mai puțin decât nivelul tău de pregătire. Vreau să spun că nu ești întotdeauna un bun judecător al tău. În orice caz, dacă ucenicia ta ar fi mers bine, ar fi trebuit să fii deja uns cavaler.

Amhal avea o strângere de inimă.

— Poate că nu sunt în regulă..., a murmurat printre dinți.

San izbucni într-un râs sonor.

— De ce îți lipsește atât de mult încrederea în tine? Cavalerii sunt de obicei cunoscuți pentru fala lor! Nu, mă gândeam că antrenamentul tău ar fi putut avea unele neajunsuri, unele lipsuru...

— Mira este un maestru excelent.

— Știu, s-a grăbit să adauge San. Dar uneori un singur maestru nu este suficient... Poți învăța, de asemenea, de la mai multe persoane.

În timp ce vorbeau, au ajuns în fața Academiei. San a fost recunoscut imediat și tratat cu toate onorurile datorate rangului său. Unul dintre ofițerii de serviciu s-a oferit să-l escorteze în camera lui.

— Nu e nevoie, a răspuns el. Amhal e cu mine.

Și l-a mângâiat colocvial pe umăr.

— Vrei să te antrenezi cu mine din când în când?, a întrebat el brusc, în timp ce străbăteau coridoarele pustii.

— Desigur!

Răspunsul a ieșit de pe buzele lui atât de spontan încât Ahmal s-a înroșit.

San l-a liniștit cu zâmbetul pe buze.

— Nu e vorba că vreau să te fur de la stăpânul tău, înțelege-mă. E doar pentru puțină distracție...

— Da.

Amhal s-a oprit la o ușă.

— Aici e.

— Perfect. Ne vedem în curând, spuse San.

Amhal l-a salutat și s-a întors. Când a ajuns la capătul holului, s-a întors și l-a privit pe San luptându-se cu încuietoarea. Atunci s-a făcut lumină în mintea lui, și s-a numit el însuși un prost pentru că nu s-a gândit la asta înainte: omul fără chip din visele sale. Era îmbrăcat exact ca el, și avea aceeași sabie.

A ajuns într-un impas, lovit de această revelație. San a dispărut în spatele ușii și coridorul era din nou pustiu.

Fascinația pe care acest om a exercitat-o asupra lui, admirația pe care a simțit-o față de el erau aceleași cu cele pe care le-a simțit în visul său. Poate a fost o premoniție?

— De ce stai acolo?

Amhal s-a întors. Era Mira.

— Nimic, eu... Voiam să mă culc.

— Mâine la ora opt fix în arenă!

Amhal a dat din cap și a mers în camera lui. Erau doar vise. Și simple coincidențe. Nu era nimic de înțeles.

Dar în acea noapte, somnul lui era încă foarte neliniștit.

18
Rapoarte noi

Emoția întoarcerii lui San, treptat a scăzut. Toată lumea s-a întors la ocupațiile lor și viața și-a reluat cursul obișnuit.

Ca întotdeauna, ritmul zilelor lui Adhara era rapid. Dar noutatea era că Amhal venea adesea să o întâlnească seara. El pleca după cina cu Mira pentru a merge cu ea în grădină. Era un moment pe care Adhara îl aștepta febril.

Una peste alta, îi plăcea rolul ei de doamnă în casă. Chiar dacă Amina putea fi tiranică și capricioasă, comportamentul ei trăda o suferință în care s-a recunoscut. Acesta este motivul pentru care erau bine împreună; își insuflau încredere reciproc.

Și apoi, având grijă de micuța prințesă, a făcut-o să se simtă mai responsabilă. Orizontul ei s-a lărgit: nu mai avea să-și facă griji pentru ea și pentru sinele ei nesigur și fragil, o altă persoană avea nevoie de ea și se baza pe ajutorul ei. Și să ajute pe cineva era ca și cum s-ar fi ajutat pe ea însuși, asta a înțeles treptat Adhara. Astfel, suferința cauzată de trecutul ei pierdut a fost diluată în dulceața noii vieți pe care o construia.

Seara, vorbind cu Amhal, a devenit conștientă de toate astea. El a fost cel care a dat consistență descoperirilor sale și i-a permis - pur și simplu ascultând-o - să-și pună gândurile și sentimentele în ordine.

La rândul său, tânărul i-a povestit despre misiunile sale și întâlnirile sale cu San. Eroul momentului părea să-i fi câștigat simpatia.

— Coordonează securitatea în oraș, dar uneori are ceva timp liber, și nu-l deranjează să-l petreacă cu mine.

— Și ce faci?, a întrebat Adhara într-o seară, în timp ce un vânt proaspăt a readus la viață Makratul după amorțeala lungă a unei veri prea fierbinți.

— Ne antrenăm. Încrucișăm săbiile. E un spadasin extraordinar, folosește tehnici pe care nu le știam. Și apoi mă sfătuiește să citesc... E un om extraordinar, să știi.

Adhara era convinsă de acest lucru, a simțit-o în adâncul sufletului. Apoi, schimbând subiectul, ea i-a spus despre cercetările sale, care erau încă fără rezultat.

— Poate că Oficianta Supremă va ști ceva despre acești Observatori celebri, spuse Amhal. E foarte ocupată, de aceea încă nu am reușit să obțin o programare. Este încă cea mai înaltă autoritate religioasă din această țară.

Ei încă vorbeau despre lucruri banale, dar al căror ecou a coborât încet din urechile în sufletele lor. Luna a încheiat arcul său pe cer, și a venit timpul să se despartă.

Amhal stătea în fața ei ca să-i dea un sărut pe frunte, așa cum făcea în fiecare seară.

Adhara s-a apropiat de el. În acea noapte, o flacără singulară i-a ars în inimă. Bineînțeles, s-a ridicat pe vârful picioarelor. Un instinct secret i-a ghidat gesturile, ca și cum calea ar fi fost deja trasată, și să n-o urmeze era imposibil.

Buzele lui Amhal i-au fost oferite ei, la început înghețate de uimire. Apoi, după câteva secunde, le-a deschis și a sărutat-o definitiv. Adhara nu s-a gândit la nimic, doar la căldura care se răspândea în ea, la toropeala care i-a amorțit treptat membrele. Ea a înțeles dintr-o dată legătura care a unit-o cu el, acea legătură care i-a adus împreună de la început. Dorința a aprins-o, iar ea l-a îmbrățișat cu brațele în jurul șoldurilor, apoi și-a alunecat degetele pe spate, atingând contururile abia vizibile ale mușchilor lui.

El a fost cel care a plecat primul. Era o strălucire ciudată în ochii lui, și, de asemenea, ceva ce Adhara nu a putut descifra.

— Pe mâine, a aruncat el, și a fugit în noapte, lăsând-o singură în fața porților.

În dimineața următoare, Amina nu s-a prezentat la întâlnirea obișnuită. Adhara a trebuit s-o caute prin palat, cu o hoardă de servitori răvășiți pe urmele ei, și cu Fea în pragul unei căderi nervoase.

Nu era în camera ei, nici în grădină, nici în casa din copac. În cele din urmă au găsit-o în mijlocul uneia dintre fântânile palatului, cu o tijă de pescuit în mână, îmbrăcată într-una din rochiile ei de gală și aruncată până la talie în apa stătută.

Când a văzut-o, Fea aproape a leșinat.

— De ce nu m-ai așteptat în camera ta?, a întrebat-o Adhara în timp ce se apropia de ea. Sau de ce nu m-ai luat cu tine la aceasta nouă... aventura?

I-a zâmbit. Era fericită. După seara frumoasă pe care a petrecut-o, s-a simțit minunat de bine.

— Nu trebuie să îți dau socoteală ce fac, a răspuns Amina sec.

Pentru restul zilei, fata a fost intangibilă. Seara, nici măcar nu a salutat-o pe Adhara.

În timpul cinei, Adhara s-a întrebat. Ce-a făcut? Încă mai avea dificultăți în descifrarea comportamentelor semenilor ei, iar Aminei de data asta era total de neînțeles. Cu toate acestea, ea a crezut că, începând cu după-amiaza când o văzuse plângând, lucrurile se vor stabili între ele. Și din contră...

A decis să contraatace.

La căderea nopții, s-a furișat pe etajul nobililor. Unii gardieni încă patrulau acolo, pentru că în acel moment regele și fiul său lucrau adesea până târziu. Ea s-a distrat alunecând de la un coridor la altul pe vârful picioarelor, lipindu-se de pereți și respirând cât mai ușor posibil, în căutarea oricărui pas.

«Se pare că m-am născut pentru asta», s-a gândit ea.

A intrat în cameră fără să bată la ușă.

Amina stătea lângă fereastră cu o carte în mână și genunchii trași la piept. Nu i-a observat prezența până când Adhara nu a închis ușa.

— Cine e acolo? a țipat, sărind în picioare.

Adhara i-a pus degetul arătător pe buze.

— Eu! i-a șoptit.

Privirea Aminei, la început îngrijorată, a devenit ostilă.

— Ce doreşti?

Adhara stătea lângă fereastră. Amina trebuia să se culce la două ore după apus, iar Fea nu ar recunoaște că nu s-a supus. Era, prin urmare, obligată să stea sub fereastră, în nopțile luminate de lumina lunii, pentru a citi.

— De ce ești supărată pe mine?

Amina a rămas în picioare.

— Eu? Nu știu ce vrei să spui.

— Azi dimineață, mi-ai refuzat compania și în seara asta ai plecat fără nici măcar un rămas bun.

— Nu mă gândesc la tine toată ziua.

— Ar trebui, a răspuns Adhara. Suntem prietene, îți amintești?

Amina ofta tare.

— Vorbești despre prietenie! Ascunzi lucruri de mine.

— Ce, de exemplu? Tot ce-mi amintesc de când m-am trezit pe pajiște, ți-am spus deja.

Fetița și-a strâns degetele pe coperta cărții.

— Te-am văzut aseară!

Adhara s-a speriat. Aseară. Amintirea buzelor lui Amhal îi pătrunde în minte.

— Ai fost plecată toată noaptea. Și l-ai văzut *pe celălalt.*.

Adhara s-a înroșit violent.

— Ai alți prieteni și nici măcar nu-mi spui, a adăugat Amina pe un ton ascuțit.

— Nu, el... Eu..., bâlbâi Adhara.

Ea nu a înțeles de ce îi era atât de greu să se explice. Totul era clar și limpede.

«Poate că e îndrăgostită de el?», s-a gândit ea.

— Era băiatul care m-a salvat, spuse ea în cele din urmă.

— Și fugi să-l vezi imediat ce ai un minut! El era cel pe care-l așteptai în fiecare seară pe balconul palatului.

— Mă spionezi sau ce?

De data asta a fost rândul Aminei să roșească.

— Ești acolo tot timpul, greu să nu te vezi...

— Îți amintești când am fost atacată în Salazar, un soldat m-a salvat?

Amina a dat din cap cu reticență.

— Ei bine, el a fost. Îl cheamă Amhal, s-ar putea să-ți fi spus deja...

Amina și-a îmbrățișat strâns cartea.

— Când doi oameni sunt prieteni, ei stau mereu împreună. Nu există loc pentru străini între ei.

— Dar el e diferit, eu...

«Îl iubesc», încheie vocea interioară pentru ea.

— Adevărul e că nu-ți pasă că ești prietena mea! Tatăl meu te pune să o faci. Întoarce-te la celălalt și lasă-mă în pace! Mi-a fost mult mai bine fără tine! țipa ea.

Adhara i-a făcut semn să-și coboare vocea.

— Și ce dacă? Tatăl și mama trebuie să vină, ca să te vadă venind să mă deranjezi noaptea!, a răspuns fetița.

— Uite, Amina, nici tu nu mă ai. Și tu îți iubești tatăl, nu-i așa?

— Nu are nimic de-a face cu asta!

— Ba are. Amhal este pentru mine ca un tată, o mamă, un frate la un loc. Știi de ce mă numesc Adhara?

Carapacea Aminei începea să cedeze. A dat din cap fără tragere de inimă.

— El mi-a dat acest nume. Și, de asemenea, viața, într-un fel.

Zâmbește.

— Și tatăl tău nu m-a forțat să-ți fiu prietenă. Mi-a plăcut de tine. Noi două suntem la fel, ți-am mai spus, vedem lumea în același fel. M-ai ajutat mult, Amina. M-am schimbat de când ne cunoaștem, și asta datorită ție. Suntem prietene adevărate.

Buzele Aminei tremurau, iar Adhara și-a dat seama că făcea un mare efort să nu plângă.

— Mi-e somn, pleacă, a mormăit ea în cele din urmă.

— Spune-mi mai întâi că am făcut pace.

— Vreau să merg la culcare.

Adhara și-a încrucișat brațele.

— Nu plec până nu-mi spui că am făcut pace.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, da! Amina exclama, privind spre cer. Și acum du-te! Dacă te găsesc aici, bună ziua probleme!

Adhara a zâmbit și a mers la ușă.

— El este altceva. Și noi două suntem prietene, i-a șoptit ea din prag.

Când s-a întors și s-a așezat în pat, Adhara a înțeles. Exact asta i s-a întâmplat ei cu Mira. Era geloasă pe el, așa cum acum Amina era geloasă pe Amhal. Ea a depășit în cele din urmă acest sentiment atunci când a avut ocazia de a-l cunoaște mai bine pe maestrul prietenului ei. Probabil că așa ar fi și cu prințesa.

Amhal, pe cale să se culce, și-a deschis ușa spre San.

— Iartă-mă, eu..., a râs el, teribil de jenat.

— Cred că nu vrei să te antrenezi? a întrebat San cu un zâmbet.

Tânărul nu a îndrăznit să refuze. S-a îmbrăcat în grabă, și-a luat sabia și l-a urmat pe coridoarele pustii ale Academiei.

Din noaptea în care Adhara l-a sărutat, era îngrijorat. Prea absorbit de statutul său de cavaler, el nu a avut niciodată de-a face cu adevărat cu o fată. Desigur, i-a plăcut. Dar focul pe care l-a simțit ridicându-se în el în timp ce își apăsa buzele spre ale sale îl înspăimântase. Pentru că semăna mult cu furia pe care o simțea în luptă, acest dușman etern la fel de incontrolabil pe cât era distructiv. A fugit pentru că a simțit că dorința lui pentru ea era atât de puternică că ar fi riscat să-și piardă mintea.

Cu toate acestea, a avut impresia, înveselitoare și supărătoare, în același timp, că viața încerca să-l scuture. De la întâlnirea cu Adhara, evenimentele au avut loc într-un ritm amețitor. Timpul pe care l-a petrecut având grijă de ea, sentimentele care crescuseră în el, această boală de care nimeni nu știa nimic și, în cele din urmă, întoarcerea lui San... Totul i s-a părut a face parte din același vârtej care l-a uimit.

— În gardă! a strigat San, și au început să lupte.

E bine că era sabia. În timpul antrenamentului, toate grijile au dispărut, nu era nimic mai mult decât mecanică pură. Orizontul se limpezea, și Amhal și-a amintit de ce a vrut să devină cavaler.

Mai mult decât atât, dintr-un motiv necunoscut, cu San nu i-a fost niciodată frică să-și piardă controlul. Era ca și cum o parte din el l-ar fi așteptat mereu pe acest om, l-ar fi cunoscut dintotdeauna. Parade, atacuri, fisuri, eschive. Din nou și din nou. Până când reușește să-l pună pe San în dificultate. Un val de emoție l-a copleșit. Era prima dată când s-a întâmplat asta. El a ridicat deja sabia să i-o pună la gât ca să marcheze sfârșitul duelului, când a lovit într-o barieră de argint. Amhal a perceput bâzâitul caracteristic al magiei și s-a retras câțiva pași.

San a zâmbit.

— Ei bine? Orice este permis într-o confruntare, nu? Și magia e un aliat excelent.

Amhal și-a amintit instantaneu copilul întins pe pământ, lovit de raza din mâinile sale, și de senzația oribilă care l-a invadat

când a crezut că este mort. Amestecat cu sentimentul insidios al puterii pe care a experimentat-o.

«Nu, nu!»

— Amhal, ești bine?, a întrebat San în timp ce se apropia.

— Poate... poate că este timpul pentru mine să mă întorc în pat, a spus el, derutat. Timpul de stingere a trecut.

— Ești cu mine, nu e nici o problemă.

— Da, dar... Sunt obosit, a adăugat tânărul, făcând un pas înapoi.

San l-a apucat de braț, iar Amhal a primit un șoc electric care l-a prins în cuie.

— Ce se întâmplă cu tine?

I-a spus totul. Era un episod din viața lui pe care l-a mărturisit doar la foarte puțini oameni, și întotdeauna cu mare rușine. Dar cu San, cuvintele au ieșit ușor. El i-a spus despre incidentul cu copilul, și promisiunea lui că nu va folosi magia din nou. Când a terminat, s-a simțit eliberat de o mare greutate.

San l-a ascultat cu amabilitate.

— Deci nu ai studiat niciodată magia?, a întrebat el.

— Nu, a răspuns Amhal, scandalizat.

— Ar fi trebuit. S-a întâmplat pentru că erai prea tânăr să-ți controlezi puterile. Studiul te-ar fi învățat s-o faci.

Amhal s-a uitat în jos. Nu era doar asta.

— Da, dar eu... Am simțit plăcere să-l rănesc, murmura.

Părea să vadă un zâmbet de triumf pe fața lui San, la fel de trecător ca o bătaie de gene.

— Erai un copil, asta e normal. Amhal, magia nu e un dușman.

— Nu știu, eu...

Nu a vrut să dezvăluie acest alt secret, nu a vrut să-i spună despre furie, setea de moarte pe care o simțea în inima lui și pe care o considera cel mai mare dușman al său. Dar în fața acestui om, s-a simțit transparent.

«E ca mine», și-a repetat în interior, fără să înțeleagă exact de ce. Și, încă o dată, cuvintele i-au ieșit de pe buze.

San a rămas tăcut pentru câteva momente.

— Nu trebuie să îți fie frică de aceste senzații, a spus el în cele din urmă.

Amhal s-a speriat.

— Dar sunt groaznice! Sunt cavaler, nu lupt să ucid!

— Și totuși, o faci când trebuie.

San s-a uitat intens la el și Amhal s-a pierdut în privire.

— Ceea ce tu numești furie este un companion. Este pur și simplu dorința de a lupta, ardoarea de care fiecare cavaler are nevoie pentru a-l sprijini în misiunea sa.

— Doar că mă împinge spre rău.

— Spre rău? Gândește-te: e greșit să omori doi bărbați care au atacat o fată neajutorată? Să omori un om disperat care te-a amenințat cu moartea?

Amhal era dezamăgit. Discursul lui San avea sens, și era ceva seducător în interpretarea lui.

— Eu...

— Ești confuz. Pentru că ai puteri mari. Pentru că ești *diferit, special.* Și te izolează de ceilalți. Crede-mă, știu asta. Și eu am fost un copil special și am ghicit că am o putere imensă cu care nu știam ce să o fac. Ai daruri, Amhal, daruri care trebuie dezvoltate.

Tânărul s-a uitat la mâinile lui. Cât de liniștitor ar fi fost să creadă că această furie care l-a speriat era, de fapt, doar o manifestare a puterilor sale! Că nu era nimic în neregulă cu el.

— Am cărți, spune San. Cărți magice. Mai întâi trebuie să fii inițiat.

— Nu sunt sigur că vreau.

— Trebuie să o faci. Altfel, nu te vei elibera niciodată de suferința care te macină. Vrei să fii liber?

— Mai mult decât orice pe lume!

— Magia nu este rea în sine, a continuat San. Ceea ce este greșit este să n-o controlezi, permițând puterii tale să facă ravagii. Dacă înveți s-o folosești, s-o canalizezi, nu te va mai speria. Urmează-mă. O să-ți dau o carte.

S-au întors. Amhal s-a simțit ciudat de ușor, senin. Apropierea lui San i-a făcut bine, influența lui i-a fost benefică.

Când a ajuns în camera lui, San i-a dat o veche carte de vraji prăfuită.

— Citește-o și spune-mi ce crezi.

Amhal o cântărea, împărțit între groază și curiozitate.

— Ce zici practicarea magiei seara?

— Eu…

Nu era ușor să depășești anii de frică.

— Gândește-te, a insistat San, ca și cum ar ghici ce se întâmplă în el. Dar nu-i spune lui Mira încă. Ești elevul *lui,* poate crede că încerc să te țin departe de el.

— Nu, nu cred că maestrul meu...

— Pentru moment, a repetat San. Doar pentru moment.

Amhal s-a întors în camera lui, cu volumul mare sub braț. S-a dezbrăcat încet, apoi a contemplat cartea pe care o pusese pe pat.

A luat-o în mâini, și-a întins pătura. În cele din urmă, a decis s-o deschidă.

Doubhée mergea repede.

— L-am adus în siguranță și am chemat trei magicieni.

— Au spus că bariera funcționează?

— Ne-au asigurat de mai multe ori. Majestate, nu l-aș fi adus aici dacă nu aș fi fost sigură.

Femeia, unul dintre cei mai loiali colaboratori ai săi, a precedat-o pe hol, a pășit în grabă și cu ochii strălucind. Doubhée nu i-a împărtășit exaltarea. Era îngrijorată.

Galaga, care acum o ducea la prizonier, o trezise în mijlocul nopții.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o regina.

— Am capturat unul. E la sediu.

Doubhée s-a îmbrăcat în grabă și a urmat-o.

— E aici, a spus Galaga, oprindu-se la o ușă.

— Așteaptă-mă afară, a spus Doubhée.

Chiar înainte de a intra, ea s-a întors și a adăugat:

— Ai făcut o treabă bună.

Un zâmbet recunoscător a trecut peste fața femeii. Și-a plecat capul.

— Multumesc, Majestate.

Doubhée a împins ușa micii celule. Una dintre cele pe care le-au folosit pentru interogatorii. Trei bărbați stăteau în fața ei: unul îmbrăcat în uniforma Fraților Fulgerului și doi magicieni. Niciunul dintre cei trei nu s-a mișcat.

— Iartă-ne că nu ți-am dat onorurile datorate, Majestate, trebuie să menținem descântecul.

A ridicat mâna pentru a indica că a înțeles perfect.

— E de încredere?

— Deocamdată, da. Tu și restul palatului sunteți în siguranță.

Doubhée a îndrăznit să avanseze câțiva pași, până la marginea barierei ridicate de magicieni. Era chiar în spate.

Respirația lui era sacadată, gâfâită. Pielea, albă și diafană, era acoperită cu un văl de transpirație și pete negre oribile. Unghiile îi erau roșii ca sângele. Fusese deposedat de deghizare, și violetul ochilor și verdele strălucitor al părului său erau clar vizibile. Urechi ascuțite și un corp subțire, filiform completau portretul. Era unul dintre *ei.*

L-au prins pe o alee din Makrat, pe jumătate mort. Nu a răspuns la nici o întrebare.

— Cine ești tu?, a întrebat regina.

Omul i-a aruncat o privire odioasă.

— Nu are rost să-ți ții gura închisă, a continuat Doubhée. Știm deja multe despre tine.

Prizonierul s-a prefăcut că nu înțelege. A continuat să o privească cu aceeași ură neobosită.

— De exemplu, știm că ești un elf. Știm că există alții ca tine în Lumea Pământeană, și știm că tu ești cel care poartă boala.

Mereu aceeași tăcere încăpățânată.

Doubhée a insistat.

— Vei ajunge în mâinile preoților. Îți vor analiza fiecare centimetru din piele, îți vor sonda rănile pentru a înțelege cum să vindece aceast flagel. Nu va fi plăcut.

Elful zâmbește sarcastic.

— Nu e nimic amuzant, a adăugat Doubhée. Cine te trimite? Ce dorești?

— Poți chiar să le ordoni să-mi caute intestinele dacă așa te distrezi, a răspuns elful.

Vorbea cu un accent puternic și rostea fiecare cuvânt cu dispreț.

— Oricum, sunteți cu toții condamnați!

— Asta e ceea ce crezi. Te-am găsit la timp.

Elful a chicotit.

— Sunteți proști. Și moartea pe timp împrumutat. Ar fi trebuit să dispari cu secole în urmă. Dar timpul își va reface pașii.

Regina s-a apropiat puțin.

— Cine te-a trimis?

— *Aravahr damer traskera danjy*, a răspuns elf cu o grimasă disprețuitoare, înainte de a scuipa pe pământ.

Doubhée și-a strâns dinții.

— Cheam-o pe Oficianta Supremă. Spune-i că avem pe cineva care îi poate da răspunsurile pe care le caută. Și nu-l lăsa pe nenorocitul ăsta să se sinucidă, e clar? Avem nevoie de el în viață.

S-a întors să plece. Cu ultima propoziție a elfului, în urechi.

«Timpul nostru se va întoarce curând.»

19
O ZI SPECIALĂ

Neor își masa baza nasului. Tatăl său stătea în fața lui, în camera vastă unde se întâlneau o dată pe săptămână cu miniștrii. Dar în acea zi, erau singuri.

— A fost doar unul?

Learco a dat din cap.

— Da. Mama ta a vorbit cu el aseară.

— Și ce i-a spus?

— Nimic, desigur. Doar că timpul lor se va întoarce curând. I-a scuipat-o pe față în limba elven. Chiar acum, preoții noștri îl cercetează

Neor și-a lăsat privirea să umble pe fereastră. Soarele a făcut copacii din grădină să strălucească, agitați de o briză ușoară. Cu o zi înainte, au aflat că un nou sat a fost contaminat la granița cu Țara Mării.

— Trebuie să închidem granițele, a murmurat el.

Era o decizie teribilă. Mulți Cavaleri ai Dragonilor erau încă într-o misiune în afara Ținutului Soarelui, și asta însemna că nu aveau timp să se întoarcă.

— Dar oamenii noștri? Asta e echivalentă cu o condamnare la moarte.

— În orice caz, mai întâi trebuie să-și îndeplinească misiunea. Când se întorc, într-o lună, îi vom pune în carantină. Dar nimeni nu trebuie să treacă granița fără control.

Learco s-a ridicat și a început să se plimbe nervos.

— Nu le putem face așa ceva oamenilor noștri.

Neor a oftat.

— Știau la ce se expun când au plecat.

— Dar au familiile aici, rudele lor…

— E datoria lor.

Learco s-a oprit și s-a uitat intens la fiul său.

— Logica ta mă îngheață uneori.

Neor a evitat un zâmbet obosit.

— Am crezut că tocmai pentru logica mea rece m-ai vrut alături de tine… Dacă ar fi după tine, aș fi chiar rege.

Learco s-a uitat în jos.

— Trebuie să prevenim contaminarea și, în același timp, să facem totul pentru a găsi un leac. Să adunăm preoți, magicieni

și înțelepți cât mai curând posibil. Și între timp, să încercăm să prevenim mai multe decese.

— Câteva vieți sacrificate pentru a salvaun număr mai mare...

— Exact.

Neor se gândi la soldații săi, la Garavar, care eray detașați în Țara Apelor, pentru prima sa misiune, la Nitta, care plecase de acolo chiar înainte de pensionare. S-a încruntat. Câte vieți depindeau de decizia lui? Și câte decizii a luat în trecut care i-a trimis pe supușii tatălui său la moarte?

— Și apoi trebuie să căutăm acești oameni în oraș. Sunt peste tot printre noi.

— Spionii mamei tale se ocupă deja de asta.

— Adăugați gărzile noastre la ele.

Pauză grea.

— Și trebuie să convocăm un consiliu extraordinar.

— S-a făcut deja, a oftat Learco. Am trimis mesageri. Intenționez să plec în cel mult trei zile, cu toate informațiile pe care le avem despre această amenințare.

Neor zâmbește trist. Era o cursă contra cronometru.

— Ce îi vom spune poporului?, a întrebat regele.

— Minimul esențial. Nu e nevoie să intre în panică. Dar vom trimite niște patrule de soldați în sate pentru a monitoriza situația.

Cei doi bărbați au rămas tăcuți.

— Ca de obicei, ajutorul tău este indispensabil pentru mine, spuse Learco în cele din urmă cu un zâmbet.

Neor a ieșit primul din cameră. Adhara îl aștepta pe hol. Nu era ceva diferit în atitudinea ei, mai multă siguranță, poate. Încă din dimineața în care i-a încredințat fiica sa, el nu a văzut-o în particular, și totuși știa totul despre evoluția relației sale cu Amina. El a instruit o servitoare să-l țină la curent cu cele mai mici detalii, și ea i-a spus în fiecare noapte despre ziua prințesei. Era un mod puțin laș de a avea grijă de ea, dar nu avea altul. Tot timpul său era ocupat de consilii, reuniuni și multe obligații ale biroului său. Și în rarele momente în care putea lua cina cu familia sa, eticheta rigidă impusă de Fea i-a interzis să se apropie de fiica sa. Uneori se simțea mai mult tatăl multitudinii de supuși ai lui Learco decât al Aminei și lui Kalth.

— Mă căutai?, a întrebat-o pe Adhara zâmbind.

Ea i-a explicat cererea sa în câteva cuvinte, cu o claritate și maturitate care l-au contrariat. Prima dată când a văzut-o era o tânără pierdută, fără repere; cele câteva săptămâni petrecute la palat păreau să o fi ajutat să-și afirme personalitatea. Și s-a gândit, cu un dram de mândrie, că datorită Aminei.

— Și când vrei să faci asta?

— Când vrei tu. Doar dă-mi suficient timp pentru a organiza totul.

— Fea cu siguranță nu va fi de acord, a obiectat Neor.

— Nimeni nu a spus că trebuie să știe, a spus Adhara.

Prințul râse din inimă.

— M-ai convins, a spus el. Poartă-te cum vrei. Ai binecuvântarea mea!

Adhara zâmbea, iar Neor s-a gândit încă o dată că a văzut bine: ea și Amina au fost făcute să se ajute reciproc.

Adhara a intrat în camera prințesei înainte de micul dejun. Amina era încă în pat, fața ei era afundată în pernă și corpul răsucit în cearșafuri.

— Trezeşte-te! Astăzi este o zi mare!

Amina s-a ridicat încet.

— Oh, da, și de ce? murmură.

— Am o surpriză pentru tine.

Ea și-a pus hainele ei bărbătești, cele pe care le purta de obicei în timpul jocurilor lor, iar Amina nu și-a ascuns buna dispoziție.

— Asta înseamnă că nu sunt lecții?

— În orice caz, nu la fel ca de obicei.

Adhara a făcut în mod deliberat pe misterioasa, și s-a distrat observând sentimentele care treceau pe fața micii prințese: curiozitate, emoție, bucurie.

A înghițit în grabă un castron cu lapte și și-a băgat restul dejunului în geantă.

— Mergem la o plimbare?

— O să vezi…

Întâlnirea fusese stabilită în apropierea intrării în palat. Când s-au apropiat, inima lui Adhara a început să bată mai repede.

Desigur, ea a organizat această surpriză pentru Amina, dar și ea avea motive excelente să se bucure de această zi.

Le-a așteptat în mijlocul culoarului, garda sabiei sale arătând între omoplați. Adhara a văzut-o pe Amina înțepenindu-se.

— El e?, a întrebat ea cu răceală.

Adhara i-a făcut semn lui Amhal, care a avansat.

— Amina, el e Amhal.

Tânărul ucenic s-a înclinat și i-a oferit un zâmbet pe care Adhara l-a considerat irezistibil. S-a simțit mândră de el.

Amina, pe de altă parte, a rămas rece ca gheața.

— Știu cine e. Face parte din garda personală a bunicului meu. Ce doreşti? l-a întrebat fără ocoliș.

Amhal nu era tulburat.

— Nu e nimic special. Adhara mi-a spus că-ți place să lupți, și m-am gândit că ar fi interesant pentru tine să petreci o zi cu un ucenic cavaler. De exemplu, am putea merge la Academie să exersăm cu săbiile în această dimineață, și în această după-amiază am putea merge la o plimbare în oraș. Ce părere ai despre asta?

În ciuda eforturilor Aminei de a-și suprima zâmbetul de pe față, Adhara a perceput în mod clar bucuria și emoția ei.

— Dacă îmi permite să sar peste lecții... a comentat ea, mimând indiferența.

Amhal s-a uitat la Adhara cu un aer interogativ. I-a răspuns cu un clipit. Apoi a trecut la a doua parte a planului.

— Dacă vrem să facem toate acestea, trebuie să ne echipăm mai întâi, a spus el, și a arătat un pachet pe care l-a ascuns până acum la spate.

Fața Aminei s-a luminat și a smuls-o imediat din mâinile lui: o sabie. Era o armă comună de antrenament, pe care cele mai mediocre arme ar fi putut-o rupe, dar fetița nu a văzut-o așa.

— Ea este... a mea?

— Cel puțin pentru ziua de azi, a răspuns Amhal. Apoi, dacă-mi arăți că o poți folosi, poate ți-o las ție pentru totdeauna.

Fetița s-a întors să se uite la Adhara. Ochii ei străluceau cu recunoștință și nerăbdare, și Adhara știa că o înțelesese. Pentru prima dată, s-a simțit cu adevărat utilă și importantă.

— Să mergem, atunci?

Prințesa a dat din cap viguros.

La început, Amina a rămas în gardă. Ea a insistat să se antreneze doar cu Adhara și a evitat cu grijă să se apropie de Amhal. Acesta din urmă, cavalerește, a stat deoparte, făcând doar câteva remarci despre primele schimburi, aproape toate pentru Adhara.

«Poate ar trebui să-ți miști picioarele un pic mai mult.» «Acolo ar fi fost mai bine să încerci o deschidere.»

S-au stabilit într-o cameră a armelor dezafectată a Academiei. În ciuda prafului și mizeriei ei, Aminei care a dat cu ușurință lucrurilor o aură de mister, a găsit-o fascinantă. Amhal și Adhara au fost de acord să n-o amestece cu studenții Academiei: ar fi cauzat doar probleme printre recruți și riscul de a strica distracția.

Amina a ascultat stoic comentariile lui Amhal, până când la încă un atac, confruntată cu o Adhara fără suflare și transpirată, ea a explodat.

— E ușor să vorbești. Dar ce aș vrea, e să te văd luptând.

Amhal s-a ridicat de pe bancă și a dezlegat încet legăturile care îi țineau sabia pe spate.

— Sunt gata, a spus el curajos.

Adhara s-a gândit că era cu adevărat extraordinar; Amina nu a făcut nici un secret din antipatia ei față de el, și totuși el a știut să lovească o coardă pentru a câștiga inima prințesei.

Fetița și-a coborât sabia.

— Nu vreau să-ți par pedant, dar măsor jumătate din înălțimea ta și folosesc un pumnal. Deci, nu am nici o șansă împotriva unui adversar care are un paloș.

Amhal a ridicat din umeri.

— Adhara, pumnalul tău, te rog.

Fata s-a apropiat de el și i l-a dat. I-a încredințat sabia, iar Adhara a simțit o impresie ciudată când a apucat-o. A fost ca și cum ar atinge o parte din el.

Ea s-a așezat într-un colț și l-a privit pe tânăr trecând pumnalul dintr-o mână în alta, cântărindu-i greutatea.

— E mai bine așa?

Amina zâmbea cu înverșunare.

— Cred că da, și sări înainte ca o furie.

Din nou, Amhal era impecabil. A luptat elegant, și fără să pară că-și rețină loviturile. Și totuși era evident că își adapta punctele forte la cele ale Aminei. Pur și simplu s-a eschivat, iar atacurile sale au fost ineficiente. Adhara l-a privit, captivată. Totul la el o atrăgea. Felul lui de luptă, jocul mușchilor, delicatețea cu care a reușit întâlnirea, chiar și umbra care cântărea asupra lui și care uneori îl târa afară din el însuși. A observat cu tristețe urmele roșii de pe spate. Mai multe pedepse pe care și le-a aplicat, suferințe pe care ea ar fi vrut să le ia asupra ei.

La sfârșitul unui schimb de lovituri suficient de lung pentru a-i da iluzia de a pierde cu onoare, Amhal a pus-o pe Amina cu spatele la zid.

— Te predai ? întrebă el, privind-o în ochi, de parcă ar fi fost o luptă adevărată.

Amina, gâfâind, s-a uitat la el cu mândrie.

— Doar pentru că ești bărbat și ești mai înalt decât mine, a șuierat ea printre dinți.

— Desigur, a fost el de acord fără nici cea mai mică urmă de ironie, înainte de a o elibera.

La sfârșitul dimineții, și permis puțină relaxare. S-au antrenat cu sulița, apoi au găsit o armură veche acoperită de praf. Având în vedere mărimea sa, trebuie să fi aparținut unui pitic. Amina a vrut imediat s-o încerce.

Au pus-o pe ea, nu fără dificultate. După câțiva pași, Amina s-a împiedicat și s-a rostogolit la pământ cu un zdrăngănit teribil. Adhara a fugit, îngrijorat. Din grămada de fier vechi ieșeau gemete înăbușite. Dar când i-au descoperit capul, au găsit-o râzând.

— E absolut imposibil să te miști cu chestia asta! a exclamat ea, odată ce s-a calmat.

— Acest lucru necesită formare specială, a explicat Amhal, ușurat.

Au luat prânzul într-un han mizerabil, al cărui șef arăta ca un condamnat. Amina a fost entuziasmată să spunem cel mai puțin și chiar a vrut să guste cidru.

— E alcool acolo, n-ar trebui, a încercat s-o descurajeze Adhara.

— Ce? Ești cu cel mult cinci ani mai mare decât mine, și bei fără probleme!

Amhal nu a ajutat-o cu adevărat.

— Aveam nouă ani prima dată când am băut, a spus el.

Deci a fost cidru pentru toată lumea.

— Nu ești atât de rău, până la urmă, izbucni Amina, uitându-te pieziș la ucenicul cavaler.

El a răspuns cu un zâmbet, iar Adhara s-a felicitat în interior pentru succesul planului său.

După-amiaza a fost plină de patrulă. Amhal a reușit doar să obțină permisiunea pentru dimineața, așa că a luat-o pe Adhara și pe fetiță cu el în turul obișnuit al orașului. Știa că e împotriva regulilor, dar s-a bazat pe instinctul lui Adhara și pe abilitățile ei de luptă.

Amina, nebună de emoție, continua să se joace cu apărătoarea sabiei ei.

— Trebuie să recunosc că s-ar putea să mă fi înșelat în privința ta, i-a spus ea lui Adhara în timp ce se plimbau pe străzile aglomerate din centru. Am fost nedreaptă să te acuz că nu vrei să-mi fi prietenă.

Adhara nu a putut suprima un zâmbet.

— Ți-am spus.

— Într-adevăr... Tatăl meu spune, totuși, că nu este suficient să spui ceva, trebuie să dovedești, și tu... azi mi-ai arătat că-ți place să te distrezi cu mine.

— Asta a fost intenția mea.

— Pe lângă faptul că ești cu dragul tău Amhal.

Adhara a devenit purpurie.

— Despre ce vorbeşti? Se bâlbâi aruncând o privire neliniștită la băiatul care mergea chiar în fața lor.

— Nu te teme, nu a auzit nimic, a liniștit-o pe Amina, coborându-și vocea. Ai gust bun, e drăguț, sincer.

Adhara fumega.

— Am vrut doar să-l cunoști mai bine și să înțelegi că nu era dușmanul tău...

— Desigur, desigur... Și eu am o pasiune pentru un soldat de pază. Imaginează-ți, ne place, de asemenea, același tip de băieți! adăugat Amina cu o privire răutăcios.

Dintr-o dată, Amhal s-a năpustit înainte fără să spună un cuvânt. De surpriză, cele două fete au rămas nemișcate pentru un moment, iar Adhara a reacționat. Și-a apucat partenerul de încheietură, a îmbrățișat-o și și-a pus mâna pe pumnal, pregătită pentru orice eventualitate.

Mulțimea s-a deschis în fața lor, în timp ce sunetul unei confruntări s-a ridicat de pe o alee adiacentă.

— Vreau să mă duc să verific! exclamă Amina.

Adhara s-a aruncat ca un fulger în spatele ei, cu arma în mână, și a prins-o la limită la intrarea pe alee. Câteva brațe mai departe strălucea sclipirea unei lame.

Amhal lupta cu eleganța și puterea lui obișnuită. Sabia lui se învârtea rapid în aer, desenând în jurul lui figuri sinuoase. Adversarul său, un hoț de joasă speță, înarmat cu o sabie pe jumătate ruginită, a rezistat doar câteva parade, după care arma sa a zburat și a căzut pe pietre.

Atunci a văzut-o pe Adhara. Lumea părea să se oprească, aerul a înghețat. Și furia criminală, împotriva căreia Amhal lupta zi de zi, pe care încerca să o depășească cu durere și exerciții fizice epuizante, a pus stăpânire pe el. Adhara a citit în ochii lui dorința feroce de a merge la sfârșitul gestului amplu al brațului ei, pentru a termina cercul său pe gâtul adversarului său, pentru a picura sângele său. Dar n-a făcut-o. Și-a blocat sabia și a pus-o pe pieptul hoțului.

— Te arestez, murmură el cu o voce răgușită.

Adhara a început să respire normal.

— Ouch! Mă doare! scânci Amina.

Fără să-și dea seama, fata i-a zdrobit umerii.

— Îmi pare rău, mi-a fost teamă că tu... bâlbâit, ea eliberând-o.

Între timp, Amhal a legat încheieturile hoțului.

— Ai văzut asta? a exclamat Amina, întorcându-se spre prietena ei. Abia îi puteai vedea sabia! Și l-a dezarmat!

Adhara a dat din cap, mintea ei era în altă parte. S-a uitat la Amhal, și când în sfârșit și-a ridicat privirea, o privi cu venerație. Câștigase.

Amina pufni când trebui să se întoarcă la palat. Când și-a descoperit tatăl așteptând-o în fața porților, s-a gândit că a avut dreptate.

— Poate e mai bine să nu-i spui mamei tale despre hoț, bine? a sugerat Adhara, ușor îngrijorată.

Amina i-a făcut cu ochiul, apoi și-a aruncat brațele în jurul gâtului ei și a sărutat-o pe obraz.

— Mulțumesc, i-a șoptit înainte să fugă spre prinț.

Adhara a reușit să-și revină după oboseala acestei zile încercate alături de Amhal. Și-au petrecut seara la Academie.

— Ai fost perfect, i-a spus ea.

— În orice caz, nu mi-am imaginat că va merge atât de bine! N-am avut niciodată de-a face cu copii, și e un miracol că am scăpat cu prințesa...

— Nu mă refeream la asta.

Și-a pus mâna pe a lui.

— Mă gândeam la hoț.

Ochii lui Amhal s-au întunecat.

— A fost o victorie de moment.

— Dar tot e o victorie. Ar trebui să te gândești la astfel de momente când te pedepsești pentru greșelile tale.

Tânărul a preferat să schimbe subiectul.

— Știi, mă antrenez cu San. M-a învățat multe lucruri.

Adhara zâmbește.

— Te ajută?

— Aşa cred.

Niciunul nu a îndrăznit să vorbească despre sărutul pe care l-au schimbat. A doua zi, amândoi s-au comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și apoi s-au concentrat asupra pregătirilor pentru ziua care tocmai trecuse. Adhara s-a întrebat dacă nu era doar un moment de nedumerire: splendid, dar numai din cauza unui impuls trecător. S-a gândit să abordeze subiectul și a renunțat la el din lipsă de curaj.

Așa că au discutat totul și nimic pentru restul serii, după care Amhal a dus-o înapoi la poarta Academiei. Nu putea merge mai departe.

— Îmi pare rău că te las să pleci singură, nu pot să ies în seara asta.

Adhara și-a dat haina la o parte și i-a arătat pumnalul.

— Știu să mă apăr, spuse ea zâmbind.

— Ah! Era să uit, a adăugat Amhal, lovindu-se pe frunte. Am obținut o audiență la Oficianta Supremă. Într-o săptămână, mă duc să-i explic situația, și apoi îmi va spune când te poate primi.

Destul de ciudat, Adhara s-a gândit că nu mai contează prea mult. Ea avea acum un cadou plin de surprize, un cadou în care Amhal a sărutat-o și petreceau seri delicioase alături.

Tânărul și-au strâns mâinile și au rămas nehotărâți câteva momente. Apoi, cu inima bătând, Adhara l-a îmbrățișat. A înțeles că sărutatul e mai ușor decât vorbitul.

Gura tânărului s-a deschis ușor. Mâinile îi coborâră pe șolduri și le îmbrățișă aprig, aproape dureros. Adhara a simțit că corpul ei se lipește de al lui, dinții mușcându-i buzele. Când el a apucat-o de sân, i-a fost frică, o frică irațională, de acele mâini, de această pasiune care avea ceva violent.

Amhal s-a retras brusc. S-a uitat la ea, îngrozit, și în ochii lui, Adhara a văzut aceeași furie ca în ziua în care s-au întâlnit.

— Îmi pare rău, eu...

— Nu, eu sunt cea care..., a încercat ea să răspundă, apropiindu-se din nou.

Dar Amhal a făcut un pas înapoi, îngrozit.

— Noapte bună, a murmurat și a fugit.

L-a găsit pe San așteptându-l în fața camerei sale, ca aproape în fiecare noapte de când au început să se antreneze.

Amhal era tulburat. Încă mai putea simți carnea lui Adhara sub degete, și această dorință nebună de a o apuca, de a o mușca, de a o rupe în bucăți. Presimțirea vagă care l-a cuprins prima dată când a sărutat-o a dus la ceva oribil de tangibil. Furia care s-a dezlănțuit în el nu s-a mai limitat la câmpul de luptă. Era o prezență obsesivă, devorând încet părți din viața lui, insinuându-se în cele mai intime acțiuni ale sale, otrăvindu-i chiar și cele mai pure sentimente.

San i-a observat problemele.

— S-a întâmplat ceva?

Amhal a dat din cap, doar ca să îndepărteze senzația oribilă.

— M-ai căutat? Îmi iau sabia și mă întorc.

De asta avea nevoie. Să-și înece furia în luptă. Pentru că, atunci când era cu San, nimic nu-l speria, impulsurile lui cele mai teribile s-au calmat, aproape că avea sens. Chiar și cu Mira, nu i s-a întâmplat așa ceva. San avea puterea să-l calmeze.

S-a uitat la cartea magică. Prima dată când a citit-o, s-a speriat.

— Vorbea despre Formule Interzise, a spus el, când San l-a întrebat ce crede.

— Desigur, i-a răspuns în liniște San.

Amhal a fost uimit de reacția sa.

— Magia Interzisă este în serviciul răului!

— Magia Interzisă este o armă pe care fiecare o are în felul său. Dar un magician complet trebuie s-o cunoască.

San i-a cerut apoi scuze convingătoare pentru Formulele Interzise. Amhal a perceput ceva obscur și eronat în învățăturile sale, în felul său de a vedea magia, și totuși tezele sale erau seducătoare.

De atunci, el l-a privit pe San cu un amestec de admirație și neîncredere. El era ca furia care-i creștea în piept: rău, dar, de asemenea, hipnotizant, irezistibil. În același fel, San era cineva căruia nu-i putea spune nu, cineva de care îi era frică, dar pe care a simțit că trebuie să-l urmeze.

A reapărut, cu sabia în mână.

— Să mergem, spune el, la un pas de disperare.

În întunericul coridorului, zâmbetul lui San strălucea cu o lucire machiavelică.

20
TEMPLUL

Mira și San nu se frecventau prea mult. Erau într-un fel elemente separate din viața lui Amhal. Mira era maestrul care l-a introdus în arta cavalerismului, ziua, care l-a învățat să-și suprime impulsurile și l-a făcut să vadă o lume solară, în care oroarea nu avea ce căuta.

San, pe de altă parte, întruchipa partea întunecată, întunericul. Maestrul ocult era cel care i-a vorbit despre o lume în care nuanțele dintre bine și rău erau mult mai subtile; un loc unde furia lui avea rațiunea sa de a fi.

Când cei doi s-au întâlnit, au discutat pe cale amiabilă. Dar nu se cunoșteau. Și Mira nu știa totul despre antrenamentul pe timp de noapte al elevului lui.

— Cred că ești obosit, i-a spus el lui Amhal în timpul lecțiilor.

— Nu dorm bine în ultima vreme, i-a răspuns tânărul.

Dar când Mira l-a felicitat pentru îmbunătățirea reflexelor sale pentru o nouă paradă, s-a simțit mândru. Și s-a convins că maestrul său nu va găsi nimic în neregulă cu ședințele sale cu San, chiar dacă nu găsise încă curajul să spună un cuvânt.

Așa că era uimit când Mira l-a chemat într-o dimineață la biroul său.

— Consiliul Extraordinar se va întruni. Trebuie să plecăm chiar acum.

Amhal a dat din cap. Era pregătit.

— Nu, tu nu vii.

— Maestre! s-a răzvrătit tânărul.

— Situația din oraș este îngrijorătoare, a explicat Mira. Această boală pare să fie la ușa noastră, trebuie să fim foarte vigilenți. De aceea s-a decis ca o parte din trupe să rămână aici. Learco va călători cu o escortă redusă.

— Maestre, tot aș prefera să te însoțesc...

— Ai făcut progrese, l-a întrerupt Mira, multe progrese. Nu pot permite acest atașament excesiv pe care mi-l arăți. Sunt gata să plec, și asta înseamnă că trebuie să începi să te descurci singur. De asta vei rămâne aici.

Mândria și frica s-au amestecat în pieptul lui Amhal.

— Și, oricum, San va fi cu ochii pe tine.

Amhal nu știa ce să spună. Era prima dată când Mira și San acționau împreună. Cele două lumi între care a fost suspendat săptămâni întregi au ajuns să se întâlnească.

— El ți-a cerut să mă lași aici?

Mira s-a uitat la el, uimit.

— Și de ce ar face-o? Nu, nu. Regele a ordonat ca unii dintre oamenii noștri să rămână aici. San e unul dintre ei și m-am gândit la tine. În plus, mi se pare că îl admiri foarte mult, și că el însuși te consideră un element promițător. De aceea l-am rugat să aibă grijă de tine.

L-a mângâiat pe umăr.

— Ești puternic, Amhal, mai mult decât crezi, și în curând vei fi cavaler. Gândește-te la asta ca la una din ultimele tale încercări.

Ceva s-a agitat în sufletul tânărului, și a simțit că gâtul i se strânge.

— Voi încerca să nu te dezamăgesc, a spus el, încercând să controleze tremurul din vocea lui.

Din partea de sus a zidurilor, Amhal își privea maestrul depărtându-se pe dragonul său în compania cavalerilor care erau escortele lui Learco.

Stând lângă el, San a privit scena grav. Apoi s-a întors spre el.

— Ei bine, se pare că vom avea un pic mai mult timp pentru a practica aceste zile.

Amhal zâmbea, dar era îngrijorat.

Vestea bolii a ajuns cu greu la Curte. Adhara a primit doar ecouri rare: un pacient la granița cu Țara Mării, probabil un caz suspect pe Pământul Soarelui. Dar atmosfera era tensionată, iar tragedia iminentă apăsa asupra orașului.

Pentru o vreme, mintea ei a fost complet absorbită de noua sa viață. Și-a întrerupt chiar și cercetările la bibliotecă. Cu Amina, lucrurile mergeau bine. Devenise mai calmă, mai

grijulie, mai puțin capricioasă. I-a arătat multe semne de afecțiune, iar Adhara însăși devenise foarte atașată de ea.

Ceea ce a îngrijorat-o, însă, era relația ei cu Amhal. Ce anume s-a întâmplat între ei? De aseară, a dispărut la propriu. Nu știa ce să creadă. Ea încă mai simțea cu un amestec de frică și emoție mâna lui pe sânul ei. Da, furia lui s-a insinuat între ei, dar poate că dragostea era și violență, dorință impetuoasă?

În orice caz, Amhal nu a mai apărut. El i-a trimis pur și simplu o notă laconică: «Sunt foarte ocupat. Voi veni cât de repede pot. Ne vedem curând. »

Adhara nu a avut de ales decât să se resemneze, să spere că Amhal se va întoarce, că viața își va relua cursul său obișnuit. Pentru că așa s-a apropiat de noua ei viață: lăsându-se purtată de curent, așteptând ca soarta să lucreze pentru ea. Și, până atunci, metoda a dat roade.

Amhal în cele din urmă s-a întors. Adhara l-a descoperit într-o seară stând la intrarea în grădină, înfășurat în haină. S-a repezit la el, extaziată de bucurie.

— Nu stau, a spus el imediat, aproape fără să o salute.

— Ah!, a răspuns Adhara, oprindu-se la câțiva pași de el.

O scurtă tăcere s-a stabilit între ei.

— Am vrut să îți spun că mă antrenez mult, a spus băiatul. Dar nu te uit, a adăugat el cu un zâmbet jenat.

Vorbeau la trei metri distanță, ca și cum le-ar fi fost frică să nu se atingă.

Tânărul i-a spus că a văzut-o pe Oficianta Supremă și că a reușit să obțină o audiență.

— Mâine după-amiază, a spus el.

Și i-a explicat unde era templul și cum să se prezinte la intrare.

Adhara ar fi trebuit să-și exprime recunoștința față de el. N-a putut s-o facă. Zilele în care ea a așteptat ajutorul lui pentru a-și regăsi trecutul dispăruse de mult, acum era altceva ce ea voia de la el.

— Nu vii cu mine? l-a întrebat ea.

— Nu. Sunt de gardă.

El trebuie să fi perceput dezamăgirea ei, pentru că s-a grăbit să spună:

— Voi veni la tine mâine seară să aflu cum a mers. Promit!

— Amhal, ce s-a întâmplat?, a întrebat Adhara brusc. Nu te mai văd, ai devenit distant, și…

«Cum rămâne cu săruturile noastre?» i-ar fi plăcut să adauge.

Cuvintele nu i-au putut trece de buze.

Amhal a făcut un pas înapoi.

— Ți-am spus, sunt foarte ocupat cu antrenamentul zilele astea. Dar te asigur că ne vom vedea mâine, și poate atunci vei ști cine ești!

Adhara a găsit ceva forțat în zâmbetul pe care i l-a adresat înainte de a pleca.

A doua zi, ea s-a strecurat pe străzile din Makrat, încercând să urmeze instrucțiunile care i-au fost date. După zilele lungi petrecute în atmosfera capitonată a palatului, agitația orașului a speriat-o. Toată lumea se uita la ea cu suspiciune și s-a întrebat dacă boala nu începuse deja să-și recolteze victimele prin frică. Ea a grăbit pasul și în cele din urmă a ajuns în fața templului.

Era o clădire imensă din marmură albă circulară, cu o cupolă mare de sticlă. Acesta era accesat de o ușă impunătoare arcuită, surmontată de roza ferestrei. Era începutul după-amiezii, iar soarele acoperea clădirea cu o lumină albă orbitoare.

Adhara s-a simțit dintr-o dată mică ca o furnică, și îi era frică să nu fie zdrobită de templul gigantic. Intuiția ei o îndemna să plece. Apoi s-a gândit la Amhal, și la greutățile pe care le-a întâmpinat ca să-i permită s-o întâlnească pe Oficianta Supremă.

Interiorul templului era pustiu. În centru, un altar înalt, dominat de o statuie gigantică a zeului. Peste tot, bănci aranjate într-un semicerc. Vitralii multicolore ale rozei ferestrei proiectau pe pavaj imaginea statuii omului, înconjurat de o multitudine de credincioși. Pereții laterali erau străpunși de ferestre înalte, înguste, decorate și cu vitralii. Sub această multitudine de pete colorate, cu greu se putea distinge

modelele geometrice ale mozaicului care pava pământul. Adhara avansa încet în această imensitate, cu ochii fixați pe cupola de sticlă în care bucăți de cristal negru reprezentau figuri abstracte.

— Apropie-te, Excelența Sa te așteaptă.

Vocea a venit de undeva din stânga ei. Adhara s-a întors și a observat o tânără purtând o tunică albastră lungă, fără mâneci. A avansat spre ea. Fata a zâmbit și, când a fost destul de aproape, s-a înclinat.

— Numele meu este Dalia, Sora Fulgerului. Bine ai revenit.

Adhara abia și-a plecat capul, iar Dalia i-a făcut semn să o urmeze.

Ea a condus-o în spatele altarului la o ușă joasă care s-a deschis pe un hol cu gresie de marmură.

— Este o adevărată onoare că Excelența Sa te primește în audiență privată. În general, ea nu acceptă astfel de vizite, dar spune că este foarte interesată de tine.

Adhara nu a răspuns. Ce motiv ar putea avea cineva atât de important să fie interesat de ea?

Au ajuns într-o cameră mică, austeră. Dalia a îngenuncheat, iar Adhara s-a grăbit să o imite. Erau doar două scaune în cameră, iar unul dintre ele era ocupat de o bătrână cu un corp gros și un aspect grav.

— Lasă-ne singure, a ordonat ea surorii mai mici.

Dalia alunecă fără zgomott și a închis ușa în urma ei.

Încă îngenuncheată pe podea, Adhara privi încet spre Oficianta Supremă. A avut ocazia să o vadă uneori la palat, și a fost lovită de aerul ei obosit. Acum, puternic abandonată în scaunul ei, ea dădea, de asemenea, o impresie de fragilitate pe care Adhara o găsea în mișcări. Atât de multă putere și responsabilitate, pe umeri atât de încercați, atât de fragili.

— Ridică-te.

Avea o voce răgușită, dar marcată de o mare autoritate. Adhara s-a supus și stătea în mijlocul camerei, inconfortabil.

Theana s-a uitat la tânăra fată. Păr neted, negru, presărat cu șuvițe albastre neobișnuite.

«E sânge de jumătate elf în ea», s-a gândit ea.

Ochi de culori diferite.

«Probabil efectul unei vrăji.»

Corpul său era mic, chiar subțire, iar postura îi trăda jena.

Bătrâna zâmbește.

— Stai jos, nu ai nici un motiv să stai acolo.

Adhara s-a așezat pe scaunul de lângă ea. Theana a perceput imediat energia ciudată care emană de la ea. S-a decis s-o facă să vorbească.

— Prietenul tău mi-a spus deja povestea ta, dar aș vrea s-o aud de la tine.

Adhara a început să vorbească cu o voce tremurândă. I-a spus despre trezirea ei în luncă, și consternarea ei când și-a observat amnezia... Theana a încetat să o mai asculte aproape imediat. Nu conta care era povestea ei. Ceea ce o interesa era aura enigmatică care o înconjura. A închis ochii, concentrată. Evident, i s-au impus sigilii magice. Magie Interzisă, fără îndoială, dar ce vrajă era? Mai uimitor, în spatele aurei malefice pe care o emana, era ceva pur, sănătos și puternic.

— Cunoști magie?

Adhara s-a oprit în mijlocul propoziției, fără cuvinte.

— Da, cred că da, o văd și o recunosc, dar nu am folosit-o niciodată.

— Vino aici.

Fata stătea în fața ei, iar Theana i-a luat încheietura mâinii. A fost ca și cum ar fi primit un șoc electric puternic. Urmat de o pace intensă și minunată. Dar ers ceva teribil și rău despre acest sentiment. Theana s-a luptat câteva secunde să-și elibereze degetele și s-a prăbușit în scaun, epuizată.

«Doamne, ce e fata asta?»

A clipit o dată sau de două ori ca să-și recapete luciditatea, și apoi s-a uitat la ea.

— Cineva a folosit magia pe tine, a spus ea. Ți s-au impus sigilii puternice, vrăji care pot fi rupte doar de cel care le-a creat, sau de magicieni foarte talentați. Dar nu-ți pot spune sigur ce fel de sigilii sunt.

Adhara a dat din cap.

— Unul dintre frații tăi care m-a examinat pe Tărâmul Apei mi-a spus deja. Crezi că aceste... sigilii sunt cele care m-au făcut să-mi pierd memoria?

Theana a ridicat din umeri.

Ea a avut întotdeauna capacitatea de a simți forța magică acut, dar darul ei s-a oprit acolo. Ea nu era în măsură să explice de unde a venit această forță, nici să înțeleagă sensul său. Era limita magiciei ei.

— Poți să-mi dai înapoi amintirile?, a întrebat Adhara, vocea ei vibrand de speranță.

— Poate.

Theana s-a ridicat dureros și i-a ordonat lui Adhara să se așeze. Trebuia să încerce. Pentru că cheia tuturor era acolo, în amintirile acelei fete. Și pentru că o frică obscură tocmai îi cuprinse inima, o senzație care îi amintea în mod confuz cea mai întunecată oră a închinării lui Thenaar, în timpul Breslei Asasinilor.

S-a dus la un dulap și a scos ce era necesar: ierburi, pudre, un recipient. Apoi a scos o crenguță din mănunchiul de mesteacăn atârnânat de fereastră și a început să se roage în tăcere. În timp ce pregătea amestecul, ea a perceput perplexitatea și anxietatea lui Adhara. Dar nu a încetat să se roage până când nu a simțit puterea zeului că o invadeze. Totul era pregătit.

— Voi încerca să-ți explorez amintirile. Lasă-te purtată, nu rezista. Ai încredere în mine?

— Da.

Pentru o clipă, Theana a avut impresia că o legătură profundă a unit-o cu această tânără fată, în raport cu Thenaar; apoi impresia a dispărut la fel de repede cum a venit.

— Ține-ți brațul drept.

Theana cântă formula rituală, o litanie hipnotică lentă. Apoi a aruncat crenguța în amestec și, cu vârful ei, a început să deseneze pe pielea lui Adhara. Ea a plecat de la încheietura mâinii ei, diafan, și a urmat calea albăstruie a venelor ei la cot, și apoi mai sus până la umăr. Apoi a scris cifre pe ea. Și făcând asta, mintea ei s-a deschis spre cea a fetei.

A trecut la celălalt braț, întărind legătura mistică pe care o forma cu ea. Când a ajuns la ultimul model, pe umărul stâng, a emis o notă ascuțită și vibrantă. Lumea a dispărut de la orizontul percepțiilor sale, și nu mai era decât spiritul lui Adhara. Un loc dens de impresii clare, percepții violente, toate datând din trecutul cel mai imediat. Theana, chiar dacă nu a văzut clar aceste amintiri, a perceput senzațiile asociate cu ele.

Ea a plonjat chiar mai departe în conștiința ei. Până la o întindere albă și fără limite, un deșert lipsit de sentimente și memorie. Ca spiritul unui nou-născut.

«E posibil să se fi născut acolo, pe pajiștea aia?»

Apoi un val de ură profundă și durere, durere intensă, teribilă. Sânge, frică, disperare. Și un strigăt neîncetat, monstruos. Theana s-a simțit aspirată și și-a pierdut echilibrul, copleșită de o frică misterioasă.

Când și-a revenit, zăcea pe jos, cu fața neliniștită a lui Adhara deasupra ei.

— Ești sigură că ești bine?

Bătrâna s-a ridicat încet, holbându-se la ea cu o privire speriată.

— Da, spuse ea după câteva secunde. Da, sunt bine.

A văzut-o pe Dalia lângă ea.

— Te-am auzit țipând și am fugit.

— Jur că n-am făcut nimic! repeta Adhara.

Theana a simțit cum brațul Daliei îi cuprinde umerii, ridicând-o.

— Nu e vina ta, a spus ea.

Ea a făcut o mică pauză și a adăugat:

— Îmi pare rău, magia mea nu a funcționat.

Fata a deschis ochii larg. După câteva secunde de tăcere uimită, a găsit curajul să vorbească.

— Ce înseamnă aceasta?

— Că nu am găsit nimic de adus la suprafață.

— Dar...

Nu era dezamăgire în ochii ei, poate un indiciu de furie, poate.

— Nu înțeleg... De ce ai țipat?

— Din cauza goliciunii pe care am văzut-o în amintirile tale. Îmi pare rău. Nu mai pot face nimic pentru tine.

Adhara, îngenunchind, a continuat să se holbeze la ea cu o privire șocată.

Dalia a sprijinit-o pe Theana de spătarul scaunului, apoi a apucat-o pe Adhara de umeri.

— Vino cu mine.

— Dar încă mai am întrebări! a insistat fata.

S-a eliberat dintr-o mișcare bruscă, a fugit spre Theana și și-a scos pumnalul.

Dalia a înghețat, îngrozită. Lama lui Adhara era îndreptată spre Oficianta Supremă.

— Când m-am trezit, am avut această armă cu mine, a exclamat ea, disperată.

Theana a devenit palidă și a început să tremure. A împins mâna care ținea pumnalul și s-a uitat în altă parte.

— Nu mai am nimic să-ți spun.

Liniștită, Dalia a târât-o pe Adhara ferm la ușă.

S-a opus din nou.

— Cine sunt Observatorii?

— Nu spune numele ăsta aici, a șuierat Theana.

La o privire a Oficiantei Supreme, Dalia a împins-o pe Adhara afară.

— Cine sunt Observatorii? a strigat, stând pe prag.

Dalia i-a trântit ușa în față.

Adunarea Fraților Fulgerului era rareori convocată. De la restaurarea cultului lui Thenaar, acest lucru s-a întâmplat doar cu ocazia trădării Observatorilor.

Theana s-a uitat neliniștită la frații și surorile ei, conducători ai comunităților religioase din diferite ținuturi.

— Credeți că aceasta este toată munca Observatorilor?, a întrebat unul dintre ei.

— Are unul din pumnalele lor și noi exersăm magia pe ea.

— Erau doar o grămadă de dezorientați…, a observat un altul.

— Cu excepția faptului că au existat foști membri ai sectei printre ei; oameni dispuși să facă orice, fanatici, a obiectat Theana.

— Cine crezi că e fata asta?

— Habar n-am. Dar știi profețiile la fel de bine ca mine. Această boală ciudată care progresează, elfii care reapar brusc după secole de tăcere, și apoi acest obiect marcat cu sigiliul Observatorilor… Mă tem că vremurile sunt aproape.

O tăcere de plumb a căzut asupra publicului.

— Ce propui? în cele din urmă a avut curajul să întrebe unul dintre frați.

— Trebuie să rămânem vigilenți. Și căutați urmele acestor Observatori. Poate că nu am reușit să-i dispersăm complet? S-

ar putea să se fi reunit și să fi continuat să lucreze în umbră. Și mai presus de toate, trebuie să o examinăm din nou pe această fată, spuse Theana cu o voce fermă.

— Tu ești Oficianta Supremă, tu ești ghidul nostru.

Formula oficială era cea care ratifica fiecare deliberare și era pronunțată în cor de cei opt membri prezenți.

— Chiar crezi că vremurile sunt aproape?

Theana și-a ținut respirația.

— Nu pot decât să sper că nu.

21
OBSERVATORII

S-a intamplat într-o dimineață. Soarele strălucea pe un cer fără nori când omul s-a prăbușit în fața ușii casei sale.

Un vecin care trecea pe acolo a venit alergând.

— Herat, ești bine? a țipat, scuturându-l de umeri.

L-a întors ușor pe spate. Pete negre, abominabile, se întindeau pe gât și îi ajunseseră pe față. Petele morții.

A sărit în sus și s-a zguduit, strigând:

— Boala! Boala!

Neor trebuia să ia toate deciziile. Carantină pentru satul afectat și pentru alte zece din zonă. Interzicerea deplasării dintr-un loc în altul fără o autorizație scrisă emisă de autorități. Detașamente de soldați în toate orașele a căror populație depășea o mie de suflete, și controale în masă. Porțile din Makrat s-au închis de la apus până în zori.

Țara Soarelui a plonjat în coșmar, chiar când regele era departe, și palatul în mâinile schilodului.

— E o manevră de a prelua puterea. Știm cu toții că acesta este scopul lui, că este ceea ce și-a dorit dintotdeauna...

— Neor este un consilier excelent.

— Neor aștepta ocazia de a acționa!

Vestea a circulat, s-a amplificat, și neîncrederea se arăta peste tot. O nimfă a fost linșată la sud de oraș, fiind acuzată de răspândirea bolii. Un bătrân a fost salvat miraculos din focul care îi devora casa: vecinii i-au dat foc pentru că îi era rău. O răceală banală, i-a asigurat pe preoți, dar oamenii nu au vrut să audă rațiunea, le-a fost frică. Nu știau unde să se ascundă pentru a scăpa de acest pericol invizibil și terifiant, care se răspândea în aer, ocolind toate barierele și fiind capabil să te lovească imediat sau să-i atace pe cei dragi.

Neor nu a cedat panicii. El a ignorat limbile rele și neîncrederea oamenilor cărora le-a sacrificat mulți ani din viața sa. Știa că a venit timpul să se arate așa cum era, și a făcut-o.

Doubhée a înmulțit numărul spionilor săi din Makrat, iar el însuși a organizat patrule suplimentare. A angajat toți cavalerii disponibili și l-a chemat chiar și pe San.

— Am nevoie de tine, îi spuse el.

San și-a plecat capul și a pus un genunchi și un pumn pe pământ.

— Sunt de acord cu tine.

— Sunt elfii, spuse Neor.

Umerii lui San au fost zdruncinați de un tremur imperceptibil. Umbra unui zâmbet i-a trecut peste buze, pe care Neor nu le vedea.

— Am reușit să-i recunoaștem în ciuda deghizărilor lor.

— Am citit despre ei, știu cum sunt făcuți. Proporțiile lor sunt diferite de ale noastre.

Neaer i-a aruncat o privire surprinsă.

— Ai văzut vreodată unul în călătoriile tale în Ținuturile Necunoscute?

— Nu. Nu m-am aventurat niciodată destul de departe.

— Dar ai recunoaște unul?

San a dat din cap.

— De acum înainte, patrulele alcătuite dintr-un paznic și un preot vor cutreiera orașul zi și noapte în căutarea elfilor. Instrucțiunile sunt să-i capturăm în viață și să-i împiedicăm să facă rău. Nu știm câți sunt, dar depinde de tine să-i găsești. Organizează singur patrulele.

— Cum rămâne cu securitatea palatului?

Neaer s-a gândit la soția lui, la copiii lui.

— Trei oameni o vor face.

Amhal a fost prins în vârtej. A participat la prima întâlnire la care San a dat noile ordine.

— O să faci echipă cu mine, îi spuse el.

Amhal a exultat. Orice altceva a dispărut din orizontul lui. Adhara, care i-a ocupat mintea nopți lungi, și memoria dulce și teribil a celor două sărutări schimbate; moliciunea buzelor ei și oroarea momentului în care mâinile lui aproape că o răniseră. Mira, pierdut în depărtare. Chiar și furia care a continuat să-l

chinuie zi și noapte îndemnându-l să dea frâu liber setei lui de sânge. Totul s-a stins și doar San a rămas.

Cutreierau orașul de dimineața până seara, unul lângă altul. Ca o singură persoană. De acum înainte, cuvintele erau de prisos între ei: trupurile lor se mișcau cu sincronizare perfectă, sabia neagră și paloșul dansând la unison când era vorba de pedepsirea unui hoț sau arestarea unui asasin. Pentru că orașul fierbea. Umbra morții atârna deasupra lui și o întemița în inelele ei, sufocând-o încet. Și în fața sfârșitului iminent, toată lumea și-a dezvăluit adevărata personalitate. Pe aleile capitalei au urmat acte de eroism și cruzime nemaiauzită. Crime, violuri, dar și multe demonstrații de solidaritate cu străinii persecutați, nimfe urmărite, bolnavi.

Amhal s-a scufundat în magma asta. Cu învățăturile lui San pentru a-l îndruma, acele cuvinte pe care i le-a repetat seara când s-au antrenat: «Uciderea nu este neapărat un lucru rău. Depinde pe cine ucizi»; «Noi doi avem o putere, Amhal, o putere unică. Și nu trebuie s-o negăm coborându-ne pentru a urma legile muritorilor. *Suntem diferiți,* Amhal, furia ta e diferită. »

Cuvinte obscure, la care a încercat să reziste. Dar cu Mira absent și Makrat care se scufunda în nebunie, San părea singurul său punct de sprijin, iar cuvintele sale păreau treptat mai puțin amenințătoare. Când au intrat în contact, chiar și impulsul criminal care-l anima a sfârșit prin a părea nevinovat, «corect», și a învățat să-l lase să curgă încet prin venele sale. Ca în acea noapte, în pădure, când a încercat o formulă interzisă care a răspândit devastarea și moartea în jurul lui. Cadavre carbonizate, trunchiuri de copaci devorate de flăcări, și nici un sentiment de vinovăție. În cele din urmă.

Singura umbră era Adhara. Încă o voia. În cele mai dure momente ale vieții lui, ea a apărut în flash-uri, ca o amintire dureroasă. Și-a amintit de liniștea din primele zile cu ea și a simțit o nostalgie crudă pentru ea. Dar și el era speriat. Pentru ea și pentru ce aproape i-a făcut ultima dată când a sărutat-o.

El a promis să vină și să afle rezultatul întâlnirii sale cu Oficianta Supremă. N-a făcut-o. Timp de o săptămână s-a dedicat exclusiv misiunii sale. Misiunii lui și noii lui relații cu San. Dar știa că ceva misterios și profund îl conecta cu ea, ceea ce l-a speriat și l-a atras în același timp.

— Cred că un cavaler nu-și poate oferi luxul iubirii, i-a spus San într-o seară, când i-a spus despre Adhara.

— Ido a plăcut-o pe Soana, a răspuns Amhal.

San părea iritat de remarca lui.

— Ido a fost mai mult decât un cavaler, el a fost dincolo de...

S-a oprit, apoi a reluat cu mai multă liniște:

— Vorbeam despre tine. Despre acel moment din viața ta. Acestea fiind spuse, îți înțeleg... nevoile.

Amhal s-a înroșit violent.

— Dar dragostea... Dragostea te face slab. Distrează-te cu fata aia, dacă vrei, nimic mai mult.

— Mi-e teamă că o să-i fac rău, a șoptit tânărul.

San a zâmbit.

— Atunci uită de ea, sau dă-o furiei tale.

Adhara avea sentimentul că lumea se prăbușea sub picioarele sale. Totul s-a schimbat dintr-o dată. A așteptat-o pe Amhal toată seara, sperând că el o va ajuta să înțeleagă întâlnirea ei enigmatică cu Oficianta Supremă. Dar Amhal nu a venit. Nu a venit nici în seara următoare, nici în cea de după. Între timp, Makrat se scufunda în haos. Zvonuri alarmante circulau, o stare de asediu a fost decretată, iar punerea piciorul în afara palatului era acum oficial interzisă.

Adhara a rămas închisă în această închisoare aurită alături de prințesă. Viața părea să continue să curgă în mod normal, dar Amina nu și-a putut ascunde frica, nici Adhara angoasa.

Deci, ce a văzut Oficianta Supremă? Și de ce nu a vrut să-i spună despre Observatori? Din neantul trecutului său au apărut noi monștri, semne întunecate, mistere insondabile. Și nu a putut pur și simplu crede că nu conta, așa cum a făcut-o până acum.

Și Amhal care nu mai era acolo, o uitase!

Atunci a început să se simtă urmărită. Ca și cum cineva ar fi privit-o, i-ar fi urmat pașii oriunde s-ar fi dus. La început a crezut că era din cauza fricii îngrozitoare pe care întâlnirea cu Theana a trezit-o în ea. Apoi a văzut o figură în pădure, în timp ce se juca cu Amina.

— Ai auzit asta?

— Ce?

— Zgomotul ăla…

— Te rog, nu mă speria…, o imploră Amina prinzându-i brațul.

Adhara nu i-a spus că a văzut ceva negru mișcându-se între copaci.

În seara următoare a așteptat ca toată lumea să doarmă și s-a prefăcut că se plimbă prin palat. Foarte repede, ea a perceput în spatele ei ecoul pașilor indistincte. A continuat să meargă până când a ajuns într-o zonă suficient de întunecată, iar apoi s-a oprit. A așteptat să se oprească zgomotul tăcut și a închis ochii pentru a primi amintirea trupului ei.

Și-a scos pumnalul și a sărit în locul unde auzise zgomotul. Bărbatul nu a avut timp să înțeleagă ce i se întâmplă: cu o mână, ea l-a apucat de gât, cu cealaltă, i-a îndreptat lama spre inimă.

«Ca și cum aș fi făcut asta toată viața mea», s-a gândit ea, întrebându-se din nou de unde a venit abilitatea ei.

— Cine eşti? Și cine te-a trimis? a murmurat ea.

Omul tremura.

— Nu vreau să-ți fac rău…

— Ce cauți? a insistat Adhara, încercând să arate rece și crud.

— Sunt preot. Oficianta Supremă m-a rugat să te urmăresc, dar jur că nu știu de ce!

Adhara s-a încruntat.

— Cer să știu adevărul! Era indignată. Ce vrea femeia asta de la mine? Ce a văzut în capul meu?

Fratele gâfâia în întuneric.

— Nu te pot ajuta, îmi pare rău…

— Pleacă și nu te mai întoarce niciodată, a răspuns Adhara, punând deoparte arma. Și spune-le tuturor să mă lase în pace.

A doua zi, Dalia însuși a apărut la palat în timpul lecțiilor Aminei. S-a înclinat pentru scurt timp în fața lui Adhara.

— Oficianta Supremă vrea să vorbească cu tine.

Adhara și-a strâns dinții.

— Nu vreau să am de-a face cu Frații Fulgerului.

Dalia a răspuns cu un zâmbet.

— Excelența Sa îți oferă adevărul, asta trebuie să îți transmit.

Adhara a tresărit.

— Nu pot ieși din palat. Ordinul prințului, a obiectat ea cu o voce ezitantă.

— Cu mine poți s-o faci, a răspuns mica soră.

Theana a primit-o în sala unde a avut loc prima lor întâlnire. I-a făcut semn să se așeze, apoi s-a uitat la ea cu durere. Adhara a încercat să înăbușe orice formă de compasiune pentru ea. Trebuie să fie de neclintit cu această femeie care a folosit-o și care ascundea adevărul de ea.

— Îți cer iertare, am făcut o greșeală, a declarat Oficianta Supremă.

Adhara și-a permis să râdă amar.

— Spui asta doar pentru că ți-am descoperit spionul.

— Nu. Mă refeream la faptul că ți-am ascuns adevărul.

Răspunsul său a deconcertat-o pe Adhara. Nu se aștepta la o victorie atât de rapidă.

— E ca și cum ai scăpat din cele mai rele coșmaruri ale mele. Îmi amintești de un timp… întunecat, pe care am încercat mult timp să-l uit, a continuat Theana cu un zâmbet obosit. Dar oricum, ai dreptul la adevăr. Nimic din toate astea nu sunt vina ta.

Adhara a ascultat, nemișcată.

— Cine sunt eu?, a întrebat ea dintr-o suflare.

— Nu știu, Adhara, nu știu…

— De ce m-ai chemat? Te joci cu mine! Îmi promiți adevărul, și apoi te prefaci că nu-l știi, eu…

— O să-ți spun tot ce știu despre Observatori, a întrerupt-o Theana fără să-și piardă calmul. Stai jos și ai răbdare.

Adhara n-a avut de ales decât să se supună.

Observatorii. Un grup de idealiști, așa s-au definit.

— Nebuni, a spus Theana. Proști care și-au făcut lucrarea sub impulsul principiilor nobile, dar care au pierdut curând lumina rațiunii.

Ei s-au format cu aproximativ douăzeci de ani mai devreme, când analiza textelor antice găsite în timpul construcției Noului Enawar a adus interpretări misterioase ale soarții Lumii Pântene. Acestea au fost cărți elven din fosta bibliotecă a Tiranului care au căzut în mâinile Frăției Fraților Fulgerului, care se straduiau să le traducă și să le interpreteze.

S-a spus că într-o noapte un tânăr savant foarte versat în artele preoțești a dezgropat un text complex.

Există o luptă veche de o mie de ani în Lumea Pământeană, care, secol după secol, este reînnoită și perpetuată. A început la originea timpurilor și, de atunci, își înfășoară spiralele în jurul acestei lumi, marcând istoria și urmărind destinul.

Primul a venit Elful, al cărui nume a fost de atunci uitat, distrus, șters. El a fost cel care, inventând Magia Interzisă, a adus răul în lume. Spre dorința de viață, spre impulsul binelui inspirat de zei, s-a opus setea lui de distrugere. Pentru că dacă puterea de a crea era rezervată zeilor și nu elfilor, el cel puțin voia să posede puterea de a distruge. A fost poreclit Marvash, Distrugătorul, și a fost primul. Confruntați cu puterea sa malefică care amenința să anihileze Lumea Pământeană, zeii, conduși de Shevraar, l-au trimis pe Pământ pe Sheireen, Consacratul, pentru a elimina ura lui Marvash, pentru a-i anihila lucrarea și a-l readuce în întunericul din care s-a născut.

Prima lor ciocnire a dus la înfrângerea lui Marvash. Cu toate acestea, moartea sa a purtat fructe sinistre. Într-adevăr, Distrugătorul nu murise fără descendență, iar sămânța morții pe care o însămânțase în lume urma să producă o recoltă execrabilă.

Anotimpurile au trecut, pacea s-a stabilit; dar răul nu a dispărut. O ființă însetat de sânge și distructivă a apărut din nou din întuneric, și, la rândul său, a revendicat numele de Marvash. Din nou, zeii l-au trimis pe Sheireen în Lumea Pământeană, și din nou lupta lor a zguduit Pământul din temelii. De data aceasta a fost triumful lui Marvash, care a fost urmat de secole de întuneric.

De atunci, unul sau mai mulți Distrugători apar periodic în lume. Creaturi condamnate la rău, înzestrate cu puteri

extraordinare; ființe întunecate care se bucură de moarte și sunt mulțumite doar cu masacre. Lor li se opun Consacrații, Sheireen, la fel de puternici, dar conduși de bine și de o forță purificatoare. Confruntarea lor se repetă pentru totdeauna, iar rezultatul ei este încă incert. De-a lungul timpului, uneori întunericul a fost cel care a cucerit, alteori lumina. Singura certitudine este lupta în sine, reînnoirea perpetuă a ciclului binelui și răului, a șarpelui care mușcă coada phoenixului și a phoenixului care mușcă corpul șarpelui, într-o repetiție infinită pe care numai recompunerea extremelor o poate întrerupe.

— Șocat de descoperirea sa, tânărul a venit să-mi spună totul, a spus Theana.

Istoria Lumii Pământene a apărut brusc într-o nouă lumină. Toată lumea știa că Nihal era Sheireen, Consacratul, iar Aster, pe de altă parte, putea fi doar Distrugătorul. Dar când vor apărea următoarii și cum se va termina confruntarea lor?

Dezbaterea s-a răspândit în întreaga Frăție. Unii au spus că era necesar să se pregătească, alții că era suficient să ia act de alternanța care a reglementat cursul Lumii Pământene, și să se conformeze cu ea.

— Dakara, care a făcut această descoperire, a susținut că următoarea luptă ne-ar putea distruge. Nu a fost întotdeauna Sheireen cel care a câștigat, și pentru multe secole Marvash a condus. El ne-a întrebat dacă suntem gata să vedem încă o dată pământurile noastre devastate, pădurile noastre arse, toate ființele înrobite. Și încheie spunând că trebuie să-l găsim pe Sheireen mai întâi, și să-l antrenăm, să-i dăm armele să triumfe.

Theana se opusese.

— Această luptă continuă din generație în generație. Lumea Pământeană este făcută în acest fel, își găsește echilibrul în această eternă alternare a binelui și răului, a păcii și suferinței. Nu putem, nu trebuie să modificăm acest echilibru. Este însăși conștientizarea existenței răului care ne face mai atenți la pace și ne permite să ne bucurăm mai intens de momente de calm. Certitudinea întoarcerii binelui luminează momentele întunecate, oferindu-ne puterea de a supraviețui, de a lupta. Lupta împotriva acestui leagăn este inutilă, este aroganță față de Thenaar. Aceasta este ceea ce am susținut, și ceea ce eu încă mai cred.

Au urmat discuții interminabile, argumente epuizante, până la votul final: Frații Fulgerului nu-l vor căuta pe Sheireen, ei vor respecta natura alternării fără să intervină.

Dakara nu a acceptat această decizie. Iubea Lumea Pământeană prea mult ca să asiste la distrugerea ei. Așa s-au născut Observatorii. O sectă paralelă, născută dintr-o schismă, hotărâtă să-l caute pe Sheireen cu orice preț.

Theana a făcut o pauză pentru o clipă pentru a privi soarele strălucitor atingând fereastra. Cât timp a trecut de când a plouat? Și cât timp va dura căldura asta sufocantă?

— Într-un fel, am acceptat schisma. Ne-am continuat viețile, și Observatorii pe a lor. Dar apoi...

A închis ochii.

— Au început să ucidă.

Adhara s-a speriat.

— Tineri, copii cu abilități magice remarcabile. Observatorii erau convinși că îl puteau găsi pe Marvash înainte să-și dezvolte toate puterile. Și i-au ucis pe toți cei care credeau că pot deveni el.

Adhara și-a înghițit saliva. Cum rămânea cu ea? Ce rol a jucat în toate astea?

— Regele Learco i-a arestat și a declarat secta lor interzisă. În ultimii 18 ani, nu au mai fost văzuți niciodată.

O tăcere grea a căzut peste mica cameră.

— Și eu? Adhara murmura.

— Nu pot să-ți spun. Dar ai unul din pumnalele lor pe tine, ceea ce înseamnă că încă mai există. Zilele trecute, n-am găsit nimic în mintea ta. Doar ce-ți amintești de când te-ai trezit pe pajiște. Pe de altă parte, am perceput ceva teribil. Durere, durere insuportabilă.

Capul lui Adhara a început să se învârtă. O amintire vagă. Pietre acoperite cu mucegai. O galerie îngustă. Și durerea... Dar a durat doar un moment.

— O căutau pe Sheireen. Chiar și când l-au ucis pe presupusul Marvash, au continuat s-o caute. Poate ai făcut parte din cultul lor?... Nu știu, Adhara, chiar nu știu.

Oficianta Supremă s-a ridicat și s-a dus la fereastră.

— Simt o putere în tine, a cărei origine și semnificație nu o recunosc. Și mi-e frică. Pentru că, e adevărat, Observatorii erau

nebuni, dar dacă aveau dreptate? Dacă vremurile ar fi foarte apropiate?

S-a întors brusc, iar Adhara a surprins în ochii ei o licărire de nebunie care a speriat-o.

— Elfii sunt cei care transmit boala, știi asta? Nu am spus nimănui, dar ei sunt. Boala, Observatorii care reapar din uitarea în care speram să-i retrogradăm... Dacă Sheireen și Marvash sunt pe cale să se înfrunte din nou?

Problema a rămas suspendată în aer.

— Dar nu știi cine sunt sau de unde vin...

Theana părea să-și revină.

— Nu, a spus ea, întorcându-se să se așeze, nu. Te-am urmărit ca să încerc să înțeleg. Dacă ai fi fost unul dintre ei, ai fi putut să răspunzi la întrebările noastre, chiar dacă ai fi fost ostaticul lor dintr-un motiv sau altul...

Restul cuvintelor sale s-au pierdut.

— Ce vrei de la mine?, a întrebat Adhara, uitându-se la ea cu un aer de sfidare.

Oficianta Supremă i-a susținut privirea, apoi a zâmbit.

— Lasă-mă să-ți investighez trecutul.

— Știi deja la fel de multe ca și mine, nu-ți mai pot spune nimic.

Theana s-a ridicat și s-a dus la un raft acoperit cu sticle. A luat una albă, pe care a pus-o pe masă.

— Sunt ierburi. Un amestec din invenția mea. Ți-am căutat deja în minte și nu cred că mai e nimic, dar... ia-o. În fiecare dimineață. Și să vii să mă vezi o dată pe săptămână.

Adhara a luat flaconul și i-a observat conținutul.

— Care-i rostul?

— Asta te-ar putea ajuta să-ți recapeți memoria. În fiecare săptămână, îți voi repeta descântecul primei noastre întâlniri. Cine știe, poate vom trece peste asta?

Adhara s-a ridicat, cu fiola în mâini.

— Iartă-mă că te-am urmărit, a adăugat Theana, și că te-am tratat ca pe un Observator. Am făcut o greșeală.

Adhara nu a putut să zâmbească. Ea era încă fără nici un trecut sau identitate.

22
Confuzie

— Tu nu îmi poți cere asta!

Doubhée stătea în camera fiului ei. El era cel care a chemat-o, noaptea, fără știrea nimănui.

Neor s-a uitat aspru la ea.

— E necesar.

Tăcerea care a urmat era plină de insinuări.

— Dar el este un erou, un om pe care tatăl tău îl venerează, și pe care tot Makrat l-a primit cu cele mai înalte onoruri. Ca să nu mai spun că are securitatea orașului nostru în mâinile sale.

— Știu asta foarte bine. Și de aceea trebuie să-l urmărești.

Acest lucru s-a întâmplat în ziua întâlnirii prințului cu San. De când s-a întors, Neor nu a mai avut contact cu el. De fapt, el îl cunoștea în principal din poveștile părinților săi și după legendele care au circulat pe contul său. A încercat doar să înțeleagă cum ar putea folosi acest personaj aproape mitic. Pentru restul, au vorbit puțin. Înainte de acea zi, nu au avut niciodată o conversație față în față.

— Ce bănuiești mai exact?, a întrebat Doubhée.

Neor nu știa. Era doar o bănuială. Jena ușoară cu care el a răspuns la întrebările sale, ezitarea scurtă înainte de a spune nu, nu văzuse niciodată elfi.

— Acest om a petrecut patruzeci de ani în Ținuturile Necunoscute și pretinde că nu a văzut niciodată elfi.

— Mi se pare plauzibil. Nici eu n-am văzut niciunul și nici măcar nu știu unde locuiesc.

— Ai stat acolo doar câteva luni, și nu ai fost, ca el, într-o excursie de explorare. Sennar i-a văzut, a vorbit cu ei, nu se poate ca San să nu-i fi întâlnit.

— Poate că a păstrat în mod deliberat distanța.

Această explicație nu l-a convins pe prinț. Ceva l-a deranjat la acest om atât de adorat. Dar poate că doar influența excesivă pe care a avut-o asupra tuturor l-a făcut suspect în ochii lui.

Doubhée încă amâna.

— Înseamnă să pui un om mai puțin pe urmele elfilor.

— Nu fi absurdă. Nu va schimba nimic.

Regina stătea în fața lui cu capul în mâini.

— În plus, îl cunoști? a insistat Neor. Ți-l amintești de când era copil, un copil ciudat, din ce mi-ai povestit. Acest copil nu mai există; a trăit cincizeci de ani de aventuri despre care nu știm nimic, și a devenit un bărbat, un străin.

— Dar tatăl tău? șoptit Doubhée. Are încredere în el.

Neor s-a apropiat ușor de fața ei cu a lui.

— Dar în mine, ai încredere în mine?

Mama și fiul s-au uitat intens unul în ochii celuilalt și a durat doar câteva secunde pentru a găsi complicitatea profundă care i-a unit întotdeauna.

— Un singur om. Și timp de două săptămâni. Dacă, la sfârșitul acestui timp, nu am descoperit nimic, jură-mi că-l vei lăsa în pace.

— Ai cuvântul meu, a spus Neor zâmbind. Poate că aceasta este doar o impresie, a adăugat el, fără prea multă convingere.

— Am prea multă încredere în instinctele tale ca să cred, a răspuns grav regina în timp ce se îndepărta.

Regele s-a întors, palid, obosit, cu trăsăturile desenate. Mira, lângă el, era într-o formă puțin mai bună.

Amhal și-a privit maestrul coborând de pe dragonul său și, dintr-un motiv ciudat, s-a simțit aproape jenat să fugă spre el. Între timp, Mira l-a așteptat fără să se miște și abia i-a întors îmbrățișarea.

Seara, el și Amhal au luat cina cu San. Consiliul s-a reunit pentru scurt timp după-amiaza, iar Mira avea o față întunecată.

— Epidemia se răspândește. Diverșii suverani au fost reticenți în a admite cazuri de contaminare, dar în cele din urmă toți au fost forțați să-și dezvăluie cărțile. Ținuturile Apei și Vântului sunt devastate, boala a cruțat doar Pământul Zilelor și pe cel al Nopții. A trebuit să se ia decizii drastice: nu va exista libera circulație de la un ținut la altul. Zonele în care boala este deosebit de răspândită au fost puse în carantină. Frontierele sunt monitorizate în mod constant. Țara Mării a încetat să pună în aplicare măsurile de protecție și există deja primele cazuri de contaminare. Satele afectate vor trebui izolate și va depinde de armată să se asigure că carantina este respectată. Este sfârșitul Lumii Pământene așa cum o știm.

— Ești prea pesimist, s-a opus San. E un foc de paie. Sunt sigur că atunci când a apărut febra roșie, situația trebuie să fi fost similară. Când apare o nouă boală, începe prin a lovi tare, apoi lucrurile se liniștesc.

Mira s-a uitat la el cu scepticism.

— Febra roșie este endemică acum, și nu se mai moare neapărat din cauza ei. În acest caz, oamenii, preoții, toți vorbesc de agonie atroce, de febră care ia bolnavii în două, trei zile.

— Să nu ne lăsăm doborâți, a spus Amhal, dând din cap. E o furtună, dar va trece.

— Ușor de spus, pentru tine care ești imun... Așa că du-te și spune-le asta Fraților Fulgerului care trebuie să lucreze în contact permanent cu bolnavii pentru a găsi un leac... Oficianta Supremă a deschis templele pentru infectați, ea s-a oferit voluntară să îi trateze, în timp ce efectua propriile cercetări. Și cum rămâne cu soldații care vor fi trimiși în misiuni pe pământ infectat?

— Înrolându-ne, suntem conștienți că viața noastră nu ne mai aparține, a replicat Amhal, că o punem în slujba unei cauze superioare.

Mira zâmbea amar.

— Acest lucru nu ne împiedică să suferim ca bărbații pentru noi înșine și pentru toți colegii noștri combatanți. A fi cavaler nu exclude să simți compasiune.

Amhal s-a înroșit.

— Ești prea dur. Convingerile puternice și idealurile înalte sunt prerogativa tinereții, a strigat San, luând o înghițitură de bere.

— Numai tinerii proști înaintează fără să cadă la îndoială, fără să pună la îndoială certitudinea lor neclintită.

Un vânt înghețat a suflat peste masă. San nu a răspuns, iar Amhal a rupt tăcerea.

— Și care va fi misiunea noastră?

San s-a uitat la Mira furios, dar nu părea să observe.

— Supravegherea orașului. Deocamdată, prioritatea e să salvăm Makratul.

În acea seară, Mira și Amhal s-au dus împreună în camerele lor. Tânărul a simțit un disconfort. Nu a putut explica, dar în timpul absenței maestrului său a stat o barieră între ei. Poate că au fost orele lungi de antrenament cu San, sau poate se simțeau diferit, ca și cum în acele câteva zile un lucru din el ar fi murit, fiind înlocuit cu altul. Mira vorbea cu el, dar nu putea să-i răspundă decât monosilabic.

— Ești ciudat, a observat dintr-o dată maestrul lui.

— Doar obosit.

— Cum rămâne cu Adhara?

Acest nume i-a făcut inima să-i sară în piept. Adhara. Cum se simte? Ce făcea?

— Am fost foarte ocupat, a trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o, a răspuns el, jenat.

Mira s-a uitat la el.

— Prieteniile trebuie cultivate.

Amhal și-a simțit nodul la gât, iar vina i-a zdrobit stomacul.

— Eu…

— Muncești prea mult, Mira l-a întrerupt. Te găsesc… Epuizat. Ia-ți liber dimineața și du-te s-o vezi mâine, Makrat nu se va prăbuși pentru asta. Sunt sigur că te așteaptă.

Amhal și-a imaginat-o nemișcată în grădină, așa cum a făcut-o ultima dată când a văzut-o, și a avut un fior de durere și plăcere.

— Și acum du-te la culcare, ai nevoie de asta, a adăugat Mira, punându-i mâna pe umăr.

Amhal a simțit lacrimi venindu-i în ochi, lacrimi pe care nu le-a înțeles el însuși, dar care aveau gust de nostalgie.

Și-a făcut drum spre camera lui, învăluit de un sentiment teribil de pierdere.

Când o slujitoare a avertizat-o că are o vizită, Adhara *a știut că* era el.

Ea a fugit pe hol cu teama că era doar o iluzie, dar când l-a văzut, fața ei a fost luminată de un zâmbet timid, anxietatea ei s-a topit și a simțit nevoia să plângă. Ea a zburat în brațele lui, ignorând rigiditatea corpului lui sub îmbrățișarea ei, și tot ce s-a întâmplat între ei.

— Mi-a fost foarte dor de tine! a exclamat ea.

S-au așezat sub un copac în grădină, iar ea i-a spus totul, de la prima întâlnire cu Theana până la Observatori.

Amhal a ascultat cu atenție.

— Poate că ai fost prizonierul lor...

— Sau unul dintre ei. Până la urmă, nu știu mai multe decât înainte.

— Și ierburile pe care Oficianta Supremă ți le-a dat de lucru?

Fata a ridicat din umeri.

— Să-ți spun adevărul, nu-mi pasă, a șoptit ea. Trecutul meu... nu mai contează.

— Dar de acolo trebuie să începi, a protestat Amhal, și...

— Prezentul contează mai mult pentru mine acum, a decretat Adhara.

Și-a luat curajul în ambele mâini și s-a uitat la el cu atâta intensitate încât Amhal a fost forțat să privească în jos.

— Amhal, ce se întâmplă? Nu ai venit, așa cum mi-ai promis. Și apoi... Nici măcar nu mă mai atingi, se pare că ți-e frică de mine.

— Dar mi-e teamă!

Aproape că a strigat, cu o voce disperată.

Adhara a fost împietrită de el.

— Ultima dată..., a explicat Amhal, nervos pe firele de de iarbă, Adhara, furia nu mă lasă, ea este încă acolo, este o parte din mine.

— Nu, nu e adevărat...

— Voiam să te rănesc, a spus el, iar ochii lui verzi plini de suferință profundă au lovit-o pe Adhara cu forța unui pumn. Și nu vreau să se întâmple asta. Nu pot avea grijă de tine, pentru că nici măcar nu știu să am grijă de mine... Și... e un moment ciudat. Mă schimb, totul se schimbă... și...

Ea i-a prins fața în mâini și l-a privit drept în ochi.

— N-o să-mi faci niciodată rău. Știu.

Cu aceste cuvinte, ea s-a apropiat de gura lui cu a ei și l-a sărutat cu pasiune.

Amhal s-a îndepărtat aproape imediat, roșu și tulburat.

— Nu pot, Adhara, nu pot!

— Asta e ceea ce crezi, dar adevărul...

— Nu acum, i-a tăiat-o. Trebuie să mă regăsesc mai întâi înainte să mă dedic ție. Pentru că nu vreau să mă sprijin pe tine, vreau să te protejez, vreau..., a oftat el.

— Nu înțeleg, a șoptit Adhara. Vreau doar să fiu cu tine. Nu știu dacă e dragoste sau altceva, dar vreau doar să fiu cu tine. Dar tu?

Amhal nu reușește să-i susțină privirea.

— Nu acum, a repetat, iar Adhara a simțit că lumea se prăbușea sub picioarele ei.

Tânărul a vrut să-i atingă mâna; ea l-a îndepărtat brusc.

— Dă-mi ceva timp.

De data aceasta, Amhal reușește să-i prindă degetele, pe care le-a strâns cu forța.

— Să nu crezi că nu... că nu-mi pasă de tine, a șoptit.

Adhara a perceput umbra speranței, pe care a alungat-o imediat.

— Și atunci?

— Atunci vreau să mă asigur că nu sunt o amenințare pentru tine. Pentru că n-aș putea suporta să-ți fac rău.

S-a uitat în jos. Totul era prea complicat, de neînțeles. Ea s-a întrebat unde s-a dus simplitatea primelor zile, când nu existau bariere între ele.

Dar cei doi oameni din acea vreme nu mai existau.

— Nu te voi mai lăsa singură.

— Mereu spui asta...

— Jur.

Încă îi strângea mâna.

— Însemni mult pentru mine, a adăugat aproape cu efort.

S-au îmbrățișat, fără ca buzele lor să găsească calea spre un nou sărut. Cu toate acestea, această îmbrățișare a spus multe despre sentimentele pe care le-au simțit unul pentru celălalt.

În timp ce Adhara îl privea plecând, a simțit că o prăpastie se lărgea iremediabil între ei.

În zilele care au urmat, Amhal a încercat să-și reia viața obișnuită. L-a văzut pe San mai rar, chiar dacă, de îndată ce nu

patrula prin oraș, venea să-l ia. Apoi se duceau în pădure și se antrenau. Sabie și magie.

Dar întâlnirea cu Adhara, sentimentele pe care le-a simțit pentru ea și pe care nu le-a putut înăbuși, întoarcerea lui Mira, l-a aruncat în cea mai extremă confuzie.

Era responsabil pentru supravegherea zidurilor orașului. În restul Pământului, boala s-a răspândit rapid în ciuda carantinei și a controalelor. Makrat, capitala fortificată, părea să fie ultimul bastion capabil să reziste atacurilor epidemiei.

În fiecare noapte, când a intrat în vigoare starea de asediu, o mulțime de oameni disperați au încercat să intre. Amhal le-a văzut umbrele trecătoare adunându-se sub ziduri, implorând milă, încercând în zadar să se cațere pe gard ca insectele. Și în fiecare noapte a trebuit să lupte cu acești nefericiți, și i-a văzut murind unul după altul. Într-o zi, când și-a mărturisit consternarea în fața lui San, acesta s-a grăbit să-l liniștească.

— Asta e singura cale, Amhal. Știi câți oameni din Makrat ar muri dacă i-am lăsa să intre? Makrat ar fi pierdut, și cu el tot Pământul Soarelui. E rău pentru bine, crede-mă.

Și Amhal a vrut să creadă, și-a dorit să dea sens acestei sarcini care l-a tulburat și care, în același timp, a exacerbat furia care îi locuia în inimă.

De la întoarcerea lui Mira, au monitorizat împreună complexul. Profesorul și elevul au mers pe jos în perimetrul zidurilor, cu ochii fixați pe întuneric.

S-a întâmplat într-o noapte furtunoasă. Nori negri turnat ploaie torențială peste oraș, și la picioarele lor câmpia care a înconjura Makrat era nimic mai mult decât o vastă întindere de întuneric gros. Amhal și Mira au analizat noaptea, dar ploaia acoperea toate zgomotele, iar norii care au ascuns stelele i-au făcut aproape orbi.

Dintr-o dată, reflexia îndepărtată a unui obiect metalic a strălucit în lumina înghețată a unui fulger. Ochiul lui Amhal abia l-a perceput, dar mușchii lui au reacționat imediat. După un semn rapid către Mira, el și-a scos sabia și, ascuns în umbră, s-a apropiat pas cu pas de sursa acelei străluciri. Maestrul lui l-a urmat.

Un nou fulger a luminat un vârf, la câteva zeci de brațe departe de ei. Amhal a avansat din nou, și a simțit o mișcare imperceptibilă de aer în spatele lui. S-a întors la timp pentru a

vedea o umbră neagră doborându-l pe Mira. Apoi o lovitură, imprecisă și tremurând, și o durere în gât. Amhal urla și sărea, învârtindu-și sabia. Un băiat tânăr. Un băiat cu ceva în mână, un pumnal, probabil.

L-a văzut fugind pe scările unuia dintre turnurile mici de pază și s-a dus după el. Fiecare pas i-a provocat dureri violente în spate, dar în el instinctul vânătorului era mai puternic, iar aceste cuvinte: «Este un rău pentru un bine.»

Le-a repetat ca pe o rugăciune, și au avut puterea de a anula toate celelalte gânduri, lăsând în el doar furie, acea forță pe care San l-a învățat să o aprecieze.

L-a văzut pe băiat sărind ultimii pași și furișându-se pe aleea din fața lui. A accelerat pasul, cu fața de nebun în ploaie, cu spatele în flăcări.

Cu un salt, el a fost peste el. Pumnalul băiatului a alunecat în depărtare. «Nu mai are armă», s-a gândit Amhal, dar mintea lui aproape imediat a ascuns informațiile. Degetele lui erau pline de nerăbdare, iar setea lui de sânge era mai puternică decât orice.

Corpul s-a contorsionat între brațe și a reușit să se elibereze. Nu i-a luat mult timp lui Amhal să-l ajungă din urmă. Strălucirea lamei a crăpat noaptea, iar băiatul a căzut la pământ cu un geamăt de fiară rănită.

Cu toate acestea, a găsit încă puterea de a se târî, degetele agățându-se de pavaj, într-un ultim impuls spre mântuire.

Amhal a avansat calm spre el, și-a ridicat sabia.

Un «nu» autoritar a răsunat în depărtare.

Fără niciun rezultat. Lovitura a căzut, și a fost din nou doar grindină.

— Mizerabilule!

Amhal a simțit că cineva s-a aruncat peste el și l-a zgâriat pe față, îndesându-i pieptul cu pumni, strigând inuman. Mira l-a eliberat.

Era femeie.

— Calmează-te, a spus maestrul, încercând să o controleze.

Femeia a reușit să se elibereze și s-a aruncat la băiatul fără suflare care zăcea pe jos.

— Ce-ai făcut?

Mira era lângă ea. O femeie și fiul ei. Ăia erau intrușii. Amhal a ucis un băiat nevinovat. Dar această conștientizare nu a cauzat nici o vină în el.

— E un rău pentru un bine. Mi-am făcut doar datoria, a răspuns el.

Palma i-a ars obrazul.

— Trebuia să-l oprești! Arestează-l și închide-l! Era încă un copil!

Amhal stătea nemișcat în ploaie, uimit de enormitatea a ceea ce tocmai se întâmplase. Mira nu l-a lovit niciodată.

«Pentru că n-am mai făcut așa ceva.»

Asta era adevărat. Înainte să-l cunoscute pe San, nu s-ar fi comportat niciodată așa. Pentru că, atunci, și-a ținut furia sub control, a controlat-o pedepsindu-se de fiecare dată când ea a pus stăpânire pe el.

— Maestre, ar fi fugit, chiar rănit, a continuat să se târască pe pământ... I-ar fi infectat pe toți! a exclamat, dezorientat.

Mira s-a uitat la el, tremurând de furie.

— E un loc pentru carantină acolo, ai uitat? L-am fi pus acolo, la naiba! În plus, ți se pare că părea bolnav?

Amhal și-a strâns pumnii. În spatele lui, femeia plângea ascuțit, insuportabil.

Mira s-a apropiat de el.

— Ce se întâmplă cu tine, Amhal? Te-ai schimbat de când am plecat.

Tânărul încă își simțea obrazul trepidant, unde maestrul său îl lovise. Nu i-a răspuns. Ar fi avut multe de spus, dar gândurile sale au refuzat să se materializeze în cuvinte, în timp ce sentimentul opresiv de vinovăție care i-au ținut companie pentru cea mai mare parte a vieții sale s-au întors la el.

— Mâine, ești consemnat in Academie. Și îți interzic să ieși afară până nu te calmezi, a spus Mira.

Și s-a dus să ajute femeia.

23
Nori la orizont

San râdea, cu o cană de bere în mână. Stătea printre alți soldați care îl priveau cu ochii plini de admirație. Mira a avansat încet, măsurând spațiul care îi separa și având timp să-l observe. El nu avea sentimente speciale pentru acest om. Era doar o figură care a participat la evenimente istorice extraordinare, și el a respectat în el vechiul prieten al regelui său. Asta era tot.

Gândurile sale s-au întors la Amhal, la cuvintele sale cu o zi înainte, la cadavrul tânărului băiat și la ceea ce i-a spus după aceea, când l-a văzut la Academie:

«Nu crezi că ar putea fi o altă cale pentru mine? O cale care nu m-ar forța să mă controlez în mod constant, să-mi păstrez mereu puterea. Maestre, în aceste zile, lângă San, simt că am înțeles lucruri despre mine și viața mea. Lucruri frumoase care mă fac să mă simt bine.»

Mira a respirat adânc.

— Iartă-mă dacă te întrerup, a spus el în timp ce se apropia de grup.

San s-a întors imediat, un zâmbet ușor luminat de alcool pe buze.

— Aș vrea să vorbesc cu tine față în față.

— E urgent?

— Da.

— Prieteni, mă cheamă datoria! a exclamat San, adresându-se mesei. Mă scuzați dacă amân terminarea poveștii până mâine seară.

Și-a terminat berea cu o sorbitură și s-a ridicat.

— Sunt al tău, a adăugat el vesel.

Cei doi bărbați s-au retras în camera lui San, simplă, dar vastă.

«Una dintre cele mai bune din Academie», a gândit Mira când a intrat.

San s-a așezat la biroul lui și a indicat un scaun de lângă perete.

— Ei bine? a spus el, cu brațele încrucișate pe piept.

— Știu că te-ai împrietenit cu studentul meu.

Fața lui San nu a renunțat la buna lui dispoziție..

— E un băiat excelent. Cel mai talentat student din acest an, aș spune. Puternic, curajos și, mai mult, talentat pentru magie...

— Da, asta este, de asemenea, ceea ce cred. Un băiat puternic, drept și sensibil. Și care ieri a ucis cu sânge rece un băiat abia mai tânăr decât el care încerca să intre în Makrat.

San s-a oprit imediat din râs.

— O poveste tristă. Dar întreaga eră este tristă.

Mira a tăcut câteva momente, holbându-se la omul care stătea în fața lui.

— Nu cred că îl cunoști cu adevărat pe Amhal. Să știi câți ani a luptat împotriva propriei puteri, pe care o trăiește ca o condamnare. Nu cred că știi că este o cruce pentru el furia care pune stăpânire pe el în timpul bătăliei, această dorință de moarte pe care a încercat să o înăbușe încă din copilărie. Nici nu știi nimic despre progresul său, strategiile pe care le-a pus în aplicare pentru a-și reduce setea de sânge, și pedepsele pe care și le aplică de fiecare dată când eșuează.

San era foarte serios.

— Și ce?

— Și, nu-mi pasă cine ești, câți studenți ai avut și ce știi despre Cavalerii Dragoni. Dar fapta pe care Amhal a comis-o ieri, și pentru care s-a pedepsit deja în această dimineață adăugând o nouă cicatrice la nenumărate altele care îi marchează trupul, este un pas înapoi uriaș pentru el.

O strălucire feroce i-a trecut prin ochi lui San.

— Suntem oameni ai lumii, iar acest joc m-a obosit. Ce doreşti?

Mira a arătat cu degetul arătător spre el.

— Stai departe de Amhal. Știu ce i-ai spus, și nu asta predăm la Academie.

San a stat nemișcat o clipă, și apoi a început să râdă.

— Nu e nimic amuzant în asta, și nu glumesc.

— Eu aparțin Academiei, la fel de mult ca și tine, a răspuns San. Și după cum știi, sunt și Cavaler al Dragonului. Mi se pare că ai fost prezent în ziua inaugurării mele...

Părea serios.

— Tu ești cel care distruge viața acestui băiat. Nu știi cine este, îl forțezi să-și sufoce natura și l-ai sfătuit să nu practice magia. Dacă suferă, e din cauza învățăturilor tale stupide.

— Învățăturile mele stupide au fost crezul Cavalerilor Dragonilor timp de secole.

— Unele ființe sunt deasupra regulilor și limitelor, chiar și cele care emană de la Cavalerii Dragonului.

De data asta Mira e cel care râde sarcastic.

— Și tu ai fi unul dintre ei?

— Poate. Dar Amhal, e cu siguranță.

A urmat o tăcere grea.

— Regele te apreciază și te iubește, tocmai de aceea stau și vorbesc cu tine în loc să-ți explic mai clar ce vreau să spun aici cu o sabie. Îți repet pentru ultima dată: Amhal este elevul meu, mi-a fost încredințat mie și nu vreau să te văd hoinărind în jurul lui.

— Încearcă să-l ții departe de mine, dacă poți, a răspuns San, impasibil.

— Tot ce trebuie să faci e să stai departe de el.

San și-a ridicat brațele în fața lui, zâmbind.

— Nu mă voi mai atinge de protejatul tău. Dar crede-mă, el mă va căuta, pentru că, spre deosebire de tine, am înțeles pe deplin cine este și ce are nevoie.

Mira a sărit în picioare.

— Calea pe care i-o oferi este ușoară și atractivă. Cu toate acestea, știu unde duce. Și Amhal știe asta. Ai foarte puțină considerație pentru el, dacă crezi că va continua să te creadă.

— Poate... Acestea fiind spuse, dacă nu mă înșel, tu ai fost cel care a venit la mine cu ordinul de a nu-l vedea din nou, nu el.

În fața zâmbetului lui de neclintit, Mira și-a strâns pumnii.

— Amintește-ți avertismentul meu, a scuipat printre dinți.

— Nu-l voi uita, a răspuns San cu o voce liniștită.

Amhal a fost trimis la Academie pentru câteva zile. Le-a petrecut întins pe pat, cu ochii ațintiți de tavan, înotând în dezordine. Dintr-o dată, el n-a mai avut nici o certitudine. Momentele cu San, care i s-au părut atât de pline, care l-au liniștit atât de mult, au fost brusc înconjurate de o aură de

ambiguitate. Cine era omul ăla? De ce era atât de interesat de el? Și ce ar trebui să facă cu învățăturile sale?

El nu știa pe cine să urmeze: pe San, care i-a promis seninătate și putere, sau pe Mira, care a susținut virtuțile responsabilității și sacrificiului.

În prima seară San nu a venit să-l găsească, și Amhal a fost aproape ușurat. Nu era în măsură să discute cu el.

Dar a doua zi, în mijlocul nopții, cineva i-a bătut la ușă. Amhal era sigur că era el.

— Mă așteptai?, a întrebat San, fără preambul.

Amhal l-a lăsat să intre.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Ai toată solidaritatea mea.

Tânărul nu era surprins. Îl cunoștea pe om de acum înainte.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Ai toată solidaritatea mea.

Tânărul nu era surprins. Îl cunoștea pe om de acum înainte.

— Nu este un act onorabil.

— Dar a fost necesar. Pentru ce altceva ar mai fi stare de asediu? Câte vieți ai fi pus în pericol?

Amhal s-a întors spre el.

— De ce ești atât de interesat de mine?

— Pentru că ești special.

Tânărul s-a uitat în jos, brusc hotărât să-i spună visele.

— Tu și cu mine suntem legați, a spus San când a terminat.

— Sincer, nu înțeleg. Văd doar că învățăturile tale m-au luat de lângă maestrul meu și de la Adhara.

— Pentru că ești diferit de ei. Amhal, nu aparțin lumii tale. E crucea noastră. Suntem deasupra celorlalți, separați.

— Mereu îmi spui asta, dar nu-mi explici în ce sens. Și eu... Nu știu dacă vreau să fiu diferit.

— Nu asta e problema. Ești diferit, fie că-ți place sau nu. Nu-ți pot spune totul, pentru că există un timp pentru orice. După timpul formării, va veni timpul revelațiilor.

Amhal s-a uitat la el și s-a gândit la toate momentele pe care le-au petrecut împreună, la învățăturile sale. Trebuia să facă o alegere.

— Sunt reticent să continui pe această cale. Mi-e frică.

— Ce înseamnă aceasta?

— Poate ar fi mai bine să nu mă mai antrenezi.

O tăcere de plumb a căzut pe cameră.

— Ți-am forțat mâna?

— Nu, nu e asta...

— T-am pus să faci ceva ce nu voiai să faci și pe care nu voiai să-l faci deja fără mine?

— Nu, dar...

— Nu te-ai simțit senin zilele astea, în pace?

— De această pace mă tem.

San s-a uitat la el, iar Amhal era speriat de răceala privirii sale. Ochi lipsiți de milă, unde aceeași furie strălucea ca și cea care-i strângea măruntaiele. Dar a durat doar un moment. San a zâmbit trist și a devenit omul pe care îl cunoștea și în care avea încredere.

— Am acționat doar pentru binele tău. Dacă ai nevoie de timp, nici o problemă pentru mine. O să dispar chiar, dacă vrei. Ar fi păcat, știu pentru că te cunosc, dar mă voi supune, dacă asta e dorința ta.

Amhal a fost atins.

— Nu cer așa ceva... Doar un pic de timp, să mă gândesc.

— Poți să faci ce vrei. Nu sunt maestrul tău, nu sunt superiorul tău. Sunt doar prietenul tău.

San a mers la ușă.

— Știi unde să mă găsești oricum, a adăugat el înainte de a ieși.

A mers drumul înapoi la camera lui cu pas furios, în scopul de a-și risipi furia și tensiunea. De la început, a știut că nu va fi ușor, dar i-a lipsit răbdarea, iar obstacolele l-au iritat până la maximum.

A fost mult prea conciliator. Și-a reținut impetuozitatea, a fost de acord să se umilească în fața unor oameni care nu îi ajungeau nici până la gleznă! Și de câte ori și-a suprimat dorința de a ucide? Și apoi, în momentul în care și-a atins scopul, situația părea să-i scape de sub control. Poate că ar fi trebuit să se asculte pe sine însuși și să-l ia pe băiat cu el. Soarta s-ar fi ocupat de restul. Pentru că Amhal era condamnat la moarte și distrugere, *îi* era destinat.

Respira greu ca să se calmeze. Nu. Trebuit să-și ducă planul până la capăt. Obstacolele i-au stat în cale? Tot ce trebuia să facă era să le îndepărteze.

Furia lui s-a diminuat, iar calmul înghețat de care avea nevoie a recăpătat controlul inimii sale.

«Totul va fi bine», și-a spus el însuși, în timp ce creierul său funcționa neîncetat. «Dar mai întâi… »

S-a grăbit pe un coridor lateral și s-a îndreptat nonșalant spre o cameră neocupată pe care o inspectase cu câteva zile înainte. I s-a părut ideală pentru proiectele sale.

Ajungând la colțul ultimului coridor, s-a ghemuit în umbră și a așteptat. O atingere ușoară, pe care numai auzul exersat ar putea-o percepe.

A sărit, l-a prins pe băiat și i-a pus o mână înmănușată pe gură, în timp ce îl ridica cu celălalt. Băiatul s-a luptat lovind, dar l-a învins repede. O lovitură bună la cap, și l-a aruncat inconștient în camera goală.

L-a legat de picioarele patului, l-a dezarmat. Avea asupra lui un adevărat arsenal: două pumnale, o sarbacană, o duzină de cuțite, un șiret. Accesoriile spionului perfect.

San s-a așezat în fața lui și l-a așteptat să se trezească. Când a deschis ochii, băiatul nici măcar nu a încercat să scape; se uita la el doar cu o privire mândră.

— Poate crezi că mă poți arde din temelii cu ochii tăi? apostrofă San.

Tăcere.

— Am înțeles totul, a adăugat el zâmbind. Deci, indiferent dacă vorbești sau nu, nu-mi pasă. Pentru că *știu.*

Băiatul nu părea speriat.

— Așa că hai să cruțăm preludiul și să mă omori chiar acum, pentru că nu voi vorbi niciodată.

— Te-am văzut pe tine și pe camarazii tăi jucându-vă de-a spionii. Se pare că regina nu și-a pierdut vechile obiceiuri, nu-i așa? O breaslă moare, iar alta se naște…

Băiatul a scrâșnit din dinți, dar nu a spus nimic.

— Ea a avut ideea să mă urmărească? Sau schiloditul?

Încă nici un răspuns. San a dezvelit unul dintre pumnalele pe care le luase de la el și s-a uitat o clipă la reflexiile lumânărilor de pe lama lui strălucitoare. Apoi, încet a tăiat cămașa băiatului cu vârful lui.

Respirația spionului s-a accelerat, dar zâmbetul său mândru nu a dispărut.

— De ce te-au pus să mă urmărești? Ce bănuiesc?

Lama se scufunda acum pe trunchiul său, desenând linii roșii din ce în ce mai adânci.

— Nu te aștepta să scapi așa ușor. Când vor afla că lipsesc, vor înțelege imediat cine este vinovatul, a șuierat băiatul.

San l-a lovit în față, făcându-l să scuipe sânge.

— Vinovat de ce?

Spionul încă mai găsi puterea de a zâmbi.

— Nu știi asta, nu-i așa? Dar, vezi tu, nu am absolut nimic să-mi reproșez, și am dreptul să torturez un mic spion care a fost pus pe urmele mele fără motiv. Toată vina e a reginei tale și a fiului ei schilod.

Băiatul a continuat să zâmbească cu ferocitate.

— Contul tău e bun. Nu crezi că te vor întreba de ce m-ai ucis?

— Dar nu am nici o intenție să te omor deloc, a spus San, zâmbind. Știi, uneori chiar simt că zeii îmi ghidează acțiunile, că tot ceea ce fac are un scop mai mare. Pentru că prezența ta aici și acum îmi este foarte utilă.

A pus jos pumnalul, și apoi a atins tăieturile cu o formulă. Pielea a început să se vindece.

— În realitate, am nevoie de tine în viață și sănătos, spuse el cu un rânjet.

Amina a continuat s-o hărțuiască pe Adhara. În fiecare zi, revenea la sarcină.

Cu toate acestea, acest lucru nu era cel mai bun moment pentru a reveni la Academie, și Adhara a încercat să-i explice. Mai mult, nimănui nu i s-a permis să părăsească palatul, iar prințesa nu făcea excepție. Dar Amina era gata să sfideze ordinele tatălui ei.

Lui Adhara i-a fost greu s-o convingă că Makrat nu mai era un loc sigur. Prea multă violență domnea acum pe străzi.

Amina s-a adresat în cele din urmă tatăl ei. Neor era de neclintit. În ochii săi, palatul devenise o insulă de refugiu, singurul loc unde copiii săi erau protejați de boli. Dar știa, de asemenea, că fiica sa percepea tensiunea acolo. Ea, de asemenea, era speriat, și era întotdeauna nervoasă, neliniștită. Trebuia să fie distrasă.

Acesta este motivul pentru care a decis să aprobe cererea sa, cel puțin parțial.

— Mă voi asigura că vom aduce echipamentul necesar aici și vom înființa o cameră exact ca cea de la Academie. Și voi aduce chiar și un instructor excepțional.

— Amhal?, a întrebat Adhara, ochii ei strălucind.

— Nu cred.

Cel ales a fost Mira. Pentru că o cunoștea bine pe Amina, și era cel mai capabil să o antreneze pe fată evitând să se rănească.

— Știu că ești foarte ocupat, dar îți cer această mică favoare. L-a rugat într-o dimineață Neor.

Mira pur și simplu și-a plecat capul cu un zâmbet.

— Pentru tine, nici o problemă.

De îndată ce a intrat în cameră alături de Adhara, Amina a început să sară peste tot. S-a aruncat în armura care fusese adusă pentru ea, la fel ca data trecută. Adhara s-a lăsat câștigată de entuziasmul ei. Dar când l-a văzut pe Mira singur într-un colț al camerei, zâmbetul ei a murit pe buze. Știa că Amhal era închis în camera lui, așa că nu era vina lui că nu a venit s-o vadă. Dar el îi lipsea și, după ultima lor intâlnire, era mai deprimată ca niciodată.

Camera armelor fusese instalată într-o aripă nelocuită a palatului, într-o sală de recepție folosită cândva de Sulana, străbunica Aminei. La începutul domniei sale, Learco a ordonat ca tot ce a aparținut acestei femei cu destin tragic să fie distrus, și toate locurile pe care le frecventase abandonate.

Amina s-a dezlănțuit aproape la fel de mult ca data precedentă. Ea a insistat să lupte mai întâi cu armura, înainte de a fi convinsă să o dea jos pentru a se antrena cu sabia.

Mira a dat dovadă de o răbdare extraordinară. Se preta la toate jocurile fetei și a tratat-o cu afecțiune paternă. Adhara a căutat, de asemenea, să participe la antrenament, dar spiritul ei era în altă parte: îl vedea pe Amhal jucându-se cu Amina, complicitatea pe care au împărtășit-o, râsul lor, patrula din oraș și victoria tânărului asupra furiei sale.

Dintr-o dată, un șuierat ascuțit a spart aerul, iar Adhara l-a văzut pe Mira prăbușindu-se. Apoi timpul părea să curgă cu încetinitorul. Corpul masiv al cavalerului a lovit puternic

pământul, fața uimită a Aminei, pereții prăfuiți ai camerei și senzația unei prezențe în apropiere.

Mâna lui Adhara a fugit la pumnalul ei, picioarele i-au sărit înainte. A apucat-o pe prințesă, a forțat-o să se întindă pe podea și a acoperit-o cu corpul ei, interpunându-se între ea și ferestrele mari care ocupau o întreagă secțiune a camerei.

De data asta, aproape că l-a văzut. Cu o mișcare largă a mâinii înarmate cu pumnalul, ea a interceptat săgeata aruncată spre ea. A căzut la pământ cu un clinchet metalic. Amina a țipat, dar concentrarea lui Adhara nu a scăzut. Când silueta a apărut, întunecată și agilă, era gata. A sărit în picioare, s-a uitat la dușmanul ei și s-a pregătit pentru luptă.

Ca din exterior, ea și-a privit corpul cum se deplasează cu precizie letală: pumnal împotriva pumnal, ea a luptat cu acest inamic necunoscut, fără a pierde o singură lovitură. Un scor impecabil, gravat misterios în mușchii ei. Zăngănitul armelor care se ciocnesc, scânteile care apăreau din ele, totul făcea parte dintr-un cod pe care-l cunoștea. A sărit înapoi și s-a aplecat pe brațe și și-a lovit adversarul. Și-a terminat saltul, s-a pregătit pentru atac în genunchi și s-a aruncat din nou în față. Dezechilibrat, bărbatul s-a lovit de un zid și i-a oferit o ocazie. A încercat s-o lovească în stomac, dar ea i-a blocat mâna. Apoi, tot ce trebuia să facă era să facă o pârghie. Celălalt a zburat în aer și a căzut înapoi pe spate. În timp ce încerca să se ridice cu un salt, ea și-a împins lama între umerii lui.

Bărbatul nici măcar nu a gemut. A înțepenit, apoi s-a prăbușit, și s-a făcut liniște. Adhara abia și-a accelerat puțin respirația. Mâinile ei erau lipicioase, și când s-a uitat la ele, a văzut că erau roșii cu sânge.

Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut?

Conștientizarea a venit brusc, enormă: a ucis un om.

Dar nu era timpul pentru disperare sau reflecție. Amina plângea, ghemuită într-un colț al camerei, țipând ceva.

Adhara sare și o apucă de umeri.

— Ești bine? Ești bine?

Nu aveam să obțin un răspuns. Abia după un timp a ajuns să înțeleagă ce striga, în mijlocul suspinelor ei: «Mira.»

Cavalerul zăcea lângă ea. Atunci Adhara și-a amintit: da, totul a început cu Mira căzând la pământ.

Fără să-i desprindă mâinile Aminei, s-a uitat în jos la el. Inima i s-a oprit: o săgeată îi ieșea din gât și pielea lui era de culoarea cenușii.

Partea a treia
Destinul lui Adhara

24
DOLIU

Chiar Oficianta Supremă era cea care ducea această bătălie fără speranță.

Theana a ajuns cu părul în dezordine, cu expresia disperată, în hainele ei de zi cu zi. Ea l-a observat pe Mira, culoarea pielii lui, ritmul sacadat cu care pieptul i se ridica și cobora, și a dat ordinul de a fi scoasă toată lumea afară.

Adhara a rămas afară în stare de șoc. Simțea că a căzut brusc în viața altcuiva. Avea probleme să descifreze cele mai recente evenimente, sau chiar doar să și le amintintească în mod clar. Mira se prăbușește pe pământ, moartea atacatorului ei. Totul se scufunda într-un haos neclar, în care senzațiile s-au suprapus și s-au amestecat.

Amina plângea încă lângă ea. Adhara trecuse un braț peste umerii ei și căuta în zadar cuvinte de consolare.

— Totul va fi bine, a spus ea, mângâindu-i părul.

Amina nici măcar nu părea să audă.

— N-am făcut nimic... Am vrut doar să mă distrez, nimic altceva..., a mormăit ea.

— Nu e vina ta. A fost o ambuscadă, a insistat Adhara.

În timp ce ușa a rămas încăpățânată închisă, o mulțime mare s-a adunat pe hol. Neor, cu mâinile încleștate pe roțile scaunului său, Learco și Doubhée, consternați. Și apoi soldați, gardieni pe care Adhara nu i-a văzut niciodată; doar curioși.

Un du-te-vino care au uimit-o, au târât-o departe de ea. Cu câteva ore mai devreme, avea o viață a ei, o viață pe care o alesese. Și acum o forță necunoscută a pus stăpânire pe ea. Înțelesese deja că posedă abilități extraordinare, dar nu a crezut că puterea ei ar fi putut într-o zi s-o transforme într-un criminal. Nu a îndrăznit să-și scoată pumnalul din teacă, nici măcar să-l atingă. Lama lui era încă roșie cu sângele victimei.

Apoi, încetul cu încetul, lumea și-a reluat viteza normală. Theana era blocată în cameră de câteva ore, atunci când Amhal a apărut la capătul holului. Zvonul a trebuit să ajungă la el, smulgându-l din izolarea sa forțată în camera lui. Văzându-l, Adhara a experimentat un amestec ciudat de bucurie și durere. Pentru că el era acolo și ea l-a văzut, și pentru că ea a simțit suferința lui cum o înconjoară și o penetrează.

S-a ridicat, s-a dus la el. Cu un pas grăbit, o față palidă și un maxilar contractat, Amhal a trecut pe lângă ea fără să o vadă. Pentru el, era doar acea ușă inchisă.

— E acolo?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

Ea i-a răspuns.

— Da.

Tânărul s-a întors și s-a uitat la ea ca și cum ar fi transparentă.

— Ai fost cu el?

Adhara a dat din cap, speriată. Nu a recunoscut-o. Ce s-a întâmplat cu cel pe care l-a sărutat în lumina lunii? Subțire, ros de un foc interior obscur, această nenorocire părea să fi săpat un ultim șanț în inima lui.

— Spune-mi totul despre asta.

Adhara ar fi preferat să nu-și amintească. Nu se gândise la ea ca la o mașină de ucis. Dar a făcut-o pentru el. Ea era sobră, și a mers la esențial, încercând să-și înăbușe emoțiile. Amhal nu a arătat nici o reacție. Doar un rid pe frunte, între sprâncene, i-a trădat suferința, aceeași care i-a înnodat gâtul lui Adhara. Și viața lui era pe cale să se schimbe. Totul depindea de ușa aia închisă.

S-a deschis în mijlocul după-amiezii, cu un scârțâit de eșec. Theana părea, palidă, epuizată. Toată lumea s-a strâns imediat în jurul ei. O licărire de speranță strălucea în ochii lui Amhal.

— Otrava l-a luat acum câteva minute. Nu și-a recăpătat cunoștința. Am încercat imposibilul.

Gemetele au erupt, oftaturi, și un zgomot trist, regulat, bântuitor a umplut întregul spațiu al holului.

Cu pleoapele încrețite de furie, Amhal a lovit ușa cu pumni. Așchiile de lemn se scufundau în carnea lui, dar el nu s-a oprit.

— Amhal! a strigat Adhara, încercând să-i prindă mâinile însângerate.

Ca răspuns, tânărul a strigat la cer un disperat și supărat «de ce?» și s-a închis în camera în care maestrul său a murit.

Mulțumirile sincere ale lui Neor:

— Dacă nu erai tu, fiica mea ar fi fost moartă. Nu voi putea niciodată să-mi exprim recunoștința față de tine.

Ochii îngrijorați ai Theanei, aerul trist cu care și-a strâns mâinile, ca și cum ar exista acum o nouă complicitate între ele.

Privirea recunoscătoare a regelui și a reginei:

— Ne-ai salvat nepoata!

Și apoi interogatoriile.

Următoarele zile au fost o succesiune istovitoare de interogatorii și întrebări fără răspuns. O atmosferă apăsătoare a pus stăpânire pe palat; coridoarele erau pline de soldați și gardieni care, se zvonea, aparțineau unui corp special atașat reginei.

Cea mai acreditată teorie la Curte, transmisă de demnitari și servitori, a fost că s-a încercat asasinarea prințesei. Nu a existat nici o altă explicație. Mira a fost cu siguranță un element remarcabil al Academiei, dar pentru o lungă perioadă de timp singura sa sarcină a fost protecția familiei regale. Cine ar fi vrut să-l omoare? Nu am înțeles cine a făcut-o și de ce. De ce nu ar face-o din nou? Amina nu mai avea voie să călătorească fără escortă. Trupele de securitate au fost întărite, palatul păzit zi și noapte. În rândul populației, ipoteza a fost că epidemia și crima erau legate. Nimfele, sau gnomii, au fost învinuiți, iar confuzia care domnea deja pe străzile orașului s-a transformat în panică. Încercări de linșaj, neîncredere în străini, crime. Makrat părea să fie la un pas de revoltă. Iar palatul era oglinda acestei noi situații.

Adhara a fost interogată până la epuizare.

I s-a cerut de nenumărate ori să vorbească despre acea dimineață, despre ce a făcut, despre ce auzise. Ea a trebuit să reconstruiască scena în fiecare detaliu, și să se confrunte din nou cu absența totală a emoțiilor pe care le-a trăit la momentul respectiv. Era ca și cum ar fi acționat ca un robot, făcând gesturi care pre-existau în ea. S-a născut pentru asta, i-a șoptit o voce groaznică în timp ce era interogată. Și nimeni nu i-a cerut să-și asume responsabilitatea pentru viața pe care a luat-o, nimeni nu a dat vina pe ea. Dimpotrivă, ea a început să fie considerată o eroină. În timp ce trecea pe coridoare, servitorii se întorceau să se uite la ea, soldații îi aruncau o privire de o admirație prost ascunsă.

Chiar și Amina gândea asta.

— Îți datorez viața mea, ai fost fantastică! Am văzut cum te-ai luptat, părea că dansezi!

Și și-a imitat mișcările precise.

Adhara era jenată.

— Nu a fost un joc.

— Dar cine ți-a spus că a fost! Ai fost... eroică!

— Un băiat a murit.

Amina a deschis ochii larg.

— Un băiat tânăr? Dar a vrut să mă omoare!

Timp de două nopți întregi, roșul sângelui lui de pe pumnalul ei a obsedat-o, nelăsând-o să doarmă, până când, plângând cu lacrimi calde, a frecat convulsiv lama, atât de tare încât în cele din urmă și-a pătat degetul. Așa că s-a dus să-l vadă.

Ea a ridicat pânza care l-a acoperit, i-a observat fața înghețată în moarte. Nu ar fi putut spune exact vârsta lui, trebuie să aibă mai mult sau mai puțin propria eu vârstă. Imobilă lângă el, ea și-a amintit cu groază, pentru o clipă, că acest băiat a fost pentru ea doar un dușman care trebuia să fie doborât, să sângereze. Și acolo din nou, în fața paloării și abandonului morții, se simțea ca o carcasă goală.

Cum să trecem peste așa ceva?

Cum să ne iertăm pentru ucidere?

Și cum să continuam să trăim normal, știind că suntem capabili să ucidem fără ezitare?

Dacă măcar ar avea pe cineva lângă ea. Mira, poate, care a știut să-i spună cuvintele potrivite la momentul potrivit. Ea știa puține despre el, în cele din urmă, dar el a atins-o, și dintr-o dată îi era dor de el, poate mai mult pentru ceea ce ea nu știa despre el decât pentru relația reală care i-a legat.

«Unde se duc morții? s-a întrebat dintr-o dată. Pur și simplu se dizolvă încetând să mai fie? Sau există un loc de unde se uită la noi, de unde veghează asupra noastră?»

Și apoi era Amina, care nu a mai lăsat-o să se îndepărteze. Nu mai voia să fie cu nimeni altcineva. Și pentru a-și masca anxietatea, incapacitatea de a asimila moartea, a continuat să se întoarcă la dramă.

Dar Amhal îi lipsea cel mai mult. Era plecat, din nou. După crimă, a fost închis cu Mira toată noaptea. Era plecat la primele ore ale dimineții, nici măcar nu se uita la ea. Apoi s-a refugiat la Academie, unde a trecut din camera sa în camera armelor. El a reapărut în aer liber doar pentru a participa la înmormântarea stăpânului său.

A avut loc pe esplanada mare unde Adhara, Amhal și Mira aterizaseră doar cu trei luni mai devreme, într-o zi însorită. Singur în mijlocul unei săptămâni de ploaie. Toamna se apropia cu repeziciune, iar aerul mirosea a lemn umed și frunze moarte.

O mulțime de oameni au participat. Familia regală, majoritatea Cavalerilor Dragonilor, toți studenții Academiei și oameni obișnuiți. Mulți ochi au fost fixați pe Adhara, deși ea a avut grijă să se îmbrace discret și să stea departe, lângă Amhal, rece și tăcut.

A căutat ceva să-i spună, dar înaintea adâncimii durerii lui, fața lui scobită și ochii umflați înconjurați de cercuri întunecate, ea nu și-a putut găsi cuvintele. În plus, nu se uita la ea. Cu ochii goi, fixa rugul pe care fusese așezat corpul lui Mira. Pentru că așa se duceau Cavalerii Dragonului, într-un foc purificator care le încredința cenușa vântului.

Alături de el, San, grav și politicos, aerul că era pătruns de durerea generală. Adhara îl observă îndelung. De când se întorsese, totul se schimbase. Era ca și cum cu el ar fi început ceva, o serie de evenimente care i-au condus inevitabil la acest rug. Ea clătină din cap. Acestea erau doar gânduri stupide, pe care ea nu ar trebui să le aibă.

Regele, Oficianta Supremă și Neor au ținut un discurs. Cuvinte goale care nu au adăugat sau eliminat nimic din ceea ce Mira a fost.

Apoi a fost lunga procesiune de torțe. Oricine ar vrea să aprindă rugul cavalerului. Amhal, primul, și-a adus flacăra în tăcere, apoi s-a întors la locul său, contemplând focul care i-a dus o parte din existență.

Adhara a simțit, de asemenea, nevoia de a participa la acest ritual. Ea a simțit că îi datora acestui om ceva.

Apoi s-a întors la Amhal, nemișcat ca o statuie, cu ochii uscați ai unuia care și-a plâns toate lacrimile. Ea s-a uitat la el, încă incapabilă să-i vorbească, și s-a rugat să-i spună ceva, chiar și un reproș că nu a putut să-i salveze maestrul. Dar Amhal nu s-a uitat înapoi. Adhara i-a luat mâna pe furiș. O mână inertă și înghețată. Nu l-a simțit niciodată atât de departe.

Erau încă toți trei îmbrăcați în negru. Neor a privit ploaia fină căzând peste Makrat.

«Vara s-a terminat», s-a gândit el cu tristețe.

— Nu poate fi el.

Mama lui era palidă, nervoasă.

A înțeles-o. Băiatul care l-a ucis pe Mira era unul din oamenii lui. Spionul pe care l-a desemnat să-l monitorizeze pe San, mai exact.

— Ce rost are să negi ce e evident?

Learco nu era mai puțin tensionat.

— Calmează-te, a spus Neor.

Apoi s-a uitat la mama lui.

— Faptul că ucigașul a fost unul din oamenii tăi e de netăgăduit.

— Îmi pui la îndoială metodele de recrutare? Vrei să spui că sunt trădători printre oamenii mei? a strigat Doubhée, lângă el.

— Nimeni nu este imun la o eroare de judecată…

Neor și-a oprit tatăl cu un fluturat de mână.

— Să rămânem la fapte. Întrebarea este, câtă încredere ai în oamenii tăi?

— O încredere oarbă, a răspuns Doubhée fără ezitare. Crezi că a pătruns cineva în rândurile mele? Antrenamentul este extrem de greu și cer ca fiecare dintre oamenii mei să fie investigat în detaliu. Sunt de o fiabilitate impecabilă.

— Trădătorii pot intra peste tot, a insistat Learco.

Doubhée s-a uitat la el.

— Drept cine mă iei în cele din urmă? Aceștia sunt oamenii responsabili pentru siguranța familiei noastre, chiar crezi că i-am ales la întâmplare?

Neor începea să fie nerăbdător. El nu se putea concentra când discuția escalada în acest fel.

— Ți-am spus să te calmezi. Furia este întotdeauna cel mai mare dușman al nostru în astfel de cazuri.

Vocea lui, înghețată, a căzut ca un satâr.

Prințul s-a mutat la fereastră, cu privirea pierdută în depărtare. Mintea lui lucra febril în tăcerea ostilă care a fost creată.

În cele din urmă, s-a întors.

— Nu putem evita investigarea acestui băiat.

Doubhée a ridicat mâna în semn de protest.

— Nu te acuz de nimic. Dar trădarea face parte din om și, sincer, nu pot exclude asta. Oamenii se schimbă.

— L-am recrutat abia acum un an!

— Era tânăr, te poți schimba într-un an la vârsta lui, a răspuns prințul. Un moment de nebunie... sau poate l-au cumpărat... În orice caz, trebuie să plecăm de la el. El este esența problemei. Deocamdată, ne vom concentra asupra criminalului. Pe de altă parte, a adăugat el, există un element pe care nu-l putem trece cu vederea.

Părinții lui au fost atenți.

— Este cu siguranță o coincidență, dar mi se pare ciudat că tocmai spionul pe care l-am însărcinat să-l monitorizeze pe San a făcut așa ceva.

— Ce vrei să spui cu asta?

De data asta, a fost rândul lui Learco să se ridice.

— Nimic. Dar faptul trebuie luat în considerare.

Tatăl lui s-a uitat la el fără echivoc. Neor știa cât de drag era San pentru el, cum întoarcerea lui a marcat un punct de cotitură în viața lui.

— El a jurat credință acestei lumi, și s-a dedicat în întregime securității orașului nostru: el, mi se pare, a demonstrat că acestea nu au fost doar cuvinte.

Neor s-a aplecat pe spatele scaunului și a scos un oftat lung. Răceala logicii sale era uneori o condamnare. A ridicat vălul tuturor iluziilor, expunând brutalitatea faptelor.

— Nu-l acuz. Mă gândeam cu voce tare.

S-a întors cu fața spre fereastră, brusc copleșit. Știa că toată greutatea a ceea ce se întâmpla – boală și acum această crimă – va cădea în întregime pe umerii săi. Era o vreme când tatăl său era suficient de puternic pentru a susține conducerea acestui regat și l-a protejat și pe el. Dar în timp, părinții au devenit din nou copii, forțându-și copiii să crească.

— Altceva?, a întrebat el.

Learco și Doubhée nu au adăugat nimi și a ieșit cu pași lenti.

Neor avea o durere în inimă. Părinții lui au abdicat.

În zilele de după înmormântare, Amhal a avut senzația de scufundare într-un coșmar fără sfârșit. Nu a ieșit din Academie

și nu a vrut să vadă pe nimeni. Era extenuat la antrenamente, s-a accidentat și a refuzat să-și îndeplinească obligațiile. În primele zile, a fost lăsat în pace; toți i-au înțeles durerea, și nu au vrut să-l forțeze. Apoi oamenii au început să se plângă de el. Camarazii lui au încercat să vorbească cu el, să-l facă să-și revină. Nu au primit decât insulte. Într-o zi chiar a atacat cu o sabie un paj care l-a chemat. O greșeală gravă, care i-ar fi putut aduce închisoare, dar pe care superiorii săi au ignorat-o pentru că voiau să-i mai dea o șansă.

Într-o noapte, în ciuda stării de asediu, Adhara s-a furișat afară din palat. Era îngrijorată, continua să-i vadă fața lui Amhal, goală de orice emoție.

A traversat orașul și a reușit să intre în Academie.

S-a strecurat la ușa camerei lui și a bătut.

— Amhal, sunt eu, deschide!

Cu mâinile inflamate, ea a insistat până când el a apărut în cele din urmă pe prag, cu barba lungă, fața slăbită, cămașa pătată și în dezordine.

A lăsat-o să intre fără să spună nimic și i-a întins un unguent pe mâini.

— De ce ai venit aici?

— Îți înțeleg durerea. Dar e o vreme când trebuie să lupți.

Amhal a răspuns cu un zâmbet amar.

— Nu înțelegi nimic, dimpotrivă.

Cuvinte seci, dure, care au rănit-o.

— De cine ai fost vreodată legată? Pe cine ai pierdut? Nu ai tată sau mamă, nu știi cum e să pierzi pe cineva care a fost totul pentru tine.

Adhara și-a mușcat buzele ca să nu plângă.

— Te-am avut pe tine. Și înainte ca Mira să moară, am avut și eu viața mea. O viață pe care mi-am creat-o. Acum am doar amintirea acelei zile când un om a murit înaintea mea și eu am ucis pe altul. Și eu am pierdut ceva.

Amhal părea să fie atins. S-a uitat în altă parte.

— El a fost totul pentru mine. El a fost puterea mea. Atâta timp cât el a fost aici, am știut că aș putea câștiga. Și acum moare de o moarte stupidă și fără sens, lovit din spate de un laș. Lăsându-mă cu o mie de întrebări fără răspuns. Și partea cea mai rea e că ultimul lucru pe care l-a văzut despre mine a

fost comportamentul meu nedemn în acea noapte când l-am dezamăgit, când am ucis fără motiv!

Adhara i-a pus mâna pe umăr. Amhal pe care ea l-a iubit era acolo, în durere și disperare, neatins. Poate că mai era ceva pentru care să merite să aștepte.

— Începe să trăiești din nou, te rog...

Ochii tânărului au devenit din nou de gheață.

— Întotdeauna aceleași cuvinte, acele cuvinte stupide de consolare... «I-ar fi plăcut asta,» «cu siguranță și-ar fi dorit asta.»

A sărit în picioare.

— S-a dus, știi? Și nimeni nu știe ce și-ar dori acum, sau ce a gândit când săgeata aia blestemată l-a ucis! S-a dus, asta-i tot, și sunt singur și fără ghid.

Adhara s-a ridicat la rândul său.

— Chiar crezi că s-ar fi bucurat să te vadă cum te-ai scufundat în durere? Că i-ar fi plăcut să te vadă omorându-te încet și ștergând toată munca pe care a făcut-o ca să te facă Cavaler al Dragonilor? Pentru că exact asta faci, îi distrugi munca.

Amhal s-a apropiat la o palmă de fața ei.

— Nu poți înțelege, a șuierat el cu răutate.

Palma a răsunat în tăcerea camerei. Adhara a izbucnit în lacrimi.

— Nici eu nu mă simt bine și nici nu am răspunsuri. De când ai plecat, de când ai decis că ai nevoie de timp departe de mine, am fost singură cu mine și cu întrebările mele, cu fantoma omului pe care l-am ucis și amintirea a ceea ce s-a întâmplat. Dar știu că încă ești băiatul care m-a salvat în acea noapte. Nu lăsa binele din tine să moară! Te implor, Amhal!

S-a aplecat și l-a luat în brațe.

— În acest moment, nu pot s-o fac. Nici măcar nu știu dacă binele despre care vorbești există, a murmurat el. Poate mâine, nu știu, dar acum nu mai pot. Îi datorez lacrimile și durerea mea.

A ridicat-o ușor, a însoțit-o până la prag.

— Întoarce-te la palat și ai grijă, a spus el, uitându-se la ea cu o durere infinită.

Și a închis încet ușa.

25
ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

O ușă deschisă în mijlocul nopții. Amhal, întins pe pat, nu dormea. De când n-a mai avut o noapte adevărată? De îndată ce și-a pus capul pe pernă, somnul a zburat. Pereții camerei s-au închis peste el ca scândurile unui sicriu, așternuturile l-au înfășurat ca un giulgiu și salteaua lui părea să vrea să-l înghită. Și-a închis pleoapele și aceeași imagine i-a invadat mintea: trupul lui Mira mort. Un pachet gol, care nu mai avea nimic din omul care i-a fost tată.

El a petrecut ore în șir lângă cadavrul său, ore în care nu a încetat niciodată să se întrebe în zadar în timp ce ochii lui înregistrau fiecare detaliu. Rana de pe gât, paloarea supranaturală, slăbirea trăsăturilor. Și încetul cu încetul Mira dispăruse, Amhal aproape îl văzuse dizolvându-se în fața ochilor săi, până când a avut certitudinea teribilă că nu mai era acolo sau oriunde, că pur și simplu dispăruse.

Și acum acest cadavru s-a întors în fiecare noapte să-l viziteze, luându-i somnul. Abia câteva ore agitate, și durerea a venit înapoi să-i chinuie pieptul și l-a trezit.

Când ușa scârțâi, Amhal nici măcar nu se mișcă. Nu-i păsa cine era. Un dușman, un prieten, al nu știu câtelea prost care încearcă să-l smulgă din prosternarea lui. Lasă-i să vină. Zidul indiferenței sale nici măcar nu fusese început de Adhara.

Un sunet de cizme pe podeaua de lemn, un scaun mutat, cineva stând acolo. Și apoi tăcerea.

Amhal stătea cu ochii deschiși în întuneric. Luna arunca o lumină palidă pe peretele de piatră din fața lui.

— Aveam 12 ani când a murit.

Era San. Inima lui Amhal se cutremură ușor, dar asta nu era suficient pentru a-l face să se miște. Mai multe cuvinte stupide de mângâiere, care serveay doar pentru a-l face sa se simtă chiar mai rău.

— Nu am petrecut prea mult timp împreună. Doar câteva luni, gândindu-mă mai bine. Dar au fost cele mai intense luni din viața mea. Ceea ce m-a învățat, despre existență chiar mai mult decât despre sabie, a fost gravat în inima mea. Nimeni nu va putea să-l șteargă. De aceea, când Ido a murit, o parte din mine a mers cu el.

O lacrimă, singuratică, arzând, curgea pe obrazul lui Amhal.

«El mă înțelege. A experimentat ceea ce simt acum», i-a șoptit un glas.

— Și a murit din cauza mea? M-a protejat cu riscul vieții sale, pentru a împiedica Breasla Asasinilor să mă ia și să-mi folosească corpul pentru a-l învia pe Aster. Dar eram doar un copil prost, pretențios, și am fost sigur că aș putea învinge Breasla singur. Am simțit puterea magiei curgându-mi prin vene, și eram sigur că atunci când m-am dus la templu, vizuina Breslei, urma să-i omor pe toți și să-mi răzbun părinții uciși de acești nebuni fanatici.

Pauză lungă.

— Și apoi?, a întrebat Amhal dintr-o suflare.

— Am reușit să scap de el și m-am dus la templu. Asta a fost exact ceea ce a vrut Breasla. Nu știam să-mi controlez puterea, și am fost imediat capturat. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat: Learco, Doubhée, Ido și Theana au venit să mă salveze. Și Ido e mort. Când l-am văzut întins pe jos, nemișcat, mi-am dat seama că sunt singurul responsabil și că nu se va mai întoarce.

Amhal s-a așezat pe pat și s-a uitat la ochii omului. I-au trimis înapoi imaginea propriei suferințe.

«E la fel ca mine.»

— Cât de mult mai avea să mă învețe și câtă nevoie mai aveam de el! Nu mi-am dat seama că era singurul în care aveam încredere până nu l-am văzut mort.

Amhal și-a plecat capul și și-a pus mâna pe piept.

— E ca și cum aș avea un animal în piept, săpând zi și noapte cu ghearele lui. Sau poate că eu sunt cel care nu vrea să se oprească.

— Știu, a spus San, mișcat. Știu.

— Ce să fac?, a întrebat Amhal, disperat. Să-mi continui drumul? Ce ar trebui să fac?

— Să suferi.

Răspunsul său a rupt tăcerea camerei.

— Orice alinare ți-ar aduce alții, este o durere care te va însoți pentru totdeauna. Într-un colț al inimii tale, vei continua să plângi ca acum.

Amhal și-a atins obrazul. Era scăldat în lacrimi.

— Cu toate acestea, anii schimba fața lucrurilor, și te vei simți în cele din urmă mai bine. Dar va dura ceva timp.

Dintre toate cuvintele pe care oamenii i le-au spus de la moartea lui Mira, cuvintele lui San i s-au părut singurele adevărate. Pentru că nu a încercat să-l consoleze, pur și simplu i-a transmis experiența, i-a spus drumul pe care l-a parcurs el însuși. Amhal s-a simțit mai puțin asuprit.

— Am cerut să te iau ca student.

Amhal și-a îndreptat capul.

Ceva nu era în regulă cu acea propoziție, și San trebuie să fi observat, pentru că a adăugat în grabă:

— Dacă ești de acord, desigur.

Amhal nu a putut să nu se gândească că aceasta era o trădare, o trădare teribilă. De cât timp e stăpânul lui mort? Șase, șapte zile? Și era deja gata să-l înlocuiască. Cu San, mai mult decât atât, despre care a avut îndoieli în trecut.

— Eu...

— Voi fi sincer, a spus San, apropiindu-se de el. Să-ți plângi de milă e reconfortant, nu-i așa?

Lui Amhal i-a fost rușine dintr-o dată. Începuse să se obișnuiască cu durerea, să se atașeze de ea ca de un prieten.

— Dar nu poate dura la nesfârșit. Lumea te așteaptă, dar va continua să se miște chiar dacă rămâi închis aici. Nu-l voi înlocui niciodată, nu asta e sensul propunerii mele. Vreau doar să te însoțesc în această perioadă dificilă și să te ajut să îți revii.

Amhal s-a uitat la mâinile lui. Pleacă de acolo.

«Și continuă să crești, învățând din nou... »

Exact asta i-a spus Adhara cu o zi înainte. Și totuși, ea nu părea la fel de convingătoare pentru el ca San. S-a gândit la paloșul său și la antrenamentele sale lungi.

S-a uitat în sus.

— Am nevoie de o schimbare, spune el pe un ton hotărât.

Fața lui San s-a luminat cu un zâmbet viclean.

— Tot ce vrei.

San s-a înclinat adânc în fața tronului lui Learco. Neor nu era acolo în acea zi. Era mai bine așa. Nu l-a plăcut în mod deosebit. Întotdeauna se uita la el cu o privire oblică care îl

făcea să se simtă inconfortabil. Era un tip inteligent, de asemenea, a înțeles imediat.

San, te rog...

San zâmbea în interior. Cu regele, dimpotrivă, totul era mai ușor. Îl iubea și credea în el. S-a ridicat.

— Alteța, am o favoare să îți cer.

— De ce nu vorbim între noi ca înainte? Dacă nu mă înșel, nu ne-am văzut de când ai ajuns la palat.

— Stăpâne, nu sunt cavaler și nu am venit la picioarele tronului tău ca să te implor pentru o favoare.

Learco zâmbește tandru.

— Așa este.

— Cer permisiunea să părăsesc Makratul și să fiu trimis în patrulare în zonele contaminate.

Bătrânul rege a devenit palid.

— De ce această cerere?

— Mi-a fost sugerată de studentul meu, a spus San.

Și după o scurtă pauză, a adăugat:

— Cred că știi că Amhal, ucenicul lui Mira, a devenit studentul meu.

Learco a dat din cap în mod grav.

— Da, știam... dar de ce această alegere?

San și-a amintit cuvintele lui Amhal cu două zile mai devreme: «Vreau să părăsesc curtea și viața pe care am dus-o cu Mira. Am nevoie de acțiune, trebuie să-mi murdăresc mâinile și să-mi distrag atenția de la orice îmi amintește de asta. Vreau să merg pe tărâmul infectat.»

Și-a dat acordul imediat.

— Distanța va fi benefică pentru el...

San și-a înghițit dureros saliva și a aruncat o privire plină de tristețe în ochii regelui.

— E mai bine dacă uită trecutul. Eu... am trecut prin același lucru.

— Este periculos, a spus Learco după un moment de reflecție. Nu intenționez să pierd ceva la fel de prețios ca tine din cauza acestei boli.

— Amhal e imun, are sânge de nimfă. Cât despre mine... Boala pare mai puțin virulentă la unele rase. Poate că așa stau lucrurile și pentru jumătate elfi.

Regele l-a privit îndelung și în ochii lui San a văzut toată afecțiunea pe care acest bărbat o avea pentru el : nu voia să-l piardă după ce abia l-a găsit. Se simțea inconfortabil și își amintea flaconul de sânge pe care elful pe care îl întâlnise în acel han afumat din Noul Enawar i-l oferise cu câteva luni mai devreme. Și-a contractat maxilarul.

— San, chiar nu știu ce să-ți spun. Îmi ești de mare ajutor, dar nu vreau să te simți prizonier.

— Nu este cazul, și voi accepta decizia ta, oricare ar fi ea. Cu toate acestea, cred că această misiune ar fi ideală pentru mine în circumstanțele actuale.

O tăcere tensionată a umplut sala tronului, iar Learco a avut un zâmbet dureros.

— Îți dau o lună. Anunț-o pe Oficianta Supremă despre teritoriile pe care plănuiești să le inspectezi.

San a îngenuncheat.

— Îți mulțumesc foarte mult, Majestate.

— Și încearcă să te întorci întreg, a adăugat Learco cu jumătate de voce.

Pregătirile au durat doar câteva zile. Amhal a vrut să plece cât mai curând posibil. A ars toate obiectele din vechea sa viață, purtând doar sabia și câteva cărți. Cu o zi înainte să plece, a decis să-și ia rămas bun de la ceea ce a lăsat cel mai prețios în urmă.

A luat aleea de pietriș largă care ducea la palat pentru ultima dată, într-o ploaie torențială. Se va întoarce, desigur, dar atunci va fi o altă persoană. Într-un fel, era deja.

Îl aștepta în grădină, sub arcade. Tremurând. Amhal nu a putut spune dacă era din cauza frigului sau a emoției de a-l revedea. Ea a sărit la gâtul lui, l-a îmbrățișat cu toată puterea ei, iar el a lăsat-o s-o facă. El a inhalat mirosul proaspăt al pielii gâtului său, îmbrățișându-i corpul mic.

— Te simți mai bine?, a întrebat Adhara, cu ochii plini de speranță.

El doar a schițat un zâmbet trist.

Au vorbit despre orice și nimic. De pe vremea lor, despre Amina, care a continuat să-și facă de lucru singură, antrenându-se.

— Plec, a spus Amhal brusc, în cele din urmă găsind curajul de a o mărturisi.

Zâmbetul lui Adhara s-a stins.

— Trebuie, a adăugat el, fugind de privirea sa. Totul de aici îmi vorbește despre Mira, și nu pot uita...

— Unde? a șuierat Adhara.

— În Pădurea de Nord.

— Știi foarte bine că nu înseamnă nimic pentru mine! a exclamat ea, reprimându-și furia. Priveşte-mă!

El a întors ochii la ea și a găsit-o foarte frumoasă, palidă și grijulie cum era. S-a gândit la tot ce a fost între ei, și la tot ce nu va fi niciodată. Dar a încercat mai presus de toate să se gândească la noaptea în care i-a lipsit rănind-o. Numai asta i-ar da puterea să-și ia rămas bun.

— În nord. Epidemia face ravagii acolo. Și din moment ce sunt imun...

Ea scoase un suspin. Apoi, incapabilă să-i susțină privirea, ea a început să se holbeze la pământ, cu brațele îmbrățișându-și umerii, în timp ce lacrimile au căzut, desenând cercuri mici pe podeaua de marmură.

Amhal, cu inima strânsă, se gândea să rămână. Pentru ea. Cu ea. Viziuni ale unui viitor diferit, în care el ar putea și ar vrea s-o iubească, fără teama de-a o distruge. Nu... Era imposibil. Nu acum.

— Nu e pentru totdeauna...

— Ai spus că nu vei părăsi Makratul...

— E adevărat... Dar acum maestrul meu e San, iar eu mă duc unde se duce el.

Adhara i-a aruncat o privire de foc.

— El ți-a propus?

— Nu, a fost ideea mea.

A avut un gest de nerăbdare. Nu i-a venit să creadă.

— Totul s-a schimbat de când a ajuns aici. *Te-ai* schimbat.

— S-au întâmplat atât de multe.

— Nu e din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

Amhal a oftat. Cât de greu era! Adevărul era că el nu a vrut să-și ia rămas bun de la ea, că a simțit obscur că încă mai avea nevoie de ea.

— O să mă întorc. Și atunci va fi investirea mea de cavaler, și încă sunt garda regelui...

— Vin cu tine.

A spus-o privindu-l direct în ochi, cu o determinare care avea ceva un pic nebunesc.

— Nu! a exclamat el, atunci când dorea să fi putut spune da.

— De ce? Pentru că de mine vrei să fugi?

— Nu... Adhara, locul tău e aici.

— Locul meu e cu tine! A țipat ea.

S-a aruncat în brațe lui. Buzele ei le-au căutat pe ale lui, iar Amhal nu a avut puterea să se îndepărteze. A cedat, așa cum a făcut și în celelalte dăți. Dar furia era acolo, în el, și nu i-a lăsat nici un moment de răgaz. A simțit-o insinuându-se în dulceața acestui sărut, pângărit-o. Se îndepărtă de ea.

— Adhara, ai viața ta aici, viața asta pe care ai avut atâtea probleme s-o construiești. Nu poți renunța.

— Nu schimba subiectul. Nu despre mine vorbim, ci despre tine. De tine care pari să te temi de mine, care încerci să mă îndepărtezi prin toate mijloacele. De asta pleci.

Amhal simțea că o să-i explodeze capul.

— Plec departe de tot ce s-a întâmplat. Și de ceea ce sunt. Nu-mi iau rămas bun. Mă voi întoarce și în sfârșit te voi putea iubi. Însemni mult pentru mine.

— Te rog, nu pleca...

Amhal și-a îndepărtat ușor mâinile de pe umeri și a plecat cu regret.

A coborât pe aleea principală spre porți în ploaia torențială. Dar, în ciuda zgomotului apei și a vuietului tunetului, el putea auzi încă vocea ei.

— Nu pleca! Te rog, nu pleca!

San a deschis încet ușa. A reușit să evite toți gardienii. Palatul era acum sub supraveghere atentă; Prințesa Amina a avut întotdeauna o călugăriță pe urmele ei, iar soldații erau peste tot. Ca să nu mai vorbim de oamenii reginei! Dar știa cum

s-o facă. La vârsta de 12 ani, reușise deja să scape de sub nasul lui Ido și să elibereze un prizonier periculos ținut într-o celulă păzită. Nu era deosebit de mândru de această ispravă, dar s-a îmbunătățit în mod semnificativ de atunci, datorită magiei și antrenamentului.

Nu intrase niciodată în camera asta. Dintr-o dată s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fugit cu Oarf când Ido a murit. Poate că Learco l-ar fi adoptat, și apoi această cameră în care stătea ar fi devenit a lui într-o zi.

Zâmbea cu dispreț. Era o soartă care nu l-a ispitit niciodată.

Și-a imaginat ceva mai luxos pentru o cameră regală. Tapiserii pe pereți și covoare moi. Podeaua era goală și a văzut doar un tablou drept orice ornament. L-a observat în lumina lunii.

Doubhée și Learco, așa erau în momentul evadării sale.

O tânără cu o privire îngrijorată, un tânăr care nu-și putea ascunde aerul înspăimântat. Și totuși, acest avorton a reușit acolo unde până și Nammen eșuase: a construit un regat solid, a reușit să adune la un loc toți conducătorii Lumii Pământene și a stabilit pacea acolo.

San avansă spre pat, în care ghici doar o siluetă. S-a oprit. Asta nu era o problemă. Unul dintre cei doi ar fi de ajuns pentru el. Ceea ce purta asupra lui era începutul sfârșitului, fie că era Doubhée sau Learco, cel care era în acel pat.

Era regele. Scufundat într-un somn ușor și neliniștit. Un rid adânc i-a săpat fruntea. La ce visa? Ziua în care sacrificiul lui Ido i-a permis să urce pe tron? Momentul în care a trădat promisiunea făcută piticului și a abandonat copilul, pentru că trebuia să se grăbească s-o salveze pe Doubhée?

A scos fiola din buzunar. Înăuntru, sângele elfului. A scuturat-o în lumina lunii și a văzut-o agățându-se în valuri roșii pe pereții subțiri ai sticlei.

A înghețat. A venit timpul. Încă se uita la omul adormit, s-a gândit la întâlnirea lor cu câteva zile înainte, la expresia cu care se uitase la el. Avea încredere în el însuși.

Learco, cel care într-un anumit sens i-a salvat viața. Soția lui, Doubhée. Fiul său, îndrăzneț, care dacă nu ar fi fost handicapul lui, ar fi fost, fără îndoială, un mare rege. Amina, nepoata lui, încă un copil, cu o viață plină de promisiuni în fața ei.

Gândurile lui San s-au dus la toți cei care locuiau în acest palat, fără să știe ce se întâmplă. Și aproape i s-a făcut milă de ei.

Apoi a aruncat sticla pe jos și a spart-o sub talpă. Pleoapele regelui tremurau, dar nu s-a trezit. Câteva cuvinte, și pata de sânge de pe pământ s-a evaporat, răspândindu-se în aer.

Un junghi dureros i-a mușcat inima lui San, dar l-a reprimat.

— Rămas bun, a murmurat.

Și a părăsit camera fără să se uite în urmă.

26

CĂTRE DAMILAR

Adhara a rezistat doar câteva zile.

În noaptea plecării lui Amhal, ea a plâns toate lacrimile din corpul ei, întrebându-se unde a greșit și ce s-a putut întâmpla pentru a-i duce în acest punct. Senzația buzelor lui pe ale ei era atât de vie, atât de reală, încât a făcut-o să-și piardă mințile. Dar ceea ce a supărat-o cel mai mult a fost dragostea, pasiunea pe care a simțit-o în acel sărut de rămas bun. Deci, de ce?

Lumea i s-a părut încă o dată un loc necunoscut, guvernat de legi de neînțeles. Era ca și cum s-ar fi întors la punctul de plecare, pe acea pajiște unde se trezise cu câteva luni mai devreme. Tot ce s-a întâmplat între timp era o iluzie.

Cu toate acestea, a încercat să-și reia cursul vieții: să se ridice, să țină companie lui Amina, să studieze. Dar i-a fost greu să găsească un sens în această rutină. Orice ar fi făcut, gândurile ei erau întotdeauna cu Amhal: ajunsese deja acolo? Sau încă mai zbura pe spatele lui Jamila? Câte leghe îl separau de Pădurea de Nord?

A închis ochii și și-a imaginat fragmente din viața ei. Ea l-a văzut sprijinindu-se de dragonul său, ochii luii plini de disperarea care nu au mai părăsit-o, stând lângă un foc sau dormind într-un somn neliniștit. Și mereu l-a simțit suferind, de o suferință care a distrus-o.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o Amina într-o dimineață.

Adhara s-a smuls din gândurile ei și s-a uitat la ea, uimită.

— Ești bine? Au trecut câteva zile de când nu ai mai fost... în altă parte, a spus printesa, arătând preocupată.

Adhara a simțit că nu poate continua așa.

— El a plecat, a spus ea, și apoi i-a spus totul.

Știa că Amina nu putea înțelege totul, dar trebuia să vorbească, să-și golească inima. Fetița a mângâiat-o cât de bine a putut; cu toate acestea, nici un cuvânt nu ar fi putut umple golul pe care Adhara l-a simțit. Avea nevoie de Amhal.

Așa că a luat o decizie.

În acea noapte, Kalth era, de asemenea, la bibliotecă. Impasibil ca întotdeauna, răsfoia un dicționar mare. A întâmpinat-o cu un zâmbet prietenos.

— Cum ajungem la Pădurea de Nord? a întrebat Adhara fără preambul.

— De ce-ți pasă? Kalth era uimit.

Adhara s-a așezat lângă el.

— Știi că San a fost detașat acolo? murmura ea, cu ochii febrili.

Prințul părea îngrijorat.

— Da...

— Știi unde, mai exact?

«Ce fac?» se întreba Adhara. Ea abia îl cunoștea pe acest băiat introvertit și enigmatic; ei au împărțit spațiul acestei biblioteci doar câteva nopți, iar ea era pe cale să-i dezvăluie un secret.

«O iau razna», s-a gândit ea cu groază.

— La Damilar. Este o tabără pe pantele Munților Rondal. Adhara, ce se întâmplă? De ce vrei să știi?

Fata și-a adunat curajul.

— Trebuie să plec.

Tânărul prinț s-a uitat la ea, răvășit.

— Nu poți ieși din palat... Suntem cu toții consemnați aici.

— Trebuie să plec.

Apoi a făcut ceva incredibil: i-a luat mâna lui Kalth și l-a privit drept în ochi. Acolo a găsit aceeași înțelegere tăcută ca și în cei ai tatălui lui, aceeași privire lichidă. Și ea i-a spus totul.

— Jură-mi să nu spun nimănui.

— Asta e o nebunie.

— Știu. Dar să nu spui nimănui.

— Dar sora mea?

Adhara s-a uitat în jos.

— Mă ocup eu de asta.

— Ea nu va înțelege și, sincer, nu se va înșela...

— O să mă întorc.

Tânărul prinț a zâmbit amar.

— Privește realitatea în față, Adhara: lumea noastră este pe marginea abisului. Această boală va schimba fața lucrurilor, și nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Dacă pleci, e pentru totdeauna.

Adhara și-a înghițit saliva. S-a gândit la tot ce ar renunța, la durerea pe care urma să o provoace singurei prietene pe care a avut-o vreodată. Apoi, s-a gândit, de asemenea, de ultimele zile, fantoma care a devenit de la plecarea lui Amhal.

— Jură-mi că nu vei spune nimănui, a repetat. Sunt conștientă că nu însemn nimic pentru tine...

— Sunt patru zile de mers pe jos, cu opriri doar pentru noapte, a început Kalth.

Și i-a dat toate informațiile necesare.

Adhara a simțit o căldură curgându-i în piept. Ar fi vrut să plângă, ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

— Mulțumesc, a șoptit pur și simplu.

— Nu o abandona, a adăugat Kalth. Te rog, Adhara, nu-mi abandona sora. Explică-i totul și încearcă să te întorci.

Era foarte serios, și avea o urmă de durere în voce. Adhara era uimită: nu și-a imaginat niciodată că ar putea exista o legătură atât de puternică între gemeni.

— Îți promit! a exclamat cu convingere, și i-a strâns mâna.

A fugit în acea seară.

Nu avea prea multe de luat cu ea: un costum de rezervă, pumnalul ei. A strecurat totul într-o desagă și a trecut-o peste umăr.

Întregul palat dormea adânc, dar gardienii făceau ture regulate. Din nou, și-a lăsat corpul să acționeze pe cont propriu. Și membrele sale și-au amintit: să se strecoare în liniște prin coridoare, să alunece de-a lungul zidurilor fără a fi văzută, să treacă de un paznic fără ca el să observe. În ciuda tensiunii pe care această concentrare extremă a cauzat-o în mușchii ei, s-a simțit instantaneu mai bine. Când corpul a început să se miște, mintea era tăcută. Și a înțeles că de asta a plecat Amhal. Când durerea îți taie respirația, corpul trebuie lăsat să vindece mintea.

Adhara străbătut etajele palatului unul câte unul și s-a oprit pentru ultima dată în fața camerei prințesei. Un paznic o supraveghea. Ea a aruncat o piatră mică pe hol, iar bărbatul s-a grăbit imediat spre zgomot. Fără să piardă o secundă, Adhara a

sărit la ușă, a strecurat scrisoarea dedesubt și a dispărut din nou în întuneric.

Frigul ostil al toamnei a întâmpinat-o. A mers prin grădină într-un pas rapid. Prea multe amintiri au locuit în acest loc. Umbra lui Amhal plutea peste tot în tufișuri, și aproape i s-a părut că-l vede avansând pe aleea de pietriș alb, o pată neagră în lumina lunii.

Nu a întâmpinat probleme speciale. Erau puțini paznici în parcul imens. Și îl cunoștea ca pe buzunarul ei.

Alege un loc din peretele din jur pentru supraveghere. A așteptat să treacă singura santinelă, și apoi s-a năpustit. I-a luat mult mai puțin timp decât și-ar fi imaginat. În doar două minute s-a trezit în mijlocul întunericului amenințător al Makratului. Un nou capitol din viața ei a început. Cu inima bătândă, s-a uitat la aleile scufundate în întuneric, a perceput mirosul nesănătos al orașului... Apoi s-a repezit în necunoscut.

Lacrimile au căzut pe pergament, ștergând treptat cerneala neagră. Ochii Aminei erau atât de roșii încât nu mai putea citi. Oricum, știa scrisoarea pe de rost.

Dragă Amina,

Când te vei trezi dimineața, voi fi plecat. Trebuie să mă crezi dacă îți spun că separarea mea de tine îmi provoacă dureri groaznice. Îți mărturisesc, când tatăl tău mi-a cerut să fiu doamna ta de companie, am acceptat doar ca să-mi iau o slujbă. Nu știam ce înseamnă să ai un prieten, și m-ai speriat, cu capriciile tale și jocurile tale violente. După asta, am ajuns să te cunosc, să te apreciez, și mi-ai devenit dragă. Fiind cu tine, împărtășindu-ți jocurile și visele, a transformat modelul lipsit de sentimente și amintiri care eram în cea în care am devenit. Îți datorez noua mea viață.

De aceea mă simt lașă să fug în mijlocul nopții fără să-ți spun nimic. Dar știu că n-ai înțelege. Și dacă ar trebui să-ți spun față în față, n-aș avea curajul să fac ceea ce trebuie să fac.

Amhal are nevoie de mine. Și eu, tu ai văzut asta, nu pot merge mai departe fără el. Am încercat să-ți explic zilele trecute. Numai eu îl pot salva, Amina, și numai el mă poate

salva pe mine. Ne aparținem unul altuia până la un punct pe care să nu îl putem măsura. De aceea trebuie să plec.

Te rog să mă ierți. Ăsta nu e un rămas bun. Dacă mă mai vrei când mă întorc, pentru că, jur, mă voi întoarce, voi fi gata să o iau de la capăt din acest moment teribil când sunt forțată să te abandonez.

Ești singurul prieten pe care l-am avut și o să-mi fie foarte dor de tine.

Ne vom revedem din nou,

Adhara.

Amina a rupt scrisoarea în bucăți mici. Și-a înăbușit suspinele furioase, în timp ce o blestema pe Adhara. Și totuși, în ciuda resentimentelor ei, era îngrijorată pentru ea. Dacă ar fi putut, ar fi urmărit-o.

«Și asta voi face, cât mai curând posibil. Voi trimite în iad toți acești oameni care mă urmăresc și mă voi alătura ei... să-i spun cât de mult o urăsc și să-i scuip în față că nu mai vreau s-o văd. »

S-a aruncat în pat și și-a lovit perna cu pumni. Era furioasă. Nu doar din cauza acestei trădări, ci pentru că tocmai pierduse singura persoană de care se simțea apropiată.

De data asta Neor a fost cel care s-a dus s-o găsească pe Doubhée. A coborât în persoană în subteranul palatului în care mama sa a stabilit sediul rețelei sale de spionaj.

— De ce nu l-ai chemat și pe tatăl tău? l-a întrebat, stând în fața lui.

Neor s-a mirat de modul în care mama sa a avut întotdeauna dreptate și a înțeles lucrurile intuitiv.

— Nu i-ar plăcea ce am de spus.

Un fulger complice a trecut prin ochii reginei.

— Voi pune un om de încredere pe urmele lui. Cineva cu experiență, a spus ea.

— N-am găsit nimic despre spionul tău. Fără întâlniri dubioase, o familie deasupra suspiciunii, nici o plată de bani... Se pare că acest băiat a acționat sub impulsul unei nebunii bruște.

— E ceva acolo.

— Asta cred și eu.

Au rămas tăcuți câteva momente.

— Spune-mi de ce vrei să-l pun pe San sub supraveghere din nou, a spus regina.

— Acum o săptămână, i-a cerut tatălui meu să-i permită să plece la Damilar. A susținut că elevul său, pentru că Amhal a devenit elevul său, trebuia să-și limpezească mintea. A mai spus că este soluția ideală deoarece Amhal, care are sânge de nimfă, era imun.

Doubhée și-a așezat ambele mâini pe masă.

— Nu mi-a spus...

Neor a ridicat din umeri.

— Nu era nici un motiv pentru a face acest lucru.

Regina era absorbită de gândurile ei, și apoi a întrebat:

— Îl suspectezi pe San?

Neor a oftat.

— Nu am nici o dovadă. Cu toate acestea, incidentul cu spionul tău mă lasă nedumerit. Și apoi, această decizie brutală, ca și cum San ar fi preferat să se îndepărteze de palat. Să spunem că mă face să mă gândesc.

Doubhée a zâmbit și s-a ridicat.

— Am un om de încredere în zonă. Îmi va trimite rapoarte zilnice.

Prințul încuviință grav.

— Te duc acasă?

Neor a fost de acord.

Au mers pe coridoare în tăcere, mulțumiți de prezența celuilalt.

Dintr-o dată, o servitoare a venit să-i întâlnească.

— Majestate, te-am căutat peste tot!

Fata era palidă și nu mai respira.

— Nu te ambala! Ce s-a întâmplat?

Menajera s-a uitat plină de teroare.

— Majestate, regele are probleme!

Adhara nu mai părăsise Palatul demult, încât i s-a părut a fi într-o altă lume. La Curte, chiar dacă au existat tensiuni,

atmosfera era încă respirabilă. Desigur, era boala, anxietatea și doliul după Mira. Dar cel puțin sr simțea în siguranță acolo.

Afară, dimpotrivă, era teroare. Aleile Makratului erau pustii. Oamenii s-au baricadat în spatele obloanelor în căutare de protecție iluzorie.

Primul obstacol a fost să plece din oraș. Uitase complet că orașul era în carantină. Fiecare spărtură din zidurile perimetrului era păzită de un paznic înarmat până în dinți. Adhara s-a apropiat, nehotărâtă. Norocul a fost de partea ei. Un strigăt a răsunat brusc, iar paznicul de deasupra ei s-a năpustit, gata să intervină.

S-a cățărat pe perete în grabă, cu degetele arzând sub efort, și, odată ajunsă în vârf, s-a târât de cealaltă parte a zidurilor. Se uita la dreapta ei: trei paznici și strălucirea lamelor învârtindu-se în aer.

Ea trecu cu nerăbdare peste parapet și și-a început coborârea. Atunci i-a văzut, s-a lipit de perete, gemând.

— Vă rog!

— Deschideți porțile!

— Lasă-ne să intrăm!

— Fiul meu e pe moarte!

O mulțime de oameni disperați, grupați la poalele incintei. S-au înghesuit pe ziduri ca valurile unei mări vii, cu brațele întinse spre ceea ce ei considerau mântuire.

Un pic mai departe, corturi improvizate, o întreagă tabără a acestor nefericiți dispuși să facă orice pentru a ajunge în orașul visurilor lor, orașul în care nimeni nu era bolnav. Mirosul de fum și putrefacție au pătruns în aer, iar Adhara a simțit greața ridicându-se la gât. Aterizâ pe pământ, cu brațele amorțite și frica în stomac. Au fost imediat lângă ea.

— De ce pleci?

— Vii să ne întâmpini?

Ținându-și geanta aproape, Adhara a început să fugă.

S-a oprit doar după ce nu mai era nici un cort la orizont. Apoi s-a lăsat la pământ, doborâtă de o dorință teribilă de a vomita. Zăcea pe iarbă, ca în prima zi pe pajiște, cu excepția faptului că deasupra ei nu mai era soare radiant, ci o lună care strălucea cu o strălucire funerară.

«Nu m-am gândit... nu știam...»

A continuat să simtă mâinile acelor oameni pe ea, să audă cuvintele lor răsunând în capul ei. S-a uitat la cerul senin. Totul era atât de calm, atât de liniștit, atât de perfect... De ce? De ce s-au întâmplat toate astea? Ce au făcut locuitorii Lumii Pământene pentru a merita acest flagel?

În jurul ei, nu era nimeni. S-a târât într-o grămadă de copaci și s-a aplecat pe un trunchi. Și-a îmbrățișat geanta și a vărsat lacrimi de frică și frustrare.

Apoi a cedat somnului.

27
Haos

În prima dimineață, Adhara s-a trezit la răsărit, cu gâtul încă încordat din cauza a ceea ce văzuse cu o zi înainte. S-a forțat să stea în picioare, și-a spălat fața în pârâul din apropiere și și-a umplut tărtăcuțele.

A mers toată ziua, cu picioarele arzândă și cerșind milă. Lunile petrecute la Curte au slăbit-o, și-a pierdut obiceiul călătoriilor lungi. Dar trebuia să continue. Pentru că oră după oră, lipsa lui Amhal era mai presantă, până când a devenit o senzație fizică. Trebuia să-l vadă, să-l simtă aproape de ea. Nu conta cât de obosită era, nu contau ploile ocazionale. Tot ce conta era atingerea obiectivului său.

Era pe drumul din Nord spre Makrat. A trecut prin pădure, și după cum i-a spus Kalth, era frecventată în mare parte de soldați. I-a văzut mergând, arătând triști și resemnați. Unii mergeau în aceeași direcție cu ea, iar ea citea frică pe fețele lor. Alții se întorceau la Makrat, iar ochii lor reflectau oroarea la care au fost martori.

Seara s-a oprit la un han. La intrare, a trebuit să fie percheziționată: fiecare centimetru vizibil din pielea ei a fost verificat, iar cămașa ei a fost chiar scoasă. A rămas fără cămașă, cu brațele încleștate pe sâni, în fața soldaților cu ochii grei de dorință.

În timp ce mânca, le asculta poveștile.

— Puținii oameni care erau încă sănătoși au scăpat și au închis ușile în spatele lor. Și au dat foc. Când am ajuns, nu mai era nimic de făcut. Satul era un adevărat incendiu, căldura era insuportabilă. Și urletele alea... Noaptea încă le aud, și mă împiedică să dorm. Apoi ceilalți ne-au atacat. Au vrut să ne fure armele și să meargă la Makrat deghizați în soldați.

— Și tu ce-ai făcut?

— Au fost sacrificați. N-am avut de ales. Erau înarmați și deja omorâseră trei de-ai noștri.

Adhara și-a simțit sângele înghețându-i în vene. Ea nu și-a imaginat că lucrurile erau așa în acest moment.

A doua zi, în timp ce își continua călătoria, s-a gândit că drumul era singura ei salvare. Dincolo de asta, era abisul. Ce era ascuns în pădure? Câte sate pline de pacienți pe moarte? Și

ce orori se perpetuau la umbra copacilor? Câți oameni au ars, câți nevinovați au fost exterminați?

Pe măsură ce avansa, a dat peste tot mai mulți vagabonzi. Refugiați, mulți răniți, toți flămânzi și în pragul epuizării. Au fugit din satele lor contaminate cu mâna goală și au rătăcit ca sufletele pierdute. Ochii lor s-au aprins doar când au auzit de Makrat.

— Se pare că o vrajă protejează zidurile sale și previne ca boala să intre în el, a povestit cineva într-o seară, în hanul în care s-a oprit Adhara.

Ar fi vrut să le spună adevărul. Să le explice că Makrat însăși va cădea în curând, că nimeni nu poate scăpa de boală. Dar ce rost avea? Tot ce a mai rămas pentru acest om era acea speranță palidă, și ea nu a vrut să i-o ia.

Apoi au început să apară bolnavi, abandonați pe străzi. Și cadavrele.

Oamenii treceau îndepărtându-se. Uneori, veneau oameni îmbrăcați în ținute mov, cu fețele marcate de pete întunecate adânci.

— Sunt Pioșii. Oameni care au avut boala, și care au scăpat cu ea. Dar boala nu iartă, ea lasă aceste urme murdare negre pe piele, a explicat un fugar, în timp ce oamenii în violet ridicau cadavrele. Oamenii ăștia au grijă de morți și de muribunzi, sunt imuni.

Adhara s-a forțat să se obișnuiască cu aceste scene. Păcat că nu era un lux pe care și-l putea permite în zonă. Trebuia să continue, cu orice preț, până la Damilar, până când îl va găsi pe Amhal. A învățat să fie insensibilă și să-și țină privirea în jos.

A sosit în tabără în seara celei de-a patra zile a marșului. Epuizată.

Ploua din nou, iar aerul era rece. Tabăra i-a apărut ca o grămadă de lumini tremurânde între copaci.

A părăsit drumul în acea dimineață și intră în Pădurea de Nord, care se întindea la poalele Munților Rondal. O pădure aproape în întregime plantată cu conifere înalte cu siluete negre și drepte, unde domnea o atmosferă ciudată și misterioasă care o teroriza. Nu era nici un cântec de pasăre, doar foșnet sufocat, ca și cum cineva ar fi privit din tufișuri și i-ar fi urmărit pașii. Tăcerea era amenințătoare, ostilă.

Toată ziua, ea a urcat pe laturile muntelui, forțându-și picioarele deja încercate. A parcurs ultima etapă în întuneric, ghidându-se doar la lumina slabă a cerului, cu ochii îngustați, astfel încât să nu-și piardă calea. Până la acele lumini sinistre, tremurânde, care i-au dat speranță.

Traseul s-a lărgit treptat, iar ea a distins primele corturi înfiorătoare și un gard de lemn păzit de doi soldați înarmați. Înăuntru, țipete și gemete confuze. Adhara și-a strâns un pic mai mult haina în jurul ei.

Și acum? Unde ar putea fi Amhal? Și ce ar gândi când ar vedea-o?

Adhara a traversat încet tabăra, urmată de privirile ostile și șoaptele locuitorilor cortului. S-a uitat în jur, îngrijorată. Nu era încă în zona militară: acești oameni erau refugiați. Cuvântul «străin» a sărit din gură în gură. Adunându-și curajul, s-a apropiat de o familie care stătea în jurul unui foc.

— Caut tabăra militară Damilar.

Bărbatul, femeia și fiul lor s-au holbat unul la altul și s-au întors fără să spună nimic în cortul lor, după ce i-au adresat o privire plină de ură.

— Nu vreau să vă fac rău! a insistat Adhara.

Ea a observat că mulțimea a făcut cerc în jurul ei.

Frica a cuprins-o și a ridicat mâna la pumnal.

— E o străină.

— Trebuie să aibă sânge de nimfă.

— Părul ăla probabil nu e uman.

Adhara instinctiv și-a tras arma, în timp ce un om înarmat cu un băț s-a apropiat de ea.

— Cine eşti?

— Caut tabăra militară Damilar, a răspuns ea, coborând pumnalul pentru a-și arăta buna credință.

— Doar nimfele vin aici fără frică. Ești o corcitură?

— Sunt...

Fraza a murit pe buzele ei. Da, cine era ea?

— Ne aduci boala, nenorocitule! a strigat un bătrân.

Era ca și cum toată lumea ar fi așteptat acel semnal. Un singur strigăt a străbătut prin mulțime, și s-au năpustit asupra ei.

Lovituri, pumni. Adhara a înțeles că acești bărbați și femei, mânați de teroare oarbă, nu se vor opri până când nu o vor

ucide. Și-a pierdut pumnalul și s-a apărat cu unghiile și dinții. A țipat, dar strigătul ei s-a înecat în vuietul indistinct al mulțimii. Apoi, dintr-o dată, a simțit că se creează un mic spațiu în jurul ei. A perceput un zgomot familiar. Cel al unei lame, o lamă uriașă care se învârtea în aer. Ea a deschis ochii și a văzut sabia lui Amhal însămânțând panică printre acești oameni. Sângele a stropit, și trei cadavre au căzut fără viață la pământ. Acest lucru este suficient pentru a păstra mulțimea furioasă în ceea ce o privește.

Era acolo, cu sabia strânsă în mână, cu privirea plină de ferocitate pură.

— Lăsați-o și plecați, a ordonat.

Mulțimea a ezitat o clipă, dar corpurile fără viață erau mai convingătoare decât orice cuvinte, și s-au dispersat.

Adhara s-a uitat la Amhal pentru o clipă fără să se miște. Apoi s-a ridicat și a fugit să se arunce în brațele lui.

Înfășurată într-o pătură groasă, Adhara s-a uitat la foc.

Amhal nu a mai vorbit cu ea de la sosirea sa. După ce a salvat-o, a dus-o la cortul lui, i-a tratat rănile și a hrănit-o. Apoi a plecat. Și acum era singură.

Ea a continuat să vadă scena din nou și din nou. Cadavrele de pe pământ, Amhal care le-a cosit cu o singură lovitură de sabie. Furia din ochii lui, răceala cu care a ucis. Și-a băgat capul între genunchi. Ce s-a întâmplat cu Amhal al e*i?*

A intrat în acel moment. Fața lui golită, obosită. Adhara își ridică privirea și așteptă. Voia ca el să facă primul pas, să-i spună ceva, orice. În schimb, el s-a așezat și a început să contemple focul.

— Ești supărat?

Amhal și-a luat timp pentru a reflecta câteva momente.

— Ăsta nu e un loc pentru tine.

— Dacă ești aici, e un loc pentru mine.

Tânărul a făcut un gest de supărare.

— La naiba! Adhara, dar vezi unde sunt? I-ai văzut pe acei oameni care aproape te-au ucis?

— Desigur. Și știu că în curând va fi așa în întreaga Lume Pământeană. Nu putem opri chestia asta, va devora totul.

Amhal s-a uitat din nou la foc. Flăcările i-au aruncat umbre neuniforme pe față. Abia a trecut o săptămână de când l-a văzut, dar s-a schimbat. Ceva s-a întâmplat în acele câteva zile.

— Tu i-ai ucis pe oamenii ăia…

— Ai venit aici să-mi ții predici? Voiau să te linșeze, îți spun, ce voiai să fac? Aici, scrupulele nu au loc. Aici, furia mea se simte ca acasă.

Adhara l-a privit intens.

— Deci n-ar fi trebuit să vin niciodată…

— Dar tu? De ce ești aici?, a răspuns el, mimând răceala.

— Știi asta.

— Adhara, ceea ce simți nu este dragoste.

— Poate că nu știu prea multe despre viață, dar…

— Te-am salvat, a întrerupt-o Amhal, implacabil. De aceea crezi că mă iubești, pentru că am fost singurul tău reper pentru mult, mult timp. Ceea ce simți nu este dragoste, este doar recunoștință.

Adhara își înghiți lacrimile. N-a vrut să-i dea satisfacția de a o vedea plângând.

— Nu așa mă vei convinge să plec.

Amhal a încercat să-și îndepărteze orice slăbiciune din ochi. Cu toate acestea, Adhara a văzut tot binele din el.

— Vrei să știi de ce sunt aici? Pentru că nu te-am putut opri să pleci, să vii aici să-ți riști sufletul, dar tot te pot opri să mergi până la capăt. Pentru că sunt absolut sigură că sunt singura care o poate face.

Ea l-a privit cu toată determinarea pe care a simțit-o în inima ei, acea credință oarbă care i-a dat puterea să treacă prin groază. Și i-a văzut privirea înecată, un gol în peretele gros pe care îl construia în jurul lui.

— Aș vrea să nu fii aici, să vezi ce trebuie să văd eu, a șoptit Amhal.

— Atunci hai să mergem, a spus ea, punându-i mâna pe braț.

A dat din cap.

— Locul meu este aici, a fost întotdeauna. Ăsta e locul pe care-l merit.

Și era atâta disperare în ochii lui, atât de copleșitoare încât Adhara a rămas tăcut pentru o clipă. Voia să răspundă când San a intrat în cort.

Încrezător în sine, fascinant.

— Întrerup ceva?, a spus el în timp ce se ducea să stea lângă foc.

Adhara l-a privit într-un mod plin de ură. L-a plăcut pe omul ăla la început. Aura lui de eroism, carisma lui au sedus-o, și pe ea de asemenea. Acum îl ura. Pentru că a ghicit că el era cel care îl ținea pe Amhal departe de ea.

— Suntem de gardă în seara asta, a spus San.

Și, adresându-se lui Adhara, el a adăugat:

— Mâine în zori, îți voi da o escortă să te întorci la Makrat. Desigur, te vom pune în carantină, dar dacă poți dovedi că ai sânge de nimfă, s-ar putea s-o eviți.

— Rămân aici, a răspuns ea ferm.

San a zâmbit condescendent.

— Ăsta nu e un loc pentru fete.

— Tot ce vreau e să fiu cu Amhal.

— Nu-ți pot garanta siguranța.

— Nu cer nici o garanție.

Zâmbetul a dispărut de pe buzele lui San, iar Adhara s-a gândit că în sfârșit că a văzut adevărata față a acestui om, o față nemiloasă.

— Amhal și cu mine nu suntem aici să ne jucăm. Avem o misiune de îndeplinit, înțelegi asta? Trebuie să fi văzut în ce stare era zona asta în timpul călătoriei. Amhal nu poate avea grijă de tine.

— Nu voi fi o povară pentru el. Știu să mă apăr.

— Am văzut asta mai devreme, a spus San, sarcastic. Nu poți sta aici, a repetat.

— San! a protestat Amhal cu o privire rugătoare.

— O spun pentru tine, băiete... N-ai vrut să-ți tai toate legăturile?

Amhal a oftat.

— Nu va pleca. N-o s-o poți convinge.

Adhara a observat că a început să-l tutuiască.

San s-a ridicat brusc.

— Faceți ce vreți, a spus el, îndreptându-se spre ieșire.

Adhara l-a privit pe Amhal cu recunoștință. S-a uitat în altă parte.

— Acum adu-ți un cort.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi, a răspuns el, fără să se uite la ea. Mi-aș fi dorit să fi rămas unde erai și să fi uitat de mine.

În a treia zi, adevărul a apărut în toată oroarea sa: Learco gemea în pat nu din cauza unui rău tranzitoriu, sau unui atac de febră roșie. Era boala. Corpul lui era deja acoperit cu pete negre.

Încă o dată, însuși Theana a venit să aibă grijă de el. Apoi trei slujitori au dat semne de contaminare. Era haos. O întreagă aripă a palatului a fost închisă, apartamentele regale au fost transferate într-o zonă izolată, iar gărzile înarmate au fost detașate și li s-a ordonat să nu lase pe nimeni să treacă. Doubhée a intrat împreună cu soțul ei. Și Neor a fost lăsat singur.

El a știut întotdeauna că ei au încercat să oprească o furtună cu mâinile goale. Dar un uragan de aceste proporții nu putea fi oprit, și era evident că îi va matura mai devreme sau mai târziu.

În lumina slabă a camerei sale, el asculta cele mai recente știri.

— Majestatea Sa s-a scufundat în această dimineață în inconștiență.

Neor nu a tresărit.

— Continuă, spuse el rece.

— Au apărut alte trei cazuri, iar cei doi preoți care s-au simțit rău ieri au renunțat astăzi la posturi: nu mai sunt în măsură să continue. Oficianta Supremă se sinucide încercând să-l salveze, dar îngrijirile, evident, nu dau nici un rezultat.

— Și regina?, a întrebat el cu o voce tot mai înghețată.

— Acum e bine.

Neor a suprimat un oftat.

— Poți să pleci.

Omul a închis ușa în liniște.

Era frig în camera asta, o răceală care se insinua sub piele, în oase. Neor și-a lăsat capul pe spătarul scaunului.

S-a gândit la tatăl său, la cei treizeci de ani pe care soarta i-a dat să-i petreacă împreună. S-a gândit la copilăria lui, când

încă mergea, și și-a amintit de jocurile cu el, de imaginea pe care o avea: cea a unui om indestructibil, un mare conducător.

Și-a amintit și zilele de după accident, tatăl său copleșit ținându-l de mână. Chiar și în durere, și-a păstrat noblețea și, când l-a știut alături, Neor s-a simțit în siguranță.

— Sunt pe jumătate bărbat, i-a spus odată, mângâindu-și picioarele inerte.

Privirea tatălui său s-a asprit.

— Să nu mai spui asta niciodată! Nu corpul e cel care contează. E spiritul. Dacă te dezamăgești, dacă lași disperarea să prevaleze, atunci da, vei fi un om pe jumătate, capabil să jelească pentru soarta lui. Dar dacă ești puternic, sufletul tău va zbura sus, mult dincolo de cătușele acestui trup.

Aceste cuvinte l-au salvat.

Și-a amintit ultima dată când l-a văzut. Înainte de a-i trăda încrederea cerându-i mamei sale să-l spioneze pe omul pe care-l respecta dintre toți, pe care-l considera aproape un al doilea fiu. S-au plimbat împreună în parc. El i-a spus că îl găsea un pic palid și că părea obosit.

Regele a râs.

— Asta se numește bătrânețe. În fiecare zi te trage un pic mai adânc spre groapă, ai întotdeauna mai multe probleme să te ridici din pat, și degetele tale devin mai rigide. E ciclul vieții, Neor. Am acceptat-o cu mult timp în urmă.

O lacrimă i-a curs pe obraz. Nu l-ar mai vedea niciodată, nu l-ar mai însoți în ultimele sale ore pe acest Pământ. Ar fi vrut să fugă să-l vadă, să plângă în pat și să-i împărtășească soarta, dar nu putea. Trebuia să stea în siguranță de contaminare. Trebuia să salveze regatul tatălui său.

S-a apropiat de masă și a sunat. După câteva minute, unul dintre cei mai loiali consilieri ai săi a intrat.

— Alege zece oameni din garda mea personală, și spune-i soției și copiilor mei să se pregătească. Să ia doar strictul necesar. De asemenea, adună consilierii mei și dă-le aceleași instrucțiuni: cei dragi lor pot veni cu noi, cu condiția ca acestea să călătorească ușor. Și înșeuați destui dragoni ca să ne conducă în Noul Enawar.

— Domnul meu... Dar regatul? Dar regele și regina?

— Din acel moment, preiau frâiele regatului. Curtea se mută la Noul Enawar.

Consilierul s-a uitat la el, uimit.

— Mi-ai auzit ordinele sau nu? Haide! a spus Neor sec, iar omul cu umilință a plecat capul a aprobare.

Și s-a trezit singur. Așa va fi întotdeauna de acum înainte.

28
DINCOLO DE LIMITE

Găsirea unei ocupații nu era ușoară. În prima zi, Adhara s-a adresat comandantului taberei. Omul doar a râs în fața ei..

— Crezi că suntem soldați improvizați? Crezi că trebuie să porți doar un pumnal la curea ca să fii unul de-al nostru? Locul unei femei e acasă.

În acea seară, când Amhal s-a întors de la gardă, arătând obosit, cu sabia plină de sânge și cu ochii întunecați, s-a grăbitt să-l întâmpine.

— Trebuie să vin cu tine.

Tânărul s-a uitat la ea fără s-o vadă.

— Lasă-mă să vin într-o misiune cu tine și San.

— Ăsta nu e un loc pentru tine.

— Asta mi-a spus toată lumea de când sunt aici, dar nimeni nu știe cine sunt cu adevărat sau de ce sunt capabilă! Tu, știi că lupt ca un războinic!

— Nu este o chestiune de luptă. Nu poți veni cu mine, asta-i tot. Nu este nimic de adăugat, a spus el.

A doua zi, Adhara rumegă în cortul ei. Dintr-o dată, călătoria părea o nebunie pentru ea. S-a mințit singură, împrumutând acestei întreprinderi fără sens un înțeles eroic pe care nu-l avea. Nu venise să-l salveze pe Amhal. Venise pentru că îi era dor de el, pentru că nu putea trăi fără el. Nimic altceva.

Seara s-a întors epuizat din nou și nici măcar nu a vorbit cu ea. El și San și-au petrecut cina vorbind despre misiunea și antrenamentul lor.

— Sunt foarte mândru de progresul tău în magie.

Un zâmbet ușor de la Amhal.

— Înțelegi mai bine natura anumitor formule și începi să le stăpânești cum trebuie. În curând, te voi învăța un descântec destul de puternic, pe care unii îl numesc «Fulgerul Întunecat».

Acest nume a aprins o mică licărire în capul lui Adhara.

Mai târziu, după ce Amhal a escortat-o la cortul ei, ea l-a luat de braț și l-a forțat să o privească în ochi.

— Te învață Magia Interzisă, nu-i așa?

— Nu e treaba ta, spune el în timp ce se întoarce la cortul său.

— Îmi amintesc acest nume, a insistat Adhara, urmându-i pașii. L-am văzut într-o carte când căutam urme ale trecutului meu. E o formulă inventată de Tiran. Amhal, ce faci?

L-a oprit din nou la ușa cortului său, ținându-l de mână.

— El mă învață cine sunt, a răspuns Amhal, cu dinții încleștați.

— Nu ești acela și nu vei fi niciodată! Omul ăsta are o influență negativă asupra ta, nu vezi? De când l-ai cunoscut, se pare că ai renunțat, nu te mai lupți cu furia aia criminală care crește în tine.

— Nu e nimic de luptat, a răspuns el rece. *Sunt* o furie. E primul sentiment pe care mi-l amintesc, constanta vieții mele. Orice altceva se schimbă, se modifică, dar ea rămâne imuabilă. Sunt destinat acestui loc, pentru că sabia mea e destinată crimei și măcelului. Nu știu să fac altceva.

— Dar îți dai seama ce spui? Crezi că asta a vrut Mira să devii?

Ochii lui Amhal s-au încețoșat trecător. Și-a ciupit buzele.

— Pleacă. Du-te la culcare și lasă-mă în pace! a strigat în timp ce pleca.

Adhara a petrecut o noapte albă. S-a simțit neajutorată. Pentru prima dată, s-a gândit să se întoarcă la Makrat. Dar ceva încă o ținea pe loc.

În dimineața următoare, și-a înfășurat părul într-o legătură pentru a-și ascunde firele albastre și pentru a-i împiedica pe refugiați să o atace din nou. Apoi, a desenat pete negre pe corpul ei pentru a face să pară că a supraviețuit bolii și a apărut în fața incintei în care erau ținuți bolnavii. Vorbea cu un bărbat a cărui față era neagră, cu excepția unei bucăți de piele roz în jurul ochiului stâng.

— Vreau să lucrez aici cu tine, a spus ea.

Omul nu a ezitat nicio secundă.

— Du-te acolo și ia-ți una dintre uniformele noastre. Începi imediat.

Adhara a mers la cort cu un pas hotărât. Ea va rămâne. Va merge să-l vadă pe Amhal în fiecare seară și, dacă va trebui, va

purta aceeași luptă în fiecare seară. Ea va disputa cu San sufletul lui Amhal, până la capăt.

Tot ce a aparținut vieții anterioare a lui Amhal a dispărut treptat din memoria lui. Deja, în timpul călătoriei spre Damilar, a observat că anumite elemente ale vieții sale au dispărut. La început, a simțit o ușurare profundă. Pentru că durerea pierderii lui Mira a dispărut prima. Amintirile învățăturii pe care i-a dat-o, zilele petrecute cu el, totul căzuse treptat într-o uitare profundă, care i-a amețit simțurile și i-a atenuat durerea.

Dar apoi totul în el a început să se scufunde. Dorința lui de a lupta împotriva furiei, lucrurile în care a crezut până atunci. Suferința pe care a descoperit-o în tabără părea să-i devoreze sufletul.

În Damilar, sabia lui nu mai era folosită pentru a proteja. Era folosită doar pentru dezmembrare, rănire, distrugere. Să-i ucidă pe cei care au încercat să fugă din zona bolnavă, să calmeaze prin violență încăierări între refugiați, la granițele taberei, și în cele din urmă să se asigure că carantina este respectată în sate. Dar cu ce scop? Peste tot, erau morți. În jurul lui, oamenii s-au îmbolnăvit. Cei cu care ne-am plâns dimineața de ploaia neîncetată sau de frigul nopții gemeau seara, pielea lor fiind pătată cu negru. Unii se vindecau, desigur. Dar erau marcați pe viață. Nu putem spera să mergem în iad și să ne întoarcem nevătămați. Cei care au scăpat de boală nu erau decât fantome. Purtau moartea în ei.

Și între timp, furia creștea, zi de zi, oră după oră. Nu a trecut nici o zi fără ca sabia lui Amhal să curme viați. În inima lui, furia exulta, cu înverșunare, îndemnându-l să ucidă din ce în ce mai mult, să-și înfigă lama din nou și din nou în carne. Și nimeni nu putea să-l învinuiască.

Rage și San erau singurele lui repere. Și cei doi erau strâns legați, Amhal știa asta acum. San incubând aceeași violență disproporționată în inima lui. Poate din acest motiv l-a visat.

— Cum faci asta? l-a întrebat într-o seară. Cum trăiești cu setea asta de crimă?

— O accept, a răspuns San cu simplitate. Mi-am făcut-o aliat.

— Dar nu simți... groază pentru chestia aia care se cuibărește în sânul tău?

San a dat din cap.

— Nu vezi aceeași furie în jurul nostru? Asta e lumea reală, Amhal, nu cușca de aur în care ai trăit până acum. Lumea din care fac parte și din care faci parte și tu. Și unde furia face diferența între viață și moarte. Noi, cei care o avem, care o simțim, suntem în viață. Furia noastră ține moartea la respect. Dovada e că nici tu, nici eu nu ne îmbolnăvim.

Treptat, Amhal a încetat lupta. A lăsat câmpul deschis furiei când a ucis, iar restul zilei s-a mulțumit să existe, evitând cu atenție gândirea, într-o stare aproape de prosteală. Nu trăia cu adevărat, dar făcea spectacolul oribil din jurul lui suportabil. Nici sosirea lui Adhara nu a schimbat nimic.

Desigur, mereu a simțit ceva pentru ea. Cu toate acestea, nu a vrut să cedeze acestui sentiment. Pentru că, în ochii lui, întruchipa puritatea, o puritate pe care dorea să o păstreze, ca amintire a unor timpuri în care încă mai adăpostea iluzia de a fi capabil să se schimbe.

Băiatul care a salvat-o dispărea treptat și era mai bine așa. Pentru că băiatul ăla nu era el. Adevăratul Amhal a masacrat refugiații taberei și a dat frâu liber îndemnului său criminal. Nu era niciodată așa.

Cu toate acestea, a refuzat s-o târască pe Adhara în căderea sa. Merita mai mult. Și când ea îl va vedea în cele din urmă așa cum era cu adevărat – o ființă rea – și-l va accepta, va fi liberă să-l uite și să-și continue viața. Acesta este motivul pentru care a evitat-o, deși încă o vrea. Chiar și dorința lui pentru pielea și săruturile ei i s-au părut necurate.

«Pentru că nu pot iubi decât cu violență. Și nu vreau s-o dau în barră.»

Din fericire, nu a avut prea mult timp de gândit. În fiecare dimineață, în zori, mergea cu San să inspecteze satele contaminate. Au verificat că carantina era bine respectată, a preluat de la gărzile de noapte și, uneori, a mers în sate mai îndepărtate pentru a se asigura că acestea nu au fost încă afectate de boală.

În călătoriile lor, San a continuat să-l învețe. Magie Interzisă, în principal, dar, de asemenea, sfaturi cu privire la viața unui luptător. Cuvântul «cavaler» nu a fost rostit niciodată acolo.

Amhal a înțeles greșit că nu se mai antrenează să devină Cavaler al Dragonilor.

Într-o dimineață, el și San au ajuns într-un sat unde epidemia nu intrase încă. Abia treizeci de locuitori, care trăiau baricadați în interiorul zidurilor lor. Apă, mâncare, totul le-a fost dat de soldați.

San și Amhal fuseseră deja acolo o dată. Sătenii i-au privit cu suspiciune și le-au acceptat proviziile aproape fără tragere de inimă. Amhal a crezut atunci ironic că îi tratau ca pe niște intruși când au venit să le salveze viețile.

În acea dimineață, țipetele au crescut din complexul fortificat al satului. Într-o clipă, San și Amhal și-au scos săbiile și au trecut prin porți. O scenă de coșmar i-a întâmpinat: un bărbat se zbătea în mijlocul flăcărilor în fața unei case în flăcări. În piața mică, cândva un loc de schimb și adunare, un grup de oameni înarmați cu cârlige și bastoane atacau un trup pe pământ. Membre diafane, fluide, ușor luminoase în soarele palid al zilei. O nimfă. Sângele său transparent era vărsat pe pământ, iar torționarii ei și-au băgat mâinile în el și l-au băut râzând ca demenții.

— Târfă, măcar fă-ne să profităm de imunitatea ta! a țipat cineva.

O femeie își împingea fiul spre balta de sânge.

— Bea-l! Dacă îl bei, n-o să te îmbolnăvești.

Amhal a fost împietrit de groază. Și-a amintit fețele evazive ale acelorași oameni, cu doar câteva zile înainte, cele ale oamenilor normali, îngrijorați, cu siguranță, dar care încercau cu curaj să trăiască în ciuda bolilor și atrocităților.

Erau acum doar o bandă de nebuni, încântați de vederea sângelui, înnebuniți de frică. San s-a aruncat în mijlocul lor și i-a îndepărtat de trupul neînsuflețit al nimfei.

— Bea-l, și tu, te va proteja! a strigat un om la el.

Amhal încă nu s-a putut mișca. O tăcere supranaturală a căzut în piață.

— Ce s-a întâmplat? De ce arde casa asta?

Un bătrân a ieșit în față, cu tunica și fața pătate de sânge.

— Noaptea trecută, târfa asta s-a întrupat la marginea pădurii. Am lăsat-o în pace, din moment ce era în afara satului. Dar în această dimineață, Ceurus era plin de pete negre. Așa că i-am dat foc la casă și am luat-o pe femeie.

Bătrânul s-a aplecat, a strâns o parte din sângele nimfei în mâini și i l-a dat lui San.

— Bea-l și vei fi salvat!

San a rămas impasibil, cu sabia în mână.

— Ești cu ea?, a întrebat un altul, în timp ce părăsea grupul, arătând arogant. Ești cu vrăjitoarele alea care ne otrăvesc și ne omoară?

San se dădu înapoi la Amhal, stângându-și arma în brațe.

— Închide porțile, a murmurat.

— Ce?, a răspuns Amhal, redobândindu-și forțele.

Nu și-a putut lua ochii de la femei de pe pământ.

— Închide porțile, îți spun! Acest sat este contaminat, a repetat San cu voce mai tare.

Apoi s-a adresat mulțimii.

— De acum înainte, sunteți puși în carantină. Nu ieșiți și nu intrați. Porțile vor fi sigilate.

— I-am băut sângele și suntem imuni! a protestat un bătrân. Nu ai nici un drept să ne închizi aici!

— Sângele nimfei nu dă imunitate, a intervenit ferm Amhal.

— Și atunci de ce ele nu fac boala?, a întrebat bătrânul.

— Nu știm, a răspuns tânărul.

— Și tu, de ce nu ești bolnav?

— Știi că soldații beau sânge de nimfă în fiecare seară, de aceea nu se îmbolnăvesc!

Furia mulțimii a început să crească, copleșitoard. Unii săteni i-au înconjurat pe San și Amhal, alții s-au îndreptat spre porți.

Un bărbat s-a apropiat, fluturându-și cârligul. San a ridicat imediat arma, iar omul s-a prăbușit la pământ.

— Asasinule! urla mulțimea.

Apoi a fost haos. Amhal a încercat prima dată să nu-și scoată sabia. Când i-a văzut pe săteni atacând nimfa, și-a recunoscut furia și și-a dat seama brusc că era ca ei. Și n-a vrut. Era o limită, o limită care nu putea fi trecută. Dintr-o dată, un cârlig i-a tăiat brațul. Sângele lui a țâșnit, transparent, iar mulțimea din jurul lui a devenit mută.

— Are sânge de nimfă...

— Trădătorule! Trădătorule!

Într-o clipă au fost peste el, l-au aruncat la pământ. Hainele i-au fost luate, au încercat să-l muște, printre urlete sălbatice și

nebunești. Amhal a simțit-o apoi crescând sub stern, ordonându-i să o elibereze și să o lase să-i salveze viața: furia.

A strigat descântecul, și totul în jurul lui a devenit incandescent. O lumină i-a învăluit pe agresori, iar o căldură arzătoare i-a dezintegrat literalmente. Când tăcerea s-a întors, erau șapte cadavre carbonizate pe pământ. Dar nu s-a terminat. Amhal a sărit în picioare, și-a scos sabia cu un gest mare și fluid, și a renunțat să mai pună stavilă furiei.

Oamenii au început să fugă, îngroziți. Entuziasmat de strigătele lor, i-a urmărit unul câte unul, cosindu-i fără milă oriunde s-au ascuns. Bărbați, femei, copii, bătrâni. Nu a contat. A trebuit să-i omoare până la sfârșit. San, lângă el, a făcut același lucru, și s-a simțit în comuniune cu el. Erau cele două încarnări ale aceluiași spirit, și au acționat la unison. Victimele uneia erau victimele celeilalte, și invers, în extaz blasfemiator. S-au oprit doar când nu mai era niciun supraviețuitor. Amhal nu mai respira, dar se simțea puternic, puternic.

— Să-i dăm foc, a spus San, scuipând un ghem de bilă.

Au părăsit satul și s-au îndepărtat de lângă el câțiva stânjeni. San a rostit un cuvânt, și un glob de foc s-a aprins în mâinile lui. L-a aruncat în sat, care a început să ardă ca paiele. Amhal a închis ochii, savurând căldura flăcărilor. În ciuda oboselii care i-a pus stăpânire pe corp, s-a simțit bine, în sfârșit, ca niciodată.

Abia în drum spre casă a reapărut sentimentul de vinovăție. Mai întâi o durere ascuțită, în partea de jos a diafragmei, apoi un foc care i-a aprins pieptul. Aerul l-a părăsit brusc, și a trebuit să se sprijine pe un trunchi de copac.

— Ești bine? l-a întrebat San când s-a apropiat de el.

Amhal se uita la el, cu ochii pierduți. Pământul părea să se prăbușească sub picioarele lui, și a trebuit să se agațe de el ca să nu cadă.

— Ce-am făcut? a murmurat.

San nu a tresărit.

— Ai creat Fulgerul Întunecat fără ca eu să te învăț. Și am distrus un sat contaminat ca să nu răspândească contaminarea.

— Ce-am făcut? repeta Amhal. Erau nevinovați…

— Oameni nevinovați?

San a ridicat o sprânceană.

— Au ucis o nimfă pentru a-și salva viețile, au incendiat casa unuia de-al lor pentru a îndepărta boala. Și aproape te-au linșat. În plus, dacă i-am fi cruțat, ar fi răspândit boala peste tot și ar fi semănat moartea…

Amhal era devastat. Nu putea suporta gândul de a fi comis o astfel de urâciune și a implorat pe cineva în interior – un zeu sau o șansă – să aibă milă de el aruncându-l imediat în aer.

— Un sat întreg…, a mormăit el.

San l-a luat de umeri.

— Știu cum te-ai simțit, Amhal. Acea bunăstare, acea fericire pe care n-ai mai trăit-o de mult timp. Sentimentul de a face ceea ce trebuia să faci, pentru ce te-ai născut.

Băiatul s-a uitat la el, uimit.

— Cine eşti?

San doar a zâmbit.

— Cineva ca tine.

Acest răspuns l-a eliberat brusc pe Amhal de suferința lui. S-a abandonat la pieptul lui San și a plâns îndelung. Erau lacrimi de vină, frică sau bucurie? Nu știa asta; era doar conștient de faptul că făcuse încă un pas, trecuse o linie teribilă, și că nu mai avea nici o posibilitate de a merge înapoi.

Când s-a calmat, s-au întors la drum. Vina era încă acolo, dar nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de oroarea pe care o simțea pentru el însuși, nici de dezgustul pe care îl inspira acțiunile sale. Toate astea erau în spatele lui.

Cu puțin timp înainte de a ajunge în tabără, San s-a întors spre el.

— Când am ajuns, satul ardea deja. Am încercat să stingem focul, dar fără rezultat. Ne-am înţeles?

Amhal s-a uitat la el fără să clipească și a dat din cap.

San a zâmbit.

29
ARESTAREA

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Adhara seara.

Cu toate acestea, Amhal a fost convins că era la fel ca de obicei. Nimeni din tabără nu i-a pus întrebări, nimeni nu a observat nimic. Și a spălat cu grijă sângele de pe lama sabiei sale. Dar Adhara a văzut ceva în ochii lui.

— Ce s-a întâmplat? a repetat ea.

Înainte clarității privirii sale, s-a simțit gol și pierdut. Și a înțeles că Adhara era de cealaltă parte a granițeiei pe care o trecuse în acea dimineață. Că ea era cea pe care a pierdut-o pentru totdeauna, dedându-se setei sale de sânge. Și că nu i-ar putea mărturisi niciodată ce a făcut.

— Nimic, a răspuns el. Rutina.

— Ești ciudat, Amhal...

— Dar ce vrei de la mine până la urmă? a explodat tânărul. Vezi unde suntem? Îi vezi pe acești oameni bolnavi peste tot, îi agonizând și murind în fiecare zi, bărbați, femei, copii! Și mă întrebi ce am?

A țipat până l-a durut. Sperând în adâncul sufletului că va pleca.

Dar nu s-a mișcat.

— Să plecăm de aici, spuse ea încet. Nu în această tabără vei găsi pacea.

Nu, nu era pacea cea pentru care a venit, știa acum. Urmându-l pe San la Damilar, nu căutase decât nebunie. Pentru că atunci când durerea ne sufocă, când speranța se stinge, nebunia este singura cale de ieșire. Și el a intrat de bunăvoie în ea.

— Nu pot scăpa de aici.

— Asta e ceea ce crezi.

— Nu știi nimic, a spus el, apropiindu-se de ea cu un aer amenințător. Îți puteți imagina că ești în măsură să-mi dau lecții bazate pe *marea* ta experiență de viață, îți poți imagina că mă poți înțelege atunci când nu sunt chiar eu în măsură să mă înțeleg!

Adhara a zâmbit.

— Încerci să mă sperii sau să mă umilești? Ei bine, să știi că nu voi pleca de aici decât dacă mă alungi!

Dintr-o dată, lui Amhal i-a fost teribil de frică de ea. De dragostea ei, încăpățânarea ei oarbă, puterea ei.

«De ce n-am urmat-o când încă mai puteam? De ce n-am avut încredere în ea? »

Răspunsul, din păcate, era evident. Pentru că era furie între ei. Și va fi mereu acolo.

— Mă întorc la cortul meu, a spus el.

— Orice s-ar fi întâmplat azi dimineață, i-a strigat din spate, mai e timp de întoarcere. Întotdeauna e timp!

În timp ce pleca, Amhal a simțit două lacrimi arzându-i obrajii.

Instalarea Curții în Noul Enawar i-a aruncat în panică pe slujitorii Palatului Consiliului. Ei au trebuit să pregătească suficiente camere în câteva ore pentru a găzdui toată lumea.

Apoi, încet, viața a reluat un aspect de normalitate. Dar toți au continuat să se simtă în exil, majoritatea lăsând în urmă rude și prieteni în pericol de moarte.

Neor a încercat să insufle putere și curaj tuturor. El însuși a impus tăcerea asupra amintirilor sale și a luat situația în propriile mâini, menținând un contact permanent cu Pământul Soarelui și neîncetând nici o clipă să dea ordine.

Boala a invadat Makrat. Apoi a decis să-l împartă în două zone închise. El a organizat adăposturi pentru bolnavi, i-a rechiziționat pe toți Frații Fulgerului și pe magicienii împărăției sale pentru a-i vindeca și i-a îndemnat să-și dubleze eforturile pentru a găsi un leac pentru răul care îi decima poporul.

A căutat, de asemenea, sprijinul celorlalți suverani. Pentru a combate în mod eficient această nouă amenințare, era necesar ca toată lumea să înțeleagă gravitatea situației și să adopte o politică comună. A convocat Consilii excepționale și s-a consumat în muncă. Acum depindea de el să salveze Lumea Pământeană.

Corpul său deja slab a devenit și mai fragil, cu ochii lărgiți în cercuri întunecate.

— Trebuie să te odihnești, i-a spus soția lui, disperată.

Și ea s-a schimbat; durerea a rupt toate barierele pe care le ridicase între ea și ceilalți, i-a măturat rigiditatea și a cedat

locul unei femei fragile, femeia de care Neor se îndrăgostise cu ani în urmă.

— Nu pot. Odihna mea ar provoca moartea a prea mulți oameni, a răspuns el.

În realitate, avea nevoie mai presus de toate să-și înece suferința în singurul lucru care i-a mai rămas: rolul său, coroana erau moștenirea tatălui său, și îi garanta integritatea cu riscul vieții sale.

Apoi, într-o zi, un servitor a venit să-l anunțe.

— Domnul meu, ești așteptat în subteran.

— De cine?, a întrebat Neor, nedumerit.

— Oficianta Supremă.

Chiar în momentul acela a știut, și a fost ca și cum ceva în el s-a rupt pentru totdeauna.

Palatul Consiliului nu era echipat ca cel din Makrat, unde totul era adaptat astfel încât să se poată mișca ușor cu scaunul său, și a trebuit să obțină ajutor. I-a blestemat pe cei care l-au cărat, pentru că ar fi vrut să fie singur ca să poată plânge.

Theana îl aștepta, stând în spatele unei bariere ridicate de doi magicieni.

— Lasă-ne, le-a spus slujitorilor care l-au însoțit pe prinț.

S-a uitat la ea. Haine în dezordine, ochii palizi. Dar nu sunt pete întunecate pe piele.

— Cum te simți? a întrebat-o el.

— Bine, pentru moment. Dar s-ar putea să fiu deja contaminată.

Neor și-a plecat capul. Dacă s-ar fi îmbolnăvit acum, sacrificiul său, alegerea sa de a nu-și mai vedea tatăl și mama, nu ar fi avut niciun scop.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum opt zile.

Deci, ce făcea, cu opt zile mai devreme, în timp ce tatăl său era pe moarte departe de el, probabil invocându-i numele?

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am vrut să-ți aduc eu vestea.

Neor și-a plecat capul. Nu voia să plângă, nu acum. Vremurile cereau curaj, putere forță și statornicie. De fapt, dacă s-ar fi uitat înăuntru lui, n-ar fi putut vedea nicio urmă din ele. Dar trebuia să se prefacă, prefăcându-se că ar fi de ajuns.

— A durat mult...? murmura ca și cum ar fi fost pentru el însuși.

— Nu și-a recăpătat cunoștința. Nu cred că a suferit. Și apoi a plecat cu certitudinea că ești acolo, și că se poate baza pe tine să preiei conducerea.

Neor a clipit. Întrebarea îi ardea buzele.

— A strigat după mine?, a spus el, fără să aibă curajul să privească în sus.

Theana s-a apropiat ușor de barieră și a ajuns la el. Neor ar fi vrut ca această mână să-l atingă, să-l însoțească cu tandrețea ei.

— Nu. Nu te-a strigat. Nici mama ta. Amândoi știau și au înțeles. Ai făcut ce trebuia.

De data aceasta, Neor a plâns fără reținere, imaginându-și moartea solitară a tatălui său, Learco cel Drept, care a realizat ceea ce nimeni înainte de el nu reușise vreodată: să dea cincizeci de ani de pace Lumii Pământene. Și totuși a plecat singur, fără să-și poată lua rămas bun de la singurul său fiu.

— Și mama mea?, a întrebat Neor când s-a calmat.

— S-a îmbolnăvit la trei zile după el. Dar infecția a fost mai puțin virulentă decât a tatălui tău. Când am părăsit-o, era în drum spre recuperare.

Neor a fost ușurat. Nu era singur, până la urmă.

— De îndată ce se face bine, adu-o aici. Am nevoie de ea.

Theana a zâmbit.

— Visează doar să se întoarcă la muncă. Nu s-a oprit, chiar și atunci când avea probleme: mereu la căpătâiul tatălui tău, mereu activă, în ciuda febrei care a devorat-o. E felul ei de a răspunde la durere. *În* felul tău.

Neor a tăcut. Nu avea nici o zecime din curajul mamei sale, credea.

— Încă mai cauți un leac?

— Zi și noapte. Nu-ți poți imagina câți frați au murit, câți și-au sacrificat viața în acest scop.

— Şi...?

— Nimic, spune ea, copleșită. Cu toate acestea, secretul este în sângele nimfelor. Ne ajută foarte mult. Mai mult decât atât,

oamenii lor fug din Țara Apei în masă. Acolo, e război deschis. Dar chiar și aici, sunt persecutați și uciși.

— Știu, am primit rapoarte despre asta.

— Voi merge acolo, a continuat Theana, pentru a lucra în contact mai strâns cu nimfele. Asta e cea mai promițătoare pistă.

Neor s-a uitat la ea.

— E un loc periculos.

— Cavalerii Dragonului îmi vor asigura siguranța, a răspuns ea, susținându-i privirea. Suntem încă prea departe de obiectiv. Reușim doar să reducem febra și să încetinim progresia bolii, dar nu vindecăm pe nimeni. Nu putem înțelege de ce unii oameni supraviețuiesc.

Neor a oftat.

— Deci, nici o veste bună pentru mine azi...

Fața Theenei s-a întunecat din nou, iar prințul și-a dat seama că nu terminase.

— Ce se întâmplă?

— După tot ce s-a întâmplat, am omis investigația mea asupra morții lui Mira. Nu mi s-a mai părut important.

Neor, pe de altă parte, aproape că o uitase. Și totuși, imediat după moartea cavalerului evenimentele s-au precipitat: boala, plecarea lui San, exilul.

— Ai descoperit ceva nou?

— La cererea mamei tale, am făcut autopsia ucigașului. Doubhée nu a crezut niciodată în teza trădării sau în cea a unei crize de nebunie. Sora care se ocupa de examinare descoperise ceva ciudat, pe care nu-l putea explica. Apoi am avut ideea de a apela la un frate mai experimentat, care a împărtășit multe dintre aventurile mele. Acum câteva zile, i-am găsit raportul printre hârtiile mele.

A tăcut, iar Neor a înțeles că nu-i vs plăcea ceea ce urma să spună.

— Te rog să vorbești.

— Există o Formulă Interzisă inventată de Aster care îți permite să controlezi voința oamenilor. Este un pic ca sigiliile impuse famminilor, nu ai citit nimic despre asta?

— Da, sigur că da. Fiecare fammin avea un nume, și dacă era numit cu acest nume, nu putea să nu asculte ordinele. E un descântec bine-cunoscut.

— Versiunea care poate fi aplicată oamenilor este mult mai complexă. Este o pecete pe care numai un magician foarte puternic o poate invoca, pentru că necesită sânge proaspăt din inima victimei. Acest sânge este de obicei luat din artera carotidă, lăsând o urmă ușoară pe gât. Este o operațiune riscantă, pe care puțini magicieni o pot efectua fără a provoca moartea. Ei folosesc apoi această cicatrice, care este simbolul fizic al descântecului, și un nume. Spionul lui Doubhée avea cicatricea. În plus, vrăjile de acest fel au o aură pe care un magician bun este capabil să o perceapă. Pe omul nostru, această aură este foarte puternică.

Neor a oftat.

— Deci acesta este misterul nostru rezolvat. Spionul a comis această crimă din ordinul unui magician care l-a manipulat cu un descântec.

Theana a dat din cap.

— Dar cine?

Chiar înainte de a termina formularea întrebării, răspunsul era clar pentru el în minte. Un fior lung i-a trecut prin spate.

— Acest tânăr spion nu a văzut pe nimeni în afară de San în această perioadă, a confirmat Theana. El a luat chiar și notițe despre el, am găsit câteva în camera lui. Nimic interesant, dar dovedesc că îl investiga. În plus, un magician atât de puternic e rar.

— San... murmură Neor, și un val de ură l-a făcut să tremure din cap până în-n picioare.

Și-a amintit cum se uita tatăl său la acest om, admirația, afecțiunea care putea fi citită în ochii lui. Și-a amintit, de asemenea, de ardoarea cu care l-a apărat de acuzațiile sale.

— Când era copil, avea un potențial magic enorm, a spus Theana. Când l-am întâmpinat la întoarcerea la palat, l-am simțit, poate chiar mai puternic decât în trecut. Dar nu am fost atent la el, pentru că, repet, el avea deja această caracteristică de când era copil.

— Crezi că poate realiza un asemenea descântec?

Theana a dat din cap.

— E mai puternic decât mine, Neor, e mai puternic decât majoritatea magicienilor pe care-i cunosc. A fost întotdeauna și cred că încă mai este. El este unul dintre puținii care este în măsură să facă acest lucru.

Prințul s-a agățat cu ambele mâini de cotierele scaunului său. Nu avea nicio dovadă, desigur. Și totuși instinctele lui i-au spus că el era. De ce altceva ar fi fugit? Și era o coincidență că tocmai spionul care a fost pus pe urmele lui era cel care a comis această crimă?

— O să-l arestez.

— Nu avem dovezi clare, a obiectat Theana.

— Avem indicii. Și în ceea ce mă privește, sunt suficiente pentru a-l aduce la Noul Enawar. Nu este o arestare reală; îl vom ține pur și simplu la Palatul Armatei până când vom vedea îndoielile noastre confirmate.

— Neor, având în vedere situația, nu cred că putem...

— Starea de urgență nu ne scutește de aplicarea legii. În plus, nu te-ai întrebat despre sincronicitatea extraordinară a evenimentelor? Mira este ucis, San părăsește palatul, și la două zile după aceea, tatăl meu se îmbolnăvește...

— Nu poate să fi comis o asemenea urâciune! A exclamat Theana, pălind și mai mult.

— Sper că nu, sper din tot sufletul că nu... Cu toate acestea, nu știu ce să mai cred.

Neor se gândește o clipă.

— Îl voi aresta, a repetat, aproape pentru el. Și voi smulge adevărul de la el, concluzionează el, încleștându-și dinții.

După masă, San și Amhal s-au retras în cortul pe care îl împărțeau acum. După ce s-a întâmplat în sat, tânărul a preferat să stea aproape de maestrul său. Nu știa de ce a luat această decizie. Poate că a fost doar dorința de a ajunge cât mai departe de Adhara posibil, de ochii ei nemilos de sincer, de dragostea ei atât de dulce.

Citeau. San depeșe militare, Amhal o carte de Magie Interzisă. Tocmai începuse capitolul despre Fulgerul Întunecat. Deși nu l-a învățat prea multe, era mulțumit că a putut invoca elementele principale fără a fi nevoit să le studieze.

Gardienii au pătruns în cort cu săbiile în mâini.

— Cine e San?

— Eu sunt, a răspuns el, uimit.

— Ești arestat. Din ordinul Regelui Neor! Trebuie să te ducem la Noul Enawar unde vei fi interogat.

— Regele Neor... a mormăit Amhal în spatele lui.

San s-a uitat la elevul său, apoi s-a adresat din nou gardienilor.

— Trebuie să fie o greșeală.

— Urmează-ne!

L-au luat de umeri și l-au târât afară din cort, unde se formase deja o mulțime mică. Amhal a sărit în spatele lor.

«Ei știu. Ei știu ce am făcut în sat! »

Pentru o clipă, aproape că s-a simțit ușurat. L-ar aresta și pe el, l-ar arunca în închisoare, poate l-ar ucide. Și în sfârșit, totul s-ar fi terminat.

— De ce îl acuzați?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

Gardienii au făcut schimb de priviri.

— Uciderea lui Mira.

San izbucni cu un râs tunător. Toți au rămas paralizați, inclusiv Amhal. Lumea a început să se transforme amețitor în jurul lui. Mira. Durerea morții sale a reapărut brusc, dintr-o dată. Și în același timp cu durerea, neîncrederea: San acuzat de această crimă?

— Deci așa a schimbat *regele Neor* situația?, a strigat San. Nu-mi spune că crezi, nu-i așa? a adăugat el, întorcându-se spre Amhal.

Tânărul nu a răspuns. Ce ar fi trebuit să creadă? Cu două zile înainte, îl văzuse pe același om exultând cu el exterminând un sat de civili.

«Este un lucru. Dar uciderea cu sânge rece a unui om...»

— Vrei să știi adevărul, Amhal? a continuat San fără a se opri din râs. Vrei să știi? a adăugat el, luând mulțimea ca martor. Nimeni nu ți-a spus, Amhal, dar omul care ți-a ucis maestrul a fost un spion pentru regina Doubhée.

Această revelație l-a lovit pe Amhal cu forța unui pumn. Plin de dorința de a fugi, nu a întrebat despre detaliile anchetei.

«Prostule, prostule!» și-a spus el.

— Un spion însărcinat cu monitorizarea acțiunilor mele! a continuat San. Am observat, dar am lăsat să se întâmple. Oricum, nu a fost nimic de descoperit pe contul meu!

Amhal și-a simțit capul aproape explodând.

— Ajunge!, a spus un gardian, iar soldații au început să-l împingă pe San în fața lor.

— Oprește-te! a țipat Amhal.

Violența strigătului său i-a surprins pe toți. Micul grup a înghețat.

— Nu înțelegi, Amhal? Mi-au întins o înscenare: Neor, care a devenit rege, a găsit un țap ispășitor ideal pentru a sacrifica pe altarul rațiunii de stat.

— Taci! Luați-l, a ordonat șefului oamenilor săi.

Dar San a continuat.

— Gândește-te, Amhal! Vrea să mă sacrifice, omul pe care Learco l-a iubit ca pe un fiu! Un războinic puternic și curajos, capabil să-i succeadă pe tron. Gândește-te, Amhal!

Cuvintele lui s-au pierdut în noapte.

Uimit, Amhal s-a uitat la întunericul care tocmai îi înghițise maestrul. Apoi a văzut doi ochi care se uitau la el cu nerăbdare: Adhara.

30
O AFACERE NEBUNĂ

— Nu acum, i-a spus Amhal lui Adhara, care îl urmărea, și s-a încuiat în cortul său.

Afară, oamenii murmurau, întrebându-se dacă San era vinovat, sau dacă fusese zdrobit de unelte mai puternice decât el.

Amhal, pe de altă parte, s-a gândit la aceste cuvinte: «Regele Neor.» Ce s-a întâmplat cu Learco?

Dar ceea ce conta cel mai mult era ce i-a spus San, și ultima imagine pe care o avea cu el, umilit, târât afară din tabără.

Se pare că abia s-a trezit dintr-un somn lung pentru a fi aruncat într-un coșmar. Pentru că, de la moartea lui Mira, el a dormit doar, de fapt, căutând într-o odihnă artificială o pace care era la fel de mare. Și mânat de dorința de a fugi cât mai departe posibil de el însuși și de umbra maestrului său, el a neglijat esențialul: cine l-a ucis pe Mira și de ce? Acum, aceste întrebări au pătruns în mintea lui, și răspunsurile lor erau teribile.

San ?

San era capabil să comită această crimă? Și cu ce scop? Doar gândul ăsta l-a supărat. Aceasta însemna că a făcut o greșeală completă, că el însuși s-a împrumutat, în ciuda unei conspirații criminale căreia nu îi putea înțelege nici măcar sensul. Și, de asemenea, că drumul întunecat pe care s-a îmbarcat era chiar mai chinuitor decât și-a imaginat. Nu, San era un om teribil, l-a înțeles până acum, dar nu era mai rău decât el. Era colegul lui, ca el, o creatură a nopții, și ca și el sortit unui sfârșit întunecat. Credea în învățăturile sale, în viziunea sa asupra lumii și vieții, în sabia și magia sa. San nu poate fi un regicid. Să presupună asta pentru o secundă l-a sfâșiat, l-a înnebunit.

Deci, Neor era vinovatul? Arestarea lui San făcea parte dintr-un plan de preluare a puterii? Și ce s-a întâmplat cu Learco? Amhal și-a amintit lunile petrecute la Curte servind familia regală. Nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat membrii. Cea mai familiară era Amina, datorită zilei pe care el și prințesa, împreună cu Adhara, au petrecut-o împreună. În ceea ce-l privește pe Learco, el a rămas o figură mitică pentru el. Îl cunoscuse ca și cum ar fi privit la imaginile ilustrate ale

cărților, ca eroii descriși pe fresce și mozaicuri. De fapt, el îl judecasr întotdeauna prin ochii maestrului său. Mira a avut încredere în suveranul său, i-a dedicat viața și nu a ezitat să moară pentru el.

«Îl venerez, nu numai pentru că este un om mare, ci și pentru puterea visului său. El ne-a dat speranță, a transformat în realitate o aspirație vagă, o dorință secretă a inimilor noastre. De aceea am jurat să-l protejez până la moarte», i-a spus el odată, iar aceste cuvinte i-au umplut inima de nostalgie dureroasă.

Dar fiul lui? Amhal nu știa nimic despre el. La palat, cu siguranță s-a bucurat de o reputație bună. Desigur, unii s-au ferit de inteligența sa strălucitoare, de modul discret în care a devenit treptat consilierul șef al tatălui său și, în practică, adevăratul conducător al Pământului Soarelui. Dar acestea erau doar bârfe răspândite de oameni invidioși. Ce a spus Mira despre Neor? Aproape nimic. «Ar fi putut fi un mare rege, demn de a-i succeda tatălui său, dacă nu ar fi avut acel accident.» Asta e tot ce și-a putut aminti.

Apoi, încetul cu încetul, spiritul lui Amhal s-a stins. Pentru că era mai ușor să crezi în vina unui străin decât în cea a mentorului său, a omului care l-a călăuzit prin întunericul ultimelor săptămâni, care i-a deschis noi orizonturi și l-a introdus într-o lume nouă. El nu s-a putut face să recunoască faptul că greșea atât de mult față de el însuși. Pur și simplu nu a putut.

N-a dormit toată noaptea. S-a simțit prins în capcană: de el însuși, de un destin, de propriile alegeri. S-a gândit la ce trebuie să facă. Să continue ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Să aștepte rezultatul procesului? Să revină la viața lui de dinainte, la o normalitate improbabilă?

Dar San era nevinovat, trebuia să fie nevinovat! Și el era maestrul său, în cel mai profund sens al cuvântului.

Ideea i-a venit treptat. A perceput-o prima dată în furnicăturile care i-au scuturat membrele în acea noapte agitată. Și-a făcut apoi drum în gândurile lui, săpând încet un spațiu în mintea lui.

Acționează Ca întotdeauna, atunci când durerea era prea mare, era necesar să pună corpul în acțiune. Trebuia să-și folosească suferința pentru a-și hrăni furia.

În zori, a ieșit din cort. Soarele abia răsărea deasupra siluetei ascuțite ale pinilor. O minge de foc care i-a amintit de globul în flăcări cu care a distrus satul cu câteva zile mai devreme. Apoi a luat o decizie. Nu-l va pierde pe San așa cum l-a pierdut pe Mira. Se va agăța de el până la sfârșit, va păstra credința în omul care i-a schimbat radical viața, care i-a dezvăluit adevărata sa natură.

Se va duce să-l salveze.

Adhara, de asemenea, nu a putut dormi în acea noapte. A văzut din nou fața disperată a lui Amhal, a auzit cuvintele lui San în timp ce era arestat și s-a întrebat ce s-a întâmplat la Curte. «Regele Neor.» Asta înseamnă că Learco a murit? Și Amina, ce s-a întâmplat cu ea?

Gândurile se împrospătează în mintea ei. Ar fi vrut să meargă să-l vadă pe Amhal. Acum că San nu mai era acolo, poate că ea l-ar fi adus înapoi pe calea cea bună, l-ar fi dat înapoi lumii sale. Dar știa, de asemenea, că avea nevoie de liniște și singurătate. Pentru a reflecta asupra a ceea ce s-a întâmplat, pentru a accepta această idee care i s-a părut teribilă, chiar și ei: că San ar putea fi responsabil pentru moartea lui Mira. Ipoteza nu i s-a părut atât de absurdă. Acest om ascundea fațete teribile, ea le-a văzut în câteva ocazii rare. Și atașamentul său morbid față de Amhal, felul în care l-a abordat de la început, fără să-i dea spațiu, fără să-i dea drumul pentru o clipă. De când a sosit, Amhal s-a schimbat, a fost otrăvit. În acest sens, moartea lui Mira a fost în favoarea lui San: l-a lăsat liber, i-a permis să-și consolideze influența asupra sufletului elevului său.

«Amhal este cel pe care îl vrea!» i-a strigat o voce interioară, iar dovada acestui fapt a supărat-o. Omul ăsta îl voia pe Amhal! Ea nu știa de ce, și trebuia să afle, dar ceea ce era sigur era că avea nevoie de el, de furia lui, durerea lui.

A așteptat până la lumina zilei să meargă la cortul lui Amhal, cu inima bătând. A simțit că de data asta ceva important era pe cale să se joace.

Amhal a mers nervos de la un capăt la altul al cortului său, adunându-și lucrurile.

— Ce faci?

Tânărul s-a întors brusc, arătând speriat. S-a uitat la ea câteva secunde, apoi s-a întors la ocupația lui fără să răspundă.

Adhara l-a apucat de braț.

— Vrei să-mi spui ce faci?

Privirea lui era dură, ostilă.

— E mai bine dacă nu știi.

— Dacă pleci, vin cu tine.

— Nu mă poți urma unde mă duc.

A ieșit, și-a trecut geanta peste umăr. Adhara stătea înaintea lui.

— Este timpul să uităm acest loc, spune ea, încercând să controleze tremurul vocii ei. Și, de asemenea, să-l uiți pe acest om, să-ți reiei viața din-nainte. A fost o paranteză, o paranteză teribilă, dar s-a terminat. Justiția va decide soarta lui San, și vei fi din nou liber.

Amhal s-a uitat la ea cu ochi reci.

— Nu știi ce spui.

— Tu ești cel care nu-și dă seama, a insistat ea. Spune-mi că coșmarul ăsta s-a terminat...

Și-a lipit fruntea de pieptul lui, căutând căldura pe care a găsit-o acolo de atâtea ori în trecut.

— Mă duc în Noul Enawar.

Adhara a ridicat capul.

— Te duci după el?

Amhal nu a răspuns, dar privirea lui era elocventă.

Adhara a izbucnit în lacrimi.

— Lasă justiția din Țara Soarelui să-și urmeze cursul. Dacă e nevinovat, va fi eliberat. Și vei ști adevărul.

— Ai auzit ce a spus?

— Amhal, nu vezi ce ți-a făcut? Vrea să te ia și te distruge! De când l-ai cunoscut, totul a mers prost pentru tine, ai pierdut totul. Cum poți să-i crezi minciunile?

A îndepărtat-o brutal.

— Acest om este maestrul meu acum! Cel în care am încredere orbește! Și știi de ce? Pentru că e la fel ca mine! L-am visat în fiecare seară înainte să se întoarcă. M-a chemat, m-a invitat să vin. El este singurul care mă înțelege, pentru că suntem la fel, hrănim aceiași demoni și avem același destin. *Trebuie să* fie nevinovat!

De data asta, lacrimile lui Adhara au izbucnit în ciuda ei.

— Dar el e ucigașul lui Learco, a suspinat ea. El e!

Amhal a apucat-o de braț și a scuturat-o violent.

— Să nu îndrăznești să repeți asta!

Adhara a ghicit brusc că jocul a fost pierdut.

— Nu te duce! a implorat ea. Nu-l poți salva!

— Sunt mai puternic decât crezi.

— La Noul Enawar, vei avea o întreagă armată împotriva ta!

— Am o armă invincibilă.

Adhara și-a lărgit ochii.

— Nu, Amhal... murmura ea.

Furia lui, setea lui de sânge.

— Te rog, renunță... Vei muri...

Amhal și-a înghițit saliva.

— Și totuși, ce mai contează?

Adhara s-a prăbușit la picioarele lui, suspinând neîngrădit.

— De ce nu sunt de ajuns pentru tine? De ce n-am fost niciodată de ajuns pentru tine?

S-a uitat la ea și, pentru o clipă, Adhara a văzut din nou scânteia, slabă, murind, în adâncul ochilor săi.

Apoi Amhal a fugit.

Adhara nu ar fi putut spune cât timp a rămas prăbușita acolo, fără putere. Ultimele luni i-au trecut prin fața ochilor, fără sens. O serie de zile petrecute urmărind o himeră, comportându-se delirant. Asta era dragoste?

«Ce ar trebui să fac? Ce ar trebui să fac? »

Pentru că nu s-a terminat, nu se putea termina.

»Trebuie să-l opresc.»

Dar? Probabil plecase cu Jamila, iar călătoria spre Noul Enawar a durat cel puțin zece zile pe spatele unui dragon. Și ea era pe jos. Oricum, trebuia să acționeze, trebuia să-l alerteze pe rege, pe Amina, pe cineva. Trădează-l, dacă este necesar, dezvăluie-i planurile lui Neor, care l-ar împiedica să comită o nebunie. Era mai bine să-l știe în închisoare decât mort. Pentru că dacă Amhal ar fi decis să-și lase furia să se dezlănțuie, ar fi fost condamnat.

Imaginea Aminei i-a venit în minte. Amina pe care a abandonat-o, pe care a făcut-o să sufere, dar care era singura

ei prietenă. Trebui s-o avertizeze. Dar cum? Amhal ar ajunge înainte de orice scrisoare...

Își îngroapă fața în mâini. Nu conta cât de mult s-a gândit, nici o idee nu i-a venit.

Magie! Poate magia ar putea-o ajuta! O cunoștea, i-a spus Theana și a dovedit-o în mai multe rânduri. Memoria ei trebuie să conțină cu siguranță formula care l-ar salva pe Amhal. S-a concentrat, a încercat cu toată ființa ei să-și invoce amintirile și s-a gândit la ierburile Oficiantei Supreme, lăsate pe noptiera camerei sale de la Palatul Regal din Makrat, la o mie de mile depărtare. De ce naiba le-a lăsat acolo?

Încă o dată, au apărut doar senzații confuze. O durere insuportabilă, un zid de piatră, și acea voce fără consistență cu un timbru special, care i-a repetat: «Voi veni după tine.»

A sărit și a fugit din cort. Fără suflare, s-a dus în zona bolnavilor. Era plin de magicieni, era, probabil, unul capabil să o ajute.

Ca în fiecare dimineață, mirosul de sânge și moartea o luase de gât. Ea s-a uitat printre paturile unde bolnavii își dădeau ultima suflare, în mijlocul cârpelor murdare și a plângerilor sfâșietoare. Dar nu l-a văzut, căuta un magician, un băiat, cu pielea brațelor în întregime neagră. Ei au avut grijă de un om bolnav împreună în ziua sosirii sale, și a fost cumva ghidul său în acest iad. Ei au fost martori unul lângă altul la agonia nefericitului, și el a fost cel care i-a închis ochii.

«A creat o legătură între noi», își spuse ea, mergând spre el.

Tânărul magician impuneaun farmec vindecător unui om muribund.

— Ai întârziat, spune el cu o voce neutră.

— Am nevoie de tine, a răspuns ea, și tonul vocii ei trebuie să fi fost teribil, pentru că tânărul a ridicat imediat capul.

Ea i-a spus totul.

— Este o dezertare, a spus el cu voce joasă. Și o trădare.

— Nu spune nimănui, te implor!

— Eu...

— Te implor, sunt disperată! l-a întrerupt ea.

S-a umilit până la a mărturisi că îl iubește pe acest băiat mai mult decât pe ea însăși și că trebuie să-l salveze cu orice preț.

— Îl trădezi, a obiectat el.

— Trebuie s-o fac, sau va muri.

Tânărul magician s-a uitat la ea câteva momente, ezitant. Apoi a zâmbit ușor.

— În regulă.

Adhara a scos un oftat de ușurare.

— Cu toate acestea, există o problemă.

— Care?

— Persoana care primește mesajul trebuie să cunoască magia. Permite-mi să explic: destinatarul va vedea un mic nor violet. Dar pentru a citi mesajul, un magician trebuie să condenseze acest nor pe un pergament printr-o incantație.

— Sunt mulți magicieni în palat.

— Dar dacă nu vor vedea norul la timp, mesajul se va pierde.

— Aceasta este singura speranță pe care o am, a spus Adhara.

— Îl vom trimite la prânz. Voi aduce ceea ce am nevoie.

— Mulțumesc, a spus Adhara, cu ochii plini de recunoștință. Nici măcar nu-ți știu numele...

Tânărul magician zâmbește.

— Lewar.

— Multumesc, Lewar.

L-a apucat de mânecă în timp ce pleca.

— Și am nevoie de un dragon.

Mesajul a fost trimis.

«Amhal este în pericol. Vine la Noul Enawar să-l salveze pe San. Spune-i tatălui tău. Oprește-l, dar, te implor, nu-l răni. »

În timp ce Lewar recita formula și desena mesajul pe pergament, Adhara a reflectat asupra șanselor de succes. Dacă Amina nu înțelegea că era un mesaj magic? Și cum ar reacționa Neor? Care era situația la Curte?

Odată ce focul magic a mistuit pergamentul, ea a încetat să-și mai facă griji. Acum s-a terminat. Cel mai important lucru acum era de a găsi o modalitate de a ajunge la Marele Pământ.

Era mult mai complicat. Era un cavaler care pleca în acea seară spre Noul Enawar, dar cum să îl convingă s-o ia cu el? Și apoi era carantină, și intrarea în oraș era aproape imposibilă... Încă o dată, Adhara a trebuit să recurgă la toate abilitățile ei de convingere.

— O să mă încetinești. Și, oricum, nu iau pasageri, i-a spus Taq, cavalerul.

— Uh... te voi plăti, spuse ea în sfârșit.

În timpul șederii sale în Makrat, ea și-a economisit aproape toate salariile.

— Depinde de tine, dacă mă duci acolo, a spus ea, dându-i geanta.

Taq s-a uitat la ea.

— Trebuie să ai un motiv al naibii de bun să mergi la Noul Enawar.

— Trebuie să salvez viața cuiva, a răspuns ea, cu un nod în gât.

Au plecat în acea seară. În timp ce se ridicau deasupra acelui iad, Adhara s-a agățat de toată puterea ei de șa și a închis ochii. A visat de multe ori la momentul părăsirii Damilarului, dar nu și l-a imaginat deloc așa.

A privit luminile taberei dispărând treptat, gândindu-se la disperarea și suferința care i-au îmbrățișat inima. Ca și cum suferința din acest loc ar fi contaminat-o pentru totdeauna.

Închisă în camera ei din Noul Enawar, Amina se ofilea încet, între nostalgia bunicilor ei și amintirea tristă și dureroasă a lui Adhara. Frica de boală a afectat-o și s-a simțit oprimată de atmosfera agonizantă din acest loc asediat. Și, indiferentă față de lume, de această viață pe care a urât-o mereu, ea nu a observat micul nor purpuriu nemișcat deasupra biroului ei înainte de seară. S-a gândit mai întâi că e o iluzie optică, din cauza oboselii, probabil, sau o nouă turnură a bolii.

«Poate că așa se transmite, cu astfel de nori», spune ea, trecând cu degetul prin el.

În dimineața următoare, norul dispăruse, și odată cu el mesajul disperat al lui Adhara.

31
EVADAREA

Neor a fost transportat pe brațe în subteran. Era a doua oară când s-a dus acolo, dar s-a simțit la fel de umilit ca prima. În palatul său, nu s-a considerat niciodată invalid. În Noul Enawar, avea nevoie de ajutor pentru orice, chiar și pentru cele mai banale acțiuni.

Imediat ce servitorii l-au coborât pe scări, i-a concediat.

— Vreau să fiu singur, spune el sec.

— Majestate, acesta este un loc periculos, plin de criminali, și…

— Vreau să fiu singur, a insistat el.

Oamenii lui s-au plecat și s-au supus.

Neor a rămas nemișcat la intrarea în coridor. «Majestatea Voastră»… Ce sentiment de singurătate i-a dat acest titlu! I-ar fi plăcut să nu i se spună așa, ca acest titlu să rămână pentru totdeauna rezervat lui Learco. Nu ar fi crezut că pierderea tatălui său ar provoca atât de multă durere.

A avansat spre camera de gardă.

— Am venit să-l văd pe prizonier.

— Da, Majestate, a răspuns un gardian, luând un set mare de chei.

S-a grăbit în spatele scaunului cu rotile.

— Nu am nevoie de ajutor, a strigat brusc Neor.

— Da, eu… desigur. Este aici, a răspuns omul, jenat.

Au mers de-a lungul unei serii de uși închise. În spatele fiecăruia dintre ele, un criminal.

Cel care îl interesa pe Neor era ultimul.

Gardianul a întors cheia în încuietoare.

Ușa s-a deschis, iar Neor i-a văzut figura decupată pe fundul celulei, un cub îngust, fără ferestre. Stătea pe o bancă, îmbrăcat exact ca în ziua în care a ajuns în Makrat, cu mâinile la spate legate de perete.

Neor tremură.

— Lasă-ne, îi spune paznicului.

— Majestate, nu știu dacă…

— Și oprește-te cu «Majestatea Voastră»! a explodat Neor. Acest om a trăit două luni la Curtea mea. Știu cum să-l tratez. Și vreau să fiu singur cu el!

Ușa s-a închis cu un oftat resemnat al soldatului.

Cei doi bărbați s-au studiat câteva momente în tăcere. San a zâmbit. Neor l-a ghicit, în ciuda albastrului care îi acoperea partea stângă a feței și a buzei superioare umflate.

— Nu știam că vei veni personal.

— Sunt regele tău, arată-mi respectul cuvenit.

San a zâmbit din nou, cu ferocitate de data asta.

— Suntem doar noi doi aici, la naiba cu protocolul!

— Eu decid asta.

— Sau ce? l-a provocat San. Uită-te la tine, chiar legat sunt mai puternic decât tine.

— E adevărat... Dar ai doar corpul tău. Am soldați, paznici... călăi.

— Ești sigur că am doar corpul meu?

Neor l-a observat din cap până-n picioare. Era exact opusul lui. Robust, sănătos, un războinic. Fiul ideal pentru tatăl său, regele pe care Țara Soarelui îl merita. Cine știe dacă Learco s-a gândit vreodată la San în acești termeni, dacă și-ar fi dorit vreodată să aibă un fiu ca el...

«Dacă nu s-ar fi decis în acea zi să o salveze pe mama, dacă și-ar fi ținut promisiunea față de Ido, poate ar fi fost pe tron astăzi.»

A dat din cap furios. Nu ar trebui să se lase acaparat de astfel de gânduri.

— De ce insiști să negi adevărul?

— Ce te face să crezi că mint?

— Instinctele mele.

— Tu ești cel care-mi vorbește despre instinct? Tu care ai condus regatul tatălui tău fără nici un motiv?

— Nu e vorba doar de motiv.

— Poate. În orice caz, nu ai nici o dovadă împotriva mea. Și pe baza unor presupuneri simple, m-ai închis aici ca pe un criminal și m-ai torturat!

Un moment de tăcere, apăsătoare.

— Credeam că tatăl tău te-a învățat onoarea, dreptatea. M-am gândit că preferi să lași un om vinovat în libertate decât să întemnițezi un om nevinovat. Dar a durat doar două zile ca frumoasele tale principii să se prăbușească ca un castel de nisip. Cum te justifici noaptea înainte de culcare? Te gândești la tatăl tău care a condus acest regat timp de cincizeci de ani

fără să comită o singură nedreptate, fără să cedeze vreodată instinctelor sale primare?

Dinții lui Neor scârțâiau.

— Nu te justifici. Și nu-ți pasă s-o faci, nu-i așa?

— Vreau adevărul, i-a șuierat din nou suveranul.

San s-a sprijinit de perete. Avea o atitudine disprețuitoare pe care Neor nu o suporta.

— Nu, doar cauți răzbunare. Ești convins că ai dreptate, dar imposibilitatea de a-mi arăta vinovăția te macină. Vrei să plătesc, prin orice mijloace. Mă înșel?

Neor și-ar fi dorit să aibă puterea să se ridice de pe scaun, să-i sară la gât și să-l facă să înghită unul câte unul cuvintele sale veninoase.

— Cu toate acestea, tatăl tău a făcut reguli. Și tortura nu e una dintre ele.

— Nimeni nu te-a torturat.

— Dar fața mea umflată? Un paznic prea zelos, poate?

Neor a simțit un ușor disconfort.

— Chiar dacă recunosc că sunt vinovat, dacă le spun judecătorilor că mărturisirea mi-a fost smulsă sub tortură, nu va mai avea nici o valoare. Nu, nu așa mă vei învinge, Neor!

Și zâmbește din nou, cu un zâmbet câștigător.

Regele era aproape speriat de asta.

— Cine naiba ești tu?

San a făcut o reverență batjocoritoare.

— Eu sunt viitorul. Sunt o nouă rasă a omului, și în același timp, memoria Lumii Pământene. Eu sunt diferit.

S-a ridicat, senin.

— Chiar ești San, pe care tatăl meu îl cunoștea?

— Bineînțeles că eu sunt. Cu excepția faptului că, la momentul respectiv, nu devenisem încă conștient de adevărata mea natură. De-a lungul anilor, am învățat multe despre mine.

— De ce te-ai întors la palat? Și de ce acum?

— Am avut o misiune.

— Ce misiune?

San chicoti.

— Acum ceri prea mult.

Neor nu a putut aduce discuția pe terenul care l-a interesat. Acest om era cel care conducea jocul. Cum a putut să-l

primească în casa lui, să-i dea cele mai înalte onoruri, fără a percepe întunericul sufletului său?

— Și ai făcut-o?

San s-a uitat intens la el.

— Dacă ar fi fost așa, nu aș fi vorbit cu tine acum.

Neor tresări.

— Trebuia să-l omori, nu-i așa? Pe tatăl meu voiai să-l omori. Mira era doar un obstacol în calea ta, ai scăpat de el pentru că a înțeles ceva. Dar asta a fost misiunea ta blestemată, ăsta e adevărul...

San râde din suflet. S-a oprit doar când buza a început să sângereze din nou.

— Adevărul... Oameni de felul tău se agață de acest cuvânt, ca și cum ar fi alfa și omega! Dar adevărul nu te face liber. Adevărul este o cușcă, adevărul ne pune în cutii, ne definește și ne înrobește pentru totdeauna.

— Nu mă interesează iluziile tale! L-ai ucis sau nu?

San s-a uitat la Neor îngâmfat.

— Acum că sămânța este semănată și cunosc rezultatul istoriei, te voi satisface. Da, eu l-am ucis pe Mira. Și, de fapt, era un obstacol, dar nu pentru motivele pe care ți le imaginezi. Când mi-am dat seama că mama ta și-a pus unul din spioni pe urmele mele, am avut ideea de a da două lovituri cu o singură piatră. Decisesem deja să-l omor pe Mira, dar lasându-l pe unul din oamenii tăi să se ocupe de asta... gestul a avut o anumită eleganță. Și apoi mi-a fost de folos și din alt motiv. Da, eu am fost, de asemenea, cel care a introdus boala la palat. Cu o fiolă de sânge infectat, pe care am procurat-o cu ceva timp mai devreme. Tot ce trebuia să fac era s-o sparg în camera tatălui tău și să-i evapor conținutul cu un dram de magie. Văzut din unghiul ăsta, da, l-am ucis pe tatăl tău.

Neor s-a agățat de cotierele scaunului său. Lumea din jurul lui se înroșea. Era prima dată când a simțit atâta furie, o asemenea furie devoratoare. L-a urât pe acest om din adâncul sufletului său și i-a dorit moartea cu toată ființa sa.

— Cum ai putut să..., murmura el, tremurând. Cum ai putut... Te-a primit ca pe un fiu, te-a acoperit cu onoruri, cu afecțiune, și-a petrecut viața căutându-te! a țipat el.

San nu a tresărit.

— Dar vei muri..., a continuat Neor cu o voce amenințătoare. Vei muri ca un câine, ca trădătorul care ești!

San a răspuns cu un zâmbet.

— Tu nu înțelegi. Zarurile sunt aruncate. Sămânța pe care am semănat-o e deja încolțită. Și când tu și prețiosul tău adevăr veți muri, voi pleca de aici și-mi voi termina treaba.

— Vom vedea, a șuierat Neor.

Dintr-o dată, sună o detunătură. San zâmbi crunt.

Amhal s-a oprit doar când Jamila era epuizată. Și pentru tot restul călătoriei, și-a acordat doar scurte ore de somn în micile luminișuri pierdute unde și-a odihnit dragonul. S-a gândit continuu la San, la cuvintele sale, la modul în care a fost luat. Și își tot spunea că nu era el, că nu putea fi el.

I-au trebuit zece zile să ajungă la Noul Enawar, cu două mai puțin decât se aștepta. A aterizat în pădure la ieșirea din oraș și a lăsat-o pe Jamila acolo.

— Mă voi întoarce, a spus el, mângâindu-i botul, dar era surprins să se gândească că poate, pentru prima dată în viața lui, a mințit-o.

S-a înfășurat în haină. Astfel, complet ascuns sub țesătura neagră, era în orice fel identic cu San.

A reușit să intre în oraș doar cu uniforma de soldat. Noul Enawar era acum în carantină.

Și-a înfrânat nerăbdarea, chiar dacă ardea să acționeze. Deși proiectul său nu era rațional, el trebuia să-l regleze un pic dacă nu voia să moară în zadar. Avea nevoie să știe exact structura celulelor și a posturilor de pază.

A luat o cameră într-o tavernă, apoi s-a îndreptat spre mahalalele orașului. Le-a frecventat în trecut în timpul misiunilor care i-au fost încredințate de Mira. A descoperit că inima capitalei Lumii Pământene nu era mai puțin coruptă decât cea a oricărui alt mare oraș; acolo a găsit multe hărți și informații ieftine.

— Sfârșitul timpului este aproape, trebuie să se bucuri de el în timp ce încă se mai poate, i-a spus unul dintre informatorii lui, în timp ce cheltuia cele câteva monede câștigate pe bere.

Amhal a studiat planurile o zi întreagă. Era un singur gardian pe nivel în închisorile Palatului Armatei. Acest număr mic era, evident, legat de lipsa de oameni, trimiși în întreaga Lume Pământeană pentru a încerca să limiteze ravagiile bolii. La fiecare intrare, însă, era o poartă cu doi oameni. Conform a ceea ce i s-a spus, San ocupa ultima celulă a celui de-al doilea nivel.

— E păcat că un om ca el se irosește într-o temniță. Îți spun, eu, Neor, țese ceva, i-a aruncat informatorul în aer.

Amhal era consolat de asta. Oamenii erau cu San.

A așteptat ora pe care și-o stabilise singur, concentrându-se pe furia din el, pe setea lui de sânge. Dacă lucrurile mergeau prost, se putea baza doar pe ea.

Când a venit timpul, un calm rece a pus stăpânire pe el. A mers repede pe străzile din Noul Enawar și a intrat nestingherit în Palatul Armatei. Omul care păzea poarta i-a recunoscut uniforma.

«Ucenicul Salimar», s-a prezentat Amhal și soldatul l-a lăsat să intre.

Nu a întâlnit pe nimeni în afară de un soldat care căsca la parterul palatului.

Amhal a scos șiretul pe care l-a cumpărat în acea dimineață și s-a uitat la el cu groază. Ar putea să-l folosească? Ascuns în întuneric, a așteptat ca soldatul să treacă pe lângă el. Respirația i s-a accelerat. Nu a ucis niciodată în acest fel. A auzit pașii acestui om pe care nu-l cunoștea, și-a imaginat viața, casa mizerabilă unde locuia cu familia lui... Apoi furia a preluat controlul. De îndată ce a simțit-o destul de aproape, Amhal a sărit și i-a strâns lațul în jurul gâtului cu toată puterea. După ce s-a luptat puțin, bărbatul s-a prăbușit la pământ.

Cu mâinile tremurânde, Amhal l-a dezbrăcat. L-a acoperit-o cu propriile haine, deși nu era obligat să facă acest lucru.

«Este o prostie să-ți pară rău pentru el», și-a spus el.

Primul nivel. Camera de gardă, soldații. Niciunul dintre ei nu l-a observat. A continuat. Al doilea nivel. Un singur om de pază, la intrarea într-un coridor întunecat. Inima lui Amhal îi sare din piept. San era acolo, în spatele uneia dintre ușile alea.

A intrat calm în camera de gardă. Omul, arătând somnoros, s-a întors spre el.

— Dar tu cine ești...?

Nu a avut timp să-și termine propoziția. Amhal l-a străpuns cu sabia, în timp ce în inima lui furia exulta.

«Nu încă, nu încă... În curând vei avea tot sângele pe care-l vrei. »

S-a dus la capătul holului. Un soldat, similar cu cei pe care i-a întâlnit până atunci, era staționat în fața ușii. Și-a scos sabia și a aruncat-o fără să-i dea timp să țipe. Corpul a căzut la pământ cu o bufnitură, în timp ce mirosul de sânge s-a răspândit prin aer, tare, imbătător.

Amhal respira puternic, o bucurie sălbatică i-a îmbrățișat pieptul, nu avea niciun motiv s-o reprime. Era liber s-o lase să intre în posesia venelor lui.

«Pentru că servește monstrului care sunt, care am fost mereu.»

A examinat repede ușa. Era închisă cu un lacăt solid. În spate, cineva vorbea. Amhal nu a putut înțelege ce se spunea, dar a recunoscut vocea lui Neor. Enigmaticul Neor, schilodul care a domnit în locul tatălui său ani de zile. Omul pe care San l-a acuzat că vrea să-l distrugă. Mâinile lui Amhal au început să tremure. Momentul adevărului a sosit.

El a recitat formula peste lacăt, și o detunătură violentă a zguduit bolțile închisorii. Ușa a rămas intactă.

«La naiba!»

A repetat descântecul, încercând să infuzeze mai multă putere în cuvintele sale. Lemnul gemea, metalul s-a rupt și ușa s-a deschis în cele din urmă.

Neor, schilod în scaunul său, l-a privit cu uimire. Cât despre San, l-a privit cu zâmbetul unui lup, cu fața umflată și cu mâinile legate.

— Știam că vei veni, a spus el.

Amhal s-a gândit atunci că a răspuns doar la o chemare. A împins scaunul lui Neor, l-a aruncat la pământ și a fugit la San. Cu sabia, i-a tăiat legăturile.

— Ești bine? , a gâfâit.

— Cred că nu ai un plan să ieși de aici..., îi spuse el în loc de orice răspuns.

Amhal s-a uitat la el cu un aer distras.

— Neor va fi permisul nostru.

Amhal s-a întors. Regele se târa pe pământ, căutând ajutor. L-a apucat de subsuori: corpul lui slab era ușor, dar picioarele-i inerte erau un obstacol.

— Ia-l în brațe, sugerează San.

— Te-a mințit, Amhal, el a fost! exclama Neor. Mi-a mărturisit.

— Taci! Amhal a șoptit pe un ton plin de ură în timp ce se uita la San cu o privire interogativă.

— Îmi vreau sabia înapoi, a spus el. După asta, vom pleca de aici.

32
ÎNCEPUTUL

Doubhée a aterizat în Derea, în inima Pădurii de Vest, ca un răsărit palid creștea. Theana o aștepta în marea pajiște din fața taberei. Lividă, își agita mâinile, cu capul spre cer.

Doubhée a coborât de pe dragon. Animalul aparținea singurului cavaler din Makrat care a fost de acord s-o însoțească până acolo.

— N-ar fi trebuit să vii, îi spuse Oficianta Supremă.

Regina avea un zâmbet amar.

— Și unde ar trebui să fiu? În curtea mea pustie? Nu a mai rămas nimeni în palat, cu excepția cadavrelor.

— Încă ești în convalescență.

Doubhée și-a trecut mâna peste față.

— Am motive serioase să vin.

Plecase la câteva zile după înmormântarea soțului ei. O ceremonie sobră, la care au participat doar o mână de oameni.

«Așa pleacă cel mai mare rege al Ținutului Soarelui», se gândea ea, salutând mica adunare: o duzină de slujitori, palidă ca niște fantome, și ea. Rugului i-a fost greu să-l ia. Ea a rămas nemișcată în ploaia fină de toamnă, până când tot ce a rămas era cenușa omului pe care l-a iubit.

Fusese cu el tot timpul bolii sale, i-a respirat aerul, i-a băut apa, i-a împărtășit destinul. Și când a contractat boala, a descoperit cu groază că dorește să moară cu el.

Apoi a venit febra, și cu ea sângele, durerea. Dar nu s-a îndepărtat de pat, continuând să strângă mâna soțului ei chiar și în timpul delirului său. Știa ce sfârșit îi așteaptă, și voia să se bucure de fiecare moment, oricât de chinuitor, pe care încă îl mai putea petrece cu Learco. Theana a trebuit să o implore să se lase tratată.

Apoi febra a început să scadă, sângerarea s-a oprit și Doubhée și-a revenit treptat. Tocmai la timp pentru a asista la ultimele momente ale soțului ei.

Sub ploaie, cu ochii fixați pe coloana de fum ce se ridica spre cer, ea se gândise la o mie de lucruri. La fiul său aflat în

depărtare, la palatul acum părăsit, la Makratul devastat de boală. Și la anii lungi alături de Learco, la toate pe care soarta a avut bunătatea să i le acorde, la bucurie, la suferință, la o viață întreagă care s-a ridicat în fum.

Doubhée care a trăit acești miraculoși cincizeci de ani de pace a murit în acea zi. Și vechea Doubhée - fata pierdută, ucigașul, hoțul - a renăscut încet.

Odată întorsă în camera ei, după ce a trecut prin camerele goale ale palatului, s-a uitat în oglindă. Jumătate din fața ei era neagră. Semnul de nesters al bolii. Doliul etern pentru Learco imprimat pe pielea ei. Anii, chiar dacă au ofilit-o, nu au îmblânzit-o. Pentru că Learco a lăsat o moștenire pentru care era gata să lupte până la moarte.

Atunci a sosit mesagerul, fără suflare.

Și regina i-a făcut semn să vorbească.

Cortul Theanei era aglomerat cu flacoane, borcane pline cu ierburi și pergamente: urme ale lucrării Oficiantei Supreme, care căuta constant un leac.

— Cum te simți? a întrebat-o regina, masându-și ochii.

Theana s-a gândit încă o dată că aceasta arăta ca Doubhée de altădată, chiar și hainele ei: pantaloni din piele neagră, o bluză întunecată.

— Nu am avut boala, a răspuns ea. Oamenii încep chiar să se uite la mine cu suspiciune.

S-a așezat pe un scaun și s-a uitat la regină.

— Deci, care sunt aceste motive serioase pentru care ești aici?

Doubhée i-a susținut privirea pentru câteva secunde în tăcere.

— Am primit un mesaj de la unul din oamenii pe care i-am trimis de cealaltă parte a Saar-ului.

Theana și-a amintit imediat întâlnirea la care Neor i-a sugerat mamei sale că face cercetări pe teritoriul elfilor.

— În realitate, a continuat Doubhée, mesajul a fost primit de unul dintre magicienii aflați la dispoziția mea. Confuzia lui mă face să mă tem că s-a întâmplat ceva rău cu cel care l-a trimis.

— Ce ți-a spus?

— Sunt doar cuvinte dezarticulate, fragmente de propoziții... Descântecul nu a avut succes complet, iar textul este foarte fragmentar.

Doubhée a scotocit prin geanta ei și a extras o mică bucată de pergament.

Theana a luat-o. Era, fără îndoială, cel pe care magicianul a transcris mesajul trimis de spion; ar fi recunoscut dintr-o mie forma particulară a literelor transferate pe un pergament prin magie. Dar erau trasate în grabă, aproape ilizibile.

« ... Saar... elfi... granițele Ținutului Apelor... va începe de acolo... pericol... »

— Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Doubhée.

— Că se va întâmpla ceva. Chiar aici. Și că elfii vor fi responsabili pentru asta.

Theana a închis ochii, epuizată. Studia această boală de mult timp, dar nu avea nici un rezultat! Chiar și colaborarea sa cu nimfele nu a dat niciun rezultat. Și acum, această frază misterioasă, de neînțeles, care prefigura noi dezastre.

A deschis ochii.

— Dar tu? Ai idee ce ne așteaptă?

Doubhée a dat din cap.

— În orice caz, elfii pregătesc ceva rău, e evident.

Theana se uita la ea.

— De ce ai venit aici?

Regina a indicat pergamentul.

— Tu însuți ai recunoscut că este imposibil să înțelegi ceva din această păsărească! exclamă Theana. Și apoi ai venit singură. Nu, Doubhée, nu mesajul ăla te aduce aici.

Pumnul reginei s-a strâns nervos pe pergament. Și-a plecat capul.

— Nu mai am nimic de făcut în Makrat. Palatul este gol și orașul a căzut în haos. Nu am putut merge la Neor, nu sunt complet vindecat încă, nu vreau să-l pun în pericol. Ce alegere aveam? Să mă închizi ca pe Sulana într-o cameră ca să rumeg trecutul, să mă mumific în amintirile unui timp care nu se va mai întoarce niciodată? Acești cincizeci de ani au fost un vis lung, un vis minunat. Dar există întotdeauna momentul în care trebuie să te trezești, și am făcut-o în fața rugului lui Learco. S-a terminat, Theana. Nu pot decât să mulțumesc sorții pentru

această lungă perioadă de fericire. Acum nu mai e loc pentru mine în Makrat, nici în orice altă parte din lume.

Theana a fost străbătuta de un fior lung. Cunoște această durere; a trăit-o în carnea ei de când Lonerin a fost măturat de boală. Știa că moartea poate fi un proces lent și dureros, care pentru ea începuse când era singură. Și acum a văzut semnele acestei boli mortale pe Doubhée.

— Doubhée, eu…

Ochii reginei s-au aprins. Și-a întins degetul arătător spre ea.

— Learco și-a sacrificat cei mai buni ani în lumea noastră, dar utopia pe care a creat-o încă trăiește în noi. Voi lupta pentru ca nici o fărâmă din visul lui să nu fie pierdută, pentru ca această lume, lumea lui, să fie salvată din nou.

A închis ochii.

— De aceea am venit aici, în prima linie, unde domnește războiul, boala, unde visul soțului meu a început deja să se năruie.

Theana a admirat puterea sufletului vechii ei prietene, determinarea care vibra în cuvintele ei. Dacă, din Theana de altădată, tot ce rămăsese era învelișul, Doubhée era la fel ca întotdeauna, animată de dorința de a lupta pe care nimic nu o putea stinge.

Theana zâmbea cu tristețe.

— Ce ai de gând să faci?

— Trimite un alt spion pe teritoriile inamice și stabilește-mi cartierul general aici. Oamenii mei sunt tot ce mi-a mai rămas. Neor este rege acum, și se comportă ca atare. A venit timpul să recâștig umbra, să reiau activitățile pe care le făceam înainte ca Learco să-mi schimbe viața. Pentru că noaptea e domeniul meu, știi asta.

Cele două femei s-au privit îndelung în tăcere. Vechea lor prietenie făcea ca cuvintele să fie inutile între ele.

— Am nevoie de un cort, a spus Doubhée, dându-se brusc într-o parte. Și odihnește-te. Ne vedem mâine.

Și a ieșit cu pas hotărât. Ca Doubhée de altădată.

Ploaia bătea pe pereții cortului. Doubhée și-a simțit articulațiile înțepenite. Patul de tabără, zgomotele nopții, totul

i-a spus despre un trecut îndepărtat, despre viața ei *de dinainte.* Era incredibil că prezentul a ajuns să fuzioneze cu trecutul, ca și cum viața a format o buclă care a adus-o înapoi în locul de unde a plecat. Din păcate... ultimii ani se simțeau. Și-a dat seama că nu mai era făcută pentru această viață aspră, că membrele ei s-au obișnuit cu confortul și luxul și că nu va mai putea dormi pe podea, pe un covor de frunze uscate, așa cum a făcut-o în tinerețe. Și mai presus de toate, că nu putea suporta să doarmă singură.

Corpul lui Learco lângă ea lipsea, respirația lui calmă și liniștitoare. După ce au petrecut 50 de ani împreună, cum să doarmă singură?

Este, probabil, din cauza acestei insomnii a oamenilor în vârstă pe care îi hărțuiesc prea multe amintiri, mai degrabă decât simțurile sale, tocit de prea mulți ani de pace. Un sunet ascuțit, scurt, i-a amintit de ceva.

A sărit în picioare și și-a luat sabia. Nu era arma ei preferată, departe de ea; nu ca pumnalul care făcea parte din ea. Dar a învățat s-o folosească în timpul anilor domniei sale pentru că ar putea într-o zi să conducă armata ea însăși. Și plecând de la Makrat, ea a luat-o pe a lui Learco, o modalitate de a lua ceva din visul soțului ei.

În întuneric și ploaie, la început nu a distins nimic. Apoi, o strălucire vagă a străpuns noaptea, unde erau așezați bolnavii. Știa acest foc, mirosul său înțepător. Inima ei a început să bată mai repede.

Apoi au fost țipete, panica oamenilor care au încercat să fugă, neîncrederea soldaților, care au privit fără să înțeleagă.

Doubhée s-a uitat în sus și a văzut un dragon, contorsionându-se pe fundalul lăptos al cerului acoperit de nori. Avea proporții diferite de cei din Lumea Pământeană: era mai subțire, cu un corp lung, sinuos și un bot plat de viperă. Și mai presus de toate, nu avea picioare, doar aripi uriașe. S-a gândit imediat la balaurul lui San, bestia care i-a inspirat instinctiv o frică surdă.

A ezitat pentru un moment, dar strigătele armatei care s-a aruncat asupra tabărei ei, au scos-o din toropeala ei curând.

Nu fusese confruntată niciodată cu adevărat cu războiul. Desigur, l-a văzut pe Learco în fruntea trupelor sale, l-a văzut luptând în timpul ciocnirilor pe care le-au trăit la începutul

domniei sale. Dar nu a participat niciodată la o bătălie. Și totuși știa cum s-o facă. Corpul ei, memoria ei, și ceea ce Learco i-a transmis au ghidat-o.

Se aruncat asupra atacatorilor, cu sabia într-o mână, cu pumnalul în cealaltă. Fără să-și facă timp să se uite la ei. A înregistrat doar că aveau o statură ciudată, diferită de cea a oamenilor.

«Cine sunt ei?», s-a întrebat ea. Apoi întrebarea i-a dispărut imediat din minte. Avea lucruri mult mai urgente de făcut.

În mijlocul corpurilor căzute, al ploii și noroiului, ea s-a îndreptat spre cartierul ei general: un cort simplu în care s-a întâlnit cu comandantul taberei, un Cavaler al Dragonilor și oamenii săi. Era incendiat. Un tânăr a fugit, înconjurat de flăcări, iar cerul s-a umplut de strigăte abominabile. Doubhée și-a învins oroarea. Trebuia să-l găsească pe Cavalerul Dragonilor, repede. Inamicul avea un singur balaur, era nevoie de un dragon pentru a lupta cu el.

L-a văzut puțin mai departe, înconjurat de acei soldați ciudați care căzuseră peste el ca vulturii flămânzi. Doubhée s-a năpustit să dea o mână de ajutor.

Pe măsură ce se zbătea, a simțit că articulațiile ei înțepenesc, mușchii ei se contractă dureros.

«Viața asta nu mai e pentru tine, nu mai ai corpul de altădată.»

Și apoi, dintr-o dată, o arsură groaznică la rinichi. Doubhée țipând s-a prăbușit în noroi. A dus încet mâna la spate și a simțit un puls violent. Rana era adâncă…

Dintr-o dată o greutate i-a imobilizat picioarele, iar dușmanii s-au mișcat în masă. Doubhée a încercat să se ridice, dar cadavrul Cavalerului Dragonilor era greu și i-a luat ceva timp să se elibereze de el.

Și-a recuperat sabia, care i-a alunecat din mâini în timpul căderii, și s-a ridicat din nou. Blestemându-și slăbiciunea, s-a repezit în tabără. Poate Theana știa să călărească un dragon, să doboare balaurul!

Dintr-o dată, un sunet răsunător îi umple creierii. Bestia murdară s-a năpustit asupra taberei și a zburat peste ea de la un capăt la altul, cu gura larg deschisă. Doubhée s-a uitat în jurul ei. Corturi arzând, cadavre întinse pe pământ. Și acei soldați cu o siluetă subțire și lungă, care mergeau

imperturbabili în jurul tabărei. Situația era disperată. S-a năpustit cu un braț la gură pentru a se proteja de fumul acru. De două ori, s-a trezit în fața inamicului și a reușit să-l învingă cu prețul unui efort supraomenesc.

Theana zăcea pe pământ, în cortul ei, pe jumătate devorat de flăcări, în mijlocul resturilor mesei grele de abanos, cu borcane sfărâmate și pergamente arse.

Doubhée s-a grăbit și a eliberat-o repede.

— Ești în regulă? a țipat.

Theana a semnalat că da.

— Trebuie să pleci de aici, îi spuse ea, ajutând-o să se ridice.

— Ce se întâmplă?, a întrebat Oficianta Supremă.

— Am fost atacați, iar tabăra e în mâinile inamicului.

Cele două femei au părăsit cortul. Focul devasta tabăra, iar ploaia părea să-l reînvie, în loc să-l stingă. Și mereu, pe fundalul roșu al focului, acele umbre slabe care atacau supraviețuitorii.

— Pădurea este singura noastră șansă, a șoptit Doubhée.

Au trecut cortina flăcărilor, au căzut, s-au ridicat. Șchiopătând, au ajuns la marginea copacilor și și-au continuat drumul, fără suflare, în pragul epuizării. Dintr-o dată, Theana a dat peste o rădăcină și a târât-o pe Doubhée în căderea ei.

Amândouă au rămas la pământ, respirând din greu, în ploaia torențială.

Apoi Doubhée a auzit pași. Fără să-și facă timp să se întrebe dacă trupul ei era capabil s-o poarte, a sărit în picioare și și-a fluturat sabia în fața ei. Lama a intrat în carne ca în unt. Un soldat, tânăr și palid. Cu părul lung verde și ochii violet măriți de durere.

Un geamăt înăbușit i-a erupt din gură și s-a prăbușit. În tăcerea pădurii, tot ce s-a auzit a fost respirația sacadată a celor două femei.

Au observat corpul lipsit de viață.

— E un elf, spune Doubhée încet.

Și apoi totul a fost clar.

33
SFÂRȘITUL TUTUROR LUCRURILOR

Adhara nu era obișnuită cu călătoriile lungi pe spatele dragonilor. Picioarele și spatele ei au protestat curând.

Cu toate acestea, durerea fizică nu era nimic în comparație cu suferința care i-a învăluit inima. Unde era Amhal... Ce făcea? Ce se întâmplase cu Amina? A primit mesajul? I-a spus tatălui ei? Toate întrebările fără răspuns au amenințat că o vor înnebuni.

— Trebuie să intru în Noul Enawar, i-a spus ea lui Taq cu o zi înainte de a ajunge în oraș.

Călătoria a durat zece zile, o eternitate. O călătorie lungă și tăcută. Taq era un om taciturn, și Adhara, adâncită în gândurile ei, nu a căutat să stabilească o legătură cu el. Au schimbat doar câteva propoziții, cele mai multe dintre ele despre noua situație politică a Țării Soarelui.

Taq, mai conștientă decât ea, i-a povestit ce s-a întâmplat în absența ei: moartea lui Learco, transferul Curții la Noul Enawar. În acea noapte, Adhara a plâns. Știa puține despre Learco, dar moartea lui a marcat cu siguranță sfârșitul unei perioade din viața ei. Curtea unde locuia nu mai exista. Nu avea unde să se ducă și nu putea șterge evenimentele teribile din Damilar.

În fața cererii sale, Taq era sceptic.

— Îmi ceri prea mult, a spus el.

Și i-a arătat brațul. Era complet negru.

— Uite permisul meu, unde e al tău? Nu pot risca să te las să împrăștii contaminarea în oraș. Până în prezent, este singurul care este păstrat.

— Am sânge de nimfă, sunt imună, a spus Adhara.

Omul zâmbește.

— Nu poți dovedi asta.

— Am avut grijă de bolnavi, după cum bine știi. Și totuși, nu am dezvoltat nici un simptom.

Cavalerul a studiat-o cu atenție. Poate că-i plăcea.

— Trebuie să merg la Curte, a insistat Adhara. Înainte să plec, eram doamna de companie a prințesei.

Taq s-a uitat la ea, nedumerit.

— A trecut ceva timp de când am pus piciorul în Curte și...

— Jur că e adevărul! Și misiunea mea este extrem de urgentă. Ia-mă cu tine, te implor!

Taq a răspuns cu un oftat lung.

Adhara și-a desenat din nou pete întunecate pe piele.

— Îți dai seama că dacă mă minți, voi avea pe conștiință moartea întregului Nou Enawar, și poate chiar a regelui meu? a strigat Taq.

— Nu te mint, a răspuns Adhara, susținându-i privirea.

— Te cred și sper că zeii ne protejează!

Au aterizat pe esplanada Palatului Armatei la apus. Locul era pustiu, și era o atmosferă de tristețe. Boala nu a afectat încă orașul, dar la fel ca Makrat înainte de aceasta, Noul Enawar era deja afectat de agonia lentă a fricii.

Gardianul de serviciu i-a examinat pe amândoi cu atenție. Adhara s-a rugat ca petele ei să fie convingătoare.

— Garantez pentru ea, a avut grijă de bolnavi în Damilar, a spus Taq brusc.

Adhara se uita la el cu ochii larg deschiși.

— Atunci de ce e aici? a vrut să știe gardianul.

— Sora ei s-a îmbolnăvit. A venit acasă s-o trateze.

După o ultimă privire sceptică la Adhara, omul a dat din cap.

— Nu hoinări prea mult. Noul Enawar a devenit un periculos pe timp de noapte.

Au intrat; Palatul Armatei era liniștit și pentru un moment Adhara spera să fi ajuns la timp. Trebuia s-o găsească pe Amina cât mai curând posibil. Pe ea se baza totul.

— Nu știu cum să îți mulțumesc, a spus ea, întorcându-se spre Taq.

— Pentru ce? Ai plătit pentru călătoria ta, a răspuns cavalerul nepoliticos.

— Nu vorbeam despre asta.

A ridicat din umeri.

— Mi s-a părut că ești o persoană cinstită. Și disperată. Sper că nu m-am înșelat.

Adhara zâmbește trist.

— Mulțumesc, a repetat, strângând mâna cavalerului.

Era norocoasă. Cunoștea santinela.

Când a văzut-o, omul totuși a ridicat sulița.

— Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc urgent cu prințesa Amina.

Soldatul nu și-a coborât arma.

— Ai fugit și nu știm unde ai fost. Trebuie să fii în carantină și...

Adhara și-a indicat petele.

— Am fost bolnavă, dar m-am vindecat. Te rog, am informații de cea mai mare importanță pentru prințesă, este o chestiune de viață și de moarte.

Gardianul a ezitat câteva momente, apoi i-a deschis pasajul.

— Grăbeşte-te. Vin cu tine.

Curtea folosea doar aproximativ zece camere în Palatul Consiliului, păzite de puținii oameni care nu au fost detașați în teritoriile contaminate.

Nu trebuiau să meargă prea mult.

— Prințesa e acolo, spuse gardianul, oprindu-se în fața unei uși.

Adhara și-a înghițit saliva. Dintr-o dată, i-a fost frică s-o vadă din nou pe Amina. Cum ar primi-o? Ar mai avea încredere în ea? Dacă era bolnavă...

Și-a pus mâna pe mâner și a deschis, fără să bată la ușă. Fetița era acolo, la fereastră, în haine pe care odată refuza să le poarte, din cele care îi plăceau atât de mult mamei ei. Lumina palidă a lunii arunca reflecții argintii pe fața ei palidă.

Abia și-a întors capul când a auzit ușa deschisă. Când s-a uitat la ea, Adhara a fost șocată de lipsa de expresie din ochii ei.

Dar nu i-a luat mult să facă loc urii.

— Ce faci aici?

Adhara a închis ușa în spatele ei.

— Nu te voi lăsa să intri în camera asta! a strigat prințesa.

— Lasă-mă să-ți explic...

— Să-mi explici? Crezi că a fost de ajuns să-mi scrii scrisoarea aia stupidă? Chiar crezi că ai putea pleca așa și să mă părăsești în timp ce bunicii mei mureau, când această lume blestemată se destramă în jurul meu? Ai fost prietena mea, și m-ai trădat!

În loc s-o facă să se simtă vinovată, aceste cuvinte au liniștit-o pe Adhara. Acolo a găsit intactă puterea Aminei, forța pe care o credea stinsă cu câteva minute mai devreme, văzându-i atitudinea pasivă, goliciunea privirii.

S-a dus la ea și a îmbrățișat-o.

— Pleacă, te urăsc, te urăsc! a țipat la ea copilul în timp ce se lupta.

Dar curând strigătele ei s-au transformat în suspine și în cele din urmă i-a îmbrățișat gâtul Adharei. Îi era dor de ea, îi lipsise teribil, în acele zile lungi de groază.

— Iartă-mă, a șoptit Adhara.

Amina încă suspina..

— Te urăsc.

— Ai primit mesajul meu?

— Scrisoarea?

— Nu, mesajul magic pe care ți l-am trimis.

Amina a dat din cap.

— Magicianul mi-a spus că ți se va arăta sub forma unui nor purpuriu... a insistat Adhara.

— Oh, asta? Deci era real? Am crezut că o iau razna când l-am văzut... A fost un mesaj?

Adhara și-a trecut mâinile prin păr. Era prea târziu. Nimeni nu știa de Amhal.

— Trebuie să vorbim cu tatăl tău.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Adhara i-a explicat situația în termeni generali.

Amina pălește.

— Tatăl meu s-a dus să-l vadă pe San în subteran, a spus ea în șoaptă. Acum e cu el.

Adhara a simțit că își pierde suflarea.

San și-a recuperat repede sabia de la postul de pază. Închisoarea era aruncată într-o tăcere supranaturală, dar deja se auzea sunetul pașilor grăbiți deasupra capetelor lor.

— Trebuie să ne grăbim, spuse el.

— Faci o mare greșeală, Amhal, a insistat Neor. San este vinovatul.

— Liniște! a strigat băiatul, împingând vârful pumnalului pe care-l ținea pe gât.

O picătură de sânge s-a rostogolit peste lamă.

— Taci sau te omor!

A simțit mărul lui Adam al regelui mișcându-se sub degete, inima accelerându-și bătăile. Neor era speriat. Dar nu mai mult decât el. Dându-și seama de enormitatea a ceea ce făcea, Amhal și-a dat seama că era îngrozit.

Un grup de soldați a intrat în închisoare. San a pronunțat o formulă și pământul a fost acoperit cu cadavre carbonizate.

— Să mergem, spuse el rece.

Au fugit până la primul nivel. Alți oameni îi așteptau. San a mers spre ei ca un turbat.

— Îl am pe rege cu mine! a țipat Amhal. Lăsați-ne să trecem sau îl omor!

Mulți s-au oprit, dar San nu i-a cruțat.

Acum, Amhal era în întregime sub influența furiei, o furie neîmplinită, care cerea mai mult sânge, alte morți. Și carnagiul în care se răsfăța San era o ispită irezistibilă pentru el. Dar el trebuia să-l ducă pe rege, singura lor șansă de a fugi, și nu putea lupta.

— Mi-a mărturisit totul. Mi-a spus că mi-a ucis chiar și tatăl, a continuat Neor, impasibil, cu voce răgușită.

— Taci, taci! a repetat Amhal, mai mult pentru a acoperi aceste minciuni oribile decât în speranța că regele ar tăcea.

Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, cuvintele lui Neor aruncară îndoiala în mintea lui deja furioasă, iar aceste două senzații opuse l-au făcut să-și piardă capul. Imaginile cu San avansând fără să se oprească pe coridoarele închisorii au fost suprapuse peste cele ale masacrului satului, iar toate celelalte dăți în care furia a avut controlul, când a intrat în posesia inimii lui.

«Cum am ajuns în acest punct? Ce să fac? »

Mâna care a strângea pumnalul tremura pe gâtul regelui. Îi putea simți sângele vâscos pe degete, iar nebunia era de zece ori mai mare.

Au ieșit din închisoare și s-au rătăcit în cotiturile Palatului Armatei. Grupuri de soldați s-au repezit spre ei, dar când l-au văzut pe rege, au ezitat. Și San i-a lovit, făcându-și drum cu forța sabiei sale negre.

— Unde e Jamila?, a întrebat el.

— În pădure, la sud de oraș.

Un zâmbet de triumf i-a răsucit buzele lui San.

Alergau sălbatic, Adhara în față, și Amina care a urmărit-o cât de bine a putut. Între ele, totul era deja uitat. Resentimentele, durerea, totul. Doar să ajungă la timp. Cu toate acestea, Adhara a simțit în adâncul inimii ei că era prea târziu. Ceva pe cât de chinuitor pe atât de inevitabil era pe cale să se întâmple.

«Acesta este sfârșitul, sfârșitul», continua să-i repete, și nu exista nici o modalitate de a o reduce la tăcere.

O tulburare de nedescris domnea la Palatul Armatei. Soldații se împiedicau, în mijlocul ordinelor strigate de conducătorii lor. Tocmai ajunseseră la platforma mare pe care a aterizat Adhara cu Amhal cu câteva luni mai devreme, când un soldat le-a oprit.

— Înălțimea Voastră! a exclamat el, scandalizat, prinzând-o pe Amina din zbor.

— Tu nu înțelegi! Amhal vrea să-l elibereze pe San, iar tata e jos cu el. Trebuie să mă duc să-l salvez! a țipat cu disperare.

— Știm deja, a răspuns paznicul.

Amina tresări.

Țipetele sunau mai tare. Adhara s-a aruncat în soldat, încercând să-și croiască drum.

Atunci l-a văzut.

San, precedat de sabia lui neagră, avansa ca o fiară sălbatică, sacrificând soldați unul câte unul, ca și cum aceștia erau doar niște manechine de paie vulgare. Și Amhal în spatele lui, purtându-l pe Neor cu brațele, cu un pumnal apăsat pe gât.

Scena, atât absurdă, cât și teribilă, a lăsat-o fără cuvinte. Pentru o clipă soldații au înghețat, și o tăcere uimită a căzut în

rândurile lor. San se opri, gâfâind, și apoi sâsâi, lung, ascuțit. Imediat, farmecul a încetat.

— Amhal! a strigat Adhara, cu toată puterea plămânilor ei, în timp ce Amina, agitată de suspine, își striga tatăl.

Amhal nu putea auzi nimic. Numai că, în calmul supranatural al minții sale, a ieșit în evidență cuvintele lui Neor, lipsite de sens. Au rezonat în capul lui ca o rugăciune blasfemică, o incantație bântuitoare care a rupt ultimele bucăți ale conștiinței sale. Tot ce a rămas era furia, intactă, omniprezentă, ultimul său refugiu.

«Renunță la ea și totul va fi bine.»

Era un gând liniștitor, calmant, în mijlocul haosului care l-a înconjurat. San, în fața lui, sângera. Cineva trebuie să-l fi rănit. Apoi, o bătaie de aripi, și la orizont a apărut o ființă teribilă: un șarpe înaripat, gura căscată cu dinți ascuțiți. O creatură de coșmar. Balaurul lui San.

Tăcerea a făcut loc unui amestec de voci neclare. San i-a dominat pe ceilalți.

— Am făcut-o. Să-l lăsăm pe Neor și să mergem.

Balaurul aterizează, așteptând ordine de la stăpânul ei. San i s-a cățărat pe spate fără nici cea mai mică dificultate. Amhal, pe de altă parte, era împietrit.

— Încă mai ai de ales.

Vocea lui Neor, clară, fără urmă de frică.

— Nu-l urma, Amhal. E un criminal, un monstru! Ți-a ucis maestrul. Mi-a ucis tatăl, a adus boala la palat. Amhal, nu ești ca el, știu asta. N-ai fi fost niciodată în stare să te porți așa cum a făcut-o el. Nu ești ca el! Lasă-l să dispară pe balaurul său și rămâi aici. Nu ți se va întâmpla nimic, te asigur. Dar nu fii!

Amhal și-a înghițit dureros saliva.

— Liniște!

— Mi-a mărturisit l-a ucis pe Mira. Și nu era nici o umbră de remușcare în vocea lui sau în ochii lui.

— Ajunge! a țipat Amhal.

Apoi, ca și cum nu i-ar aparține, mâna lui a împins lama în gâtul, care refuza să tacă, și apoi a scos-o cu o lovitură. Sângele țâșnește, cald și moale. Corpul schilodului, după un

mic șoc, a devenit flasc și inert. Și pe măsură ce sângele curgea spre pământ, în mijlocul urletelor soldaților și strigătelor disperate ale Aminei, Amhal avea un zâmbet extatic. El a ales. S-a terminat.

A lăsat corpul să se prăbușească pe pământ și s-a uitat scurt la mulțimea din fața lui, cu o privire nebună și disperată. Soldații au avansat cu arma în mână. Nu a simțit nici cea mai mică teamă. A început încet să evoce formula, iar globul de argint a început să-i crească între degete. Amhal zâmbea mereu, dornic să elibereze puterea magică de a distruge totul într-un holocaust purificator.

Și apoi a văzut-o. Împinsă de soldați, cu ochii lărgiți de groază și milă, în lacrimi. Adhara.

Ceva s-a agitat în adâncul inimii sale. Un strigăt îndepărtat, o ezitare. Sfera se cutremură brusc. Și-a deschis mâinile.

O lumină orbitoare a învăluit primul rând al soldaților și le-a consumat trupurile.

Amhal a sărit pe balaur.

— Să mergem, spuse el calm.

— De ce ai ezitat?, a întrebat San.

— Să mergem, a repetat Amhal.

Adhara, orbită, a strigat numele lui Amhal pentru ultima dată. Apoi totul s-a întunecat. Când ochii ei au putut vedea din nou, cadavrele carbonizate ale mai multor soldați erau aruncate pe pământul din jurul ei. Ceilalți erau ghemuiți pe podea, cu mâinile pe ochi, răniți sau pur și simplu traumatizați. Și în mijlocul acestei orori, corpul lui Neor, intact. Pleoapele erau închise, ca și cum ar fi dormit, și o rană mare pe gât, al cărui sânge curgea acum doar leneș.

Amina s-a aruncat asupra lui, l-a scuturat violent.

Adhara și-a amintit prima întâlnire cu acest om, manierele sale afabile, sensibilitatea, inteligența lui. Și-a înăbușit lacrimile.

Apoi, acel ritm lent, constant. Balaurul se îndepărta. Așa că Adhara s-a năpustit înainte.

Nu s-a terminat.

34
ADEVĂRUL

Au aterizat pe o alee, nu departe de centrul Noului Enawar.

— Eşti nebun? exclama Amhal.

Sensibilitatea lui era amorțită. Dacă se gândea la ultimele evenimente, nu mai simțea nimic. Totul era redus la gesturi mecanice, necesare. Cu excepția furiei, din partea de jos a pieptului, care încă cerea sânge. Nu a ucis destul.

— Suntem în siguranță aici, a spus San. Și vom găsi ceea ce am nevoie. În cazul în care nu ai observat, eu sunt rănit, a adăugat el, arătând spre tăietura adâncă pe care o avea sub coaste.

Amhal nu a pus alte întrebări.

Stăteau în fața unei uși de lemn. Pe bolta de piatră era gravat un simbol pe care Amhal nu l-a recunoscut. Au alunecat înăuntru. Un miros de arsură pătrunsese în pereți, înnegriți de flăcări. Borcanele crăpate, resturile de sticlă și rămășițe carbonizate erau aruncate pe pământ.

— Asta e misiunea ta?, a întrebat Amhal.

San a izbucnit în râs.

— Prima mea intervenție în Noul Enawar. Am acționat pe cont propriu, ar putea fi util pentru mine; și, oricum, am simțit nevoia să fac asta. Sunt sigur că înțelegi.

Da, Amhal a înțeles.

Au trecut prin mai multe camere devastate de incendiu. San s-a oprit într-una dintre ele, în fața rafturilor pe care erau încă unele borcane neatinse.

«Știam că trebuie să mai fi rămas ceva», a spus el.

A scos capacul la un borcan.

— Știi ce e asta?

Tânărul mirosi vasul și a dat din cap.

— Trebuie să te învăț câteva lucruri de bază despre arta preoțească. Este un dezinfectant simplu, foarte eficient la tăieturi. Presupun că știi niște formule de vindecare?

Amhal a dat din cap.

— Atunci o să-ți cer să-mi dai o mână de ajutor.

Și-a scos cu dificultate vesta de piele și cămașa pe care o purta dedesubt, apoi s-a uitat la rană. O rană destul de adâncă, dar nimic serios.

— Când ești gata... i-a spus lui Amhal.

Băiatul a început imediat.

Pentru câteva minute, amândoi au rămas tăcuți. Apoi Amhal a spus:

— Vreau să-mi explici totul. Vreau adevărul.

San răspunse batjocoritor.

— Neor m-a întrebat mai devreme. *Adevărul.*

Ochii lui Amhal au fulgerat și San nu a mai râs.

— Tu l-ai ucis. Pentru că știi că ceea ce a vrut nu a fost adevărul.

Amhal a continuat să-l vindece, și apoi a reluat:

— Vreau să știu cine sunt. De ce sunt așa?

S-a uitat în sus.

— Și ce trebuie să fac.

— Am să-ți spun totul, a răspuns San calm. A venit timpul.

Amhal a salutat vestea fără să clipească.

Atunci s-a mișcat ceva în spatele lui.

Adhara i-a urmat cu energia disperării, cu ochii fixați pe balaurul care zbura prea repede, prea departe pentru ca ea să-l ajungă din urmă. Și când nu-l mai vedea, rătăcise la întâmplare.

Nici măcar nu înțelegea ce făcea. Știa doar că Amhal l-a ucis pe Neor, și că nimic nu poate repara o asemenea atrocitate. Dacă l-ar captura, l-ar ucide, și dacă ar scăpa, nimic nu va mai fi la fel.

Dar dorința de a-l salva nu era moartă în ea. Încă mai credea în ea, ferm, și împotriva oricărei logici. Ca și cum ar fi fost misiunea ei, o misiune care era înscrisă în ea timp de secole, singurul motiv pentru care s-a trezit pe acea pajiște și a acționat așa cum a făcut-o până atunci.

A rătăcit de pe o stradă pe alta, și apoi, cu respirația tăiată, s-a oprit brusc în mijlocul aleii unde era, ca și cum o forță invizibilă îi paraliza picioarele.

Și-a întors încet capul. Era o ușă obișnuită, depășită de o boltă cu un simbol gravat. Pietrele erau înnegrite, probabil din

cauza unui incendiu, iar lemnul, pe jumătate carbonizat, atârna acum de o balama.

Și dintr-o dată, totul s-a întors la ea. Amintirile vii ale viselor ei s-au suprapus asupra realității, și *știa* că a venit din spatele acelei uși carbonizate.

Mergea încet spre ea, ca și cum ar fi fost atrasă de un magnet. Și-a amintit, *și-a amintit!* Bolta de piatră, coridoarele înguste, mirosul rânced al mucegaiului.

Ea a continuat să avanseze, ca într-o transă, aproape uitând ceea ce a împins-o atât de departe, condusă de un fel de chemare interioară.

În unele locuri, acoperișul s-a prăbușit. Mirosul de arsură a făcut-o să se sufoce, i-a înțepat ochii. Amintirile ei, aceleași amintiri dispărute timp de aproape cinci luni, au reconstruit acest loc distrus, i-au arătat cum a fost înainte de incendiu, și a acelui om.

«Ce om?»

Nu-și putea aminti.

Un laborator, un labirint de coridoare cu tavan jos. Și apoi nenumărate camere identice din care se auzeau plânsete. O masă de lemn dur în centru, rafturi acoperite cu flacoane pe pereți.

Și celulele. Celulele *creaturilor.*

Adhara și-a simțit capul învârtindu-se. Apoi o senzație familiară le-a măturat pe toate celelalte. A început să meargă repede, ca cum farmecul s-ar fi rupt. Un coridor, apoi altul, aglomerate cu moloz, și în cele din urmă o cameră cu un tavan spart, cu grinzi consumate de foc. Și Amhal. Mâinile lui strălucitoare se odihneau pe coastele lui San, stând în fața lui. L-a găsit.

— Amhal !

S-a întors spre ea, iar Adhara a înghețat când i-a descoperit fața. Nu era decât o mască lipsită de orice emoție.

San a făcut un gest de nerăbdare.

— Ce mai vrei?

Adhara nu a răspuns. Acum, că l-a văzut, acolo, în acest loc, *a simțit,*a înțeles. Sunetele pe care le auzise în acea zi erau cele ale unei bătălii, și toată această distrugere era opera unui singur om. *Ale lui.* San. Ea a perceput în mod clar. Nu l-a văzut

în acea zi, dar era sigură că era el. Un bărbat îmbrăcat în întregime în negru.

— Tu ai fost, i-a șoptit. Tu ești cel care ai realizat acest carnagiu...

San s-a ridicat încet lângă Amhal. Zâmbea.

Adhara stătea nemișcată, paralizată de forța amintirilor ei, și de zâmbetul enigmatic al acestui om, un zâmbet pe care acum îl ura mai mult decât orice pe lume.

Și-a scos pumnalul.

— N-o să-l primești. Ai luat viața lui Mira, Learco și a întregii Curți, dar nu-l vei lua pe Amhal.

San a făcut câțiva pași.

— Nu iau pe nimeni. Amhal vrea să vină cu mine.

Adhara l-a amenințat cu pumnalul, iar San s-a retras ușor.

— Dar tu ești serioasă, se pare..., a murmurat el cu un rânjet.

— Până la moarte, a șuierat Adhara.

— Te obosești degeaba. Tu, care ai fost creat să nu ai suflet, care nu te poți defini ca persoană, crezi că ne poți înțelege? Amhal și cu mine suntem *diferiți,* suntem dincolo de orice îți poți imagina, și nu poți face nimic pentru a ni te alătura.

— Până acum, nu i-ai spus decât minciuni, dar încă se poate salva!, a răspuns Adhara, cu ochii plini de flăcări. Pentru că îl iubesc.

San a izbucnit în râs.

— Îl iubești? Nici măcar nu știi despre ce vorbești!

A scos încet sabia de cristal negru a lui Nihal, scârțâind lama de-a lungul tecii.

— Nu e vorba de dragoste, fetițo. Este o chestiune de cine suntem, de destinul care ne așteaptă, și care ne leagă. Nicio forță nu este capabilă, și mai ales nu dragostea ta stupidă, să oprească această tragedie pe care o vezi desfășurându-se în fața ochilor tăi.

Și-a întins sabia în fața lui într-o poziție de atac.

— Și acum ieși din această poveste care este dincolo de tine, înainte de a fi zdrobită. Pentru că ceea ce desfășurăm în fața voastră este Istoria, singura care a fost spusă vreodată în Lumea Pământeană, cea care se repetă identic din generație în generație, secol după secol.

Fără să aștepte, Adhara a sărit înainte, cu pumnalul în mână. S-a aruncat cu toată puterea ei asupra lui San, dar brațul i-a

fost oprit de bariera de argint care s-a materializat imediat. S-a retras ușor, iar San a profitat de ocazie pentru a o ataca la rândul său.

Astfel a început această luptă, care părea să fie scrisă în eternitate. Mișcările lui Adhara, mișcările lui San, magia pe care a aruncat-o împotriva ei și magia care curgea din mâinile fetei, necunoscută, instinctivă, luminoasă. Sabia neagră și pumnalul desenând arcuri bicolore în aerul gros al acestui loc fără viață, zgâlțâitul de brațe ciocnindu-se, voci surde șoptind vrăjile. Formulele interzise ale lui San, cele pe care Adhara le invoca spontan.

Cu furie în inimă, a înțeles că San a spus adevărul. Ceea ce s-a întâmplat era istorie. Această luptă a avut loc deja, de nenumărate ori. Era scris undeva, era necesar.

Amhal, într-un colț, urmărea scena fără să reacționeze.

Adhara și San s-au despărțit pentru o clipă. Bărbatul și-a dus mâna la coaste. Sângera.

— Dacă aș fi fost în posesia deplină a mijloacelor mele, ai fi murit deja. Sau poate te-am subestimat, poate că ești mai mult decât un cobai de laborator, până la urmă...

S-a aruncat din nou în ea, dar ceva i-a blocat lovitura. Adhara a rămas nemișcată, cu ochii fixați pe spatele omului care literalmente se materializase în fața ei. Știa instinctiv cine era.

— E departe de a fi un simplu cobai.

A fost aceeași voce care, în visele sale, i-a repetat până la epuizare: «Mă voi întoarce după tine.» Adhara s-a cutremurat. Omul a înpins arma lui San deoparte cu vârful sabiei și s-a întors spre ea.

— Ești bine?

Barba asta, părul ăsta, trăsăturile astea... S-au suprapus peste visele sale, până la punctul de a da o față acelui străin care a promis să se întoarcă pentru ea.

— Cine eşti? murmura Adhara.

Omul nu a avut timp să răspundă. Cu un șuier, sabia lui San a căzut din nou asupra lui. Lupta a fost reluată, violent, iar rezultatul ei a devenit în curând evident. Atacurile nou-venitului erau departe de a fi comparabile cu mișcările flexibile, puternice și insinuante ale lui San. Bărbatul s-a întors cu prudență la distanța de siguranță.

San a profitat de ocazie să-și tragă răsuflarea.

— Nu credeam că vreunul dintre voi a supraviețuit, murmură el cu o voce amuzată.

— Suntem ghidați de Thenaar, nimic nu ne poate opri.

San izbucni într-un râs furtunos.

— Știi foarte bine, dimpotrivă, că zeii sunt cu mine! Nu puteți opri această poveste, pentru că este însăși esența Lumii Pământene.

— Poate că nu, dar ea a rămas, a răspuns omul, ținând-o de braț pe Adhara.

San a devenit din nou serios.

— Este doar o creatură, un proiect poate un pic mai bine realizat decât celelalte, dar nici mai mult, nici mai puțin decât un experiment de laborator.

De data aceasta era rândul omului să zâmbească enigmatic.

— De ce te-ai deranjat să-i omori pe toți semenii ei? Ea e adevărata Sheireen, iar tu simți asta în tine, Marvash.

San a scrâșnit din dinți.

— Las-o să lupte împotriva mea, și vom vedea cine va câștiga dintre noi doi.

— Încă nu e momentul.

— Despre ce vorbeşti?

Adhara era supărată. Cine era omul ăla? Despre ce vorbea San? Și Amhal, ce rol a jucat în această poveste absurdă?

S-a eliberat, și-a fluturat pumnalul din nou și s-a retras la Amhal.

— Nu mă interesează iluziile tale.

— Chandra, calmează-te, a spus omul în timp ce se apropia de ea.

— Mă interesează doar Amhal, e clar? Și o să-l iau cu mine.

Omul a dat din cap.

— E dușmanul tău, Chandra. Și el e un Marvash.

Adhara l-a ignorat.

— Amhal, ridică-te și hai să plecăm de aici! Vrei să-mi spui ce facem în mijlocul acestor doi nebuni? strigă ea.

Amhal părea să iasă din apatia lui. S-a ridicat, s-a uitat înghețat la Adhara și și-a scos sabia.

Pentru o clipă, Adhara a vrut să creadă. Amhal a ales, el a optat pentru viață. A reușit să citească sub minciunile lui San, și era de partea ei. Ar lupta împreună pentru a părăsi acest loc, și să se ducă undeva unde nu ar avea nevoie să lupte, unde

cuvinte ca cele pe care San și celălalt om le spuseseră nu era nevoie să fie spuse.

Amhal a avansat încet și și-a îndreptat sabia spre Adhara, împietrit.

— Amhal…, murmura ea.

San zâmbi feroce.

— Omoară-o! a exclamat. E dușmanul tău. Întotdeauna a fost așa. Dacă nu o faci acum, va trebui s-o faci mai târziu.

Adhara s-a uitat în ochii lui Amhal. A încercat să-l facă să înțeleagă că încă mai există speranță, că trebuie s-o creadă. Dar privirea verde a tânărului a rămas inexorabil de înghețată. Și lumina pe care o văzuse adesea acolo, pentru care se luptase cu energia disperării, părea să fi dispărut definitiv.

— Pleacă, a spus el.

San tresări.

— Trebuie s-o omori. Crede-mă, îți explic totul, dar omoar-o!

— Ești rănit, trebuie să plecăm. A fost o greșeală să mă opresc aici.

San și-a încleștat dinții, dar fruntea i-a fost acoperită cu un văl de sudoare și rana a continuat să sângereze.

— Amhal, te implor…

— Pleacă, i-a spus tânărul lui Adhara.

S-a îndepărtat câțiva pași, și-a învelit sabia și l-a târât pe San în întuneric.

— Amhal ! Adhara a strigat, repezindu-se spre el.

Străinul a oprit-o.

— Lasă-l să plece. Asta e singura noastră șansă!

— Nu, tu nu înțelegi, eu…

A încercat din nou să se elibereze, dar era epuizată. Și nu doar fizic. Picioarele ei au cedat, și s-a trezit pe pământ, zdruncinată de suspine incontrolabile. A plâns neîngrădit, cu mâinile pe ochi. Omul i-a trecut un braț peste umeri.

— S-a terminat, i-a șoptit, s-a terminat.

Și Adhara s-a gândit că e teribil de adevărat.

— Cine eşti? l-a întrebat când i-au dispărut lacrimile.

Omul a ridicat capul.

— Numele meu este Adrass.

Numele nu însemna nimic pentru ea.
— Te-am căutat atât de mult timp.
— Pentru ce?
Omul scoase un oftat lung.

I-a spus despre Observatori. Sfinți, martiri, apărători ai credinței adevărate, care au încercat imposibilul de a-i convinge pe Frații Fulgerului de corectitudinea raționamentului lor. Fără niciun rezultat. Când Theana le-a închis toate ușile și i-a condamnat la persecuție, s-au ascuns pentru a-și continua activitățile. Pentru că, după încercările lor inutile de a-l ucide pe Marvash înainte să se trezească, au decis s-o găsească pe Sheireen.

Au căutat-o în toată Lumea Pământeană. Foarte repede, și-au dat seama că nu-și pot asuma riscul ca Marvash să apară până când nu o vor găsi. Trebuia s-o ia înaintea inamicului. Dar dacă Sheireen nu apărea prima? Trebuia să o creeze.

Prin magie, sau orice altă armă. Cu orice preț.

Au luat fete de la familiile lor și au încercat să le antreneze, dar asta nu era de ajuns. Și apoi magia pe care au practicat-o asupra lor a sfârșit prin a le ucide. Apoi s-au gândit la cadavre. Cadavre pe care să-și facă experimentele, care ar putea reveni la viață datorită anumitor vrăji interzise cunoscute doar de ei. Carne moartă care să fie modelată, să fie transformată într-o armă puternică.

— Am furat multe cadavre. La început, a fost ușor. Intenția noastră nu a fost de a comite o astfel de acțiune de sacrilegiu ca să aducem înapoi pe pământ un suflet din viața de apoi. Am vrut doar un corp care să se miște și să lupte cu Marvash.

Adrass a tăcut, iar Adhara a simțit un fior lung alergând prin ea.

— Asta făceai acolo? Adhara a plâns, îngrozită.

— Le-am numit «creaturile», și pentru comoditate, le-am atribuit un număr elven. Fiecare dintre noi lucra la una dintre ele. Le-am impus sigilii, învățându-le cunoștințele despre arta luptei și magiei, urmând propria lui metodă. Testul final era Sulița lui Dessar, un obiect elven care poate fi activat doar de Consacrați. Creaturile au trebuit să-l țină în mâinile lor. Dacă

unul dintre ei l-ar fi activat, ar fi însemnat că am reușit. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

Adhara tremura din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat cu… creaturile care nu au putut activa sulița?

— Mureau.

Dintr-o dată, Adhara s-a temut de acest om, care vorbea pe un ton neutru despre aceste biete corpuri torturate de experimente, rupte din moarte pentru a fi duse intr-un nou neant.

— Nu erau oameni reali, știi? a explicat Adrass, observând tulburarea ei.

Aceleași cuvinte pe care San tocmai le-a folosit. Adhara a simțit furie curgându-i în vene, incontrolabila.

— Nu au fost concepute să aibă suflet, erau doar… Creaturi.

Adhara și-a strâns pumnii.

— Tot nu văd ce legătură are asta cu mine.

Dar ea mințea.

Adrass a zâmbit.

— Tu ești Chandra, ceea ce înseamnă «al șaselea» în elven. Ești a șasea persoană la care am lucrat, iar tu ești Sheireen.

Adhara și-a scos pumnalul și i-a apăsat lama pe gât.

— Minți! Am un suflet, iubesc, urăsc, trăiesc! *Eu sunt!* !

Fața lui Adrass s-a înroșit și a început să se bâlbâie, căutând să explice inexplicabilul.

Adhara l-a lăsat să plece, dezgustată de ea însăși.

«Dacă faci asta, nu ești diferită de San», s-a învinovățit ea.

Adrass și-a frecat gâtul, și-a recăpătat respirația.

— Nu știu ce ești, frații mei mi-au spus mereu că creaturile nu sunt oameni. Este foarte important să știi dacă ești o persoană, un cobai, sau orice altceva? Tu ești Sheireen, eu te-am făcut, știi? Eu l-am creat pe Consacrat!

Adhara i-a aruncat o privire plină de ură.

— Eşti nebun…

— Îți amintești de mine, sunt sigur, așa că nu poți nega adevărul, nu poți nega ceea ce-ți spun, Chandra.

— Nu-mi spune așa!

Nici măcar nu putea să țipe, îi ardea gâtul. A alunecat pe podea, s-a uitat la mâini. Ale cui erau mâinile alea înainte ca

Adrass să le aducă înapoi la viață? Ce făceau înainte să fie ale ei? Și cine fusese în viața ei anterioară?

— Nu-ți amintești nimic pentru că nu e nimic de ținut minte, a continuat Adrass; în afară de scurta perioadă pe care am petrecut-o împreună, după ce te-am trezit și te-am creat de la zero cu magia mea. Și apoi ziua în care totul s-a terminat.

Când a sosit San, nimeni nu știa cine era. Pur și simplu intrase și semănase moartea. I-a ucis pe toți cei care au apărut înaintea lui și a exterminat creaturile. Pe toate. Cu excepția uneia: Chandra.

— Te-am adăpostit într-un tunel secret și ți-am spus să mă aștepți.

«Voi veni să te iau.»

Adhara și-a amintit.

— Dar n-am putut s-o fac. Am reușit să mă salvez pretinzând că sunt mort, și te asigur că aproape am murit. Să mă târăsc afară, să cer ajutor...

Omul și-a ridicat mâinile în față.

— O serie întreagă de aventuri pe care nu voi pierde timpul spunându-ți-le. Restul e o poveste tristă.

S-a uitat la ea cu ochi strălucitori.

— Te-am căutat peste tot. Și între timp, investigam. Și am înțeles cine este acest om. Marvash. San este Marvash.

Adhara știa deja asta. Ea a simțit-o.

«Tu ești Consacratul, de aceea o simți.»

A dat din cap. Toate astea erau greșite. Ea nu era nimic, nimic din nimic.

— Dar abia azi am înțeles adevărul. Sunt doi dintre ei, Chandra. San și Amhal. I-ai văzut luptându-se, nu-i așa? De data asta, Distrugătorii sunt doi!

Adrass părea îngrozit. O răceală înghețată i-a cuprins membrele lui Adhara.

— Eu... nu...

— Va trebui să lupți împotriva a doi Distrugători. Va trebui să-i omori pe San și Amhal.

Lumea a început să se învârtă în jurul lui Adhara. Totul părea să se dizolve la aceste cuvinte, clare, teribile, și, în același timp, nebunești. Luptă. Ucide.

— Amhal și cu mine suntem prieteni, el mi-a salvat viața... Și îl iubesc...

Adrass și-a pus mâna pe gură.

— Nu blasfemia! El este inamicul, el este răul cu care trebuie să lupți.

Adhara a sărit în sus.

— Îți interzic să spui așa ceva! Asta e o minciună!

— Chandra, e destinul tău, ai fost creată pentru el, *eu te-am* creat pentru el! Toate celelalte femei Consacrat înaintea ta au făcut-o, nu poți scăpa de asta. O vei face, chiar și împotriva voinței tale.

Adhara a continuat să-și scuture capul, ca și cum s-ar fi eliberat de acest coșmar.

— Te înșeli, nu sunt nimic. Poate că tu m-ai creat, poate te-ai jucat de-a Dumnezeu cu mine, dar rezultatul nu are nimic de-a face cu Consacratul despre care vorbești. Eu sunt Adhara, fiica pajiștei, eu sunt cea pe care Amhal a readus-o la viață, căreia i-a dat un nume și un sens!

Adrass a zâmbit cu compasiune, continuând în același timp refrenul său:

— Nu poți s-o faci altfel...

Zâmbetul luii, cuvintele lui îmbibate de credință oarbă au înnebunit-o. S-a aruncat pe el, l-a târât la pământ și a început să-l lovească cu sălbăticie.

S-a oprit doar simțindu-l inert sub loviturile sale. Apoi a simțit un mare dezgust pentru ea însăși, pentru ura născută din disperarea ei care a pus stăpânire pe mâinile ei.

A plecat de lângă el plângând și a vomitat. După aceea, ea a fugit prin aceleași coridoare prin care Amhal a fugit, permițându-și să fie ghidată de picioare, fără să-și facă griji despre locul în care o conduceau. Și-a lăsat corpul să se miște singur, căutându-și propriul drum.

Când s-a oprit, un cer ciuruit de stele se întindea pe o pajiște vastă. Pajiștea. Cea în care a început totul. A căzut în genunchi, incapabilă să meargă mai departe. Un vânt înghețat sufla în jurul ei, un vânt care anunța iarna.

Și apoi au venit amintirile, una câte una, grele ca perlele unui colier de piatră. Și în sfârșit știa cine e.

EPILOG

Imagini, flash-uri. Zgomote intermitente.

Țipete și zăngănit de săbii.

Negru.

Un tavan de cărămidă.

Negru.

Flacoane, cărți deschise, filtre.

Și negru, din nou.

Și apoi el. Un chel cu barbă, care arată îngrijorat, febril. Încearcă să-i spună ceva, o trage în partea de jos a mesei. Chandra simte durere în tot corpul, nici măcar nu are puterea să vorbească. Se ghemuiește. Omul ia un flacon și o stropește cu apă. E ca și cum ar fi înțepat-o cu mii de ace. Chandra dă din cap, reușește să deschidă ochii un pic mai mult. Omul îi umple complet câmpul vizual.

— O să te duc undeva, bine? ascultă-mă!

Acestea sunt primele cuvinte pe care Chandra reușește să le înțeleagă. Doare peste tot, și apoi aceste zgomote asurzitoare, teribile… Vrea s-o lase pe podea, poate să moară, dar în pace. Din zilele anterioare, ea are doar amintiri vagi. Durere, mai presus de toate, și apoi cuvinte șoptite, filtre de băut, lumini ciudate. Știe doar că a fost o tortură oribilă. Și înainte de asta, nimic, nici măcar o amintire.

Bărbatul o apucă de sub subsuori, o trage undeva. Îl aude gâfâind. Ea ar dori să țipe atât de mare este durerea, dar este în imposibilitatea de a scoate un sunet.

Acum se poate mișca singură. A trecut printr-un tunel întunecat care pute în mucegai.

O cărămidă este mutată. Zgomotele sunt înăbușite acum, nu se aude aproape nimic.

Bărbatul o împinge într-o cameră înghesuită; ea ar dori să se revolte, dar nu are puterea.

— Acum taci, bine? Stai aici și așteaptă-mă. Nu va dura mult.

Chandra dă din cap slab.

— O să vin să te iau. Voi lovi, două lovituri puternice și una slabă.

Îi arată.

— Aşa. Ai înțeles?

Semnalizează din nou că da. A înțeles.

— Este în regulă. Orice s-ar întâmpla, nu pleca de aici.

Apoi ușa se închide și e întuneric.

Ea rămâne închisă pentru o perioadă infinită de timp. Plânge. Încearcă să bată în perete, dar e slabă, nimeni nu o aude.

Și apoi își amintește cuvintele omului. Va veni s-o ia. Are încredere în el.

Orele trec, minutele se târăsc încet. Și percepțiile ei se lărgesc. Aude alte zgomote în depărtare. Miroase izul care expiră din pietre. Raza de lumină care filtrează prin fanta de acolo, suficient de largă pentru a lăsa aerul să treacă. Aer curat, care miroase a noapte. Își lipește ochii de ea. O strălucire palidă plutește deasupra ei. Apoi întunericul. Imobil, ea observă negrul nopții fiind nuanțat cu albastru, roz. Lumina devine mai intensă. Încă nimeni.

Au trecut zile? Ea nu are nici o idee. Rămâne nemișcată. Lumina se estompează din nou, devine roz din nou. Și apoi albastrul stins, negrul.

Apoi se hotărăște. Trebuie să iasă. Împinge cu toată puterea ei împotriva pietrelor adâncite. Una dintre ele se mișcă, iar tot peretele alunecă. Cade la pământ.

În ciuda slăbiciunii sale, reușește să se ridice și inversează calea pe care a parcurs-o în spatele bărbatului. Pe măsură ce se mișcă prin tunel, mirosul de ars devine din ce în ce mai penetrant.

În cele din urmă, ea ajunge într-o cameră, parcă ieșită din iad. E fum peste tot. Tușește. La pământ, cadavre carbonizate. Distinge brațele, picioarele, trunchiurile. Capete. Sunt o mulțime. Îi este greață, vomită. Frica îi macină măruntaiele.

«El nu mai vine», gândește ea, și înțelege că trebuie să se descurce singură. Merge prin holuri peste resturi, iar instinctul ei îi spune unde să meargă. Știe drumul. Au învățat-o. La fel cum au învățat-o și restul. Înpingându-i-o în cap cu magia lor.

Trebuie să se îndepărteze de aici, și repede. Se aruncă într-un hol lateral. El conduce afară, știe, dar va dura ceva timp. Și o doare peste tot.

Se sprijină de un perete, își freacă palmele de pietre. Continuă să meargă, dar numai frica o conduce. Mirosul de

carne arsă, în spatele ei, o urmărește, îi întoarce stomacul pe dos; și apoi, pe măsură ce avansează, scade.

Pietrele coridorului fac loc unui tunel de pământ. Duhoarea chinuitoare a morții a dispărut.

Se întreabă unde e omul care trebuia să vină s-o ia. Ce-o să facă acum? Ce-o așteaptă acolo? Există ceva dincolo de locul întunecat de unde vine?

Plânge. Oboseală și frică. Mintea ei începe să se încurce. Nu mai știe unde este. Și nu-și amintește exact ce s-a întâmplat.

«Trebuie să rămân lucidă», își spune, dar nu-și poate opri conștiința să se scurgă ca apa dintr-o găleată străpunsă. Curând nu-și mai amintește fața bărbatului, nu-și amintește că cineva a promis să vină să o ia, nu-și amintește nimic despre ea. Știe doar că trebuie să meargă mai departe.

Afară, în sfârșit. Un cerc alb imens deasupra capului. O fereastră deschisă spre cerul negru, cu o mulțime de mici lumini tremurânde. E epuizată, supărată și încă o doare peste tot. Abia mai are puterea să facă câțiva pași, apoi se lasă să alunece la pământ.

Este pe o pajiște, o vastă luncă umedă de rouă, măturată de un vânt ușor răcoritor. Deasupra ei, acel cer imens și necunoscut.

Brațele încrucișate, picioarele întinse, creatura, care nu mai știe nimic despre ceea ce este și ce a fost, despre destinul ei și despre ceea ce este, închide ochii și se cufundă într-un somn care șterge ultimele bucăți ale conștiinței ei.

Și așa începe povestea.

HARTA LUMII PĂMÂNTENE

Locuri și personaje

Adhara : fată fără trecut, care se trezește într-o zi pe o pajiște fără să știe cine este, sau unde este. Numele îi va fi dat de Amhal.

Adrass : membru al sectei Observatorilor.

Amhal : ucenic Cavaler al Dragonului; a luptat întotdeauna cu o dorință obscură de moarte pe care o simte în el.

Amina : fiica lui Féa și Neor, geamăna lui Kalth.

Aster : jumătate elf care a condus șase din cele opt Ținuturi ale Lumii Pământene. Învins de Nihal cu o sută de ani mai devreme.

Chandra : “al șaselea", în elven. Numele dat lui Adhara de Observatori.

Dalia : Asistenta Theanei la templu.

Damilar : Sat pe Pământul Soarelui.

Dohor : tatăl lui Learco, rege crud al Țării Soarelui care a încercat să cucerească Lumea Pământenă prin alianța sa cu Breasla Asasinilor.

Doubhée : regina Țării Soarelui, odată un hoț foarte abil.

Elfi: foști locuitori ai Lumii Pământene; au abandonat-o când alte rase au început să o populeze și s-au stabilit în Ținuturile Necunoscute.

Féa : Soția lui Neer, aparținând rasei piticilor.

Frații Fulgerului: preoți ai cultului oficial al lui Tenaar.

Breasla Asasinilor: o sectă secretă care a pervertit cultul lui Thenaar.

Omul în negru: un personaj misterios care i-a exterminat pe toți Observatorii; el este pe urmele lui Amhal.

Ido : pitic, Cavaler al Dragonilor și fost maestru al Nihalului; îl ucide pe Dohor, punând capăt visului său de cucerire.

Jamila : dragonul lui Amhal.

Kalth : fiul lui Fea și Neor, geamănul Aminei.

Kryss : personaj misterios de la care omul în negru primește ordine.

Laodaméa : capitala Pământului Apei.

Learco : suveran al Țării Soarelui, și artizan al celor cincizeci de ani de pace pe care Lumea Pământeană i-a avut.

Lonerin : magician, soțul Theanei, a murit de molimă cu câțiva ani înainte. A jucat un rol major în lupta care a eliberat Lumea Pământeană de la stăpânirea lui Dohor.

Makrat : capitala Țării Soarelui.

Răul: o boală mortală și extrem de contagioasă care se răspândește treptat în întreaga Lume Pământeană.

Marvash : “Distrugătorul" în elven.

Mira : Cavaler al Dragonului, maestru al lui Amhal.

Neor : singurul fiu al lui Doubhée și Learco, care a fost paralizat după ce a căzut de pe un cal.

Nihal : jumătate elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran cu o sută de ani mai devreme.

Noul Enawar : singurul oraș de pe Marele Ținut, sediul Consiliului Lumii Pământene și al Armatei Unitare.

Cuvioși : supraviețuitori ai bolii care îngrijesc bolnavii.

Saar : mare râu care marchează limita dintre Lumea Pământeană și Ținuturile Necunoscute.

Salazar : Orașul-Turn, capitala Țării Vântului.

San : nepotul lui Nihal și Sennar; se întoarce în Lumea Pământeană după un lung exil voluntar.

Sennar : puternic magician, soțul lui Nihal.

Sheireen : “Consacratul”, în elven.

Ținuturile Necunoscute : teritorii dincolo de Saar.

Theana : magiciană și preoteasă, Oficianta Supremă a Fraților Fulgerului.

Tiranul : porecla data lui Aster.

Observatorii : sectă secretă, problema Fraților Fulgerului.

Autorul

La vârsta de șapte ani, Licia Troisi scria deja povești pe care părinții ei le-au compilat într-un caiet albastru... Ulterior, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să obțină o poziție la Observatorul din Roma unde lucrează astăzi. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: abia absolvind universitatea, a început să scrie Cronicile Lumii Pământene. Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este deja un bestseller în Italia.

Toate cărțile Pocket Jeunesse pe

www.pocketjeunesse.fr

Titlul original :
Leggende del Mondo Emerso - I. Il destino di Adhara

Director de colecție :
Xavier d'Almeida

Leggende del Mondo Emerso I – Il destino di Adhara

© 2008, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2012, ediția Pocket Jeunesse, departamentul d'Univers Poche, pentru traducerea în franceză.

©2020, traducerea în limba română realizată după ediția franceză.

Coperta : © 2008 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, ilustrația copertei de Paolo Barbieri

ISBN : 978-2-266-22502-1

Această lucrare este protejată prin drepturi de autor și strict rezervată pentru utilizarea privată a clientului. Orice reproducere sau distribuire în beneficiul unor terți, gratuit sau contra cost, în întregime sau parțială a acestei lucrări este strict interzisă și constituie o încălcare prevăzută de articolele L 335-2 și următoarele din Codul proprietății intelectuale. Editorul își rezervă dreptul de a urmări în justiție orice încălcare a drepturilor sale de proprietate intelectuală în fața instanțelor civile sau penale

Legea nr. 49 956 din 16 iulie 1949 privind publicațiile destinate tinerilor: ianuarie 2012.